

Джуд Деверо

СЪРЦЕ ОТ ЛЕД

Джуд Деверо

Сърце от лед

ПРОЛОГ

Дебелата старица с почернели зъби и сиви кичури коса под разкривената шапка се метна изненадващо леко върху капрата на тежката каруца. Зад нея бяха натрупани най-различни пресни зеленчуци, покрити с намокрено чергило.

– Сади!

Жената се извърна наляво. Там беше застанал преподобният Томас, висок, представителен, със загрижено лице.

– Нали ще бъдеш внимателна? Няма да вършиш никакви глупости! Няма да привличаш вниманието върху себе си!

– Обещавам! – отговори Сади. Гласът ѝ беше мек и звучеше младежки. – Ще побързам и скоро ще се върна. – После цъкна с език и колете потеглиха.

Дълъг беше пътят от град Чандлър, щата Колорадо, до възглицната мина, която Сади снабдяваше със зеленчук. Веднъж трябваше да спре на неравния, каменист път, за да пропусне влака на Колорадските и Южните железници. Всяка една от седемнайсетте мини в околностите на Чандлър имаше своя собствена железопътна линия. Преди разклонението за мина „Фентън“ Сади изпревари вехтошарска каручка, на капрата на която седеше също стара жена. Сади спря за малко своя впряг от четири коня и претърси с очи околността.

– Някакви трудности? – попита тихо тя, когато другата жена спря до нея.

– Не, но все повече се говори за профсъюзи. При теб как е?

Сади кимна кратко с глава.

– Миналата седмица имаше срутване в галерия номер шест. Мъжете вече нямат време да укрепват както трябва шахтите, които копаят. Да ти се намира случайно ментов бонбон?

– Раздадох ги всичките, Сади – отговори другата и се наведе по-близо. – Бъди предпазлива. Шахтата „Малката Памела“ е най-страшната от всички. Нямам никакво доверие в Раф Тагърт.

– Много хора се плашат от него. Идва някаква кола. – Гласът на Сади стана по-дебел, когато викна високо: „Хайде, дий!“ и подкара отново конете си. – Ще се видим пак след осем дни, Аги. Внимавай да не ти скроят някои номер!

Сади мина покрай колата, която идваше насреща ѝ, и вдигна ръка

за поздрав. После отби по разклонението, което водеше през една клисура към мината „Малката Помела“.

Пътят беше стръмен и тя забеляза пазача едва когато той застана пред нея. Сърцето ѝ силно се разтуптя, въпреки че външно запази спокойствие.

– Добро утро, Сади. Да ти се намира алабаш?

– Големи, дебели алабаши. – Тя се ухили, показвайки бръчките и изгнилите си зъби.

– Запази ми една торба от тях, чу ли? – каза пазачът, докато отваряше портата. За плащане не стана и дума. Това, че отвори вратата, за да пропусне външен човек в строго охранявания лагер, вече беше достатъчно заплащане.

Пазачите, разпределени около лагера, трябваше да имат грижата в мината да не влезе представител на профсъюзите, който да агитира миньорите да се обединят. Щом видеха, че някой се приближава към лагера с подобно намерение, те първо стреляха, а след това задаваха въпроси. Бяха снабдени с достатъчно пълномощия, за да кажат, че застреляният е бил профсъюзен деец, и всеки местен или щатски съд ги оправдаваше. Притежателите на мини имаха право да защитават своята собственост.

Сади напрегна всичките си сили, за да премине с каруцата през тесните, посипани със сгурия улички. От двете им страни бяха наредени сковани от дъски бараки, които миньорите наричаха къщи – четири или пет миниатюрни стаички, клозет и отзад навес за въглища. Вода се черпеше с кофа от общ кладенец, замърсен от въглищен прах.

Сади насочи впряга си покрай лагерния магазин и кимна кратко на съдържателя. Двамата бяха естествени врагове. Миньорите получаваха заплатите си в бонове, така че техните семейства можеха да купуват необходимите хранителни продукти само в магазина, който собственикът на мината беше открил в лагера. Някои хора казваха, че притежателите на мини печелят повече пари от своите магазини, отколкото от въглищата.

От дясната ѝ страна, между коловозите и стръмния планински склон, беше така наречената „Съншайн Роу“ – крива редица от двойни къщички, боядисани в отвратителен жълт цвят. Тук нямаше нито градинки отпред, нито заден двор, само клозетни бараки, които бяха на не повече от пет метра от жилищата. Сади вече добре познаваше тази специфична смес от пушек, сажди и други миризми и беше свикнала с шума на вагонетките и локомотивите. Това беше улицата, на която

живееха новопостъпилите миньори.

Тя спря колата пред една от по-големите постройки.

– Сади! Вече бях решила, че днес няма да дойдеш – обади се симпатична млада жена, която изтича от бараката, бършейки ръце с тънък пешкир.

– Нали знаеш, че ще дойда – отговори смръщено Сади, докато тромаво се смъкваше от капрата. – Когато моето момиче не ме буди, винаги се успивам. Днес забрави. А ти как се чувстваш, Джоан?

Джоан Тагърт усмихнато я изгледа. Сади беше сред малкото външни лица, които бяха допускани в лагера; и всяка седмица Джоан трепеше от страх, че лагерната полиция ще претърси колата ѝ.

– Какво си донесла днес? – попита тихо тя.

– Лекарство за кашлица, превързочни материали, малко морфин за мисис Карсън, десетина чифта обувки. В една зелка не може да се скрие много нещо. И дантелени пердета за годеницата на Езра.

– Дантелени пердета! – прошепна Джоан, но после се засмя. – Вероятно имаш право. На нея дантели особено ще ѝ отиват. Е, тогава да започваме.

Нужни бяха три часа, за да разпределят зеленчуците.

Жителите на лагера ги заплащаха с бонове, които Джоан после тайно им връщаше. Нито притежателите на мините, нито лагерната охрана знаеха, че Сади раздава безплатно зеленчуците си и скритите в тях неща. Болшинството от миньорите също не го знаеше. Те бяха горди хора и не би им харесало жените им да приемат благотворителни подаръци. Но майките мислеха за своите деца и за непосилната работа на бащите им и се радваха на всичко, което можеха да получат безплатно.

Вече беше късно, когато Сади и Джоан най-после изпразниха каруцата.

– Как е Раф? – попита Сади.

– Работи прекалено много. Като баща ми. Освен това чичо Раф е голям размирник. Време е да тръгваш. Не бива да рискуваме и твоя живот – заключи Джоан и взе ръката на Сади в своята. – Кожата ти е толкова млада.

– Размирици... – заговори стреснато Сади и бързо издърпа ръката си.

Джоан се засмя и каза:

– Значи след осем дни. И, Сади, можеш да бъдеш спокойна. Знам го доста отдавна.

Занемяла от объркване, Сади се качи на капрата и цъкна с език, за

да подкара конете.

След час тя спря зад старата пасторска къща в Чандлър. Притича през двора в оскъдната светлина на вечерния здрач, влезе през незаключената задна врата и през един къс коридор се озова в банята, където на закачалката я очакваха чисти дрехи.

Смъкна перуката от главата си, изми от лицето си театралния грим и изстърга черната гумена маса от зъбите си. Развърза връзките на дебело подплатената рокля, която обезформяваше фигурата ѝ, и я остави да се свлече на пода. Облече долно бельо и фусти от фина батиста, след това сложи бял ленен корсет, който се стягаше отпред, и облече шита по мярка рокля от син серж. Докато притягаше тъмносиния кожен колан, на вратата се почука.

– Влез!

Преподобният Томас отвори вратата и застана за миг на прага, вгледан в красивата млада жена. Мис Хюстън Чандлър беше висока и стройна, с тъмнокестеняви коси с червеникав оттенък, раздалечени синьо-зелени очи, прав аристократичен нос и малка, съвършено оформена уста.

– Значи, Сади отново изчезва за една седмица – промълви усмихнато пасторът. – Но мис Хюстън би трябвало малко да побърза, баща ти...

– Вторият ми баща – поправи го тя.

– Да, разбира се, но това не намалява гнева му.

– Ан и Тиа благополучно ли се завърнаха със своите коли?

– Още преди часове. А сега бързо в къщи!

– Слушам, сър. – Тя се усмихна. – До следващата сряда! – извика през рамо тя, когато напусна дома на пастора през предната врата и със забързани крачки се отпрати към къщи.

ГЛАВА ПЪРВА

Май 1892 г.

Хюстън Чандлър вървеше колкото се може по-непринудено надолу по улицата към тяхната къща. Спря пред едно триетажно тухлено здание във викториански стил, известно на всеки в града под името Вила Чандлър. Приглади косите си, опита се да овладее лицето си и изкачи стълбите към входа.

Когато оставяше чадърчето си в порцелановата стойка в малкото преддверие, чу втория си баща да се кара със сестра й:

– Няма да търпя такива неща в моя дом! Сигурно смяташ, че имаш право да употребяваш подобни изрази, защото се наричаш доктор! Но не и в моята къща!

Блеър Чандлър, която приличаше на сестра си така, както само близнаците могат да си приличат, стрелна с очи мъжа. Той беше половин глава по-нисък от нея и солиден като същинска крепост.

– Откога това е твоята къща? Баща ми...

Хюстън влезе в салона и бързо застана между сестра си и втория си баща.

– Не е ли време за вечеря? Да влезем в столовата. – Тя обърна гръб на втория си баща и погледна умолително сестра си.

Блеър се извърна настрана. Лицето й пламтеше от гняв.

Дънкан хвана Хюстън под ръка и я поведе покрай стълбището към трапезарията.

– За щастие аз имам още една дъщеря, която спазва правилата на благоприличието.

Хюстън трепна, когато чу този израз, който прекалено често беше е устата му. Мразеше да я сравняват с Блеър, особено когато сравнението беше във вреда на сестра й.

Едва бяха заели местата си край голямата махагонова маса, всеки пред своите прибори от порцелан, кристал и тежко сребро – Дънкан начело на масата, Оупъл Гейтс на другия край, а близначките вляво и вдясно, – когато препирнята избухна отново.

– Би могло да се очаква, че поне с майка си ще се съобразяваш – заговори Дънкан, гледайки възмутено към Блеър, докато поставяха пред него петкилограмовото печено. Той посегна към ножа за разрязване и

продължи: – Може ли да си такава егоистка? Нима всички останали хора са ти безразлични? Майка ти нищо ли не представлява за теб?

Блеър погледна със стиснати зъби към майка си. Оупъл изглеждаше като избеляло копие на своите хубави дъщери. Ако някога беше притежавала нещо като темперамент, той или беше изчезнал, или беше вкопан някъде много дълбоко.

– Майко – обърна се към нея момичето, – ти искаш ли от мен да закача медицината на пирона, да се върна в Чандлър, да се омъжа за някой дебел banker и да народя дузина деца?

Оупъл се усмихна с любов на дъщеря си, докато си вземаше от подноса, подаван от прислужницата, микроскопична порция патладжани.

– Искам да бъдеш щастлива, мила моя, и смятам, че вършиш нещо много благородно, като спасяваш живота на другите хора.

Блеър хвърли тържествуващ поглед към втория си баща:

– Заради тебе Хюстън се отказа от собствен живот. Това не ти ли е достатъчно? И моя живот ли искаш да разрушиш?

– Хюстън – изрева Дънкан и така силно стисна дръжката на ножа, че кокалчетата му побеляха, – ще позволиш ли на сестра си да твърди такива нечувани неща за теб?

Хюстън премести поглед от сестра си към втория си баща. В никакъв случай не искаше да взема страната на един от двамата. След сватбата Блеър щеше да се върне в Пенсилвания, но тя щеше да остане да живее в един и същ град с втория си баща. Затова усети облекчение, когато в този момент слугинята съобщи за идването на доктор Леандър Уестфийлд. Хюстън стана бързо от стола си.

– Сюзън – каза тя на прислужницата, – поставете още един прибор.

Леандър вече влизате с дълги самоуверени крачки в столовата.

Беше висок, строен, тъмнокос и представителен мъж със зелени очи, на които никоя жена не можеше да устои, както една приятелка на Хюстън веднъж й беше доверила. При това той излъчваше такова достойнство, че жените по улицата се спираха и дълго гледаха след него. Леандър поздрави мистър и мисис Гейтс, после се наведе през масата и бързо целуна Хюстън по бузата. Да се целува публично жена, дори когато е собствената, беше нарушение на всички добри нрави, но Леандър се държеше така, че към него проявяваха снизхождение за неща, които бяха непостижими за останалите мъже.

– Желаяш ли да вечеряш с нас? – попита учтиво Хюстън и му посочи мястото до себе си.

– Благодаря, вече съм вечерял, но може би след това ще изпия чаша

кафе. Добър вечер, Блеър – каза той, докато се настаняваше срещу нея.

Вместо отговор Блеър само го погледна и започна да човърка зеленчуците, които беше натрупала в чинията си.

– Блеър, не можеш ли да кажеш на Леандър добър ден, когато те поздравява? – изфуча Дънкан от другия край на масата.

– Но тя не може да говори с пълна уста, мистър Гейтс – каза весело Леандър и с известно учудване се взря в Блеър. После се обърна към Хюстън и усмихнато продължи: – Днес си хубава като истинска годеница.

– Годеница! – изсъска Блеър, скочи от стола си, така че той за малко не се преобърна, и бързо напусна стаята.

– Това вече на нищо... – извика Дънкан, остави вилицата си и поне-чи да стане от масата.

Но Хюстън предотврати това с думите:

– Моля те, недей. Сигурно нещо много я е развълнувало. Може би й липсват приятелите от Пенсилвания. Леандър, ти нали искаше да говориш с мен за сватбата? Не може ли да го направим веднага?

– Но разбира се.

Леандър мълчаливо я придружи до кабриолета си, който чакаше пред вратата. Подкара коня нагоре по Секънд стрийт и спря в една от многото задънени улички на Чандлър. Вече се свечеряваше и надолу от планината се спускаше студен вятър. Хюстън се отдръпна в най-отдалечения ъгъл на файтона.

– А сега ми разкажи какво става – каза Леандър, намота юздите около ръчката, затегна спирачките и се обърна към нея: – Изглеждаш ми толкова разстроена, колкото и Блеър.

Хюстън с мъка съдържаше сълзите си. Почувства се по-добре, като остана сама с Лий. Беше свикнала с него и се чувстваше на сигурно място. Той беше единственият оазис на разума в нейния живот.

– Пак мистър Гейтс. Държи се лошо с Блеър, постоянно й натяква, че от нея няма никаква полза, че я е смятал за безнадежден случай още когато е била малко дете, и непрекъснато изисква да се откаже от медицината и да остане в Чандлър. Освен това никога не пропуска да посочи за пример мен. О, Лий...

– Да, сладката ми – каза Лий и я притегли в обятията си. – Ти си просто съвършена. Толкова добра и сладка, и гальовна, и...

Тя се отдръпна от него.

– Мека? Да не би да ме сравняваш със сметанов сладкиш?

– Не – отговори с усмивка Лий. – Исках само да изразя колко си

красива и сладка и колко трогателно се грижиш за сестра си; но смятам, че Блеър трябваше да е подготвена за критика, щом е решила да става лекарка.

– Ти не би поискал тя да се откаже от медицината, нали?

– Нямам понятие какво би трябвало да прави сестра ти. Не съм отговорен за нея. – Той отново я притегли към себе си. – Всъщност защо говорим за Блеър? Трябва да мислим за нас, за нашето общо бъдеще.

Притисна я още по-плътнo до себе си и нежно захапа ушенцето ѝ. Тази част от ухажването на годеника ѝ не харесваше на Хюстън. Толкова се радваше, че има Лий, беше ѝ близък като никой друг. И без това ги смятаха за „двойка“ още когато тя беше на шест, а той на дванадесет години. Днес, вече двадесетгодишна, тя имаше зад себе си дълъг период, който я свързваше с Леандър Уестфийлд. През цялото това време беше знаела, че един ден ще стане мисис Леандър Уестфийлд. Цялото ѝ образование, всичко, което бе научила досега, беше подготовка за бъдещия ѝ брак с него.

Но преди няколко месеца, когато се беше завърнал от своето следване в Европа, Леандър беше започнал да я целува, да я притиска върху седалката на кабриолета, да посяга към дрехите ѝ, а единственото, което в тези моменти усещаше Хюстън, беше желанието да избяга от нежностите му. Това ужасно ядосваше Лий. Той най-често я наричаше своята ледена принцеса и веднага я отвеждаше в къщи.

Хюстън знаеше, че би трябвало да реагира на опитите му за сближаване. Въпреки славата си на град със строги нрави, Чандлър в Колорадо беше просветен град – поне що се отнася до жените. Но работата беше там, че Хюстън не изпитваше абсолютно нищо, когато Лий я докосваше. Тази липса на ответна реакция често я караше да плаче нощем. Не си представяше, че би могла да обича някого повече от Леандър, но просто не беше в състояние да отговори на милувките му.

Той очевидно четеше мислите ѝ, защото се отдръпна от нея с пламнали от гняв очи.

– Остават само три седмици до сватбата – промълви с надежда Хюстън. – Когато се оженим...

– Какво ще стане тогава? – попита той, поглеждайки я накриво. – Ледената принцеса ще се разтопи ли?

– Надявам се – прошепна тя, повече за свое, отколкото за негово успокоение. – Никой не се надява на това по-силно от мен.

Известно време и двамата мълчаха.

– Подготви ли се вече за приема, който дава утре губернаторът? –

запита Лий, извади дълга тънка пура от джоба на жилетката си и я запали.

Хюстън се усмихна боязливо. Първите минути, след като го беше отблъснала, бяха винаги най-тежките.

– Модната ми рокля от Уърт виси изгладена в гардероба.

– Губернаторът ще се влюби в теб. Сигурен съм в това. – Той ѝ се усмихна, но тя почувства, че усмивката му е принудена. – Един ден най-хубавата жена на този щат ще бъде моя.

Тя се опита да се отпусне. Прием у губернатора не беше проблем за нея. Това беше нещо, за което я бяха обучили. Може би беше по-добре да се запише в курс, който учи жените да не стават фригидни съпруги. Знаеше, че някои мъже са на мнение, че жените не бива да се отдават на сексуални удоволствия; но също така знаеше, че Леандър беше изключение. Той очакваше от нея да изпитва наслада от физическата любов. Изрично ѝ беше обяснил това и Хюстън си внушаваше, че след сватбата нещата ще се оправят. Но в повечето случаи тя се чувстваше по-скоро отблъсната, когато той я целуваше.

– Утре трябва да ходя в града – каза той, прекъсвайки хода на мислите ѝ. – Би ли желала да ме придружиш?

– Много ще се радвам. О! Блеър искаше да наmine към редакцията на вестника. Мисля, че някой ѝ е изпратил ново медицинско списание от Ню Йорк.

Когато Леандър потегли, Хюстън се облегна на тапицираната седалка и се замисли какво ли би казал той, ако знаеше, че неговата „покорна“ бъдеща съпруга един път седмично предприемаше неща, които се смятаха за незаконни.

Блеър се облегна на горната табла на леглото си от богато украсено орехово дърво, с единия крак на пода, а другия – подгънат върху леглото, така че се виждаше ластикът на турските ѝ шалвари. Голямата ѝ, боядисана в синьо и бяло стая се намираше на втория етаж и през западния прозорец се откриваше чудесен изглед към Еърс Пийк. Първоначално Блеър заемаше стая на първия етаж, при другите членове на семейството, но след като напусна Чандлър на дванадесет години, Оупъл забременя и мистър Гейтс преустрои стаята ѝ в помещение за пеленаче с баня. Оупъл изгуби бебето и сега детската стая беше празна, населена единствено с кукли и оловни войничета, които мистър Гейтс беше купувал през време на бременността на жена си.

– Наистина не мога да разбера защо трябва да отиваме с Леандър в града – каза Блеър на Хюстън, която седеше сковано в бялото кресло, тапицирано с брокат. – Не съм те виждала толкова години, а все трябва да те деля с него.

Хюстън великодушно се усмихна.

– Леандър помолите да го придружим, не аз него. Понякога имам чувството, че не можеш да го понасяш. Просто не разбирам как е възможно такова нещо. Той е приятелски настроен към теб, деликатен, има положение в обществото и...

– ... И те е обсебил напълно! – избухна Блеър и скочи от леглото. Хюстън се стресна от буйната ѝ реакция. – Не разбираш ли, че във висшето училище работех с много жени като теб! Жени, които бяха толкова нещастни, че на няколко пъти опитваха да сложат край на живота си!

– Самоубийство? Блеър, изобщо не проумявам за какво говориш. Аз нямам намерение да се самоубивам. – Хюстън беше неприятно засегнатата от остротата на сестра си.

– Хюстън – продължи Блеър с по-спокоен глас, тъй като, изглежда, беше забелязала неудобството ѝ, – бих искала сама да разбереш до каква степен си се променила. Преди беше толкова весела, а сега си хладна и сдържана. Знам, че трябва да се съобразяваш с Гейтс, но защо искаш непременно да се омъжиш за човек, който е същият като него?

Хюстън стана, сложи ръка върху тоалетното шкафче от орехово дърво и погали с пръсти обкованата в сребро четка за коса на Блеър.

– Леандър не е като мистър Гейтс. Всъщност той е съвършено различен. Блеър! – Тя погледна към сестра си в голямото огледало над скрина. – Аз обичам Леандър. Обичам го вече много години и никога не съм имала друго желание, освен да се омъжа за него, да си родя деца и да се грижа за семейството си. Не мога да върша нещо голямо и благородно, към каквото очевидно се стремиш ти. Не виждаш ли, че съм щастлива?

– Искане ми се да ти повярвам – каза искрено Блеър. – Но нещо ми пречи да го сторя. Вероятно мразя начина, по който Леандър се отнася с теб. Сякаш вече си негова собственост. Когато ви видя двамата заедно, имам чувството, че виждам съпружеска двойка, която е женена вече двадесет години.

– Толкова отдавна сме заедно. – Хюстън отново се обърна с лице към сестра си. – Какво друго бих могла да търся у един съпруг освен разбирателство?

– На мен най-сполучливи ми се струват браковете, в които

съпрузите взаимно се намират за интересни. Ти и Леандър прекалено много си приличате. Ако той беше жена, щеше да бъде безупречна дама.

– Като мен – прошепна Хюстън. – Но аз не винаги съм безупречна дама. Има неща, които...

– Например Сади?

– Откъде знаеш за това? – сепна се Хюстън.

– Мередит ми разправи. Какво смяташ, че ще каже твоят скъп Леандър, ако научи, че всяка сряда излагаш живота си на опасност? И ще подобава ли на хирург с неговата репутация да се яви пред олтара с една криминална престъпничка?

– Аз не съм криминален елемент. Върша нещо, което е само от полза за този град – отговори възбудено Хюстън, но бързо се укроти. Направи движение, сякаш втъкваше невидим фуркет в спретнато навития на тила ѝ кок. Грижливо подредени къдрици обкръжаваха челото ѝ под кокетна шапчица, украсена с пера в преливащо син цвят. – Надявам се никога да не го узнае.

– Ха! Този надут и разглезен мъж ще ти забрани да се занимаваш с нещо, свързано с обикновени работници. А ти, Хюстън, до такава степен си свикнала да се подчиняваш, че ще направиш с готовност онова, което ти заповяда.

– Може би и бездруго ще се откажа от ролята на Сади, когато се омъжа за него – промълви с въздишка Хюстън.

Внезапно Блеър падна на колене пред сестра си и улови ръцете ѝ.

– Тревожа се за теб. Ти не си момичето, с което израснах. Гейтс и Уестфийлд убиха твоята жизненост. Когато бяхме деца, ти подхващаше битки със снежни топки с най-силните момчета. Днес се държиш така, сякаш се страхуваш от всичко на този свят. Даже когато вършиш такова чудесно нещо, като посещаваш миньорските лагери, преоблечена като вехтошарка, го правиш тайно. О, Хюстън!...

Тя прекъсна, когато на вратата се почука.

– Мис Хюстън, доктор Леандър Уестфийлд е тук.

– Да, Сюън, веднага слизам долу. – Хюстън приглади гънките на роклята си. – Съжалявам, че ме намираш променена в неизгодна за мен светлина – каза тя упорито. – Но въпреки това моето сърце ми казва да се омъжа за Леандър, защото го обичам. – С тези думи тя прошумя през стаята и тръгна надолу.

Хюстън стори всичко възможно да изгони думите на Блеър от съзнанието си, но това не ѝ се удаваше. Изглеждаше разсеяна, когато поздрави Леандър, и смътно дочу, че двамата с Блеър спорят за нещо. В

действителност чуваше само своите собствени мисли. Блеър беше нейна сестра-близначка. Двете бяха по-близки, отколкото нормалните братя и сестри, и загрижеността на Блеър беше искрена. Но как би могла Хюстън изобщо да помисли, че не бива да се омъжва за Леандър?

Когато беше на осем години, младият Уестфийлд реши да стане лекар-хирург, който ще спасява живота на хората. Запозна се с Хюстън, когато беше дванадесетгодишен. Тогава вече четеше специална литература, която взимаше назаем от един братовчед. Хюстън също реши да разбере какво е необходимо за жената на един лекар.

Никой от двамата не се отказа от своето решение. Лий отиде в Харвард да следва медицина, след това замина за Виена, за да специализира; Хюстън от своя страна отиде във Вирджиния, а след това в Швейцария за съответното обучение.

Хюстън и днес потръпваше при спомена какви бурни спорове имаха с Блеър относно училищата, в които искаха да учат.

– Ти си съгласна да се откажеш от завършването на нормално училище, само и само да се научиш как се подрежда маса или как да се разхождаш из стаята с петметров шлейф зад гърба си, без да паднеш на носа си! – викаше Блеър.

Блеър отиде във Васар, после във висшето медицинско училище, докато Хюстън посещаваше пансиона на мис Джоунс за млади дами, където премина тригодишно строго обучение по най-различни предмети. Те се простираха от основните положения при подреждането на цветята до високото изкуство как да се попречи на мъжете да се препират на масата за вечеря.

Лий пое ръката ѝ, за да ѝ помогне да се качи в кабриолета.

– Днес си хубава както винаги – пошепна той в ухото ѝ.

– Лий – каза Хюстън, – смяташ ли, че ние... че ние сме интересни един за друг?

Той с усмивка плъзна поглед по тялото ѝ, вгледа се изпитателно в силно пристегнатата рокля, която прилепваше плътно до гъвкавата ѝ талия, и промълви:

– Хюстън, намирам, че си омайващо красива.

– Не, аз имам предвид дали ние двамата ще имаме достатъчно теми за разговор...

Той изненадано вдигна вежди.

– Мисля, че е цяло чудо, дето изобщо мога да говоря, когато съм близо до теб – отговори той, докато ѝ помагаше да се настани върху седалката на кабриолета. След това потегли с двете сестри надолу към

центъра на Чандлър.

ГЛАВА ВТОРА

Чандлър в Колорадо беше малък град, само с осем хиляди жители, но богатствата му – въглища, говеда, овце и пивоварната на мистър Гейтс – го правеха процъфтяващо градче. Вече разполагаше с електричество и телефонна мрежа, а тъй като през него минаваха три главни направления на железопътната линия, оттук удобно можеше да се стигне до по-големите градове – Колорадо Спрингс и Денвър.

Единадесетте сгради, от които се състоеше центърът на града, представляваха все нови здания, строени е камъни от каменоломните на Чандлър. Тези сиво-зелени камъни често бяха изкусно издялани и от тях се оформяха предпочитаните орнаменти за зданията във викториански стил от западен тип.

Къщите, разпръснати в околностите извън центъра на града, бяха смесица от различни стилове. В северния край на селището, на един малък хълм, се издигаше домът на Джейкъб Фентън – голяма тухлена постройка във викториански стил, до преди няколко години най-голямата къща на града.

В западния край, само на няколко метра от вила Фентън, върху подравненото било на един хълм, смятан от жителите на града за част от Скалистите планини, се намиреше къщата на Кен Тагърт. Беше толкова грамадна, че цялата вила Фентън би могла да се побере във виарската ѝ изба.

– Градът все още ли се стреми да разгледа къщата отвътре? – запита Блеър сестра си и посочи с глава към хълма, където къщата едва се виждаше зад дърветата. Но дори това, което надничаше между короните от листа, беше достатъчно огромно, за да се види почти от всяка част на града.

– Целият град – отговори с усмивка Хюстън. – Но когато мистър Тагърт пренебрегна всички покани и от своя сгряна не изпрати нито една, хората започнаха да разпространяват какви ли не слухове за него. Боя се, че повечето не отговарят на истината.

– Не съм толкова сигурен, че всичко, което хората разправят за него, са само слухове – намеси се Леандър. – Джейкъб Фентън например ми разказа...

– Фентън! – избухна Блеър. – Фентън е лъжлив, лицемерен...

Хюстън престана да слуша, облегна се на седалката и погледна през

задното прозорче на гюрука към къщата, която се извисяваше над града. Лий и Блеър спореха както обикновено, докато файтонът беше спрял пред релсите на новия конски трамвай, за да пропусне едно от тези модерни за времето си превозни средства. Тя нямаше представа, дали историите, които се разправяха за мистър Тагърт, са верни или не, но според нея къщата, построена за него, превъзхождаше по красота всичко, което беше виждала досега.

Никой в Чандлър не знаеше много за мистър Тагърт. Преди пет години повече от сто строителни работници бяха пристигнали от изток с товарен влак, пълен с материали. И само след няколко часа бяха започнали да строят онова, което някога щеше да се превърне в къща.

Разбира се, всеки беше любопитен – всъщност много повече от любопитен. Чува се приказки, че никой от строителите не си е платил дори едно ядене, защото жените на Чандлър ги хранили богато, опитвайки се да изкопчат нещо за собственика на къщата. Но всичките им старания се оказали напразни. Никой от работниците не знаел кой е наредил да се построи къщата и защо е трябвало да бъде построена точно тук, в най-забутания ъгъл на Колорадо.

Три години бяха необходими, докато къщата бъде завършена. На хълма изникна прекрасно бяло здание във формата на подкова и с покрив от червени керемиди. Големината ѝ беше неизчерпаема тема за разговори сред повечето жители на града. Един собственик на магазин на главната улица прецени, че всички хотели на Чандлър биха могли да се поберат в партера на тази грамадна сграда, а като се вземеше предвид, че Чандлър беше най-важният транспортен възел между севера и юга на Колорадо и имаше доста хотели, човек просто занемяваше от страхопочитание пред такава чудовищна къща.

След завършването на строежа в течение на цяла година пристигаха товарни вагони със сандъци, които се пренасяха с каруци нагоре по хълма. По тях бяха налепен етикети от Франция, Англия, Испания, Португалия и други отвъдокеански страни.

Само собственикът оставаше невидим.

После един ден от влака слязоха двама мъже – и двамата с високи, внушителни фигури, но единият беше рус и с приятна външност, докато другият имаше тъмни коси, брада и мрачно изражение на лицето. И двамата носеха обичайната униформа на миньорите – дочени панталони, сини ризи и тиранти. Когато тръгнаха по улиците на града, жените започнаха да прибират полите си, за да не се докосват до тях.

Тъмнокосият отиде право в дома на Фентън и всеки предположи, че

си търси работа в мините, които бяха собственост на Фентън. Вместо това непознатият само каза:

– Е, Фентън, аз се върнах. Харесва ли ти моята къща?

Чак след като обходи целия град, изкачи се на хълма, отключи входната врата и прекрачи прага на грамадната къща, хората проумяха какво е искал да му каже.

След това, в продължение на половин година, по думите на мистър Гейтс, Чандлър се превърна в арена на бойни действия. Вдовици, госпожици и майки на млади момичета, които бяха прибирали полите си далеч от неговата близост, сега тръгнаха в атака за ръката на този мъж, стремежки се да го заведат пред олтара. От Денвър пристигаха с дузини шивачи и шивачки.

За една седмица жените успяха да научат името му и от този момент нататък започна обсадата на мистър Тагърт. Някои от опитите да се привлече вниманието му бяха съвсем тривиални: изненадващо много жени падаха в несвят в непосредствена близост до него.

Имаше обаче и по-добри хрумвания. В това отношение първа награда заслужи Кери Джонсън, вдовица в напреднала бременност, която се спусна с въжена стълба от покрива до спалнята на мистър Тагърт и получи първите си родилни болки в неговото легло. Надяваше се, че той ще ѝ помогне да роди бебето си, при това, разбира се, ще се влюби страстно в нея и ще я помоли да стане негова жена. Обаче Тагърт в този момент не се намираше в къщата и цялата помощ, която получи вдовицата по време на раждането, се ограничи до една перачка, която случайно минаваше в това време покрай спалнята.

След шест месеца, през които жените в града извършиха какви ли не лудости, без да постигнат успех, всички започнаха да говорят, че гроздето е кисело. Коя би поискала мъж, който дори не знае да се облече като хората, макар че е безбожно богат? Ами граматиката му – и последният каубой говореше и пишеше по-добре от него!

Някой изнамери бивш слуга на Джейкъб Фентън, който помнеше, че Кен Тагърт някога е бил конярче при господаря му, после се влюбил в дъщерята, красавицата Памела и Фентън го прогонил от своите владения. Разбира се, с пълно право!

Това отново създаде повод за клюки. Всъщност за какъв се смяташе този Тагърт? Какво право имаше изобщо да построи тази парвенюшка, ексцентрична къща толкова нависоко, че цялото мирно и красиво градче Чандлър да бъде принудено да я гледа? Нима възнамеряваше да си отмъсти на почитания от всички Джейкъб Фентън?...

Жените отново започнаха да прибират полите си, когато Тагърт минаваше покрай тях.

Само че той, изглежда, не ги забелязваше. Стоеше си в къщи и само веднъж седмично слизаше в града със стария си фойтон, за да си купи хранителни продукти. Понякога с влака в Чандлър пристигаха мъже, запитваха как да стигнат до неговата къща и още преди залез слънце отново напускаха града. Като се изключат тези чужденци, от голямата къща влизаха и излизаха само Тагърт и мъжът, когото той наричаше Идън и който почти никога не се отделяше от него.

– Тази къща е мечтата на Хюстън – обади се Леандър, когато конският трамвай премина, и по този начин я върна към действителността. Междувременно двамата с Блеър бяха приключили – или прекъснали – спора си и Лий добави със снизходителна усмивка: – Ако Хюстън нямаше мен, тя вероятно щеше да се присъедини към войнствената армия жени, които се бият за Тагърт и неговата голяма къща.

– С удоволствие бих разгледала къщата отвътре – отговори тя с голяма възбуда, отколкото би желала да покаже. А после, за да прикрие смущението си, добави: – Можеш да ме оставиш пред магазина на Уилсън, Лий. Ще се срещнем след час при Фаръл.

Едва я беше оставил пред магазина, когато тя установи колко облекчена се чувства, че не трябва повече да търпи снизходителните му насмешки.

Магазинът на Уилсън беше един от четирите големи магазина на Чандлър, където освен хранителни стоки можеха да се намерят всякакви неща за всекидневна употреба, събрани под един покрив. Повечето хора правеха покупките си в новия и доста по-модерен магазин на Феймъс. Но мистър Уилсън се познаваше още с бащата на Хюстън.

Покрай стените бяха наредени шкафове от орехово дърво със стъклени витрини, а между тях – маси с мраморни плотове, върху които бяха изложени най-различни стоки. Зад едно писалище седеше Дейви Уилсън, синът на мистър Уилсън, отворил пред себе си търговска книга; но днес автоматичната му писалка не се движеше.

Нито тримата клиенти, нито четиримата продавачи се помръдваха от местата си. Цареше неестествена тишина. Хюстън веднага откри причината за това необичайно затишие: пред една от масите със стоки стоеше Кен Тагърт, обърнал гръб на малкото хора в магазина.

Хюстън отиде на пръсти до една витрина и започна да разглежда лечебни микстури с най-различно предназначение, от които нямаше никаква нужда, но усещаше, че обстановката е напрегната.

– О, мамо – проплака с пискливия си глас Мери-Алис Пендъргаст. – В никакъв случай не мога да нося такова нещо; в него ще изглеждам като годеница на някакъв си миньор. Хората ще си помислят, че съм едно нищо... Нещастна слугиня или миячка на чинии, която си придава важност. Не, мамо, не, невъзможно е да облека такова нещо!

Хюстън усети, че в душата ѝ се надига гняв. Тези две жени искаха да засегнат мистър Тагърт. Тъй като той не обръщаше внимание на жените в града, те явно смятаха, че е дошло времето по свой начин да му отмъстят. Хвърли поглед към него и видя лицето му в едно рекламно огледало зад щанда със стоки. Наистина, брадата го покриваше почти изцяло, но очите оставаха свободни и по отвесната бръчка над тях Хюстън разбра, че много добре беше схванал злостните дребнави забележки на Мери-Алис и е ужасно ядосан.

Бащата на Мери-Алис беше душа-човек, мек като зайче, но Хюстън имаше опит със своя втори баща и много добре знаеше какво говорят и вършат кротките мъже в раздразнено състояние. Не познаваше мистър Тагърт, но усети, че в тъмните му очи се надигат буреносни облаци.

– Мери-Алис – каза Хюстън, – как се чувстваш днес? Изглеждаш ми малко бледа.

Мери-Алис вдигна изненадано очи, сякаш чак сега я беше забелязала.

– Защо питаш, Блеър-Хюстън? Чувствам се чудесно. Нищо ми няма.

Хюстън разглеждаше някаква бутилка с еликсир, стимулиращ дейността на черния дроб.

– Само си помислих, че пак би могла да припаднеш – каза язвително тя и пронизващо изгледа приятелката си. Тази млада дама два пъти беше припадала в присъствие на Тагърт, само осем дни след пристигането му в града.

– Как можеш!... Какво си позволяваш! – изсъска Мери-Алис.

– Ела, дете – обади се майка ѝ и я побутна към вратата. – Вече ще знаем къде да търсим приятелите си.

Когато Мери-Алис и майка ѝ напуснаха магазина, Хюстън веднага съжали за остротата си. По-късно трябваше да им се извини. Бързо нахлузи ръкавиците си и също се насочи към изхода. Хвърли последен поглед в посока към мистър Тагърт и видя, че той я наблюдава в огледалото. В същия миг той се обърна.

– Вие сте Хюстън Чандлър, ако не се лъжа?

– Да, това съм аз – отговори хладно тя. Нямахме никакво намерение

да започва разговор с мъж, когото не познаваше. Какво, за Бога, я беше подтикнало да вземе страната на този чужд за нея човек, когото виждаше за пръв път в живота си?

– Защо онази жена ви нарече Блеър? Това не е ли сестра ви?

На няколко крачки зад тях Дейви Уилсън дискретно се изкашля. Освен Хюстън и Кен в магазина бяха останали само четиримата продавачи, които изглеждаха приковани към местата си.

– Сестра ми и аз сме еднородни близначки и понеже никой не може да ни различава, целият град ни нарича Блеър-Хюстън. А сега ви моля да ме извините, сър... – Тя отново се насочи към вратата.

– Не приличате на сестра си. Вие сте много по-красива от Блеър.

Хюстън спря наред път и смаяно го изглежда. Никой досега не беше успял да ги различи! Но бързо преодоля моментното си сливане и продължи към изхода на магазина.

Ала когато докосна бравата на вратата, Тагърт се втурна напред и я сграбчи за ръката.

Хюстън през целия си живот беше живяла в град, който гъмжеше от миньори, каубои и хора с професии, за съществуването на които не би трябвало дори да подозира. Много жени, когато отиваха да пазаруват, вземаха със себе си хубав здрав чадър, който не се чупеше толкова лесно, когато го стоварваха върху главата на някой мъж. Но Хюстън умееше като никоя друга да поглежда мъжете по начин, който ги вледеняваше и ги държеше настрана от нея.

С един от тия погледи беше удостоен и мистър Тагърт.

Той отдръпна ръката си от нейната, но не отстъпи нито крачка. Хюстън се почувства съвсем мъничка в близост до този великан. Той беше най-малко с една глава по-висок от нея.

– Само исках да ви попитам нещо – заговори с приглушен глас той и добави с усмивка: – Разбира се, ако нямате нищо против.

Тя отвърна е кратко кимване; в никакъв случай нямаше намерение да го насърчава за разговор.

– Питам се вие като дама какви платове бихте избрали, ако трябваше да ушите завеси за моята къща. Нали я знаете, онази бялата, на хълма! И така – какво бихте избрали между всичко, изложено отсреща?

Хюстън дори не се потруди да погледне към лавиците с топове плат, които той сочеше с пръст.

– Сър – отговори високомерно тя, – ако аз притежавах вашата къща, щях да поръчам за нея специално тъкани за целта платове в Лион, Франция. А сега всичко хубаво, сър.

Колкото се може по-бързо тя се промуши през вратата на магазина и тръгна под раираните сенници от южната страна на улицата. Токчетата ѝ потракваха по широкия тротоар от талпи. По това време центърът на града беше много оживен и Хюстън непрекъснато кимаше с глава, а няколко пъти спря да си поговори с познати.

Когато достигна пресечката на Търд стрийт с Лийд стрийт, тя отвори чадъра, за да се запази от яркото планинско слънце и се упъти към смесения магазин на Фаръл. Виждаше кабриолета на Лий, който вече я очакваше пред магазина.

Тъкмо мина покрай дрогерията на Фрайър, когато забави крачките си и започна да мисли за срещата с недостъпния мистър Тагърт.

С нетърпение очакваше да разкаже на приятелките си за разговора си с него и как я беше попитал дали знае коя е неговата къща. Може би все пак трябваше да се съгласи с молбата му, да измери прозорците и да поръча завеси за тях. По този начин щеше поне веднъж да влезе в къщата му и да я разгледа отвътре.

Усмихна се на себе си, когато нечия ръка внезапно я сграбчи за рамото и доста грубо я завлече в една тъмна уличка зад сградата на операта. Преди да успее да изпищи, ръката запуши устата ѝ и притисна главата ѝ до стената. Хюстън стреснато вдигна очи и се озова лице в лице с Кен Тагърт.

– Нищо няма да ви сторя. Исках само да поговоря с вас. Но забелязах, че не желаете да разговаряте с мен пред другите. Нали няма да викате?

Хюстън поклати глава и той свали ръката си от устата ѝ, но остана плътно до нея. Тя се помъчи да изглежда спокойна, но дишаше пресежливо.

– Отблизо сте още по-хубава. – Тагърт не се помръдна, но очите му се разходиха надолу по плътно прилепналата зелена вълнена рокля. – Освен това сте истинска дама.

– Мистър Тагърт – каза тя толкова невъзмутимо, колкото ѝ беше възможно, – не позволявам да ме откъват в тъмни улички и да ме притискат до стената. Ако имате да ми казвате нещо, направете го, моля ви.

Той застана пред нея и опря ръка на стената до главата ѝ. Около очите му имаше дребни бръчици, носът му беше тесен, а пълната долна устна изпъкваше сред рошавата брада.

– Защо застанахте на моя страна преди малко в магазина? Защо припомнихте на онази жена, че вече е принадлежала близо да мен?

– Аз... – Хюстън се поколеба. – Защото не ми харесва, когато

хората взаимно си причиняват болка. Мери-Алис се държа глупаво пред вас, а вие дори не го забелязахте.

– О, напротив – каза той и долната му устна се разтегна в усмивка. – Идън и аз... Ние си умирахме от смях.

– Не е било много учтиво от ваша страна – отговори сковано тя. – Един джентълмен не би трябвало да се присмива на една дама.

Той изпъхтя леко – право в лицето ѝ, но вместо да се оплаче от невъзпитанието му, Хюстън си помисли колко приятен беше дъхът му и как ли изглежда лицето му под тази буйна растителност по него.

– Смятам, че всичките тези жени ме преследваха само защото съм богат. С други думи: правеха се на курви и по тази причина не могат да бъдат никакви дами. Следователно аз няма защо да се правя на джентълмен и да ги вдигам от земята, когато припаднат около мен.

Хюстън на няколко пъти потрепера от думите, които беше принудена да чуе. Досега никой мъж не беше се изразявал така грубо в нейно присъствие.

– Всъщност вие защо не взехте участие в тази игра? Нямате ли желание да се докопате до парите ми?

Хюстън веднага забрави моментното си объркване. Забеляза, че се е облегнала на стената, сякаш имаше намерение да остане дълго тук. Затова бързо изпъна рамене.

– Не, сър, не искам парите ви. Но сега е време да вървя. И да не сте посмели още веднъж да ме заговорите на улицата. – С тези думи тя се завъртя на токетата си и го остави сам в тъмната уличка. Чу как той тихо се засмя след нея, но усети колко е ядосана едва когато пресече широката прашна улица и за малко не попадна под колелата на една каруца, натоварена с вонящи кожи. Без съмнение мистър Тагърт си въобразяваше, че поведението ѝ тази сутрин е част от онези номера, които жените измисляха само заради парите му.

Лий каза нещо за поздрав, но тя не го чу, тъй като мислите ѝ бяха другаде.

– Извинявай, не те разбрах.

Лий я хвана за лакътя и я отведе до кабриолета.

– Казах, че сега е по-добре да се прибереш в къщи, за да имаш достатъчно време да се подготвиш за приема у губернатора тази вечер.

– Да, разбира се – отвърна разсеяно тя, докато той ѝ помагаше да се качи.

Хюстън направо се зарадва, когато по обратния път Блеър и Лий отново подхванаха спора си, тъй като можеше необезпокоявано да си

мисли за случилото се тази сутрин. Понякога ѝ се струваше, че цял живот е била само мис Блеър-Хюстън. Даже заминаването на сестра ѝ не беше променило нищо в това отношение. В града всички бяха свикнали с двойното име. Днес за пръв път един човек ѝ каза, че изобщо не прилича на сестра си. Но може би той само си въобразяваше, че е така. В действителност никой не беше в състояние да различи близначките.

Когато излязоха от центъра на града в западна посока, Хюстън внезапно се изправи като свещ на седалката: мистър Тагърт и Идън, който го придружаваше навсякъде, тъкмо ги изпреварваха със старата си бричка.

Кен рязко дръпна юздите на своя впряг и същевременно извика:

– Уестфийлд!

Лий стреснато спря конете.

– Исках само да пожелая на дамите добро утро. Мис Блеър – каза той, обръщайки се към Блеър, която седеше от външната страна. – Мис Хюстън – прибави след малко с доста по-мек глас и я погледна право в очите. – Желая ви добро утро. – После бичът му изплющя над главите на четворката коне и колата се понесе напред.

– Каква беше тая работа? – попита Леандър и поклати глава.

– Нямах представа, че се познаваш с Тагърт.

Преди Хюстън да успее да му отговори, се обади Блеър:

– Това ли е мъжът, построил къщата на хълма? Не е за чудене, че не кани никого в дома си. Много добре знае, че всички ще му откажат. Чудно ми е само как успя да ни различи.

– По дрехите – отговори малко припряно Хюстън. – Видя ме тази сутрин в магазина.

Блеър и Леандър отново разгорещено заспориха, но Хюстън не чуваше нито дума. Тя продължаваше да размишлява за срещите си с този странен човек.

ГЛАВА ТРЕТА

Вила Чандлър бе построена върху имот с големина около два декара, имаше от задната си страна тухлен навес за коне и градина с плодни дръвчета, засадени в редици, които стигаха чак до широката веранда, която обграждаше три стени на къщата. В течение на годините Оупъл беше превърнала градината в същинско бижу. Брястовете, засадени още когато къщата е била съвсем нова, сега се издигаха мощно над тревните площи и пазеха буйната зеленина и цветята от жадното за влага коло-радско слънце. Между лехите имаше тесни пътечки, застлани с плочки, каменни статуи и вани за птичките, които подскачаха между цветята. Зад къщата имаше и градина с цветя и билки, а Оупъл имаше грижата стаите винаги да са пълни със свежи букети.

– Сега ме чуй, ако обичаш – каза Блеър, когато Хюстън се приведе над един розов храст в северозападния ъгъл на градината. – Искам да знам какво всъщност се случи.

– Нямам представа за какво говориш.

– Кен Тагърт.

Хюстън остана за момент неподвижна, поставила ръката си на една роза.

– Срегнах го случайно в магазина на Уилсън, а после той ни пожела добро утро.

– Това в никакъв случай не е всичко.

Хюстън се обърна към сестра си.

– Може би не биваше да се намесвам. Но мистър Тагърт всеки момент щеше да избухне, а аз исках да предотвратя кавгата. За съжаление това стана за сметка на Мери-Алис. – И тя разказа на Блеър какви грозни забележки си е позволила мис Пендъргаст по адрес на Тагърт.

– Не ми харесва, че сега ще свързват твоето име с неговото – промърмори Блеър.

– Говориш като Леандър.

– По изключение този път той има право!

Хюстън се засмя.

– Може би трябва да отбележим този ден в семейната библия. Блеър, обещавам ти, че след днешната вечер никога повече няма да спомена името Тагърт.

– След днешната вечер?

Хюстън извади от маншета си писмо.

– Погледни това – зашепна развълнувано тя. – Донесе го куриер. Той ме кани на вечеря в къщата си.

– Какво? Но тази вечер ти трябва да бъдеш с Леандър на прием у губернатора. Или греша?

Хюстън не обърна внимание на забележката ѝ.

– Блеър, ти, изглежда, не разбираш каква вихрушка се надигна в града около тази къща. Всеки жител на Чандлър положи огромни усилия да получи покана. От цяло Колорадо се стичаха хора да я видят, но на никой не бе разрешено да я разгледа отвътре. Дори един английски херцог на минаване през града отправил молба към мистър Тагърт да отседне в неговата къща, обаче той дори не пожелал да изслуша делегацията, изпратена от херцога. А сега кани мен да го посетя!

– Но тази вечер има прием. Губернаторът ви очаква. Това е много по-важно от посещението на някаква си къща.

– Ти не искаш да разбереш – промълви замечтано Хюстън. – Годи ни наред гледахме пристигащите влакове, които докарваха мебелировка за неговата къща. Мистър Гейтс казваше, че собственикът е искал целият град да види сандъците и само затова не е прекарал релсов път до къщата си. Пристигаха вещи от цял свят. О, Блеър, стаите сигурно са препълнени с мебели! Ами стенните килими, gobлените от Фландрия и Брюксел!

– Хюстън, ти не можеш да бъдеш на две места едновременно. Обещала си да отидеш на приема и си длъжна да удържиш на думата си.

Хюстън подръпваше листенцата на розата.

– Когато бяхме деца, винаги можехме да бъдем на две места едновременно...

Минаха няколко секунди, преди Блеър да осъзнае какво се искаше от нея.

– Искаш аз да прекарам вечерта с Леандър и да се преструвам на влюбена в него, а ти да отидеш в жилището на онзи сладострастник?

– Откъде ти дойде на ума да наричаш Кен сладострастник?

– Кен? Толкова далеч ли са стигнали нещата? Мислех, че едва го познаваш.

– Не се отклонявай от темата. Моля те, Блеър, нека да се сменим! Само за една вечер. Аз с удоволствие бих посетила къщата му някой друг ден, но се страхувам, че мистър Гейтс няма да позволи, а и не съм сигурна, че Леандър би го одобрил. Никога повече няма да ми се удаде такава възможност. Само едно последно своеволие, преди да съм

отишла под венчилото!

– Говориш за женитбата като за погребение! Освен това Леандър веднага ще познае, че аз не съм ти.

– Няма, ако се държиш както трябва. Знаеш, че двете сме добри артистки. Спомни си, че всяка сряда се превръщам в старичка. А твоята роля е много по-проста. Трябва само да бъдеш тиха и спокойна, да не се караш с Лий и да не говориш за медицина. И пристъпвай като дама, а не тичай непрекъснато, сякаш някъде е избухнал пожар.

Блеър имаше нужда от доста време, преди да отговори. Но Хюстън забеляза, че съпротивата ѝ отслабва.

– Моля те, много те моля, Блеър! Толкова рядко те моля за нещо.

– Само дете ме принуди да прекарам няколко седмици в дома на втория ни баща, макар много добре да знаеш, че се отвращавам от него. И дни наред да слушам самодоволните приказки на онзи надут пуяк, за когото имаш намерение да се омъжиш. И това, че...

О, Блеър, много те моля! Толкова ми се иска да видя тази къща отвътре.

– Наистина ли те интересува само къщата, или и собственикът ѝ?

Хюстън разбра, че е спечелила. Усещаше, че Блеър се опитва да се съпротивлява, но поради някаква скрита причина тя беше съгласна със смяната. Надяваше се само че сестра ѝ няма да успее да убеди Лий да ѝ покаже болницата.

– О, небеса! – въздъхна Хюстън. – Досега съм била на толкова вечери и забави и нито един от домакините не е успял да ми завърти главата. Освен това там ще има и други гости.

Поне се надяваше да бъде така. Никак не ѝ се искаше пак да я притискат до стената.

Внезапно Блеър се усмихна:

– Би ли имала нещо против, ако след сватбата разкажа на Леандър, че е прекарал една вечер с мен? Физиономията, която ще направи, ще ме възнагради за всичките ми неудобства.

– Разбира се, че можеш да му разкажеш. Лий има чувство за хумор. Сигурна съм, че ще се смее от сърце.

Хюстън устремно прегърна сестра си.

– Хайде веднага да започнем с приготовленията за тази вечер. Аз ще облека нещо, което да подхожда на къщата са хълма, а ти ще носиш моята синя рокля от Уърт.

– С удоволствие бих нахлузила панталоните си за голф, но тогава Леандър веднага би разбрал с кого си има работа! – засмя се Блеър с

дяволити искрици в очите и последва сестра си вътре в къщата.

Това, което последва, беше същинска оргия на нерешителността. Хюстън изпразни целия гардероб, приготвен за брака ѝ с Леандър, докато намери подходящата за тази вечер рокля.

Накрая избра тоалет от кремав и сребрист брокат с гарнитура от хермелин на дълбокото деколте и ръкавите. Щеше да скрие роклята в кожената пътна чанта – Блеър постоянно мъкнеше със себе си дебели чанти, пълни с медицински инструменти и книги – и да се преоблече в дома на приятелката си Тиа Манкин.

Не пося да използва телефона, страхувайки се да не подслушат разговора ѝ; затова даде едно пени на момчето на Рандолф и му поръча да занесе бележка на Тиа, чиято къща се намираше недалеч от входната алея към вилата на Тагърт. Ако някой започне да задава въпроси, Тиа трябваше да каже, че Блеър е у тях.

Блеър веднага започна да се оплаква, че Хюстън иска от нея невъзможни неща. В продължение на двадесет минути мърмореше, че корсетът е прекалено стегнат и почти не ѝ позволява да диша. Хюстън справедливо я укори, че с нейната талия не може да се побере в изискания модел на Уърт. Когато обаче се погледнаха в огледалото, Хюстън видя как очите на сестра ѝ блеснаха и разбра, че Блеър е много доволна от вида си.

Малкото минути, които Хюстън прекара с мистър Гейтс и майка си в салона, събудиха отдавна забравената ѝ жизненост. Удобните дрехи на Блеър просто я предизвикваха да върши лудории и тя непрекъснато се заяждаше с мистър Гейтс.

Когато пристигна Леандър, тя се наслади на възможността да го подразни. Хладната съдържаност на годеника ѝ, фасоните му и чувството за превъзходство, които не можеха да бъдат разклатени и от най-дръзките думи, така я изнервиха, че се почувства щастлива, когато слезе пред къщата на Тиа и Блеър продължи сама с него.

Срещна сее Тиа под сянката на една топола и я последва през задния вход в стаята ѝ.

– Блеър – зашепна Тиа, докато ѝ помагаше да се преоблече, – та аз дори не подозирах, че познаваш нашия тайнствен мистър Тагърт. Бих желала да мога да те придружа тази вечер и се ловя на бас, че Хюстън би желала същото. Тя е влюбена в тази къща. Каза ли ти какво направи, когато... Но може би е по-добре да не ти го разправям.

– Може би наистина не бива – съгласи се Хюстън. – Вече е време да вървя. Стискай ми палци.

– А утре ще ми разкажеш как е минало всичко. Искам да ми опишеш всяка мебел, всеки килим, всяка стена и всеки таван – каза Тиа и придружи приятелката си надолу по стълбите.

– Разбира се! – извика през рамо Хюстън, която вече тичаше нагоре към къщата на Тагърт.

Мразеше да се движи пеш като някоя просякиня, а не с карета, но не можеше да си позволи да пропусне тази единствена по рода си възможност.

Входната алея завършваше с кръгла площадка пред главната врата на къщата, която сякаш беше разперила ръце с белите си крила. На покрива имаше парапет и Хюстън се запита дали зад него има тераси.

Входната врата беше бяла и в нея бяха монтирани две дълги правоъгълни стъкла. Докато гледаше през стъклата, тя приглади роклята си, опита се да успокои тупкащото си сърце и почука с чукчето. След няколко секунди в къщата прокълътяха тежки стъпки.

Кен Тагърт, облечен все още с грубия си работен костюм, се ухили и широко разтвори вратата.

– Надявам се, че не съм дошла прекалено рано – каза Хюстън и вперил поглед право в лицето му. Не искаше да направи от самото начало лошо впечатление, като започне да зяпа покрай него обзавеждането на къщата.

– Точно навреме. Яденето е готово. – Той се дръпна крачка назад и Хюстън можа за пръв път да хвърли поглед към вътрешността на къщата.

Точно пред нея две великолепни, широки, свободно-висящи стълби се издигаха нагоре отляво и отдясно на салона. Бели колони с богато украсени капители поддържаха галерията и се издигаха към високия, облицован с дърво таван. Целият салон беше в златно и бяло, но приглушеното електрическо осветление му придаваше топлина.

– Харесва ли ви? – запита Кен, който очевидно се забавляваше с израза на лицето ѝ.

Хюстън можа поне дотолкова да се съвземе от учудването си, че да си затвори устата.

– Това е най-красивото нещо, което съм виждала досега – изтръгна се шепнешком от нея.

Широките гърди на Кен сякаш се пръскаха от гордост.

Какво бихте искали – първо да поразгледате малко или веднага да вечеряме?

– Да разгледам – отговори тя, докато поглъщаше с очи всеки ъгъл

от залата и стълбището.

Тогава елате с мен – покани я Кен и тръгна с дълги крачки напред.

– Тази малка стая е моят кабинет – обясни той и бутна вратата към помещението, голямо колкото целия партерен етаж на Вила Чандлър. Кабинетът беше облицован с прекрасна ламперия от орехово дърво, а едната стена беше заета от масивна мраморна камина. Но в средата на стаята бяха поставени евтина дъбова писалищна маса и два стари кухненски стола. На писалището бяха струпани документи. Някои от тях бяха нападали дори по дъбовия паркет.

– А това е библиотеката.

Без да ѝ остави време да разгледа всичко подробно, Кен я въведе в огромно пусто помещението със златиста ламперия и голи рафтове за книги край стените. Три големи празни места с бяла мазилка зееха между дървената облицовка.

– Там трябва да висят няколко килима, но още не съм ги окачил – промърмори той и побърза да напусне стаята. – А това е така нареченият голям салон.

Хюстън разполагаше само с три секунди да хвърли поглед в голямата бяла стая, която беше абсолютно празна. После преминаха на бегом през малкия салон, през боядисаната в нежнозелено столова и накрая по един коридор към домакинската част на къщата.

– Това е кухнята – обясни Кен, макар че беше съвсем излишно. – Заповядайте, седнете. – Той посочи с глава към дъбовата маса, заобиколена със столове, които вероятно бяха от същия доставчик, от когото беше купил и писалищната маса в кабинета.

Докато седнаше на един стол, Хюстън забеляза, че по ръбовете на масата е полепнала мазнина.

– Изглежда, тази маса подхожда на писалището – проговори предпазливо тя.

– Правилно. Поръчах ги по каталог. При Сиърс и Роубук – каза той и напълни с огромен черпак две купи от тенджерата, поставена върху чугунената печка. – Имам още много мебели в горните етажи, все хубави неща. Също и едно червено плюшено кресло с жълти пискюли.

– Звучи доста интересно.

Той постави пред нея чиния с готвено. В мазнината плуваха огромни късове месо. После се намести насреща ѝ.

– Яжте, докато не е изстинало.

Хюстън взе голямата лъжица, която бе поставена на масата за нея, и почовърка малко из чинията.

– Мистър Тагърт, кой е проектирал вашата къща?
– Един човек от Източния бряг. Защо? Стори ми се, че ви харесва, или не е така?

– Много ми харесва. Просто се чудех.
– Какво ви учудва? – запитва той с уста, пълна с ядене.
– Защо е толкова празно? Защо в стаите няма мебели? Ние, хората от Чандлър искам да кажа, видяхме да пристигат множество сандъци с мебели и кой знае още какво. Смятахме, че домът ви е напълно обзаведен.

Той я изгледа, докато побутваше месото в чинията си.

– Купих голямо количество мебели, килими и статуи. Всъщност платих на няколко души да ги купят за мен. Всичко това е струпано горе в склада.

– В склада? Но защо? Къщата ви е прекрасна, а вие живеете тук, както ми се струва, съвсем сам, с един-единствен служител и нямате дори кресло за седане. Разбира се, като изключим столовете, които сте купили по каталог от Сиърс и Роубук.

– Е, малка лейди, това всъщност е причината, поради която ви поканих. Не ви ли е вкусно? – Той дръпна чинията ѝ и набързо я изпразни.

Хюстън подпря лакти върху масата и се наведе изненадано напред.

– Защо ме поканихте, мистър Тагърт?

– Предполагам, знаете, че съм богат. Много богат. И разбирам как се печелят пари. След първия милион останалото е детска игра. Но, честно казано, нямам никакво понятие как да ги харча всичките тези пари...

– Не знаете как да харчите парите си? – измърмори Хюстън.

– Е, разбира се, мога да поръчам мебели по каталога на Сиърс; но когато става въпрос да се похарчат милиони, трябва да наема за това други хора. Например до тази къща стигнах, като попитах жената на един познат кой би могъл да ми построи разкошен дом. Тя ми каза името на един човек, аз го повиках в канцеларията си и му казах, че ми трябва нещо действително хубаво. Така изникна тази къща. Този човек намери и двамата мъже, които ме снабдиха с мебелите. Но аз така и не съм ги разгледал.

– Защо не ги помолихте веднага да подредят мебелите?

– Защото може би на жена ми нямаше да ѝ хареса наредбата и щеше да реши да преобърне всичко с главата надолу. А аз не виждам смисъл една работа да се върши два пъти.

Хюстън се облегна назад.

– Не предполагам, че сте женен.

– Не съм женен. Още не. Но вече съм си избрал една.

– Моите поздравления.

Кен се усмихна в брадата си.

– Не мога да доведе в тази къща коя да е. Съпругата ми трябва да бъде истинска, неподправена, родена лейди. Едно време някой ми беше казал, че истинската дама е енергична личност, която се бори за своята кауза, която се застъпва за потиснатите, без да се изкриви дори шапката ѝ. Истинската дама може с един поглед да превърне мъжа в парче лед. Вие днес направихте това, Хюстън.

– Какво казахте, моля?

Той избута настрани двете празни чинии и се наведе към нея.

– Когато пристигнах в този град, всички жени почнаха да се правят на глупачки зарад мен. Но когато не им обърнах никакво внимание, бързо показаха истинското си лице. Мъжете ги гледаха и се подсмиваха, някои се ядосаха; но нито един от тях не дойде при мен и не ми каза, че съжалява. И никой досега не ми е казал нещо приятно. Само вие.

– Но, мистър Тагърт, някоя от тези жени сигурно...

– Някоя не ме защити, както вие направихте това тази сутрин. И как само ме погледнахте, когато ви докоснах. Направо щях да замръзна.

– Мистър Тагърт, мисля, че вече е време да си тръгвам. – Никак не ѝ харесваше насоката, която беше взел техният разговор. Беше съвсем сама с този огромен, полуцивилизован мъж. И на всичкото отгоре никой не знаеше, че се намира в тази къща.

– Не искам да си ходите. Трябва да ви кажа нещо много важно.

– Бихте могли да ми пишете. Аз наистина трябва вече да си ходя.

– Елате да ви покажа градината. Имам сума ти растения зад къщата – каза той като някое малко момченце, което непременно иска да наложи волята си.

Хюстън се надяваше, че няма да съжалява за съгласието си и предложи, че „много растения“ все пак представляват някаква градина.

Тя наистина се озова в прекрасен парк: цели декари, пълни с цъфнали ухаещи храсти, многогодишни растения, рози и различни дървета.

– Градината е красива също като къщата – каза тя и си пожела да тръгне по пътечките, които блестяха на лунната светлина. – Какво имаме да ми кажете, мистър Тагърт? Трябва вече да си тръгвам.

– Знаете ли, че аз ви помня още от времето, когато бяхте малко момиченце! Често играехте с Марк Фентън в градината. Вие, разбира се, не ме забелявахте. Аз бях само някакъв си ратай – каза рязко той, но

бързо се успокои. – Често съм се питал какво ли ще излезе един ден от вас – една Чандлър, която си играе с Фентънови. И сега виждам, че е станало нещо чудесно.

– Много ви благодаря. – Тя учудено се питаше какво ли цели той с тези объркани приказки.

– Това, което исках да ви кажа, е, че съм на тридесет и четири години, притежавам толкова много пари, че вече не знам какво да ги правя, имам голяма празна къща и склад, пълен с мебели, които трябва да бъдат свалени оттам и подредени. Освен това искам някой да ми намери готвачка, защото ние с Идън сме принудени всеки ден да преглъщаме собствените си буламачи. Това, от което имам нужда, мис Хюстън Чандлър, е съпруга и аз реших да ви направя своя жена. – Последното изречение беше изречено с триумфален тон.

Хюстън едва успя да се окопоти.

– Искате да се ожените за мен? – прошепна тя.

– Да, за вас. Мисля, че би приличало на една дама от семейство Чандлър да живее в такава къща – най-голямата, която град Чандлър в Колорадо някога е виждал. Освен това възложих на един човек да се осведоми за вас. Вие сте посещавала няколко наистина изискани училища и знаете как се правят покупки за къщата. Освен това умеете да давате приеми – такива, каквито някога организираше жената на Джей Гулд. А аз ще ви купя и чинии от чисто злато, ако ви потрѣбват за вашите приеми.

Хюстън най-после се свързе от шока, в който беше изпаднала. И първото нещо, което направи, бе да се завърти на токчетата си и да си тръгне.

– Почакайте още един миг – извика той и тръгна след нея. – Кога ще бъде сватбата?

Когато се обърна към него, очите ѝ заплашително святаха.

– Мистър Тагърт, позволете ми сега да ви кажа няколко ясни и прости думи. Първо, аз вече съм сгодена и скоро ще се омъжа. Второ, даже и да не бях сгодена, аз не знам почти нищо за вас. Не, няма да се омъжа за вас, дори да бяхте ме помолили за ръката ми, както е редно, вместо направо да разполагате с мен. – И тя сърдито се извърна.

– Това ли е, което искате от мен? Да ви ухажвам? Всеки ден до сватбата ще ви изпращам рози.

Хюстън отново спря, пое дълбоко въздух и се обърна към него.

– Не искам да ме ухажвате. В действителност не съм сигурна дали изобщо имам желание да ви виждам повече. Дойдох тук да разгледам

вашата къща и ви благодаря, че ми я показахте. А сега, мистър Тагърт, искам да се прибера в къщи. Ако наистина си търсите съпруга, най-добре е да се огледате между многото свободни жени в този град. Сигурна съм, че ще откриете сред тях още една така наречена истинска, неподправена дама, за която да се ожените.

С тези думи Хюстън му обърна гръб и макар че не хукна надолу по алеята, все пак се отдалечи достатъчно бързо.

– По дяволите! – изръмжа Кен, когато тя изчезна от очите му, и се заизкачва по стълбите към първия етаж.

На горното стъпало се появи Идън.

– Е, какво?

– Тя каза „не“ – отговори неохотно Кен. – Щяла да се омъжи за онзи бедняк Уестфийлд. И недей сега да ми повтаряш: „Аз нали ти казвах!“ Защото последната дума още не е изречена. Това ще стане чак когато мис Хюстън Чандлър ми каже пред олтара своето „да“. Гладен съм като вълк. Ела да видим няма ли да намерим нещо за ядене.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хюстън се промъкна тихо през входната врата на Вила Чандлър и събу обувките си в антрето, за да не скърцат стълбите под стъпките ѝ. Мистър Гейтс имаше пълно доверие в Леандър и когато Хюстън излизаше с него, никой не следеше кога ще се прибере в къщи.

Когато се вмъкваше в стаята си, тя се усмихна на майка си, която подаде глава през вратата на семейната спалня и укорително я изгледа. Едва след като затвори вратата зад себе си, Хюстън проумя какво означаваше този поглед, пълен с укор. Тази вечер тя беше Блеър, а току-що беше влязла в стаята на Хюстън. Без съмнение майка ѝ беше отгатнала каква игра играят двете и това никак не ѝ харесваше.

С леко свиване на раменете Хюстън отхвърли неодобрението на майка си. Оупъл Гейтс обичаше своите дъщери, глезеше ги и никога не би ги попитала къде са ходили и какво са правили. А ако случайно ѝ кажеха къде са били, никога не ги издаваше на мистър Гейтс.

Докато се събличаше, Хюстън прехвърляше в ума си събитията от последната вечер. Такава хубава къща, а толкова празна и неподдържана! И собственикът я беше предложил на нея! Разбира се, той също беше част от предложението; но в края на краищата всеки действително ценен подарък си имаше и своите неудобства.

Тя се разсъблече, седна пред тоалетната си масичка и започна да маже лицето си с крем за през нощта. Никой мъж не смееше да се държи е нея така, както Кен Тагърт тази вечер. Тя живееше от своето раждане в този малък град и всеки знаеше, че тя и сестра ѝ са последните издънки на фамилията, основала Чандлър. Беше израснала със съзнанието, че представлява нещо като обществен символ, който всеки искаше да притежава, тъй като нито едно тържество без Чандлъррови не можеше да бъде събитие за обществото. Когато известното и богато семейство Уестфийлд се премести тук от изток, тя беше още дете; но дори тогава за нея беше безспорно, че жена от фамилията Чандлър може да се омъжи само за мъж от рода Уестфийлд.

Хюстън винаги беше правила онова, което се искаше от нея. Блеър се противопоставяше на забраните, Хюстън – никога. С годините се научи да прави само нещата, които очакваха от нея. Всички в един глас твърдяха, че трябва да се омъжи за Леандър Уестфийлд, следователно това мнение стана и нейно. Тъй като носеше името Чандлър, от нея се

очакваше да бъде дама – следователно Хюстън стана истинска дама.

Да се преоблича като дебела старица и да ходи в мините, беше единственото неприсъщо за една дама действие, което си беше позволила през живота си.

Погледна се в огледалото и видя как лицето ѝ се свива от страх при мисълта, какво ли би казал Леандър, ако узнае коя е Сади. Леандър искаше всичко да става по неговата воля. Съпругата му трябваше да бъде жена, която не поднася изненади.

Тя се изправи и развърза връзките на корсета си. Тази вечер беше авантюра, неповторимо събитие, последното, преди да се откаже от всички авантюри и да стане мисис Леандър Уестфийлд.

Пое дълбоко въздух, за да освободи гърдите си, и си позволи още едно непочтително разсъждение: какво ли би направил мъж като Кен Тагърт, когато разбере, че жена му всяка сряда влиза нелегално в ми-норските лагери?

– Виж какво, миличка – проговори Хюстън с дебелия глас на старата Сади, – внимавай за себе си и гледай да не ти се изкриви шапката на главата. Защото на истински дами такова нещо не се случва.

Отпусна се на леглото и притисна устата си с ръка, за да не чуят смеха ѝ. Как ли ще реагират близките ѝ, ако реши да приеме предложението на мистър Тагърт?

Хюстън седна в леглото и дълбоко се замисли. Какво би трябвало да облече на сватбата с такъв мъж? Може би червена рокля със златни пискюли?

Все още смеейки се, тя се разсъблече докрай и нахлузи ношницата си. Не беше лошо, че беше получила още едно предложение за женитба. Най-малкото, то беше доказателство, че не всички смятат за нещо, разбиращо се от само себе си, когато Леандър я третира като лична собственост. Всеки, включително и тя самата, смяташе, че бъдещето ѝ е известно. Дватамата с Лий бяха заедно от толкова години, че тя отлично знаеше какво яде той за закуска, как иска да са изгладени ризите му и всички останали подробности.

Единственото, което оставаше непознато, беше първата брачна нощ. Е, може би след тази първа нощ Леандър нямаше да очаква от нея да го направи веднага пак. Най-добре на дълги промеждутъци от време. Не че не ѝ харесваха мъжете, особено след събитията преди сватбата на приятелката ѝ Ели, но когато Лий я докосваше, тя го чувстваше като... е, като кръвосмешение. Обичаше Леандър, знаеше, че ще живее с него без особени трудности, но мисълта да легне с него...

Тя се пъкна в леглото, издърпа юргана до брадичката си и се опита да заспи. Бегло си помисли как ли Блеър се е справила с Леандър. Без съмнение той утре ще е в лошо настроение, защото двамата е Блеър отново са се спречкали. Не можеха да изтраят и два часа заедно, без да се хванат за гушите.

Въздъхвайки леко, тя се унесе в първия сън. Тази вечер бе преживяла вълнуваща авантюра, от утре отново започваше еднообразието на всекидневния и живот.

Хюстън трябваше да отблъсква посегателствата на Леандър още докато ѝ помагаше да се качи в каретата. Отново я споходи мисълта колко странно се държат всички тази сутрин. Блеър непрекъснато я отбягваше, а по време на закуската имаше вид, сякаш цяла нощ е плакала. Дано снощи не са се скарали сериозно, помисли си Хюстън. Да не би пък Лий да е разбрал, че са си разменили местата! Хюстън направи опит да поговори с Блеър за снощната вечер, но сестра ѝ само я изгледа, като че животът ѝ е свършил, и с плач избяга от столовата.

В единадесет часа пристигна Лий да я изведе на пикник.

Каква приятна изненада! Хюстън чу, че Блеър му извика нещо от верандата. Щеше да го попита за това, но когато Лий стана нахален по средата на улицата, изпита болезнено желание да го удари през пръстите.

Докато седеше в кабриолета, я обзе чувството, че е попаднала в театър по средата на представлението и не разбира какво се разиграва на сцената. Лий обаче не казваше нищо, само се усмихваше и управляваше коня по обичайния си буен начин. Хюстън започна да диша по-леко. Щом се усмихваше, снощи не може да се е случило нещо наистина лошо.

Отидоха до едно място с високи скали и големи дървета, което Хюстън не познаваше. Бяха на мили от града, сами в това откъснато от околния свят кътче.

Лий ѝ помогна да слезе от каретата, и то с такава бързина, че тя едва не падна, после веднага я обгърна с ръце и силно я притисна да себе си. Хюстън едва си поемаше въздух и отначало не долови думите му.

– ... но мислех само за теб и за снощната вечер – мълвеше Лий. – Усещах дъха на косите ти по дрехите си, вкуса на устните ти върху моите, твоето тяло...

Хюстън рязко се дръпна назад.

– Какво говориш? – попита задъхано тя.

Той зарови пръсти в косите ѝ и впи искрящи очи в лицето ѝ.

– Нали няма пак да разиграваш ролята на невинната годеница? Нима ще подновиш старите си навици след снощната вечер?

Докато Лий сипеше нежности, Хюстън трескаво размисляше. Но не можеше да повярва в единственото логично обяснение на странните му думи. Нима Блеър и Лий... Нима сестра ѝ снощи се е отдала на нейния годеник? Не, това беше невъзможно.

– Хюстън, ти ми доказва, че можеш да бъдеш съвсем друга; затова не се преструвай отново на недосегаемата ледена принцеса. Вече знам каква си в действителност и те уверявам, че ще бъда още по-щастлив, ако онази студена жена от миналото изчезне завинаги. Затова ела при мен и ме целуни, както го направи снощи.

В този миг Хюстън разбра, че това не беше просто комплимент за Блеър. Снощи той не само беше притежавал Блеър, но беше прозрял, че никога вече не иска да види студената жена, за която беше сгоден. Тя го отстрани от себе си.

– Нима твърдиш, че снощи съм била различна от друг път? Че съм била... по-добра?

Лий се засмя като хлапак и замечтано продължи да разказва колко прекрасна е била Блеър.

– Знаеш много добре каква беше. Сякаш те виждах за пръв път. Дори не подозирах, че можеш да бъдеш такава. Може би ще ми се смееш, но бях започнал да вярвам, че зад твоята студена външност се крие сърце от лед. Но щом имаш сестра като Блеър, която изпуска искри при най-малкото предизвикателство, нещо от нейния темперамент сигурно се е предало и на теб.

Преди да успее да каже и дума, Лий я сграбчи и я целуна с някаква неприятна, смазваща устните и целувка. А когато Хюстън най-после успя да се отърве от натрапничеството му, гневът му избухна като пламък.

– Прекаляваш с тая игра – изръмжа Лий. – Не може първо да изгаряш от страст, а после отново да станеш недосегаемото момиче отпреди. Какво си ти всъщност? Две души в едно лице?

Хюстън с най-голямо удоволствие би му изкрещяла, че похотта му е насочена към друга жена, че той е сгоден за студената, безчувствената, а не за пламенната сестра, която явно предпочиташе. Лий очевидно прочете мислите ѝ, защото изразът на лицето му внезапно се промени.

– Това е нещо съвършено невъзможно, нали, Хюстън? – пошушна невярващо той. – Кажи ми, че се лъжа. Не може две съвършено различни същества да имат едно и също лице, нали?

Хюстън вече знаеше, че от невинната игра произлезе нещо много

сериозно. Как можа Блеър да ѝ скрои такъв номер?

Лий отстъпи няколко крачки назад и тежко се отпусна на една скала.

– Ти снощи си се сменила със сестра си? – попита тихо той. – Прекарал съм вечерта с Блеър, не с теб?

По някакъв начин тя успя да промълви едно „да“.

– Трябваше веднага да го забележа – заговори като на себе си Лий. – Тя се справи отлично с онова момиче, което искаше да се самоубие. После пък не позна къщата, която бях купил за нея... за теб. Мисля, че не исках да го знам. От момента, когато ме повикаха за спешен случай и тя помоли да ме придружи, бях толкова заслепен от радост, че си забраних да се съмнявам. Трябваше да го разбера поне, когато я целунах... Вървете по дяволите и двете! Сигурно ви е доставило страхотно удоволствие да ме измамите по този начин.

Лий обърна към нея разкривеното си от гняв лице.

– Ако знаеш кое е добро за теб, няма да кажеш нито дума повече. Не знам откъде ви хрумна да ми изиграете този мръсен номер, но те уверявам, че не ми е приятно да бъда жертва на подобни шеги. След като ти и твоята сестра добре се позабавлявахте за моя сметка, трябва внимателно да обмисля какви последствия ще има за мен тази съдбоносна вечер.

Накрая Леандър я върна обратно в къщи и почти я изблъска от файтона, когато пристигнаха пред Вила Чандлър.

Блеър стоеше на верандата.

– Трябва да говоря с теб – каза Хюстън на сестра си. Блеър само кимна и мълчаливо я последва в малката розова градина в края на парка.

– Как можа да ми сториш подобно нещо? – започна веднага Хюстън. – Какъв морал имаш ти, че излизаш за пръв път с един мъж и вече лягаш с него? Или отивам прекалено далеч в предположенията си? Ти спа с него, така ли беше?

Блеър кимна мълчаливо.

– Още първата вечер? – попита недоверчиво Хюстън.

– Но аз бях ти! – прошепна Блеър. – Бях сгодена за него. Предполагах, че вие винаги... Когато ме целуна по този начин, аз трябваше да повярвам, че вие двамата...

– Че ние двамата какво? – изсъска Хюстън. – Помислила си, че ние с Лий вече сме се... сме се любили? Вярваш ли, че бих те помолила да си сменим местата, ако случаят беше такъв?

Блеър скри лице в ръцете си.

– Не помислих за това. Изабщо не можех да мисля. След приема ме заведе в своята къща, и...

– В нашата къща – натърти Хюстън. – В къщата, която аз в продължение на месеци подреждах и украсявах, за да я подготвя за моята сватба.

– Там имаше свещи, и хайвер, и печена патица, и шампанско. Няколко бутилки шампанско. Той ме целуваше, а аз непрекъснато пиех шампанско, свещите блещукаха, очите му – също, и аз не можах да издържа. О, Хюстън, толкова много съжалявам! Ще се махна от Чандлър. Вече няма да ме видиш. Леандър сигурно ще ни прости след време...

– Без съмнение пред очите ти е паднала червена пелена, когато те е целунал – каза Хюстън с глас, който трябваше да бъде саркастичен.

– С малки сребърни и златни искрици. – Блеър каза това напълно сериозно.

Хюстън изглежда слисано сестра си. За какво говореше тя? За шампанско и свещи? Нима Лий още от началото е имал намерение да прелъсти своята годеница? Изглежда, беше замислил нещо, което се беше объркало в последния момент, и беше прекарал нощта с другата сестра.

– Каква беше целувката му? – попита тихо тя.

Блеър я погледна поразена.

– Моля те, не ме измъчвай. Ще се опитам да поправа грешката си, Хюстън. Заклевам се. Макар че е много трудно...

– Каква беше целувката му? – повтори Хюстън малко по-високо.

Блеър подсмръкна и сестра ѝ подаде носната си кърпичка.

– Нали знаеш какви са неговите целувки. Не е необходимо тепърва да ти ги описвам.

– Не съм сигурна, че знам нещо...

Блеър започна да хълца.

– Беше... беше чудесно. Никога не бих повярвала, че хладен мъж като Лий таи в себе си такава огнена страст. Когато ме прегърна... – Тя вдигна очи към сестра си. – Хюстън, аз ще ида при него и ще му кажа, че всичко е станало по моя вина. Че идеята да си сменим местата е била моя, а ти си напълно невинна. Не виждам защо тази история да не си останем между нас тримата. Ще се съберем, ще поговорим и той ще разбере как се е стигнало до всичко това.

Хюстън се приведе напред.

– Дали ще разбере? Как смяташ да му обясниш, че аз исках да прекарам вечерта с друг мъж? Смяташ ли да кажеш на Лий, че едно-единствено докосване е било в състояние да те запали до такава степен, че вече

не си била в състояние да се владееш? Каква забележителна разлика с безчувствената мис Хюстън Чандлър!

– Ти не си безчувствената!

Хюстън помълча няколко мига.

– През цялото време Лий говореше само за това, колко прекрасна си била през изминалата нощ. Вече няма да иска неопитната си годеница след преживяното с теб...

Блеър бързо вдигна глава.

– Никога не бях спала с мъж. Лий беше първият...

Хюстън вече не знаеше да се смее ли, или да плаче. Тя изпитваше ужасен страх пред първата си брачна нощ и беше сигурна, че дори след цял литър шампанско не би могла да реагира като Блеър. Целувките на Лий никога не бяха я накарали да забрави и себе си, и света наоколо.

– Хюстън, мразиш ли ме сега? – попита тихо Блеър.

Хюстън се замисли над този въпрос. Беше странно, но тя не изпитваше дори ревност. Мислеше си само, че сега Лий ще изисква от нея онова, което вече беше получил от Блеър. Но можеше ли тя да постигне същия успех като сестра си?

Може би в своето висше училище Блеър беше научила как се правят тези неща; но в училището за млади дами на мис Джоунс от Вирджиния Хюстън беше научила, че мястото на една жена е в салона. Там никога не се говореше по какъв начин следва да се държи съпругата в спалнята.

– Гледаш ме толкова странно.

Хюстън много искаше за разпита подробно за любовната нощ на сестра си, но не можа да преодолее себе си.

– Дори не съм разгневена. Необходимо ми е само време, за да свикна с тази мисъл – каза тя. – Да не би случайно да си влюбена в Лий?

Блеър я погледна ужасено.

– Не, никога! Това е последното, което бих направила. Той... каквото ти разказа днес за мен?

Хюстън скръдна със зъби, като си припомни как Лий ѝ разправяше колко студена е била винаги, докато миналата нощ...

– Ще се опитаме да забравим всичко това, разбира се, ако можем. Аз ще поговоря с Лий, когато гневът му премине, и ще запазим всичко в тайна. Вероятно за известно време ще се чувстваме неудобно, но съм сигурна, че ще успеем да намерим разрешение, което да задоволи всички. Не бива да допускаме този случай да ни раздели. Нашата сестринска обич е по-важна от една любовна афера.

– Много ти благодаря! – извика Блеър и устремно я прегърна. – Сестра като теб се среща само веднъж на този свят! Да знаеш колко те обичам!

Блеър бързо възвърна равновесието си, но Хюстън продължи да се измъчва от съмнения, въпреки че се опитваше да се убеди в тяхната неоснователност. Тя обичаше Лий, беше го обичала винаги и още като дете си беше поставила за цел да се омъжи за него. Нима тази дреболия, тази единствена нощ с фалшивата сестра щеше да промени живота им из основи?

– Разбира се, че не – каза високо тя, приглади полите си и тръгна към къщи. Една нощ не би могла да заличи дългогодишната им връзка.

ГЛАВА ПЕТА

В четири часа следобед Хюстън, Блеър и майка им седяха в салона. Блеър четеше своето медицинско списание, другите две жени шиеха, когато входната врата внезапно се отвори с трясък и се блъсна в стената на вестибюла.

– Къде е тя? – изрева Дънкан Гейтс и полилеят леко извънтя. – Къде е тази безнравствена блудница? Къде е тази Йезавел?

Мистър Гейтс нахлу в салона с пламтящо от гняв лице, сграбчи Блеър за ръката, издърпа я от стола и я повлече към вратата.

– Мистър Гейтс! – изплака Оупъл, която беше скочила от креслото си. – Какво означава всичко това?

– Тази... тази дъщеря на дявола е прекарала нощта с Леандър и макар че сега е нечиста, той има намерение да направи от нея почтена жена.

– Какво?! – извикаха едновременно трите жени.

– Леандър е твърдо решен да се ожени за тази блудница, както току-що ви казах. – С тези думи той извлече навън протестиращата Блеър.

– Хюстън – промълви Оупъл, – ти и Блеър си сменихте местата снощи, нали?

Хюстън само кимна мълчаливо и отново се зае със своето ръкоделие, сякаш нищо не се беше случило.

Слънцето залезе, в салона притъмня и прислужницата запали електрическото осветление, но майка и дъщеря все още не бяха разменили нито една дума.

В съзнанието на Хюстън се въртеше все една и съща мисъл: свърши, всичко свърши.

В полунощ входната врата отново се блъсна и Дънкан избута Блеър пред себе си в салона.

– Всичко е уредено – заяви той с глас, прегракнал от прекалена употреба. – Блеър и Леандър ще се оженият след две седмици. Ще бъде оповестено в неделя от амвона на църквата.

Хюстън бавно се изправи.

– Дъще – промълви съчувствено Дънкан, – много съжалявам за теб.

Хюстън само кимна и като автомат се запъти към стълбището.

– Хюстън – обади се Блеър, застанала на първото стъпало. – Моля

те! – прошепна тя.

Но в този миг Хюстън не изпитваше и капчица съчувствие към сестра си. Дори не се обърна, когато Блеър избухна в плач.

Когато стигна в стаята си, все още беше като зашеметена. Целият ѝ живот беше разрушен, преобърнат с главата надолу от една-единствена нощ. Всичко беше загубено.

На стената в рамка висеше диплом от училището за млади дами на мис Джоунс. Тя дръпна рамката от стената и я запрати напреки през стаята. Но не почувства никакво облекчение, когато стъклото се пръсна на хиляди парченца.

С вдървени пръсти започна да разкопчава роклята си. Малко след това застана по нощница наред стаята. Само стоеше, без да се движи, без да забележи майка си, която тихо влезе в стаята ѝ.

– Хюстън! – каза нежно Оупъл и сложи ръка на рамото на дъщеря си.

– Иди при нея – отговори Хюстън. – Сега Блеър има нужда от теб. Ако остане тук и се омъжи за Леандър, ще трябва да се откаже от много неща.

– Но това се отнася и за теб. Ти също загуби много тази вечер.

– Аз го бях изгубила много по-рано. Иди при нея, моля ти се. Нямам нужда от съчувствие.

Оупъл вдигна дипломата със счупена рамка.

– Позволи ми първо да те сложа в леглото.

Хюстън се вмъкна под юргана си.

– Винаги послушната дъщеря, нали, мамо? Бях покорното малко момиче и какво получих от всичко това? Аз съм истинска лейди, дама до мозъка на костите си, а сестра ми с нейните панталони за голф и с целувките си ще получи всичко онова, за което съм се подготвяла от първия си учебен ден.

– Хюстън – прошепна умолително Оупъл.

– Остави ме на мира! – изкрещя Хюстън. – Искам да ме оставите на спокойствие!

Оупъл напусна стаята със смаяно лице.

Неделното утро се разсъмна ясно и весело. Слънцето освети със златните си лъчи високия Еърс Пийк, украшение и символ на западната част на града. В Чандлър имаше църкви за всякакви вероизповедания и почти всички в неделя се пълнеха с хора. Но дори слънцето не беше в

състояние да разтопи леда в сърцата на близначките Чандлър, които вървяха към църквата от двете страни на втория си баща. Майка им получи пристъп на някаква тайнствена болест, която ѝ попречи да присъства на публичното унижение на дъщерите си.

Леандър вече ги очакваше в галерията за църковния хор. Беше втренчил очи в Хюстън и когато тя мина покрай него, простря ръка.

– Хюстън – прошепна умолително той.

Значи вече ни различава, помисли си тя, но не каза нищо, а само направи широка дъга, за да избегне протегнатата към нея ръка.

Дънкан избута почти насила Блеър на мястото до Лий и всички заеха новоразпределените си места: Блеър до Лий, а Хюстън съвсем открая до Дънкан.

Проповедта продължи като че ли само няколко секунди; защото Хюстън знаеше, че след това от амвона ще бъде съобщена голямата новина.

А тя дойде дори още по-рано, отколкото се опасяваше.

За нещастие този път божествената служба не беше отслужена от преподобния Томас, а от преподобния Смитсън, който не се изразяваше особено тактично.

– Време е за едно обявление – започна развеселено той. – Изглежда, че нашият брат Леандър е променил мнението си относно това, за коя от двете сестри-близначки иска да се ожени, и сега се сгодява за Блеър. Мисля, че и аз не бих могъл да реша коя от двете да взема. Още веднъж моите най-сърдечни благопожелания за сватбата, Лий!

За момент енорията остана като ударена от гръм. После няколко мъже се разсмяха, а жените започнаха да шушукат. Всички наставаха от пейките и тръгнаха да се прибират в къщи.

– Хюстън, трябва да ме изслушаш – каза Лий и посегна към ръката ѝ. – Искам да ти обясня...

– Вече го обясни – изсъска тя. – Когато се възхищаваше от пламенността на Блеър и се надяваше никога вече да не видиш ледената принцеса. Още тогава проумях какво си искал. Довиждане.

Тя се усмихна на едно от децата, които помагаша при литургията.

– Здравей, Хюстън, или ти си Блеър? – каза някой.

– Пожелавам ти щастие, Лий. – Един мъж го тупна по рамото и се отдалечи, смеейки се.

– Хюстън, нека отидем никъде другаде.

– Иди при своята... годеница. – Тя го измери с гневен поглед.

– Хюстън – прошепна умолително Лий, – недей така...

– Ако веднага не махнеш ръката си от моята, ще изкрещя. Нямам намерение да търпя оскърбленията ти.

– Леандър! – намеси се заповеднически Дънкан. – Блеър те очаква.

Лий неохотно се отвърна от Хюстън, сграбчи ръката на Блеър, избута я към изхода, после я качи в кабриолета си и препусна като луд.

Едва Лий се беше отдалечил с Блеър, когато жените се скупчиха около Хюстън и почти насила я изтласкаха встрани от Дънкан. Показаха се загрижени, любопитни, някои й съчувстваха, повечето обаче бяха искрено смаяни.

– Хюстън, какво е станало? Мислех си, че вие с Лий сте много щастливи.

– Как можа Леандър да избере Блеър? Ами че те непрекъснато се карат!

– Как така внезапно промени мнението си!

– Хюстън, да не би да има някой друг?

– Дяволски сте прави, че има друг мъж, уважаеми дами – прогърмя зад тях някакъв глас и всички се обърнаха и зяпнаха внезапно изникналия в църковния двор Кен Тагърт. Никой в града не беше го чувал да произнася толкова дълго изречение, а и той изобщо не се интересуваше какво говорят или вършат хората от града.

Жените впиха очи в големия мъж с рунтава брада и грубо работно облекло и устата им зинаха от почуда, докато той си пробиваше път през навалищата. Но никой не беше по-изненадан от Хюстън.

– Много съжалявам, че не успях да дойда за литургията, иначе непременно щях да седя до теб – каза той, когато успя да се добере до нея. – Не ме гледай толкова изненадано, сърце мое. Знам, че бях обещал да запазя нашата малка тайна, но щом Лий вече разправя на ляво и на дясно за това, смятам, че не бива повече да крием от хората.

– Какво да криете? – извика веднага някаква жена.

Кен сложи ръка на рамото на Хюстън. Двамата бяха неравна двойка – той с несресана брада и смачкани дрехи, тя безупречно облечена и нагласена.

– Хюстън развали годежа с Леандър, защото внезапно се влюби в мен. Какво можеше да стори тя, уважаеми дами? Беше любов от пръв поглед.

– Кога стана това? – промълви една от дамите, сякаш не й достигаеше въздух.

Хюстън междувременно се беше съвзела дотолкова, че можа да прошепне:

– Стана, докато вечерях с мистър Тагърт в новата му къща.

Знаеше, че по-късно ще се разкайва за всяка своя дума, но в момента се радваше, че няма да стои пред хората като посрамена годеница.

– Но какво ще стане сега с Леандър?

– Леандър се утешава с любовта на скъпата сестра на Хюстън, Блеър – отговори весело Кен. – За съжаление вече е време да тръгваме, уважаеми дами. Надявам се, че всички ще дойдете на сватбата – двойната сватба! Точно след две седмици. – С тези думи той прихвана Хюстън за кръста и я избута навън от църковния двор, където чакаше старата му карета.

Когато потеглиха, Хюстън седеше гордо изправена на седалката.

Кен спря конете пред входа на имението си. Пред очите им се разкри огромният парк, зад който се издигаше къщата. Той вдигна ръце, за да ѝ помогне да слезе.

– Трябва да си поговорим ние двамата.

Хюстън беше твърде замаяна, за да може да направи нещо друго, освен да се подчини.

– Щях да дойда в църквата и да седна до вас, но трябваше да довърша нещо много важно. По всичко изглежда, че все пак успях да стигна навреме. В противен случай онези дърти гарги щяха да се нахвърлят върху вас и да ви изкълват очите.

– Какво казахте току-що? – измърмори Хюстън, която слушаше само с половин ухо. До тази сутрин се надяваше, че всичко е било само лош сън, че ще се събуди и пак ще бъде сгодена за Леандър.

– Вие слушате ли ме изобщо? Да не ви е зле?

– Не, мистър Тагърт, не се оплаквам. С изключение на това, че бях публично унижена, всъщност ми няма нищо. – Тя спря за момент. – Моля да ме извините. Не исках да ви товаря с моите проблеми.

– Но вие не разбрахте ли какво казах в църквата? Не чухте ли какво заявих на дамите? Ние двамата с вас ще се оженим! Поканих всички на двойна сватба!

– И аз ви благодаря за това – отговори Хюстън и дори успя да се усмихне. – Беше много мило от ваша страна, че побързахте да ми се притечете на помощ. От вас би излязъл чудесен рицар. Но сега мисля, че е по-добре да си вървя.

– Такава твърдоглава жена не съм срещал през живота си! Какво ще правите, ако не се омъжите за мен? Да не мислите, че някой от така наречените светски мъже ще ви поиска ръката след всичко, което се случи? Тях всички ги е страх от клана Уестфийлд. Да не би да се надявате,

че Марк Фентън ще ви предложи брак?

– Марк Фентън? – промълви объркано тя. – Защо е нужно именно Марк да ме моли за брак, както елегантно се изразихте?

– Беше просто мое хрумване, това е всичко. – Той направи крачка към нея. – Защо всъщност не желаете да се омъжите за мен? Аз съм богат и имам голяма къща, а вие сте изоставена годеница и нямате какво друго да правите.

Хюстън погледна нагоре към лицето му. Грамадният му ръст я правеше малко несигурна, но страх – страх тя не изпитваше. Внезапно напълно забрави Леандър и Блеър.

– Защото не ви обичам – отговори тя с твърд глас. – И защото знам твърде малко за вас. Нищо чудно да сте се женили десет пъти досега и да сте затворили десетте си жени в мазето. Изглеждате способен да извършите подобно нещо – добави тя, докато разглеждаше обраслото му с косми лице и голямата дупка на рамото на синята му работна риза.

В продължение на цяла минута Кен я зяпаше с отворена уста.

– Смятате ме способен да извърша подобно нещо? Слушайте, лейди! – Той се приближи с още една крачка. – Изобщо не съм имал време да се женя. Откакто Фентън ме изхвърли от дома си на осемнадесетгодишна възраст, не съм правил нищо друго, освен да печеля пари. Цели три години не съм виждал легло, камо ли да спя в него. А сега вие идвате тук и твърдите, че съм имал време да се ожена даже десет пъти.

Когато завърши речта си, той до такава степен се беше надвесил над нея, че тя се дръпна назад.

– Очевидно съм се излъгала – промълви Хюстън с кротка усмивка.

Кен не се помръдна.

– Знаете ли, че сте най-красивата жена, която съм срещал досега?

С тези думи той провря ръка зад гърба ѝ, привлече я към себе си, зарови пръсти в грижливо подредения кок и впи устни в нейните.

Хюстън беше целувала Леандър стотици пъти, но никога досега не беше изпитвала подобно нещо. Целувките на Леандър ѝ бяха познати, в тях нямаше нищо неочаквано, а това, което изпитваше сега... Устните на Кен настойчиво обхващаха нейните. Не я целуваше по финия начин, по който един джентълмен би целунал една дама, а по-скоро така, както си представяше целувката на един коняр.

Внезапно той рязко я пусна и тя за малко не падна по гръб. В продължение на един дълъг миг двамата се гледаха в очите.

– Лейди, ако винаги ме целувате така, макар че сте влюбена до уши в онзи Уестфийлд, и без любов бих се чувствал много добре с вас.

Хюстън стоеше занемяла. Кен я хвана за лакътя.

– Сега ще те отведе у вас и можеш веднага да започнеш с приготовленията за сватбата. Купи всичко необходимо. Ще депонирам малко пари на твоето име в банката. Бих искал в къщи да има много цветя, когато се женим, така че накарай да доставят и ги изпрати тук. Поръчай ги в Калифорния или се огледай в моите оранжерии, може да намериш нещо подходящо. Венчавката ще се извърши в моята къща. Искам на моята сватба да дойде целият град.

– Един момент! Почакайте малко! – извика тя, като се опитваше да оправи косите си.

Но Кен упорито я теглеше след себе си.

– Аз все още не съм казала „да“. Моля ви, мистър Тагърт, дайте ми малко време да размисля. Още не съм се съвзела от загубата на годеника си. – Тя сложи ръка на рамото му и усети силните мускули под дебелия плат.

Той нежно свали ръката ѝ и за миг Хюстън помисли, че отново ще я целуне.

– Ще ти купя и пръстен. Какъв би искала да имаш? Халка с брилянти? Или със смарагди? А как се казваха онези, сините?

– Сапфири – отговори разсеяно тя. – Моля ви, не ми купувайте пръстен! Бракът е за цял живот. Това не се решава толкова бързо.

– До сватбата има цели две седмици – достатъчно време да свикнеш с мисълта, че ще бъдеш моя жена.

– Мистър Тагърт – промълви огорчено тя, – никога ли не слушате какво ви говорят другите хора?

Той се ухили през брадата си.

– Никога. Така забогатях. Щом видех нещо, което исках да имам, просто си го вземах.

– Значи сега аз съм наред в списъка и вие просто трябва да ме имате, така ли? – попита тихо тя.

– Ти си на първо място. Даже преди небостъргача в Ню Йорк, който принадлежи на Вандербилт, но аз непременно ще го купя. А сега ще те откарам в къщи, за да съобщиш на семейството си за мен и да ме поставиш на мястото на Уестфийлд. Онзи нещастник ще има да съжалява за това! – Наистина и той си улови на въдицата една Чандлър, но аз получавам дамата.

Кен дръпна така силно юздите, че Хюстън падна назад в седалката, преди да е успяла да каже и дума.

Пред входната врата на Вила Чандлър той скочи от капрата, вдигна

я на ръце и я сложи на земята.

– Трябва веднага да се върна в къщи. Ще разкажеш на родителите си за мен, нали? А утре ще ти изпратя пръстена. Ако имаш нужда от нещо, събщи на Идън или на мен. Ако ми остане време, утре ще те посети. – Той хвърли бърз поглед през рамо към дома й. – Е, време е да вървя! – Скочи отново на капрата и конете се отдалечиха в галоп.

Хюстън застана до стената на градината и се загледа след каретата, която изчезна сред облаци прах. Имаше чувството, че току-що през нея беше минало торнадо.

В къщата Дънкан и Оупъл вече я очакваха. Оупъл седеше със зачервени от плач очи в едно кресло, докато Дънкан, кръстосал ръце пред гърдите, се разхождаше напред-назад из салона.

Хюстън пое дълбоко въздух, преди да пристъпи в стаята.

– Добър ден, мамо. Мистър Гейтс.

– Къде беше толкова време? – нападна я веднага Гейтс.

– О, Хюстън! – изхлипа Оупъл. – Не е нужно да се омъжваш за онзи човек. Ще си намериш друг. Вярно, че Леандър е направил грешка, но ти няма защо да му подражаваш.

Преди Хюстън да е успяла да каже и дума, Дънкан продължи:

– Хюстън, ти винаги си била по-разумната от двете. Блеър никога не е имала и искрица разум. Още като малко момиче започваше да мисли над нещо едва след като го беше сторила. Но ти никога не си вършила глупости. Искаше да се омъжиш за Леандър и...

– Но Леандър вече не ме иска – прекъсна го Хюстън.

– Това не е причина да се омъжваш за Кен Тагърт! – изплака Оупъл и скри лице в мократа носна кърпичка.

Хюстън сметна, че е длъжна да защити Кен.

– В какво, за Бога, се е провинил този мъж, та всички го очернят? Още не съм приела неговото предложение за женитба, но не виждам защо трябва да го отхвърля.

Оупъл скочи от креслото и изтича при дъщеря си.

– Той е чудовище! Достатъчно е само да го погледнеш. Как ще живееш с тази смрадлива мечка, която се представя за мъж? Заради него всичките ти приятели ще скъсат с теб. Да знаеш какви страшни истории разправят в града за него!

– Оупъл – заповяда Дънкан и тя послушно се върна в своето кресло, като продължи да хълца в носната си кърпичка. – Хюстън, ще говоря е теб, както бих говорил е мъж. На мен ми е безразлично, дали този човек е виждал през живота си вана за къпане или не. За мен това не е

решаващото, макар да признавам, че една гореща вана не би му навредила. Но има други неща...

Дънкан строго се вгледа в нея.

– Между мъжете в града се носи слух, че Тагърт е накарал да премахнат няколко души, иначе не би станал толкова богат.

– Убийство? – прошепна Хюстън. – Къде си чул такова нещо?

– Не е важно къде, а...

– Разбира се, че е важно – прекъсна го буйно тя. – Знаеш много добре, че жените от този град са ужасно сърдити на мистър Тагърт, понеже той не им обръща внимание, и разпространяват какви ли не слухове. Защо трябва мъжете да се държат по-добре от жените? Леандър ми е разказвал, че няколко от нашите почтени граждани се опитали да пробутат на мистър Тагърт изчерпана златна мина, и други подобни истории. Може би точно някой от тях е разпространил из града тези ужасни лъжи.

– Това, което чух за него, изхожда от съвсем сигурен източник – отговори твърдо Дънкан.

За момент Хюстън замълча.

– Джейкб Фентън – каза тихо след малко и по израза на ръбатово му лице разбра, че е отгатнала правилно. – Според слуховете, които аз чух – продължи тя, – мистър Тагърт се осмелил да задиря достопочтената дъщеря на Джейкб Фентън, Памела. Хората винаги шушукаха зад гърба му, че е направо срамота така да глези дъщеря си. Чудно ли е тогава, че днес той мрази човека, който някога е бил негов коняр и е имал смелостта да направи предложение за женитба на разглезената му дъщеря?

– Да не искаш да кажеш, че Фентън е лъжец! – избухна Дънкан. – Нима за теб думата на този новоизлюпен богаташ има по-голяма тежест от думата на едно отдавна установило се тук семейство, което си познавала през целия си живот?

– Ако се омъжа за Кен Тагърт – казвам ако, – тогава предпочитам да вярвам по-скоро на него, отколкото на Фентън. А сега те моля да ме извиниш. Не бих желала да продължавам този разговор. Внезапно се почувствах много уморена. Мисля, че трябва да си полегна.

Оттегли се с достойнство, както се полагаше на една дама. Полите ѝ прошумяха през салона. Но когато се озова сама в стаята си, самообладанието ѝ свърши. Строболи се на леглото си, но не можа да заплаче. Да се омъжа ли за Кен Тагърт? – разсъждаваше тя. Да се омъжи за човек, който говореше като каубой и имаше маниери на разбойник, който

обира пощенските коли? Да се омъжи за човек, който се отнася към нея без каквото и да е уважение? Да се омъжи за човек, който я измъкна от каретата, като че беше чувал с картофи? Да се омъжи за човек, който я целуваше, като че имаше насреща си слагиня в кухнята?...

Внезапно се изправи като свещ в леглото си.

– Трябва ли да се омъжа за този човек, само защото пред очите ми пада червена пелена, когато ме целува – червена с малки сребърни и златни искрици, както казваше Блеър? – произнесе високо тя.

– Всъщност защо не? – пошушна след малко Хюстън, отпусна се назад в леглото и за пръв път се замисли сериозно над този въпрос.

ГЛАВА ШЕСТА

Но още на следващата сутрин Хюстън стигна до убеждението, че ѝ е абсолютно невъзможно да се омъжи за мистър Тагърт. Майка ѝ непрекъснато подсмърчаше на масата за закуска и няколко пъти извика през плач:

– Моите хубави дъщери! Какво ще стане сега с тях?

А Блеър и Дънкан ожесточено спореха дали Блеър окончателно е разсипала живота на Хюстън. Всъщност Хюстън не беше сигурна дали това е спор, защото този път двамата по изключение бяха на едно мнение.

Хюстън се включи в дебатите в момента, когато се твърдеше, че за нея Кен Тагърт бил само инструмент, посредством който искала да се самонакаже за загубата на Леандър. Но никой не пожела да изслуша доводите ѝ, а и безутешното отчаяние на Блеър не можеше да бъде разклатено с никакви аргументи. Затова Хюстън скоро се отказа да слуша и да участва в разговора. Но тъй като беше станала причина за толкова много сълзи, стигна до извода, че в никакъв случай не може да се омъжи за мистър Тагърт.

Веднага след закуска започнаха да пристигат хора, които просто бяха „решили да наминат“.

– Направих ябълков сладкиш и се сетих колко много го обичаш, Оупъл. Затова опекох два и ти донесох единия. Как са близначките?

Към обед къщата се препълни с хора и всякакви неща за ядене. Мистър Гейтс остана в пивоварната си и нареди една от прислужничките да му занесе храната в кабинета. Хюстън, Блеър и Оупъл трябваше сами да се оправят е многото хора.

– Наистина ли се влюби от пръв поглед в мистър Тагърт, Хюстън?

– Вземете си още едно парче ябълков сладкиш, мисис Трисдейл – отговори невъзмутимо Хюстън.

В единадесет часа Блеър успя да се измъкне незабелязано през задната врата и остави Оупъл и Хюстън сами на бойното поле. Върна се в къщи едва към три.

– Още ли са тук? – простена тя, поглеждайки към насъбралите се в градината жители на Чандлър.

В три и половина пред Вила Чандлър спря такава красива карета, каквата в града още не бяха виждали. Лакирана в бяло, с бели колела и

кремав сгъваем гюрук с месингов обков. Предните седалки бяха тапицирани с червена кожа, а отзад имаше тясно местенце за слугата.

Събраните на моравата дами, хората на верандата и посетителите, които се тълпяха в салона и антрето, забравиха въпросите, които напираха на устните им, и зяпнаха с отворени уста непознатото превозно средство.

Кочияшът, чиито груби дрехи никак не подхождаха на луксозната карета, слезе от капрата и се упъти право към събралите се хора.

– Коя от вас е мис Хюстън Чандлър? – попита той в настъпилата тишина.

– Аз – отговори Хюстън и излезе напред.

Мъжът бръкна в джоба си, извади едно листче и започна да чете:

– Тази карета е подарък от човека, за когото ще се омъжвате – мистър Кен Тагърт. Това е карета за дама, лек файтон с много добър кон.

Той сгъна листчето, прибра го в джоба си и си тръгна.

– А, да – каза след малко и отново се обърна към къщата. – Това също ви го праща мистър Тагърт. – Той хвърли едно малко пакетче, обвинено в кафява хартия, в посоката, където се намираше Хюстън, и тя едва успя да го хване.

Подсвирквайки си, мъжът мина през градината, излезе на улицата и хората гледаха след него, докато изчезна зад следващия ъгъл.

– Е, Хюстън – обади се Тиа, – няма ли да разопаковаш подаръка си?

Хюстън съвсем не беше сигурна дали трябва да отвори пакетчето, защото знаеше какво ще намери в него. А щом приемеше пръстена, това би означавало, че приема и мистър Тагърт за свой годеник.

Все пак тя отвори пакетчето и в кутийката проблясна най-големият диамант, който някога беше виждала – огромен, искрящ, зашеметяващ скъпоценен камък, заобиколен от десет квадратно шлифовани смарагда.

Листата на дърветата в градината прошумоляха, когато намиращите се там дами изведнъж поеха дълбоко въздух.

Хюстън решително щракна капачето на кутийката и тръгна право към градинската врата и намиращата се пред нея карета. Не пожела да отговори на нито един от въпросите, с които я шурмуваха, качи се на капрата, дръпна юздите и прекрасният кафяв кон, впрегнат в елегантния файтон, се понесе бодро в тръс.

Хюстън слезе надолу по Шелдън стрийт, пресече реката, която разделяше северната и южната част на града, изкачи стръмната алея за коли пред къщата на Тагърт и спря пред входната врата. Тъй като чукането не даде резултат, тя решително влезе вътре и спря едва в рамката на

вратата към кабинета му.

Кен седеше зад писалищната маса с воняща пура в уста и със страховтна бързина даваше указания на Идън, който беше качил краката си върху писалището и също пушеше ужасно смрадлива пура.

Идън я забеляза пръв. Веднага скочи и сръга Кен в ребрата.

Тагърт смръщено вдигна очи.

– Вие сигурно сте Идън – промълви Хюстън и влезе с протегната ръка в стаята. Не беше много сигурна, дали високият рус мъж е приятел или прислужник. – Аз съм Хюстън Чандлър.

– Хюстън – усмихна се Идън. Не беше прислужник – не и е тази самоуверена физиономия.

– Бих желала да поговоря с вас – каза Хюстън, обръщайки се към Кен Тагърт.

– Ако се касае за сватбените приготовления, сега нямам време. Ако ти трябва пари, кажи на Идън. Той ще ти напише чек.

Хюстън размаха ръка пред лицето си, за да разпръсне тютюневия дим, отиде до прозореца и го отвори.

– Не би трябвало да работите на този пушек. Не е полезно за здравето ви.

Кен погледна към нея със студени очи.

– Как си позволяваш да ми даваш заповеди? Само защото ще ставаш моя жена, това не ти дава право...

– Доколкото си спомням – прекъсна го тя, – още не съм дала съгласието си да се омъжа за вас. А щом вие не намирате време дори да поговорите с мен, вече не вярвам, че някога ще го сторя. Довиждане, мистър Тагърт. Идън.

– Довиждане, Хюстън – отговори е тиха усмивка Идън.

– Жени! – проехтя гласът на Кен зад гърба й. – Знаех си аз, че съпругата само ще ми отнема време.

Все пак той тръгна след нея.

– Може би постъпих малко прибързано – промърмори той. – Но не обичам да ме смушават, когато работя. Би трябвало да разбираш това.

– Не бих ни попречила на работата, ако не беше важно – каза хладно тя.

– Е, добре – засмя се той. – Да идем ей тим. – И тръгна към огромната празна библиотека. – Бих желал да мога да ги предложа кресло, но имам само едно и то е горе в моята спалня. А може би предпочиташ да се качим в спалнята? – добави той, хилейки се похотливо.

– Определено не! Това, за което исках да говоря с вас, мистър

Тагърт, е вашето предложение за женитба. Сериозно ли възнамерявате да се ожените за мен?

– Мислиш ли, че бих пропилял толкова време да те ухажвам, ако нямах намерение да те взема за жена?

– Ухажвали сте ме? – учуди се тя. – А, да, вашата реч в неделя пред дамите в църквата би могла да се изтълкува така. Следващото нещо, което искам да ви попитам, сър, вие убивали ли сте през живота си човек, или пък наемали ли сте хора, които да убиват вместо вас?

Долната челюст на Кен увисна и в очите му свет на гняв.

Малко след това обаче в тях проблеснаха весели искрици.

– Не. Никога през живота си не съм убивал човек и че съм нареждал да убиват. Какво още ви интересува?

– Всичко, което бихте желали да ми разкажете доброволно – отговори сериозно тя.

– Няма много за разказване. Израснах в конюшната на Джейкъб Фентън. – Мускулите на челюстите му играеха. – Бях изхвърлен, защото имах връзка с дъщерята, а оттогава насам правя пари. Никога не съм убил, никога не съм ограбил, не съм лъгал, не съм удрял жена, само на няколко мъже от време на време съм посмачквал мутрите. Още нещо?

– Да. Когато ми направихте предложението, казахте, че искате да ви подреда къщата. Извън това ние двамата ще общуваме ли помежду си?

– С мен? – Хилейки се, той пъкна пални в празните гайки на колана си. – Нямо да ви лишавам от нищо, ако това е, което ви интересува.

– Нямах предвид това, за което намекувате – отговори сковано тя.

– Мистър Тагърт – заговори отново Хюстън и започна да обикаля около него. – Познавам мъже от мините, които са много по-добре облечени от вас. Вашите обноски и начинът ви на изразяване са направо отвратителни. Майка ми се уплаши до смърт, когато чу, че такъв варварин като вас ми е предложил брак. Тъй като не искам цял живот майка ми да трепери от страх пред вас, трябва да се съгласите да изпълните няколко инструкции, които ще ви дам.

– Инструкции? – повтори той, приспивайки очи. – На какво ли можете да ме научите вие?

– Как да се обличате прилично. Как да се храните...

– Да се храня? Аз ям много.

– Без съмнение, мистър Тагърт. Но вие постоянно цитирате имена като Вандербилт и Гулд. Кажете ми, канили ли са ви някога в къщите на споменатите господа, когато са присъствали и дами?

– Не, обаче... – започна той, ала побърза да избегне погледа ѝ. – Веднъж ме поканиха, но стана бяла и се счупиха няколко чинии.

– Естествено. Питам се как можете да очаквате, че ще се омъжа за вас, ще ръководя домакинството на тази прекрасна къща, ще давам желаните от вас великолепни приеми, а вие ще седите начело на масата и ще ядете грах с нож...

– Аз изобщо не ям грах. Мъжът има нужда от месо и не му трябва жена, която да му казва какво да яде.

– Всичко хубаво, сър. – Тя се завъртя на токчетата си и направи две крачки към вратата.

В този миг Кен я сграбчи за ръкава.

– Няма да се омъжите за мен, ако не ви позволя да ми давате уроци, така ли?

– И да ви обръсна. И да ви облека както трябва.

– Сигурно много ни се иска да видите лицето ми, нали? – ухили се той, но усмивката му бързо се изпари, когато разбра колко сериозно се отнасяше Хюстън към своите условия. – С колко време за размисъл разполагам?

– Приблизително десет минути.

Той направи гримаса.

– Кой ви е обучавал как се прави бизнес? Чакайте да помисля. – Той отиде до един от прозорците и стоя там няколко дълги минути.

– Аз също имам няколко изисквания към вас – каза накрая, като се извърна от прозореца. – Знам, че се омъжвате за мен заради парите ми. – Той вдигна ръка, когато тя се опита да каже нещо. – Няма смисъл да го оспорвате. Дори за секунда не бихте помислили да вземете човек като мен, който яде картофи с нож, ако няха такава голяма къща. Лейди като вас дори не би разговаряла с коняр като мен. Това, което изисквам от вас и което не трябва да казвате на никого, е да се държите така, сякаш...

Той смутено наведе очи.

– Искам – започна отново той – хората да смятат, че сте влюбена в мен и се омъжвате за мен не само защото вашата сестра ви е откраднала годеника и аз случайно съм се оказал наблизо. Искам дори сестра ви – натърти той – да смята, че сте полудели по мен, така както твърдах пред хората в църквата. Искам и майка ви да повярва в това. Не желая тя да се страхува от мен.

Хюстън беше подготвена за всичко – само не за това. Значи такъв беше големият, внушаващ страх мъж, който искаше да бъде над

обикновените житейски неща и над целия град. Колко ли страшно беше да не си в състояние да изпълняваш и най-дребните обществени задължения. Естествено, че никоя жена не го канеше в къщата си, щом ставаха инциденти и се трошеше порцелан. В момента Кен не можеше да си намери място в никой от двата свята – нито в този на бедните, към който принадлежеше според обноските и езика си; нито в този на богатите, закъдето всъщност беше предопределен заради парите си.

Той има нужда от мен, прозря тя. Има нужда от мен толкова, колкото никой друг. За Леандър аз бях нещо скъпо, мило, но не и необходимо. Обаче за този мъж нещата, на които са ме учили, имат жизненоважно значение.

– Ще се държа така, сякаш съм дълбоко влюбена в теб – каза тихо тя.

– Значи все пак ще се омъжиш за мен? – попита смаяно той.

– Ами да, мисля, че да – отговори тя с бурно избликнало чувство, което изненада и самата нея.

– Дявол да го вземе! Идън! – изрева той и изскочи от библиотеката.

– Лейди Чандлър ще се омъжи за мен!

Хюстън приседна на дъската на прозореца. Той ще се ожени за „лейди“ Чандлър. Но тя? На кого, за Бога, беше дала своето съгласие?

Вече се свечеряваше, когато Хюстън се прибра в къщи с новата си карета. Беше изтощена и ужасно ѝ се искаше никога да не е чувала името на Кен Тагърт. Изглежда, този човек искрено беше убеден, че може да си стои в къщи и да работи, докато неговата годеница посещава сама всички празненства, които се даваха по този случай, като уверява присъстващите, че го обожават и че бъдещето на младата брачна двойка може да бъде само розово.

– Ако не ни видят двамата заедно, хората въобще няма да повярват, че се познаваме – обясняваше тя над купищата хартии, натрупани по бюрото. – Трябва да ме придружаван: навсякъде: първо на градинското увеселение вдругиден, а после ще видим. Но най-напред шивачът ще ти ушие приличен костюм и ще те обръснем.

– Опитвам се да купя едно парче земя във Вирджиния и утре тук ще дойде един човек. Трябва да бъде в къщи.

– Ще разговарям с него за сделката по време на пробата.

– Да не искаш едно от ония човечета да ме опипва по цялото тяло? Не мога да търпя такова нещо. Кажете на шивача да ми донесе няколко

костюма в къщи и аз ще си избира един от тях.

– Червен или пурпурен? – попита спокойно тя.

– Червен. Веднъж видях червено шотландско сако, което много...

Хюстън бе принудена да каже много високо и ясно:

– Ти ще приемеш утре тук, в къщи, шивач, който ще ти вземе мярка за костюма, чиито цвят и плат ще избира аз. Ще дойдеш с мен на градинското увеселение у семейство Манкин. Освен това ще вършим и много други неща заедно през двете седмици преди сватбата.

– Сигурна ли си, че истинските дами винаги са толкова шумни? Смятах, че една истинска лейди никога не крещи.

– Дамите не повишават глас, когато имат работа с истински джен-тълмени. Но мъже, които искат да носят костюми на червени карета, трябва да бъдат обработвани с малко по-груби средства.

При тази забележка Кен я изгледа сърдито, но не повдигна повече никакви възражения.

– Е, добре, ще си уشيا костюм, какъвто искаш да имам, и ще дойда на твоето прокле... на твоето чудесно увеселение. Но що се отнася до следващите забавления, не мога нищо да ти обещаая.

– За тях ще решаваме от ден за ден – усмихна се тя. Внезапно се почувства ужасно изморена. – Трябва да си вървя. Родителите ми сигурно вече се тревожат.

– Ела тук! – заповяда той и посочи страната на писалището, до която седеше.

Хюстън помисли, че иска да ѝ покаже някакъв документ, и мълчаливо се подчини. Вместо това той я сграбчи грубо за китката и я притегли към себе си.

– Тъй като се чувствана призвана да бъдеш моя учителка, аз също бих могъл да те науча на някои полезни неща от моя опит.

Той започна да целува тила ѝ; тя искаше да протестира, но, кой знае защо, гласът ѝ изневери. Остана сгушена в него, докато Идън се обади от вратата:

– Кен, извинявай, че ви безпокоя...

Без много церемонии Тагърт я избута от скута си.

– Ще продължим утре, скъпа – засмя се той, сякаш имаше насреща си улично момиче. – Сега трябва да си вървиш в къщи. Имам работа.

Хюстън преглътна отговора, който напираше на езика ѝ, изчерви се и се сбогува учтиво с двамата мъже. Промълви кратко: „Лека нощ“, и бързо напусна къщата.

Уморена, гладна, измъчвана от смесено чувство на яд и смущение,

тя пътуваше към къщи, където я очакваше семейството, на което също трябваше да обясни, че е дала на прословутия мистър Кен Тагърт съгласие да се омъжи за него.

Защо? – питаше се тя и така стягаше юздите на коня, че той пълзеше като охлюв по улиците. Защо, Господи, защо съм готова да се омъжа за човек, когото не обичам, който не ме обича, който всеки две минути ме докарва до лудост и който се отнася е мен като със стока, която е купил и за която скъпо е заплатил?

Отговорът дойде бързо: защото ти дава чувството, че си жива. Защото има крещяща нужда от теб.

Блеър ѝ беше казала наскоро, че когато са били деца, тя е водила битки със снежни топки с най-силните момчета, но Дънкан и Леандър успели да задушат нейната жизненост. Преди доста години тя беше научила, че е по-удобно да отстъпва на мъжете, да бъде спокойна, покорна, с други думи – просто дама. Да бъде точно такава жена, каквато мъжете обичат да имат до себе си.

Но много пъти – на приеми, вечери и забави – тя се чувстваше като картина на стената: приятна за гледане, но съвършено излишна. Липсваше ѝ всекидневното добро самочувствие. Даже беше казала веднъж на Леандър нещо в този смисъл, но в отговор той ѝ беше изнесъл цяла лекция до каква степен животът губи своето качество без предметите на изкуството.

А след това същият този Лий беше заменил спокойната, ведро красота на Хюстън с жена, която беше накарала тялото му да пламти от страст.

Кен Тагърт беше събудил у нея чувства, каквито не беше изпитвала към никой мъж. Лий имаше великолепен вкус за облекло и мебели. Той би могъл да обзаведе сам къщата, която беше купил за тях двамата, и то без никакви затруднения. Но мистър Тагърт изобщо не знаеше какво да прави без нея. Не би могъл дори да подреди горе-долу мебелите, които други хора бяха купили за него.

Хюстън си спомни времето, когато ходеше на училище, и строгото отношение на учителките. Блеър винаги твърдеше, че там сестра ѝ не е имала никаква друга работа, освен да ние чай и да подрежда цветя, но Хюстън отлично помнеше колко често мис Джоунс удряше през пръстите с линията подрастващите дами, когато допускаха и най-дребната грешка.

Пред Лий беше принудена винаги да се държи така, както я бяха научили в нейните училища, тъй като той забелязваше и най-малкия

пропуск в поведението ѝ. Докато при мистър Тагърт можеше да върши онова, което намираше за правилно. Днес дори му беше изкрещяла. През четиринадесетте години на връзката си с Лий нито един път не беше повишила глас...

Хюстън вдъхна дълбоко хладния вечерен въздух. Само като си помислеше колко работа ѝ предстои от днес нататък! Приготовленията за сватбата, изненадите, които я очакваха, като отвори складовете, подреждането на мебелите според нейния вкус и желание А какво предизвикателство за нейните таланти – да превърне човек като Тагърт в нещо като джентълмен!

Хюстън стигна в къщи с пламнало от вълнение лице. Щеше да се омъжи за човек, който се нуждаеше от нея.

Остави коня и каретата на момчето от конюшната, изправи рамене и се подготви за бурята, която вероятно я очакваше вътре.

ГЛАВА СЕДМА

За нейна голяма изненада и облекчение в къщата цареше тишина. Когато влезе на пръсти през кухненския вход, само готвачката Сюзън все още миеше съдовете.

– Всички ли са легнали вече – запита Хюстън и се облегна на голямата дъбова маса, която заемаше почти половината от помещението.

– Да, мис Блеър-Хюстън – отговори Сюзън, докато почистваше мелничката за кафе – Повече или по-малко.

– Хюстън – обясни автоматично младото момиче, без да обърне внимание на последната забележка на прислужницата. – Сюзън, би ли сложила нещо за хапване на една табла. Моля те да го отнесеш в моята стая.

Докато минаваше през салона към стълбите, тя забеляза няколко големи букета свежи цветя, които не бяха от градината на майка ѝ. Видя, че на един от тях беше закрепена картичка: „За моята бъдеща съпруга Блеър, от Леандър.“

През дългите месеци на техния годеж Лий нито един път не беше ѝ изпращал цветя...

Хюстън изкачи стълбата с високо вдигната глава.

Спалнята ѝ беше облепена в кремави тапети с бели шарки; на прозорците висяха ръчно изработени дантелени пердета „Батенберг“, прекрасни дантели от същата работилница украсяваха ниските масички и облегалките на двете кресла: вътрешната срана на балдахина над леглото и беше от светлобежова надиплена коприна, а юрганът – от бял атлаз. Хюстън тъкмо беше съблякла роклята си, когато на вратата се почука и Сюзън влезе с таблата. Докато се хранеше, тя започна да дава нареждания на прислужницата:

– Знам, че вече е късно, но трябва да изпратиш Уили още веднъж до града. Да занесе едно писъмце на мистър Бъгли, шивача, който живее на Лийд авеню. В случай, че човекът вече е заспал, да звъни на вратата, докато мистър Бъгли излезе лично да получи писмото. Той трябва утре сутринта в осем часа да се яви и къщата на мистър Тагърт.

– В къщата на мистър Тагърт? – почуди се Сюзън, докато окачваше роклята в гардероба. – Тогава значи е вярно, мис, че вие ще се омъжите за него?

Хюстън седна на своето малко махагоново писалище и се обърна

към момичето.

– Би ли желала да работиш за мен и да живееш в къщата на мистър Тагърт?

– Право да ви кажа, не знам, мис. Мистър Тагърт действително ли е толкова лош, колкото говорят хората за него?

Хюстън се замисли. От опит знаеше, че прислугата много пъти бе по-добре осведомена за дадена личност, отколкото господарите, които срещаша тази личност единствено в светското общество. Въпреки че Кен живееше сам в своята къща, той все пак влизаше и допир с хора, които му вършеха куриерски услуги или друга някаква работа.

– Какво си чувала за него?

– Че е избухлив, вика по хората и трудно може да му се угоди.

– Страхувам се, че всичко това напълно отговаря на действителността – каза Хюстън с въздишка, като се наведе отново над писалището си. – Но поне не посяга да бие жени и не се опитва да мами другите хора.

– Ако вие не се страхувате да живеете с него, мис Хюстън, аз също съм готова да рискувам. Тази къща ще стане непоносима, когато вие и сестра ви си отидете.

– Боя се, че и тук си права – каза разсеяно Хюстън, докато си отбелязваше, че трябва да се обади на бръснаря, мистър Епългейт от Коул авеню, и да го помоли утре в девет часа сутринта да се яви в къщата на мистър Тагърт. Помисли си колко време би се спестило, ако всеки в града си прекараше телефон.

– Сюзън, ти нали имаше много братя?

– Точно така, мис.

– Утре ще ми трябва шестима силни мъже – за цял ден. Ще пренасят мебели от склада в долните етажи. Ще им се заплати добре, ще бъдат нахранени както трябва, но искам да са там точно в осем и половина. Смяташ ли, че ще събереш шестима души до утре сутринта?

– Разбира се, мис.

Хюстън написа още една бележка.

– Това известие е за мисис Мърчисън. В момента тя живее при преподобния Томас, тъй като Конрадови пътуват из Европа. Бих желала да се нанесе в къщата на мистър Тагърт и да готви за него, докато се върнат господарите ѝ. Уили да изчака отговора ѝ, след като ѝ предаде писмото, защото ѝ съобщавам, че в момента кухнята е само една празна стая и тя трябва да набави всичко, което ще ѝ бъде необходимо. Сметката да изпрати на мистър Тагърт. Може би е най-добре утре Уили да иде

да я вземе с кола. Ако тя се съгласи, кажи му да вземе назаем голямата кола на Оукли.

Хюстън се облегна назад в креслото си.

– Мисля, че изготвихме програмата за утре. Мистър Тагърт ще бъде обръснат и облечен в хубави дрехи, мебелите ще бъдат поставени по местата им, кухнята ще бъде обзаведена и всеки ще получи нещо вкусно за ядене.

Сюзън извади фуркетите от фризура и започна да разресва дългите тъмни коси.

– Това ми действа добре – прошепна Хюстън и затвори очи.

След няколко минути вече тежеше в леглото и за пръв път от седмица насам имаше чувството, че ще заспи без плач. Чувстваше се дори щастлива. Беше сменила мястото си със сестра си, за да си позволи едно малко приключение, а както изглежда, моментната авантюра щеше да трае цял живот.

Когато на другата сутрин в шест часа Сюзън почука на вратата, Хюстън вече се обличаше. Избра дрехи, които да не ѝ пречат при работата: бяла памучна блуза, черна кадифена пола, в която се движеше свободно, и широк кожен колан. Къс жакет и подходяща шапка допълваха тоалета ѝ.

Слезе на пръсти по стълбата и остави на масата в столовата бележка за майка си, в която ѝ съобщаваше какво е решила да свърши през този ден. След като набързо закуси в кухнята, тя се отправи към обора, където съненият Уили запрягаше коня в прекрасната карета, подарена от мистър Тагърт.

– Предаде ли снощи всички писма, Уили?

– Разбира се, мис. Мисис Мърчисън здравата се зарадва, че отново ще има работа. Нареди да я взема с кола в шест и половина и да я откарам в магазина на мистър Рандолф. Мисис Мърчисън му се обади още снощи и му продиктува дълъг списък от неща, които щели да ѝ трябват. Веднага след това ще я откарам у Конрадови, където смята да опустоши зеленчуковата им градина. Искаше само да знае за колко души ще готви.

– За около дузина, но повечето от тях са мъже, така че спокойно може да сготви за трийсет души. Трябва да ги нахраним до насита. Напомни ѝ да купи всякакви тенджери и тигани. Сигурна съм, че мистър Тагърт е забравил кухненския инвентар, когато е поръчвал мебелите си.

Очаквам ви колкото се може по-скоро в дома на мистър Тагърт.

Очевидно и в голямата бяла къща всички още спяха, когато Хюстън разпрегна коня и го завърза под сянката на едно дърво. Почука на страничната врата, но никой не я чу. Натисна дръжката на бравата и като видя, че не е заключено, влезе в кухнята. Почувства се като крадец, когато започна да отваря шкаф след шкаф. Но щом се налагаше къщата да се подготви за празник, на който да бъде поканен целият град, тя трябваше да има представа поне за наличните запаси от храна.

Шкафовете бяха празни, с изключение на едно сандъче с консерви от праскови. В едно чекмедже откри няколко емайлирани тенджери, от най-евтините.

– Предполагам, от каталога на Сийрс – промърмори тя и реши да инспектира цялото кухненско крило Между столовата и кухнята откри голямо помещение за лакеите. През кухнята се влизаше в голяма пристройка, където бяха килерите, миялната, квартири за трима слуги, баня, стая за икономката и кабинет пак за нея.

Тук имаше и втора стълба, която водеше от домакинската част към горните етажи. Хюстън се възползва от нея, спря на първия етаж и погледна към дългия коридор, който се разкри пред очите ѝ. Виждаха се само стени, покрити с ламперия, и сенки върху дъбовия паркет. Тя продължи пътя си към таванския етаж.

Както очакваше, най-горният етаж всъщност не беше склад, а беше предназначен за жилища на прислугата. Имаше две бани, едната за мъжкия, другата за женския персонал, а останалата част беше разделена на малки стаички. Всяка стая беше натъпкана от пода до тавана със сандъци, пакети и навити на рула килими.

В някои от стаите Хюстън откри мебели, покрити само с калъфи. Вдигна едно платнище, което обвиваше две вмъкнати едно в друго позлатени кресла, тапицирани с дамаска. На една от страничните облегалки висеше етикет. Със затаен дъх Хюстън прочете текста върху него: „Дванадесет кресла, два дивана с гобленови покривки, изработени чрез 1750 година, първоначално собственост на мадам Дьо Помпадур.“

– Господи Боже мой! – въздъхна Хюстън и бързо издърпа покривката върху креслата.

На стената беше облегат навит на руло килим. На етикета беше написано: „Крайт на XVII век, изготвен за Людовик XIV в кралската работилница за килими в Оспис де ла Савониери.“

Върху плосък сандък, в който очевидно беше опакована картина, имаше залепена бележка с една-единствена дума на нея: „Гейнсбъро“.

До него беше захвърлен подобен сандък с надпис „Рейнолдс“.

Хюстън внимателно свали калъфа от двете сложени едно в друго кресла на мадам Помпадур, извади горното и се настани удобно в него. Имаше нужда да събере мислите си. Огледа стаята и забеляза, че навсякъде под калъфите надничат позлатени крака. Нямаше нужда да продължава своите проучвания. Вече знаеше, че всички складирани тук вещи имат стойност на произведения на изкуството и музейни ценности. Разсеяно повдигна покривалото на някакъв предмет, който лежеше на пода до нея, и пред очите ѝ се разкри прекрасен полилей, който искреше е хиляди скъпоценни кристали, подобни на истински диаманти. Машинално прочете върху етикета: 1780 година.

Седя дълго в изящното кресло, опитвайки се да свикне с мисълта, че отсега нататък ще живее сред такива съкровища, когато чу долу да спира карета.

– Мистър Бъгли! – извика тя, докато тичаше надолу по стълбите, и успя да стигне навреме до входната врата, за да приеме майстора и неговия помощник.

– Добро утро, Блеър-Хюстън – поздрави мистър Бъгли.

Шивачът беше тъничко човече с бледо лице, ала се славеше като същински тиранин. Беше пръв шивач на Чандлър и всички се отнасяха към него с голямо уважение.

– Добро утро – отговори тя. – Моля, заповядайте вътре. Не знам дали вече сте чули, че мистър Тагърт и аз ще се женим след две седмици. Дотогава трябва да комплектуваме гардероба му. На първо място имаме нужда от приличен официален костюм за приема, който ще се състои утре. Сако от алпака с три копчета, сиви панталони и жилетка от кашмир. Това ще бъде достатъчно като начало. Мислите ли, че можете да пригответе костюма до утре следобед в два часа?

– Не знам. Имам и други клиенти.

– Но никой от тях няма такава спешна нужда от костюм като мистър Тагърт. Ангажирайте колкото е възможно повече шивачки. Ще бъдете добре заплатен.

– Мисля, че ще го уредим. Ако имах мерките на мистър Тагърт, можех веднага да започна работа.

– Той е на първия етаж, доколкото знам.

Мистър Бъгли строго я изгледа.

– Блеър-Хюстън, познавам ви от деня на вашето раждане и съм готов да изоставя всичко друго, за да изпълня желанията ви. Тази сутрин станах в тъмни зори, за да взема мерките на вашия годеник; но в

никакъв случай нямам намерение да се изкачвам по стълби, за да го търся из къщата. Може би е по-добре да дойдем по-късно, когато се събуди.

– Но в такъв случай костюмът няма да бъде приготвен навреме, мистър Бъгли.

– Даже ако паднете на колене пред мен, няма да го направя. Ще чакам тук половин час. Ако мистър Тагърт не се появи през това време, ще си вървим.

Хюстън даже се зарадва, че в големия салон, където ги покани, нямаше кресла. Само кураж, каза си тя и тръгна нагоре по стълбите към първия етаж.

Там беше също толкова прекрасно, колкото и на партера. Стените бяха с бяла ламперия, а голямото помещение, в дъното беше облицовано със зелени кахлени плочки. „Гнездо за птички“, прошепна възхитено тя. После с въздишка тръгна да си върши работата. Зад една от тези многобройни врати трябваше да се намира Кен.

Отвори първата и видя в мъжеещата светлина рус перчем между смачкани завивки. Тихичко затвори вратата. Нямаше намерение да събужда Идън.

Провери четири стаи, преди да открие спалнята на Кен откъм задната страна на къщата. На обикновена тел, закрепена в мазилката на тавана, висяха две примитивно скроени парчета плат, които не позволяваха на утринното слънце да прониква в стаята. Мебелировката се състоеше от дъбово легло, малка маса от същия материал, отрупана с книжа, глинена кана с вода и гарнитура за седане от три части, тапицирана в яркочервено с жълти ресни и пискюли.

Хюстън вдигна очи към тавана.

– Простете му, мадам Дьо Помпадур – прошепна тя. След това решително дръпна парчетата плат от прозорците и ги завърза, за да не затъмняват повече стаята.

– Добро утро, мистър Тагърт – каза високо тя и се изправи до леглото.

Кен примигна на яркото слънце, обърна се на другата страна и продължи да спи.

Беше гол от кръста нагоре, а сигурно и надолу, помисли Хюстън, докато разглеждаше мощния му гръден кош. Рядко беше имала възможност да види голите гърди на някой мъж, а Кен имаше телосложение на професионален боксьор – широкоплещест, мускулест, с гъсти косми по гърдите. Кожата му беше тъмна и топла на вид.

Както си стоеше до леглото, в следващия миг Хюстън се озова

просната напреки върху него, притисната от грамадната му ръка.

– Сигурно не можеш да изчакаш до сватбата, нали? – каза Кен и започна жадно да целува тила и шията ѝ, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ. – Много обичам да се погледа с някоя жена преди ставане.

Хюстън се опита да го отблъсне, но бързо разбра, че по този начин няма да постигне нищо, и се огледа за някакъв предмет, с който да спре атаките му. Търсещата ѝ ръка докосна дръжката на каната с вода. Тя бързо я вдигна във въздуха и с всички сили я стовари върху главата му.

Тънкостенният съд се счупи и воден поток, размесен с парчета глина, се изля върху леглото, докато Хюстън използва смайването му и избяга на безопасно място.

– Какво, по дяволите... – изръмжа Кен, седна на леглото и се хвана за главата. – Можеше да ме убиеш!

– Не е много вероятно – отговори спокойно Хюстън. – Както правилно предположих, качеството на тоалетните ви принадлежности отговаря на вкуса ни относно мебелите.

– Слушай, малка вещице, ей сега ще...

– Не, мистър Тагърт, сега вие ще ме изслушате. Ако ще бъда ваша жена, вие сте длъжен да ми оказвате уважението, което се полага на съпруга. Не искам да се отнасяло с мен като с лека жена, която сте си... Която сте купили за една нощ. – Лицето ѝ стана тъмночервено, но тя храбро продължи своята проповед: – Не влязох в спалнята ви с намеренията, които ми приписахте, а защото бях принудена да го сторя – от вашия шивач. Той настоя да ви събудя, понеже са му необходими мерките ни за вашия костюм. Човекът отдавна чака долу. Освен това всеки момент в къщата ще дойдат хора да пренасят мебелите, а готвачката е на път с кола, пълна с хранителни продукти и най-късно след час ще се появи и бръснарят, за да отстрани от лицето ви част от космите, с които природата щедро ви е надарила. Щом трябва да подготвя не само вас, но и цялата къща за сватбата, вие трябва поне да се постараете да ставате по-рано от обикновено. А сега настоятелно ви моля да слезете с мен долу.

Докато траеше цялата тази реч, Кен втрещено я гледаше.

– Тече ли ми кръв от главата? – попита след малко.

С лека въздишка Хюстън пристъпи отново към леглото и се наведе да прегледа главата му. В това време той обгърна талията и с ръка и притисна лице към гърдите.

– Това истинско ли е, или е тапицерия? – пошепна той.

Хюстън възмутено го отблъсна от себе си.

– Станете, облечете се и слезте долу колкото е възможно по-бързо – нареди тя, преди да се завърти на токовете си и да напусне стаята.

– Дяволски деспотично женско същество – чу го да казва зад гърба ѝ.

Междувременно долу се беше възцарил ужасен хаос. Шестимата мъже, които беше наела Сюзън, се мотаеха из къщата и си подхвърляха какви ли не забележки: Уили и мисис Мърчисън очакваха Хюстън, ма да я засипят с въпроси, а мистър Бъгли с ръмжене се приготвяше да си тръгне.

Хюстън без бавене се зае да изпълни дневната си програма. Беше само девет часа, а тя вече ужасно съжаляваше, че не са я научили да борави с камшик. Веднага изгони двама от носачите заради наглото им държание, после строго запита останалите кой от тях възнамерява честно да заработи дневната си надница.

Кен първоначално не искаше да позволи на мистър Бъгли да го докосва, сетне почни да мърмори, че Хюстън няма право да се бърка в начина, му на обличане.

Когато пристигна бръснарят, Хюстън избяга през страничната врата и оранжерията, която си беше поставила за цел да разгледа още преди няколко дни. Затръшна вратата зад себе си и развеселено изгледа дългия над сто метра килим от цъфнали растения. Техният аромат и тишината, която цареше тук, ѝ подействаха много добре.

– Прекалено много шум оттатък в къщи, нали?

Обърна се стреснато и видя Идън, който разсаждаше една голяма азалия. Той беше висок почти колкото Кен, симпатичен, рус и както предполагаше тя, по-млад от Кен.

– Страхувам се, че тази сутрин ви събудихме много рано. Тази дандания не можеше да не бъде чута.

– Когато Кен е наблизо, никога не минава без крясъци – отбеляза спокойно Идън. – Имате ли малко време да ви покажа моите цветя?

– Това ваши растения ли са?

– Повече или по-малко. Зад розовата градина има къщичка, в която живее семейство японци. Те се грижат за парка, но оранжерията е моето царство. Тук съм събрал растения от целия свят.

Всъщност тя нямаше време, но беше благодарна за няколко минути тишина и съзерцание.

Идън гордо ѝ показва различните видове, които беше събрал: алпийски теменужки, иглики, гигантска папрат, орхидеи и екзотични растения, за съществуването на които досега не беше подозирала.

– Очевидно вие се чувствате отлично тук – промълви тя, разглеждайки цветовете на една орхидея. – Тази сутрин счупих кана с вода в главата му.

За момент Идън я зяпна с отворена уста, после избухна в смях.

– Аз много пъти съм го обработвал с юмруците си. Сериозно ли смятате да се опитате да направите от него цивилизован човек?

– Надявам се да успея. Но с юмруци едва ли мога да постигна нещо. Сигурно съществуват и други начини. – Тя вдигна глава. – Не знам нищо за вас и вашите отношения с него.

Идън потърси по-голяма саксия за цветето и продължи с разсаждането.

– Запознахме се в Ню Йорк, в една тъмна уличка, където се прехранвах от отпадъците в кофите за боклук. Родителите ми и сестра ми няколко седмици преди това се задушиха от пушека при пожар в жилището. Тогава бях на седемнадесет години и не можех да се задържа на никаква работа. – Той се усмихна при спомена за онова време. – Бях избухлив, но умирах от глад и реших да направя кариера на криминален престъпник. За нещастие или може би за щастие, човекът, когото си избрах за първия обир, беше Кен Тагърт.

Хюстън кимна.

– Сигурно сте бил предизвикан да сторите това от ръста му.

– Или съм се надявал, че нападението няма да успее. Кен ме повали на земята с едно кроше в челюстта; но вместо да ме отведе в полицейския участък, той ме взе със себе си в къщи и ми даде да ям. Аз бях на седемнадесет, той – на двадесет и две, и вече беше на път да стане милионер.

– И от този ден останахте при него?

– И си изкарвах препитанието с тежък труд – добави Идън. – Трябваше по цял ден да работя за него, а вечер ме прашаше в търговското училище да се изуча за счетоводител. Този човек не признава съня. Сутринта работихме до четири часа, затова беше още в леглото, когато вие пристигнахте.

Внезапно Идън вдигна глава и посочи към стъклената стена на оранжерията.

– Аха – каза ухилено той. – Струва ми се, че бръснарят е оставил визитната си картичка.

Хюстън любопитно погледна в посоката, накъдето сочеше Идън. По градинската алея се приближаваше висок мъж в дрехите на Кен, но гладко избръснат, без рошава брада и коси до раменете.

Хюстън се извърна към Идън с широко отворени в почуда очи. Идън само тихо се засмя, когато Кен нахлу в оранжерията.

– Хюстън! – изрева той. – Къде си се скрила?

Тя се подаде зад могъщото стъбло на едно хлебно дърво, за да го разгледа.

– Не е лошо, нали? – извика весело той и потърка гладките си бузи. – Толкова отдавна не бях си виждал лицето, че бях забравил колко добре изглеждам в действителност.

Хюстън неволно се засмя, защото той имаше право. С широката си брадичка, фино изрязаните устни и изразителните очи под тъмните вежди той беше забележително красив мъж.

– Като свършиш с разглеждането на растенията на Идън, по-добре е да побързаш да се върнеш в къщата. Там има една госпожа, която не ми позволява да погледна в тенджерите ѝ, а аз направо умирам от глад.

Навън пред оранжерията той я хвана за ръката.

– Трябва да ти кажа нещо – измърмори той, погледна първо бомбетата на обувките си, после един клон над главата ѝ. – Тази сутрин няха намерение да те нападам. Спях си дълбоко и когато се събудих, видях до леглото си едно красиво момиче. Не исках да те оскърбя. Това е само защото не съм свикнал да общувам с дами. – Почеса се по главата и се ухили. – Но схващам сравнително бързо. Поне аз така мисля.

– Седни там – каза тя и посочи пейката под едно дърво. – Остави ме да прегледам главата ти.

Той седеше съвсем тихо, докато тя внимателно опипваше цигината под косите.

– Много ли те боли?

– В момента не – каза той и посегна към ръцете ѝ. – Все още ли искаш да се омъжиш за мен?

Та той изглежда много по-добре от Леандър – помисли си внезапно тя. А когато я гледаше като в този миг, тя изпитваше много странно усещане в коленете.

– Да. Все още искам да се омъжа за теб.

– Добре! – извика той и скочи от пейката. – А сега е време да получим нещо за ядене. С Идън имаме да вършим много работи, а отгатък ме чака някакъв мъж. Ти внимавай онези идиоти да се отнасят както трябва с моите мебели. – С тези думи той бързо закричи по пътя към къщи.

Хюстън трябваше да подтичва, за да върви в крак с него. Сменя си настроенията, както хамелеонът сменя кожата си, мислеше си тя, докато

се стремеше да го настигне и придържаше шапката си да не се изкриви.

До следобеда три стаи бяха застлани с килими и две от складовите помещения бяха опразнени от мебели. Последните бяха разхвърляни безразборно в партера и очакваха Хюстън да им намери подходящи места. Кен и Идън се бяха затворили със своя посетител в кабинета. От време на време Хюстън дочуваше гласа на Кен въпреки тупурдията, която вдигаха носачите. Един път той надникна за малко в библиотеката и извика:

– Тези кресла няма ли да се счупят, ако седна на тях?

– Защо да се чупят, след като са издържали повече от двеста години? – отвърна спокойно тя и Кен веднага се оттегли с фучене в кабинета си.

В пет часа Хюстън почука на вратата на кабинета. Идън отвори, но Хюстън остана да стои в рамката на вратата, изгледа обвитата в гъста синя мъгла от тютюнев дим фигура на Кен до бюрото и заяви, че вече е време да си тръгва.

– Но утре сутринта ще дойда отново.

Кен вдигна за миг очи и пак се задълбочи в документите си.

Идън я придружи до вратата.

– Много ви благодаря за всичко, което направихте днес – каза той. – Сигурен съм, че когато завършите работата си, тук вече ще изглежда така, както се полага на такава къща.

Тя се обърна още веднъж на входната врата.

– Кажете му, моля ви, че утре в два часа ще дойда с новия му костюм и двамата ще отидем заедно на градинско увеселение.

– Надявам се, че няма да има нищо против да ви придружи.

– Разбира се, че ще дойде – отговори тя, въпреки че далеч не беше толкова сигурна, колкото искаше да се покаже.

ГЛАВА ОСМА

На следващата сутрин закуската във Вила Чандлър представляваше мълчалива, тържествена церемония. Само Хюстън и Дънкан си вземаха от всеки поднос, който беше сервиран, и изядоха по половин пържолка, порция бъркани яйца с шунка, елдена питка и сладкиш с праскови. Оупъл само за една нощ беше отслабнала с два килограма, Блеър гледаше е гневно стиснати зъби в чинията си, докато Дънкан се колебаеше между яростта и безпомощното смайване.

Хюстън размишляваше върху онова, което тази сутрин ѝ беше разказала Сюън. Вчера Блеър излязла на разходка с приятен на вид, непознат рус мъж в езерото на парка Фентън, когато внезапно се появил Леандър и загребал към тях. В следващия миг непознатият рус мъж паднал във водата, а Лий издърпал Блеър в своята лодка и я отвел на брега. Там Блеър за голямо удоволствие на присъстващите взела едно гребло, блъснала Лий в тинята, спасила младия мъж от удавяне и двамата се върнали на пристана за наемане на лодки.

Хюстън си казваше, че би трябвало да се разгневи и да ревнува Лий, който с такова старание доказваше, че предпочита значително повече новата си годеница пред бившата. Многото цветя, които той ежедневно изпращаше във Вила Чандлър, също би трябвало да я натъжат. Но мислите ѝ бяха заети единствено с проблемите, които я очакваха в къщата на мистър Тагърт: кой ще ѝ помага при окачване на завесите, открити в няколко грижливо надписани пакета; къде да постави уникалното бюро от времето на Яков I... А на първо място я занимаваше самият мистър Тагърт. Надяваше се днес да не ѝ пречи на работата, както беше правил вчера.

– Бих желал да поговоря с теб на четири очи, Хюстън – каза Дънкан след закуската и Хюстън толкова се изплаши, че за малко не преобърна стола си. Той я отведе в предния салон, който се използваше само за гости – и за сериозни разговори.

Хюстън безмълвно се настани в едно кресло. Този мъж беше неин втори баща от времето, когато беше още малко момиченце, и тъй като винаги беше изпълнявала нарежданията му и се държеше като истинска дама според неговите строги представи за жените, между тях никога не беше имало разногласия.

– Както чувам, ти си се съгласила да се омъжиш за него – започна

Гейтс, застанал до прозореца с гръб към нея.

– Да – отговори кратко тя и се подготви вътрешно за надигащата се буря. Как да защити своето решение? Можеше ли да му каже, че е питала Кен и той я е уверил, че не е убивал и не е карал да убиват вместо него? Или беше по-добре да му обясни до каква степен мистър Тагърт има нужда от нея.

Дънкан се отпусна на едно кресло, като че носеше двойна тежест върху раменете си.

– Хюстън – каза той с глас, който едва ли беше по-силен от шепот. – Знам, че тази къща никога не стана отново това, което е била, докато твоят баща е бил жив, но не бях и помислял, че ще предприемеш толкова крайни мерки, за да се освободиш от нея.

Хюстън изобщо не беше очаквала подобно нещо.

– Нима смяташ, че се омъжвам за мистър Тагърт само за да напусна своята къща?

Той се изправи.

– По тази и поради други причини. – Дънкан отново отиде до прозореца. – Това, което ти стори Леандър, е страшно и унизително преживяване и момиче на твоята възраст сигурно си мисли, че е дошъл краят на света. – Той се вгледа умолително в нея. – Но повярвай ми, Хюстън, това не е истина. Ти си най-хубавата млада дама в този град, а може би и в целия щат и скоро ще си намериш друг мъж. Ако си съгласна, ще те взема с мен в Денвър и ще ти представя няколко симпатични млади господа.

Хюстън стана от креслото, отиде при него и го целуна по бузата. До този момент никога не беше помисляла, че вторият ѝ баща я обича. Въпреки че отдавна живееха под един покрив, те строго спазваха светските правила и днес тя го целуваше за пръв път в живота си.

– Много ти благодаря за предложението. Ти, разбира се, ми мислиш само доброто – каза тя, докато Дънкан смутено се извърна настрана. – Но аз не съм убедена, че се омъжвам за мистър Тагърт само защото се е оказал изгодна партия.

Дънкан погледна към нея.

– Сигурна ли си? Може би това е само проява на упорство от твоя страна, за да покажеш на целия град: вижте ме – винаги, когато поискам, мога да си намеря друг мъж. Ти наистина можеш да имаш всекиго. Затова вземи човек, който не е толкова богат и няма такава голяма къща като Тагърт, но поне познаваш семейството му. Знаеш ли дали в семейството на Тагърт няма душевноболни? Един от чичовците му

подстрекавал миньорите към бунт – поне така ми казаха.

Хюстън рязко вдигна глава.

– Чичо?

– Раф Тагърт. Живее в лагера на въглекопачите. Този човек е трън в очите на Джейкъб Фентън, но той въпреки това не го уволнява, все едно какво върши.

Хюстън извърна лице настрани, защото не искаше Дънкан да види вълнението ѝ. Името Тагърт не беше необикновено и по тази причина тя никога не беше свързвала приятелката си Джоан с Кен Може би тя го познаваше А ако двамата имаха родствена връзка, Джоан би могла да гарантира за него и за това, че в семейството им няма душевноболни.

Тя отново се обърна към Дънкан.

– Не вярвам, че семейството е наследствено обременено.

В погледа му се четеше разочарование и мъка.

– Как е възможно за толкова кратко време коренно да се промениш? Беше така разумна в отношенията си с Леандър, прие да се сгодиш за него чак след като го опозна напълно. А този мъж познаваш едва от няколко дни, но вече си дала съгласието си да останеш да края на живота си с него.

Срещу тези думи не можеше да се възрази нищо. Той беше напълно прав. Логиката твърдеше, че не бива да се омъжва за този чужд човек. Само че на нея дяволски много ѝ се искаше да се омъжи за него! Тя вдигна ръка, за да прикрие усмивката, която се появи върху устните ѝ. В никакъв случай не биваше да усвоява изразите на мистър Тагърт!

– Бракът е сериозно нещо – продължи Дънкан. – Помисли си добре какво правиш.

– Вече дадох съгласието си – каза тя, като че ли това беше някакъв отговор.

– Блеър е доказателство за това, какво може да се случи, преди венчалният пръстен да бъде поставен на ръката на жената – продължи горчиво той. – Не позволявай нейната... нейната необмислена постъпка да разруши живота ти. Разучи що за човек е този Кен Тагърт. Говори е хора, които го познават. Срещни се с Марк Фентън; може би той помни времето, когато Тагърт е работил в тяхната конюшня. Аз опитах да поговоря с Джейкъб Фентън, но той само клати глава още щом чуе името му. Това е за цял живот, Хюстън. Разпитай колкото се може по-подробно за този мъж, преди да се свържеш за цял живот с него.

Хюстън трябваше да признае, че молбата му е разумна. Но се поколеба дали да я възприеме. Може би изобщо не искаше да знае що за

човек е Кен. Може би ѝ харесваше точно тайнствеността около него. Този мъж я завладя устремно, преди тя да успее да го огледа критично. Вероятно още не беше готова да се върне от авантюрата в трезвата реалност.

Но Дънкан говореше разумно, а и Хюстън беше свикнала да се подчинява. Бегло си помисли какво ли би направил Дънкан, ако му разкаже за нахалството на Кен миналата сутрин и как успя да се защити само с помощта на глинената кана. Навярно щеше да я заключи в стаята ѝ. Тя въздъхна и заговори:

– Ще разпитам някои хора. Ще се осведомя толкова подробно, колкото е възможно, и ако не науча нещо действително лошо, на двадесети този месец ще се омъжа за него.

Дънкан изпъшка.

– Вероятно не бих могъл да искам нещо повече от теб. Само че кажи ми още нещо, Хюстън: парите винаги ли са били толкова важни за теб? Животът, който водеше в тази къща, ти се струва прекалено беден, така ли?

– Защо мислиш, че парите са причина да се омъжа за него?

– Естествено, че те са причината. – Той изглеждаше искрено изнедадан. – Какво друго би могло да те съблазни да се омъжиш за този грозен великан? Ако той нямаше пари, никой не би разменил и една дума е него. Щеше да си остане неизвестен работник в мините като другите членове от неговото семейство. Надали някой би му отговорил, дори когато попита колко е часът...

– Смяташ, че щеше да си остане неизвестен слуга? – промълви замислено тя. – Забрави ли, че е започнал като коняр, а междувременно е спечелил милиони? Никой не му ги е подарил. Може би ми харесва именно мъжът, който е скрит дълбоко в него, който се е издигнал от мръсотията в конюшната и е постигнал нещо в живота. А аз през целия си живот не научих нищо друго, освен да се обличам добре.

Но този човек има нужда именно от моите знания, продължи тя вече мислено и по гърба ѝ полазиха топли тръпки.

– Какво друго се изисква от една дама? – попита учудено Дънкан.

– В днешно време жените пишат книги. Те... – Тя млъкна и с движение на ръката отклони тази тема. – Чудно ми е защо никой не се запитва по каква причина един толкова богат човек като мистър Тагърт се жени за момиче от планините на Колорадо. Той би могъл да поиска някоя принцеса.

– Ти си повече от принцеса – заяви раздражено Дънкан.

Хюстън му се усмихна и тръгна към вратата.

– Сега трябва да вървя. Мистър Бъгли ме очаква. Трябва да осигурия гардероба на бъдещия си съпруг. Освен това смятам да поръчам втора сватбена рокля, която да подхожда на моята. Сигурна съм, че Блеър още не е помислила за това.

– Не, тя положително не мисли за такива неща – отговори Дънкан и бръкна в джоба на самото си. – Директорът на банката вчера беше тук и остави това за теб.

Той ѝ подаде някакъв документ. Беше извадка от нейната сметка с вчерашна дата. Двеста и петдесет хиляди долара бяха внесени на нейно име в Националната банка на Чандлър.

Ръката на Хюстън трепереше малко, когато натисна дръжката на вратата.

– Много благодаря – прошепна тя. – Много благодаря за всичко. Ще направя това, за което ме помоли. – И с усмивка напусна стаята.

Едва когато стигна стълбата, дишането ѝ се успокои. Спря и още един път разгледа извлечението от банковата си сметка. Кен беше казал, че ще внесе на нейно име малко пари. Каквито и недостатъци да имаше този човек, липсата на щедрост със сигурност не беше от тях. Тя затисна устата си с ръка, за да не се изсмее на глас, и побърза нагоре по стълбите. Трябваше да се облече за излизане.

След час Хюстън вече седеше в малкото ателие на мистър Бъгли, заобиколена от кройки и мостри на платове. Между нещата, които бе научила в своето училище за бъдещи дами, беше и изкуството правилно да се облече един мъж дори ако това водеше до непрекъснати спорове с камериера на съпруга относно неговите костюми.

– Нужни са му дузина костюми за работа – обясняваше тя на мистър Бъгли, докато помощникът трескаво записваше. – От този светъл вълнен плат, от оксфорда на сиви карета, от ангората и тежкия син шотландски туид... на първо време.

– А за официален костюм?

– Този черен камгарен плат и жилетка от бяло пике. Тя започна да избира костюми за свободно време и спорт, спря се и на клин за голф, но бързо се отказа. След това дойде ред на костюмите за следобедни приеми, а накрая и на сватбения – строг черен жакет и панталон от същия плат.

След като приключиха с костюмите, започна подбирането на ризи,

шалове и ръкавици. После голям запас должно бельо от памучна материя, носни кърпички от бял лен, чорапи от Балбриген, Ирландия.

– Да почакаме ли с шапките?

– Да – отговори Хюстън, – и с бастуните също. – Тя погледна малкия златен часовник, закрепен на корсажа ѝ. – Време е да вървя. Мога ли да взема костюма?

Мистър Бъгли сръчно опакова новия костюм заедно с цял комплект принадлежности към него и няколко чифта обувки. Хюстън уговори час за проба на Идън, който също имаше нужда от нов костюм за сватбата, и си тръгна.

– Много щастие! – извика след нея мистър Бъгли, когато новата елегантна карета потегли. – Ще имаш нужда от него, бедно дете – промърмори той, когато Хюстън изчезна от очите му.

Два часа по-късно Хюстън беше готова за градинското увеселение. Облече рокля, която подчертаваше фигурата ѝ, изработена от бял муселин на точки върху жълт сатен, с широка жълта лента напреки през корсажа, която завършваше на талията с голяма панделка. По някакъв начин тази сутрин Съюзън успя да стегне корсета ѝ почти с два сантиметра повече. Дишането при такова стягане беше възможно само с горната част на дробовете, но Хюстън понасяше с радост подобни малки неудобства. Държеше при първото официално появяване със своя годеник да изглежда колкото се може по-добре.

Когато каретата ѝ спря пред къщата на Тагърт, тя се огледа с въздишка наоколо. Не биваше да забравя още утре да наеме няколко прислужници. Надяваше се, че наоколо няма никой, когато повдигна роклята си почти над коляното и бързо слезе от каретата. В този миг някъде отляво прозвуча тихо подсвиркване.

– Най-хубавото нещо, което виждам днес – засмя се Кен и се показа иззад ъгъла на къщата. – Краката ти са по-красиви от тези на една танцьорка, която навремето предизвикваше възхищението ми в Ню Орлеан.

Хюстън се постара да не се изчерви.

– Донесох ти новия костюм и тъкмо имаш време да се преоблечеш.

– Защо да се преобличам?

Хюстън още не беше свикнала да го гледа без брада. Лицето му беше покрито с тъмни косъмчета, защото днес не се беше избръснал, но въпреки това изглеждаше чудесно. Каква щастлива случайност, помисли си тя, че дадох съгласие да се омъжи за един мечок-грizzly, за да го превърна след това в прекрасен принц.

– За градинския прием в два часа – отговори строго тя.

– О, за това ли? – каза той през рамо, докато отиваше към входната врата и я остави при каретата.

– Да, затова. – Тя повдигна роклята си и изтича след него чак до кабинета му. – Искам да ни остане време за няколко урока, преди да тръгнем за увеселението. Ще ти дам някои съвети, за да се чувстваш добре. И, разбира се, ще имаш нужда от достатъчно време, за да можеш да се облечеш и приготвиш.

Кен остана прав зад бюрото си и посегна към лист хартия.

– Страшно много съжалявам, но нямам никакво време. Трябва да работя. Но ти би могла да отидеш, след като вече си облечена. Можеш да си избереш цветя от моята оранжерия.

Хюстън пое дълбоко въздух.

– Не е ли най-добре да им раздам по няколко долара?

Той я погледна изненадано над документа.

– Мислиш ли, че ще се зарадват на това?

– Не – отвърна ледено тя. – Няма да им хареса. Но съм сигурна, че ти ще се зарадваш. В такъв случай няма да има нужда да се показваш пред тях.

– Нима твърдиш, че се страхувам от няколко наконтени сноби, които са се събрали да пият чай? Да знаеш, че мога да ги купя всичките и...

Погледът ѝ го накара да замлъкне.

– Няма да ходя на увеселението – заяви упорито той и седна зад бюрото си.

Хюстън отиде при него. Много ѝ се искаше да сложи ръка на рамото му, но не го направи.

– Няма да е толкова страшно, колкото си мислиш. Досега си виждал само най-лошите хора от този град. Но днес с удоволствие ще те представя на моите приятелки и ти обещавам, че никоя от тях няма да припадне в краката ти.

– Искаш да кажеш, че нито една госпожица няма да припадне, като ме види без брада?

Тя с усмивка отстъпи крачка назад.

– Да не би да се опитвате да изтръгнете от мен признание, че ще бъдете най-хубавият мъж на забавата?

Той посегна към ръката ѝ, но тя беше по-бърза от него.

– Нека да останем двамата тук – прошепна Кен. – Все ще намерим нещо, с което да си убием времето. Знаеш ли, че тази рокля много ми харесва.

– О, не, мистър Тагърт – засмя се тя и си помисли дали не би могла

да стегне с още един сантиметър корсета си. – Не искам да ме... да ме изкушавате да правя такива неща, за които си мислите в момента. Вървете да се облечете за градинското увеселение. – Тя се отдръпна от него и застана долепена до стената.

Кен опря ръце на стената от двете страни на главата ѝ и се приведе напред.

– Всъщност ние още не сме се опознали както трябва. Искам да кажа, че годениците трябва поне няколко часа да бъдат сами, преди да се явят пред олтара, не е ли така?

Хюстън ловко се промъкна под дясната му ръка.

– Мистър Тагърт – заяви твърдо тя, – със сладки приказки при мен няма да постигнете нищо. Вие просто се страхувате да посетите това увеселение. Вероятно сте от мъжете, които хукват да бягат само щом видят събрани на едно място няколко дами. В такъв случай вие не сте мъжът, за когото искам да се омъжа.

Пламнал от гняв, Кен се завърна зад писалището си.

– Понякога си направо зла. Да не мислиш, че ме е страх от това проклето тържество!

– Докажете го, като се облечете и ме придружете.

Докато го наблюдаваше, тя разбра, че той вътрешно се бори със себе си, и ѝ се допря да му каже, че ще си остане с него в къщи. Не се поддавай, укори се тя. Той точно това иска да постигне.

Кен ядно запрати документите на писалището.

– Добре, ще дойда – каза троснато. – И се надявам, че няма да ти се наложи да съжаляваш за това. – С тези думи той изхвъркна навън от кабинета и тръгна към спалнята си.

– Аз също се надявам – каза тихо тя и изтича да донесе костюма, който лежеше забравен в каретата.

Докато Кен се преобличаше, Хюстън разглеждаше мебелите, струпани в салона, и разсъждаваше как най-добре би могла да ги подреди. След час и половина, когато беше почти уверена, че Кен е скочил през някой прозорец на първия етаж, се обърна и го видя застанал в коридора в тъмно сако с дълги пешове, сиви панталони и бяла ленена риза. В ръката си държеше бяла вратовръзка.

– Нямам представа как се връзва това нещо...

Хюстън за момент не можа да помръдне от мястото си.

Ушитият по мярка костюм превъзходно изтъкваше забележителната разлика между широките му рамене и тънката талия, а тъмният плат подчертаваше косите и веждите му. Мисълта да се яви под ръка с този

мъж на предстоящото увеселение я изпълни с гордост. Дълбоко в себе си непременно искаше да докаже на града, че веднага може да си намери друг мъж, и то не какъв да е. Положително би могла да попадне и на по-лош от него – о, да, би могла!

– Знаеш ли как се връзва вратовръзка? – повтори той.

– Да, разбира се – отговори машинално тя, идвайки отново на себе си. – Но трябва да седнеш, защото в противен случай не бих могла да достигна врата ти.

Той седна на едно от малките позлатени кресла като осъден на смърт.

Докато връзваше сложния уиндзорски възел, Хюстън реши да започне с уроците:

– Забавата ще бъде в дома на една от моите приятелки. Казва се Тиа Манкин. Храните и напитките ще бъдат поставени върху дълги маси, подредени в градината. А ние ще обикаляме наоколо и ще разговаряме с гостите. Ще се старая да бъда винаги близо до теб.

Кен не казваше нищо.

Когато възелът беше готов, тя го погледна в очите. Това ли беше мъжът, в чиято глава бе строшила глинената кана?

– Няма да трае дълго – добави тихо тя. – После ще се върнем тук и ще вечеряме заедно.

Внезапно той я прегърна и бурно я целуна – сякаш искаше да почерпи кураж от нея.

– Хайде да свършим с тази работа – промърмори той и закрачи към входната врата.

– Какво чакаш? – повика я нетърпеливо, застанал в рамката на вратата.

– Ето ме, идвам – отговори е усмивка тя и се почувства млада и жизнена.

Докато Кен управляваше каретата – до къщата на Тиа бяха само няколко минути, – тя продължи да му дава наставления.

– Ако искаме да убедим хората, че наистина сме сгодени, трябва да проявиш известно внимание към мен – каза предпазливо тя. – Стой близо до мен, предлагай ми ръката си и тъй нататък. И много те моля, помогни ми, когато слизам от каретата.

Той кимна, без да я погледне.

– И се усмихвай – каза тя. – Бракът не е толкова лошо нещо, колкото ти изглежда.

Хората, събрани в градината на семейство Манкин, с нетърпение

чакаха момента да се запознаят с новия годеник на Хюстън. Разбира се, опитаха се да не забравят доброто възпитание, но буквално хукнаха към каретата, когато тя спря пред къщата, и застанаха там със зяпнали уста. Миньорът е рунтавата брада бе подменен от някакъв непознат джентълмен.

Кен, изглежда, не забелязваше реакцията на хората, за сметка на това Хюстън веднага я усети. Тя гордо сложи ръце върху широките му рамене, когато ѝ помагаше да слезе от каретата, после пхна ръката си под неговата и той я отведе то събраните в края на градината гости.

– Мога ли да ви представя моя годеник, мистър Кен Тагърт – заговорно официално тя.

Двадесет минути по-късно, след като го беше представила на всички присъстващи, тя усети, че той започва да се отпуска.

– Не е толкова лошо, колкото очакваше, нали?

– Не е – промълви небрежно той. – Желаяш ли нещо за ядене?

– Искам чаша пунш. Ще ме извиниш ли за момент. Трябва да поговоря с един човек.

Тя го проследи с поглед, когато той се запъти към бюфета, и забеляза, че много жени се спираха и гледаха подире му. Мередит Лехнер пристъпи към него и го заговори, като първо погледна с усмивка към нея, сякаш искаше разрешение.

Моят годеник, превърнал се от жабок в принц, помисли с истинска нежност Хюстън. И за тази промяна беше достатъчна само една цицина. Покашля се деликатно, защото не искаше да я чуят, че се киска.

Докато Кен беше зает около бюфета, тя отиде при преподобния Томас, застанал встрани от останалите гости.

– Той е неузнаваем – промълви пасторът и кимна по посока на Кен, който стоеше до бюфета, заобиколен от три жени. – Променила си го изцяло.

– Може би само външно – отговори Хюстън и понижи глас. – Исках да поговоря с вас. Когато миналата седмица бях в миньорския лагер, Джоан Тагърт каза, че знае коя съм. Какво всъщност знае?

– Всичко – отговори преподобният Томас.

– Но как така? – смая се Хюстън.

– Аз ѝ казах. Имах нужда от съюзник, от истински приятел вътре в лагера.

– Но какво ще стане, ако ме заловят? Джоан би могла да изпадне в още по-трудно положение, когато знае за мен. И без това нещата са достатъчно лоши.

– Хюстън – каза пасторът, вперил очи в нейните, – ти не можеш сама да носиш цялата отговорност. Джоан още преди месеци дойде при мен и поиска да узнае истината. С удоволствие я споделих е нея.

Хюстън помълча малко, наблюдавайки как Кен се смее за нещо, и видя как едната от трите жени пристъпи към него, прикована от погледа му.

– Значи аз не съм единствената, която е завладяна от чара му, помисли доволно тя.

– Знаете ли дали Джоан и Кен имат някакви родствени връзки? – попита тя.

– Първи братовчеди. – Той се усмихна на изненадата й. – Щом научих за твоя годеж, отидох при Джоан. О, пазачите първоначално не искаха да ме пуснат в лагера, но моят господар стои по-високо от техния. Нито Джоан, нито който и да е друг член на семейството познават лично Кен. Има някаква тайна, свързана с раждането му. Джоан предполага, че майка му е била... ами, дама за една нощ, и бащата на Кен се е съмнявал, че бебето е от него. Това обяснява защо Кен е работил в конюшната на Фентън, а не е бил отгледан от семейство Тагърт в миньорския лагер.

– Знаете ли какво е станало с неговите родители?

– Джоан беше почти сигурна, че двамата отдавна са починали. Хюстън! – Пасторът постави ръка върху нейната. – Сигурна ли си, че искаш да се омъжиш за този човек? Знам, че Леандър много те наскърби, но...

Хюстън не искаше повторно да изслуша тазсутрешната проповед на Дънкан, макар че и тази очевидно беше с добри намерения.

– Сигурна съм – прекъсна го твърдо тя. – А сега бихте ли ме извинили? Трябва да се погрижа за годеника си, докато някоя не ми го е откраднала.

– Разбира се. Ако все пак решиш да поговориш с мен, аз съм тук целия следобед.

Когато Хюстън се отправи към Кен, по пътя непрекъснато я спираха.

– Изглежда толкова симпатичен, Хюстън. Ти си направила чудеса с него.

– Наистина ли се влюби в него още докато беше сгодена за Леандър?

– Лий сигурно беше много нещастен, когато му каза, нали?

– Вярно ли е, че си се измъквала тайно от къщи, за да се срещаш с

мистър Тагърт?

– Хюстън, трябва да ни разкажеш всичко!

Задъхана, тя най-после успя да си пробие път до Кен и пъкна ръката си в неговата.

– Дяволски дълго те нямаше – каза тихо той. – Знаеш ли какво искат да им разкажа онези жени? – запита я след малко с възмутен тон.

– Мога да си представя – отвърна със смях тя. – Успя ли да вземеш нещо за ядене?

– Само няколко от онези малки филийки с разни неща отгоре. Можеш да изядеш цяла чиния от тях и след това си точно толкова гладен, колкото и в началото. Трябва ли да стоим още тук? Кой беше мъжът, с когото говореше?

– Преподобният Томас.

– Аха. Всяка сряда ти даваш уроци в пасторската къща – усмихна се той и докосна нослето ѝ с върха на пръста си. – Не ме гледай толкова учудено. Знам много неща за теб. Защо не седнеш някъде, а аз ще ти донеса една чиния със салати и разни други работи. Както виждам, така правят и другите мъже за своите дами.

Лий щеше да знае точно какво е редно да се направи, помисли с неволен копнеж Хюстън. Ако беше посетила приема с него, в три и четвърт щяха да си тръгнат, защото всеки четвъртък той...

– Сигурно си мислиш, че щеше да е много по-добре да беше дошла на увеселение с човек, който знае какво се полага – проговори над главата ѝ Кен, хвърляйки широка сянка отгоре ѝ. В ръце държеше чиния, пълна до ръба с ядене.

– От къде на къде? Не мисля нищо подобно – отговори смутено тя, но не можа да продължи, защото в скута ѝ внезапно се изля поток от салати, сосове и кой знае още какво.

Кен не се помръдна. Но лицето му издаваше, че са се сбъднали най-лошите му предчувствия.

Когато Хюстън чу, че една жена се опитва да сподави смяха си и забеляза, че всички гости ги наблюдават занемели, тя реагира светкавично.

Скочи на крака, така че салатите се изсипаха от роклята ѝ, и прошепна:

– Вземи ме на ръце!

Той я изгледа с потъмнели очи, в които смущението се примесваше с гняв, и не помръдна от мястото си.

– Вземи ме на ръце, отнеси ме до каретата и препускай с всички

сили – заповяда тя с тих глас.

Кен не беше свикнал сляпо да се подчинява на заповеди. Но този път го направи. Вдигна я в мощните си ръце, като че беше лека като перце, и я понесе.

Докато я носеше към каретата, Хюстън се притискаше към него. В четвъртък следобед Леандър вземаше уроци по фехтовка; но мистър Тагърт прекарваше своите четвъртъци в това, да носи на ръце бъдещата си жена.

Кен не каза нито дума, докато двамата не седнаха в каретата и не потеглиха към Вила Чандлър.

– Защо? – запита едва тогава той. – Какво спечели от това, че те занесох до каретата?

– Много малко от присъстващите мъже имат достатъчно здрав гръб, за да вдигнат жените си на ръце. Освен това всяка жена би позволила да изсипят сос в скута ѝ, ако срещу това получи мъж, който може да я пренесе през градината, та чак до каретата.

– Но ти изобщо не си тежка – опита се да се усмихне той.

Хюстън се наведе към него и го целуна по бузата.

– Май за теб аз нямам никаква тежест – промълви замечтано тя.

Кен спря коня и учудено заговори:

– Ти си истинска, неподправена лейди, нали, мис Чандлър? Дама от глава до пети.

– Надявам се – промърмори тя и си помисли, че не е много сигурна дали е точно това, което Кен Тагърт виждаше у нея или искаше да види...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Хюстън нахлу в спалнята на майка си и завари Оупъл до прозореца да плете блуза.

– Мамо, трябва да ми помогнеш! – извика тя.

– Роклята ти! – прошепна Оупъл, надигайки се от креслото си. – Боже Господи! Вярваш ли, че ще я изчистим?

– Не знам. Майко, той е долу и ме чака. Ти трябва да го забавляваш, докато се преоблека. Ако не отидеш да поговориш с него, страхувам се, че ще си тръгне.

Оупъл уплашено отстъпи назад.

– Нима говориш за онзи мистър Тагърт? Той ли чака долу в салона? Хюстън хвана двете ръце на майка си.

– Много е развълнуван. Изсипа в скута ми една чиния, пълна със салати, мамо, и всички започнаха да му се смеят, че е толкова несръчен. Трябваше само да видиш лицето му! Почувства се страшно унижен. Моля те, слез долу и поговори с него няколко минути. Не позволявай да си тръгне отук.

Оупъл усети как сърцето ѝ се размеква.

– Никой не е имал право да му се смее. Случват се такива неща.

– Много ти благодаря – каза Хюстън и бързо целуна майка си по бузата, преди отново да изскочи от стаята. Дори не се обърна, когато майка ѝ извика след нея:

– Но за какво да разговарям с него?

Сюзън вече чакаше в спалнята и ѝ помогна да разкопчае роклята на гърба.

– Петната са само отпред – заяви Хюстън, хвана полата с две ръце и я огледа от всички страни. – Кажете на мисис Томас да натрие петната с магнезиев прах, за да отстрани мазнината. О, небеса! Това прелива във всички цветове на дъгата. Поддръж предната част на пламък на сяра, а ако и тогава не се изчисти, ще я обработя с нафталин. Но ще го направя сама. В противен случай цялата кухня ще хвъркне във въздуха. А сега побързай, преди да е станало още по-лошо.

Когато Сюзън се върна от кухнята, Хюстън седеше пред малкото си бюро.

– Като напиша това писмо, ще го дам на Уили. Да го занесе на мисис Мърчисън. И му обясни точно какво желая от него, за да няма

недоразумения.

Тя продължи да пише, докато говореше на Сюзън:

– Кажи на Уили да използва кухненската стълба и да се изкачи на таванския етаж, после да завие наляво по коридора. Втората врата отляво води в малка стая, пълна с мебели, а на задната стена е подпрян един килим с червени шарки. До него се намира платнен чувал е възглавници за сядане. Чувалът е голям колкото него, така че трудно може да го пропусне. Кажи му да свали килима и чувала на партера, в малкия салон. Мисис Мърчисън ще му покаже къде е този салон. Да постеле килима в салона, да постави възглавниците по края му, да вземе големия троен сребърен свещник от съседната столова и да го сложи точно в средата на килима.

Хюстън вдигна очи.

– Запомни ли всичко, за да можеш да го кажеш на Уили?

– О, да, мис. Пикник в стаята. Наистина ли мистър Тагърт е обърнал цяла маса с ядене върху хората!

– Къде си чула такова нещо?

– Ели, която работи при съседите на семейство Манкин, прескочи преди малко за минутка.

– Виж какво, в това няма нито зрънце истина. Слез сега долу и кажи на Уили, каквото ти наредих. А това писмо да предаде на мисис Мърчисън. Но побързай, моля те. Ще ми трябваш при преобличането. А, да, още нещо. Нека Уили каже на мисис Мърчисън, че ще задържа мистър Тагърт колкото се може по-дълго, за да има достатъчно време да сготви.

Когато Сюзън излезе, Хюстън с досада установи, че цялото ѝ долно бельо е пропито от сосове и мазнина. Като разгледа по-отблизо щетите, почувства надежда, че петната ще излязат, след като се извари прането. Бързо се съблече и избра от гардероба рокля от мека бледозелена батиста с къси буфан-ръкави, корсажът на която беше украсен с дантели. За съжаление роклята имаше тридесет и шест миниатюрни копчета, които се намираха на гърба. Още се измъчваше е тях, когато се върна Сюзън.

– Какво става долу в салона?

– Нищо, мис – отговори Сюзън и започна да закопчава копчетата с една малка месингова кука. – Да ида ли да видя? Мисля, че вратата към салона е отворена.

– Недей – отговори Хюстън, но почувства тревога. Оупъл Гейтс беше жена, която се нуждаеше от защита, жена, която лесно можеше да бъде шокирана. Хюстън се измъчваше от представата как Кен ще

употреби някои от неговите груби думички и Оупъл от уплаха ще падне в несвяст. А Кен, разбира се, няма да се чувства задължен да я вдигне от килима.

– Освен мама в къщи няма никой, нали, Сюзън?

– Не, мис.

– Добре, защото смятам да сляза долу и да погледна през процепа на вратата. Роклята ще я дозакопчаеш в партера.

Хюстън се промъкна на пръсти надолу по стълбата. Сюзън я следваше по петите. Двете погледнаха внимателно през пролуката между рамката на вратата и самата врата.

Кен и Оупъл седяха близо един до друг на кожения диван и гледаха през лещите на стереоочила.

– Аз самата никога не съм го виждала – говореше Оупъл. – Но казват, че бил много впечатляващ.

– Аз съм живял години в Ню Йорк, но никога не съм чувал нищо за него – каза Кен. – Как се казваше този водопад?

– Ниагарският водопад.

Кен остави стереонаблюдателя на масата и се обърна към нея.

– Много бихте искали да го видите, нали?

– Да, всъщност да. В действителност винаги съм си мечтала да пътувам. Много ми се иска да си наема собствен железопътен вагон и е него да обиколя целите Съединени щати.

Кен взе ръката на Оупъл.

– Аз ще осъществя вашата мечта, мисис Чандлър. Какъв цвят иска да бъде вагонът? Искам да кажа, отвътре. Харесва ли ви червено?

– Не е възможно да приема подобно нещо... – започна Оупъл.

Кен се наведе по-близо до нея.

– Имам слабост към истинските дами – каза тихо той. – А вие, мисис Чандлър, сте също такава безупречна дама като вашата дъщеря.

За момент в салона стана тихо и Сюзън, която гледаше през рамото на Хюстън, преустанови за момент своята дейност върху гърба ѝ.

– В розово – каза Оупъл. – Най-много би ми харесало, ако целият вагон е в розово.

– Ще го получите. Имате ли и някое друго желание, което бих могъл да изпълня?

– Предпочитам да ме наричат Оупъл. Страхувам се, че моят съпруг мистър Гейтс не харесва, когато се обръщат към жена му с името на първия ѝ съпруг.

Хюстън напрегнато се вслуша, очаквайки как Кен ще реагира на

пояснението ѝ.

Кен вдигна до устните си ръката на Оупъл, която все още държеше в своята, и я целуна сърдечно – съвсем не така, както се полага на един джентълмен.

– Никак не е чудно, че и дъщеря ви е истинска дама – промълви той.

– Мисля, че ако вие не го вземете, вашата майка веднага ще се омъжи за него, мис – обади се Сюън.

– Ш-т-т! По-добре ми закопчей роклята.

– Вече е готово – отговори Сюън.

Хюстън мина през вратата и влезе в салона.

– Надявам се, че не ви накарах да чакате прекалено дълго – каза тя със сладък глас. – Добре ли се забавлявахте междуременно, мистър Тагърт?

– О, да – ухили се Кен. – Чудесно се забавлявах. Но сега трябва да вървя. Работата ме зове.

– Мистър Тагърт – продължи тя, сякаш нищо не беше чула, – бихте ли ме откарали до моята шивачка в града, моля ви? Трябва да ѝ отнеса няколко мостри.

По лицето на Кен премина тъмна сянка, но когато Хюстън му обясни, че престоят при шивачката няма да трае повече от четвърт час, той изръмжа нещо в знак на съгласие.

– Очаквай ме не по-рано от довечера – прошепна тя на майка си, докато я целуваше по бузата, и побърза да вземе чадърчето си от поставката.

– Ти си в сигурни ръце, мое мило момиче – отговори Оупъл и изгледа Кен с усмивка, пълна с обич.

Когато двамата отново седнаха в каретата на Хюстън, тя погледна дяволито своя годеник:

– Наистина ли вашият разговор беше толкова чудесен?

– Имаш добра майка – отговори той. – А къде да търся шивачката, при която трябва да те закарам? Сигурна ли си, че ще трае само десет минути?

– Четвърт час – поправи го тя. – Моята... предишна сватбена рокля е шита в Денвър, но ще накарам да направят едно точно копие тук, в Чандлър.

– Копие? А, да, ясно, защото ще празнуваме двойна сватба, нали? Кога всъщност ще бъде венчавката?

– В понеделник, на двадесети. Много се надявам, че на този ден

няма да ти се наложи да работиш и да пропуснеш собствената си венчавка.

Той я погледна отстрани и след това се усмихна.

– Аз ще присъствам на сватбения ден, ако след това ти се явиш на сватбената нощ. – Като видя, че тя се изчерви и обърна лице настрани, той високо се изсмя.

Хюстън му каза адреса на Коул авеню и скоро каретата спря пред дълго двуетажно здание с малки магазинчета на партера и канцеларии на етаж над него.

Кен дръпна юздите и помогна на Хюстън да слезе от каретата.

– Мисля да си скъся чакането с една питие – заяви той и посочи с глава към една от многото кръчми, които никнеха като гъби в този град. – Да се надяваме, че брачният живот ще бъде малко по-лек от годеичеството.

После се обърна и я остави сама на прашната улица. От време на време все пак ми липсват маниерите на Леандър, помисли си Хюстън.

Работата, за която беше дошла при шивачката, ѝ отне точно седем минути. Жената вдигна в паника ръце, когато разбра, че ще трябва да приготви такава сложна рокля само за седем дни. После дори седна от уплаха, когато Хюстън ѝ поръча официална рокля и за Джоан Тагърт. Но само след минута шивачката набързо избута Хюстън от ателието си, тъй като имаше нужда от всяка секунда за изпълнението на бързата поръчка. По лицето ѝ личеше, че се е въодушевила от възможността да облече две дами за една сватба, за която говореше целият град.

Хюстън застана с отворен зелен чадър пред магазина и се загледа през улицата към кръчмата, където Кен убиваше времето си с едно питие. Надяваше се, че няма да я остави да чака дълго.

– Ало! – чу тя мъжки глас. – Нас ли чакаш, пиленце?

Заобиколиха я трима млади каубои. По миризмата, която се носеше от тях, личеше, че току-що са пристигнали в града след цели седмици езда през прерията с техните говеда.

– Ела, Кал – каза единият от тримата. – Остави я на мира. Тя е дама.

Хюстън се престори, че не забелязва натрапниците, но тайно се помоли Кен да се появи колкото се може по-скоро.

– Обичам дамите – каза Кал.

Хюстън се обърна и хвана дръжката на вратата на някакъв магазин. Преди обаче да успее да я натисне, Кал сложи ръката си върху нейната.

– Как да разбирам това? – промълви Хюстън, издърпа ръката си и измери мъжа с презрителен поглед.

– И говори като дама – провикна се Кал. – Миличка, какво ще кажеш двамата да отидем в отсрещната кръчма и да изпием по няколко бири за твое здраве?

– Кал! – повика го загрижено другарят му.

Но Кал се приближи още по-плътно до Хюстън и продължи:

– С мен ще прекараш чудесно, пиленце.

– Ей сега ще ти покажа как да си прекараш времето – чу се гласът на Кен и в същия миг той сграбчи каубоя за ризата и колана на панталоните и го запрати настрани. Тялото на мъжа описа широка дъга и падна върху мръсната улица.

Когато каубоят, който беше много по-дребен от Кен, се изправи и разтърси глава, за да може отново да си служи с нея, Кен се изстъпи пред него.

– Това е един чист град – прокълтя гръмовитият му глас. – Ако си търсиш жена, върви в Денвър. Ние тук си пазим жените. – Той се наведе към лицето на младежа. – А аз не изпускам от очи моята. Разбрахме ли се?

– Разбрано, сър – измърмори каубоят. – Нямах намерение да я... – зашепна той, но млъкна и после бързо продължи: – Точно така, сър, веднага тръгвам за Денвър.

– Това е добра идея – каза Кен, върна се на тротоара, взе ръката на Хюстън и я поведе към каретата.

Двамата безмълвно потеглиха към бялата къща на хълма, но насред път Кен рязко спря каретата.

– По дяволите! Предполагам, че искаш да се прибереш у дома. – После дръпна юздите. – Този младеж не ти причини болка, нали?

– Не – отговори тихо тя. – Много ти благодаря, че ми се притече на помощ.

– Няма защо – каза той, но намръщи лице, сякаш нещо му тежеше.

Хюстън сложи ръката си върху неговата.

– Може би съм действала малко прибързано, но аз изпратих на мисис Мърчисън бележка да пригответи вечеря за двама ни. Естествено, ако нямаш нищо против да вечеряш с мен.

Той бързо погледна към нея.

– Аз нямам нищо против, но се надявам дрехите ти да не свършат, тъй като очевидно имам навика доста често да ги похабявам.

– В моя гардероб висят достатъчно дрехи.

– Тогава добре – каза той с нежелание. – Но днес все пак трябва и да поработя. Ти влез в къщи, докато закарам коня в конюшната.

Хюстън влезе в къщата и изтича в кухнята.

– Всичко ли е готово? – запита тя.

– Всичко – отговори с усмивка мисис Мърчисън. – Сложих да се изстуди шампанско.

– Шампанско? – промълви уплашено Хюстън. Веднага си спомни какво се беше случило, когато Блеър беше пила прекалено много шампанско.

– Освен това сготвих всички любими ястия на мистър Кен – обясни мисис Мърчисън със сияещи очи.

– Вероятно пържоли от бизон – измърмори Хюстън. – Още една жена, която не може да му устои.

– Какви са тия думи, мис Хюстън?

– О, нищо. Убедена съм, че всичко е великолепно приготвено. Вие сте отлична готвачка. – Хюстън напусна кухнята и отиде в малкия салон. Всичко беше така, както си го беше представляла: свещите вече горяха, шампанското се изстудяваше в дървената кофичка, пастет от черен дроб и соленки лежаха върху сребърен поднос. Късното слънце, което влизаше през прозореца, обгръщаше със златисто сияние стените и пода.

– Ти ли нареди да приготвят всичко това? – чу се гласът на Кен зад гърба ѝ.

– Помислих си, че може би си гладен – започна тя малко нервно. Първоначално хрумването ѝ хареса: да уреди нещо като пикник в стаята; но сега всичко изглеждаше като подготовка за прелъстяване.

– Нали каза, че би желал да поговориш с мен – прошепна тя, разглеждайки ръцете си.

Кен профуча покрай нея.

– Ако не знаех за какво става дума, щях да кажа, че това съвсем не изглежда като желание за разговор. Ела, седни тук и да почваме да се храним. Аз...

– ... имам още да работя – прекъсна го тя, засегната от държанието му. В края на краищата тя беше уредила всичко това, за да заличи неуспеха му на приема, когато беше направил толкова нещастно лице.

Кен отиде при нея и сложи ръка под брадичката ѝ.

– Нали няма сега да се разплачеш?

– Положително не – каза твърдо тя. – Хайде да се нахраним, за да мога да се прибера в къщи. Аз също имам да върша твърде много неща и...

Кен я хвана за китките и я привлече в обятията си. Хюстън усети,

как тялото ѝ омекна и гневът ѝ се изпари. Може би през цялото време се беше стремела именно към това. Нямаше нищо по-прекрасно от докосването му.

– Как хубаво ухаеш – пошепна той, докато галеше шията ѝ с устни. Могъщото му тяло обгърна нейното, давайки ѝ чувство на сигурност, и в същото време я направи неспокойна.

– Днес наистина беше мила с мен. – Той покри шията ѝ е леки целувки. – Изглежда, за теб не е толкова страшно да се омъжиш за коняра като мен, нали?

Хюстън не отговори. Усети, че коленете ѝ омекват, но той я обхваща здраво, сякаш беше лека като перце, и започна да милва лявото ѝ ухо.

– Ти беше най-красивата дама на забавата. – Горещият му дъх засилваше сладостното треперене на тялото ѝ. – А когато те носех, това толкова много ми хареса, че сега с най-голямо удоволствие бих те отнесъл в спалнята си.

Хюстън се страхуваше да отговори, тъй като гласът ѝ непременно щеше да я издаде.

– Хм – чу се високо покашляне откъм вратата.

– Изчезвай! – измърмори Кен, без да сваля устни от шията на Хюстън.

Но продължителното обучение на Хюстън в училището за бъдещи дами каза тежката си дума. Тя отстрани Кен от себе си, но внимателно, за да не го засегне.

– Моля те – пошушна тя и заедно с това твърдо го изгледа в очите.

Той отвърна разочаровано на погледа ѝ и така рязко я пусна, че тя за малко не падна на пода.

Мисис Мърчисън стоеше в рамката на вратата е огромен порцеланов супник в ръцете си. Когато сервира супата и се оттегли към кухнята, на минаване край Хюстън тя ѝ хвърли такъв укорителен поглед, че Хюстън се изчерви чак до корена на косите. Но тя се опита да се успокои и с ужас проумя, че само след секунди щеше да се озове в леглото с годеника си. Нали беше обещала на мистър Гейтс, че първо ще се осведоми за Кен, а после ще се омъжи за него. Ами ако се окаже, че е криминален престъпник? Щеше ли да се омъжи за него въпреки това? Щеше да бъде принудена да го стори, щом вече е спала с него.

Хюстън продължи да го разглежда, докато той седна на пода и отвори бутилка шампанско – без сако, ръкавите на бялата му риза навити над лактите, така че тя можеше да се любовува на потъмнялата от слънцето, мускулеста долна част на ръцете му, като същевременно си мислеше

дали все пак да не му се отдаде. Тогава ще бъде принудена да го вземе, независимо какъв резултат ще дадат проучванията ѝ.

Но това ще бъде измама.

Тя оправи грижливо полата си и седна на една възглавница срещу него.

– Трябва да те помоля за една услуга – започна тя нерешително.

– Разбира се – отговори той с уста, пълна с пастет от черен дроб.

– Бих искала до сватбата да остана девствена.

Кен се задави така страшно, че Хюстън се уплаши да не се задуши. Но той набързо опразни половин бутилка шампанско и скоро се успокои.

– Колко приятно е да чуе човек, че все още си – проговори той с насълзени от задавянето очи. – Искам да кажа, след като си била сгодена и така нататък.

Хюстън видимо се вцепени.

– Няма защо веднага да се обиждаш от думите ми. Ето, вземи това. – Той ѝ подаде кристална чаша, пълна с шампанско. – То ще ти подейства добре. Значи така, искаш да си останеш девствена – продължи той, докато сипваше стриди със сметана в две чинии. – Доколкото разбирам, искаш да ми кажеш, че повече не бива да те докосвам.

Продължи да я наблюдава по своя странен, пренебрежителен начин.

– Смятам, че ще е най-добре – отговори тя и си помисли, че ако я вземе в ръцете си така, както преди малко, в никакъв случай няма да запази девствеността си – тя самата няма да го иска.

– Е, добре – каза той и в гласа му се промъкна студена нотка.

Очите на Хюстън се разшириха. Очевидно той смяташе, че тя изисква това от него, защото някога е бил работник в конюшня, а тя се смята за нещо по-добро.

– Моля те, недей така – започна тя. – Не е това, което си мислиш. Аз... – Но тя не можеше да му каже какво е обещала на втория си баща. Или че допирът на ръцете му събужда у нея усещания, които бързо я карат да забрави, че е дама. Затова плахо сложи ръка на китката му, но Кен се отдръпна.

– Ти обяви своите условия. Нали имаме споразумение. Така или иначе това си е договор и аз го наруших. Ти каза, че ще се държиш, сякаш сме... влюбени, и изпълни своето обещание пред очите на целия град. Но когато сме насаме, не си длъжна да понасяш моята близост. Отсега нататък ще се старая да не те докосвам. Дори имам намерение да те

оставя сама в тази стая. Остани тук да се навечеряш, а аз ще отида да си върша работата.

– Моля те, не си отивай! – извика тя, скочи да го последва, но се спъна в дългите си поли и полетя да падне.

Той я подхвана, преди да се удари в твърдия паркет, но щом видя, че отново е възстановила равновесието си, бързо я пусна.

– Не исках да те обидя – заговори отново тя. – Не е вярно, че не обичам да ме докосваш. – Спря и втренчи очи в ръцете си. – Искам да кажа, аз... Това е само защото аз никога досега... И ще ми бъде много приятно, ако останеш... Ако ти е възможно, разбира се – завърши тя и вдигна очи към него.

Кен студено я изгледа.

– Нищо не разбирам. Не каза ли току-що да си държа ръцете далеч от теб? Това, което аз очаквам от тази женитба, е дама за пред обществото. А що се отнася до частния ни живот – тази къща е достатъчно голяма, за да не си принудена да ме срещаш и да гледаш грозното ми лице. Това зависи изцяло от вас, лейди.

Една дама винаги трябва да защитава позитивно гледище, беше учила Хюстън в своите училища. Тя вирна брадичка и изправи рамене.

– Аз искам да бъда твоя жена не само за пред обществото, но и у дома. Все пак държа до сватбата да си остана девствена.

– Кой ти пречи? – погледна я Кен с искрящи от гняв очи. – Да не съм те хванал за косите да те завлека до спалнята си? Принуждавам ли те да легнеш с мен?

– Не, но ти така убедително молиш, че човек почти не може да ти откаже нещо, мистър Тагърт – отвърна му буйно тя и в следващия момент уплашено затисна устните си с ръка.

Изглежда, че той най-после разбра.

– Къде си да чуеш всичко това, Кен? – попита той с глас, мек като коприна. – Кой би могъл да предположи? Или може би дамите имат слабост към бившите конярчета? – Хайде, седни си отново на мястото и се храни – каза ѝ той, очевидно възвърнал доброто си настроение. – Имам убедителни аргументи, нали? – ухили се той и седна срещу нея.

Хюстън с цялото си сърце желаше изобщо да не бяха разисквали този въпрос.

Интимната вечеря, която бе планирала, скоро се превърна в малък хаос. Преди да са изяли супата, влезе Идън и подаде на Кен някакви документи, които той трябваше да прочете и подпише. Кен го покани да вечеря с тях и през цялото останало време двамата говореха само за

делки.

Хюстън наблюдаваше залеза на слънцето през високите прозорци. Мисис Мърчисън влизаше и излизаше, носейки големи количества превъзходни ястия, които биваха унищожавани до последната трохичка.

Кен непрекъснато ѝ правеше комплименти, които започнаха с „дяволски вкусно“ и стигнаха до предложението, направено точно когато тя внесе в стаята голям печен бут, да избяга с него и да живеят греховен живот. Мисис Мърчисън се кискаше и се изчерви като ученичка.

Хюстън се сети за изявлението на мисис Мърчисън, че ще поднася на масата само любимите ястия на мистър Кен, и попита:

– Какво най-много обичате да ядете, мистър Тагърт?

Той я погледна през ръба на купчина документи.

– Всичко, което има добър вкус. Разбира се, най-вече красиви жени.

Хюстън се изчерви и отмести очи. В девет часа тя стана.

– Трябва да си тръгвам. Бих искала още веднъж да ви благодаря за вечерта, мистър Тагърт.

Не вярваше, че той изобщо забелязва нейното присъствие, но Кен посегна към ръба на дрехата ѝ.

– Не можеш още да си ходиш. Искам да поговоря с теб.

Ако не искаше да ѝ смъкне роклята от тялото, не биваше да мърда; затова спря и се загледа безмълвно в един квадрат от ламперията на стената, който се намираще над главите на двамата мъже.

– Мисля, че аз съм този, който трябва да си иде – обади се Идън и започна да събира документите.

– Още не сме свършили – възрази Кен.

– Не смяташ ли, че трябва да отделиш малко време и за годеницата си? – отвърна хапливо Идън. – Ще кажа на мисис Мърчисън, че вече е свободна. – Той стана. – Много благодаря за вечерята, Хюстън. Беше голямо удоволствие за мен. – С тези думи Идън излезе от салона и затвори вратата след себе си.

Хюстън не мръдваше от мястото си, стоеше и гледаше квадрата на стената.

Кен подръпна няколко пъти полата ѝ, но когато тя не реагира, той се изправи пред нея и я погледна в лицето.

– Струва ми се, че се разсърди.

Хюстън упорито гледаше встрани.

– Това е абсолютно смешно, мистър Тагърт. Просто вече е късно и трябва да се прибера в къщи. Родителите ми ще се тревожат.

Кен взе лицето ѝ между двете си ръце.

– Действително беше много мило от твоя страна да организираш тази вечеря, със свещите и другите неща.

– Радвам се, че ви хареса. Но сега трябва...

Той я привлече към себе си.

– През цялата вечер мислих върху онова, което ми каза. Че бих могъл да те склоня към всичко – прошепна с устни върху шията ѝ.

– Моля те, недей – промълви тя, като напразно се мъчеше да се отдели от него.

Той вдигна ръка нагоре, към грижливо фризираната ѝ коса, зарови пръстите си в нея, разроши я, докато се разпиля по раменете ѝ, гъста и мека като коприна.

– Хубаво – промълви той с лице съвсем близо до нейното и я погледна в очите. В следващия миг наклони главата ѝ настрани и я зацелува по начин, който я накара да почувства, че се разтопява в ръцете му. Играеше с устните ѝ, взе нежно долната ѝ устна между зъбите си, допря с върха на езика си небцето ѝ.

Хюстън стоеше съвсем неподвижна, докато по тялото ѝ се разливаха вълни от сладостни усещания. После в пълна забрава обви с ръце врата му и притисна тялото си до неговото. Кен реагира веднага, притегли я още по-плътнo до себе си и се наведе напред, за да може тя да се намести по-добре в извивката на могъщото му тяло.

Когато Кен се отпусна на колене, за да легне върху килима и възглавниците, Хюстън изобщо не помисли да протестира, а се вкопчи в него, сякаш я държеше някаква бликаща от живот сила. Устните му не пускаха нейните, когато двамата се озоваха един до друг върху килима.

Кен плъзна ръка по бедрата ѝ, докато устните му се спускаха надолу по шията ѝ.

– Кен – прошепна тя е отметната назад глава; единият ѝ крак беше притиснат между бедрата му.

– Да, сладка моя, тук съм – прошепна той и думите му предизвикаха блажени тръпки по цялото ѝ тяло.

Ръката му вдигна роклята ѝ, помилва краката ѝ и бързо откри голата кожа на бедрото над жартiera и под дългите свободни гащи.

Хюстън вече не мислеше, не разсъждаваше. Тя забрави целия свят; остана само божественото усещане на устните му върху нейните, ръката му върху голата ѝ плът. Инстинктивно тя се притисна още по-силно до него, вмъкна още по-плътнo бедрата си между неговите.

С лек стон Кен я отблъсна от себе си, полегна настрана, погледа я няколко секунди и се надигна от пода.

– Стани – каза той студено и се отдалечи. Обърна й гръб и се загледа през прозореца в тъмната нощ.

Хюстън се почувства омърсена, унижена и излъгана. Видя се да лежи върху килима с поли, вдигнати над бедрата. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато бавно се надигна и се опита да възвърне поне част от самообладанието си.

– Иди и си оправи косите – каза Кен, без да се обръща. – Среши се и ще те откарам в къщи при майка ти.

Колкото се може по-бързо Хюстън избяга от стаята, притиснала ръка върху устата си, за да не избухне в плач.

Двете бани в партера бяха към кухнята и към кабинета на Кен. Тъй като не искаше да рискува да срещне мисис Мърчисън или Идън, изтича на първия етаж и се вмъкна в банята до спалнята на Кен.

Заклучи се в облицованото с мрамор помещение и даде свобода на сълзите си. Той искаше да се ожени за дама, а тя се беше държала като лека жена. Сега вече знаеше какво имаше предвид Блеър, като казваше, че е виждала златни и сребърни искри, докато Леандър я е целунал. Тя никога не беше изпитвала подобно нещо от целувките на Лий; но от целувките на Кен...

Тя се разгледа в огледалото. Очите ѝ бяха пълни с живот и пламенност, устните ѝ леко подпухнали, бузите порозовели, косите – едно разпуснато, диво изобилие. Това не беше дамата, която Кен искаше да притежава. Нищо чудно, че и беше отблъснат от себе си. Сълзите отново започнаха да текат.

Когато Хюстън напусна малкия салон, Кен отиде в кабинета си отсреща. Идън седеше зад писалището, заврял носа си в купища документи.

– Хюстън отиде ли си вече? – попита разсеяно той.

Когато Кен не отговори, русият мъж вдигна поглед и видя шефа си да пълни с треперещи ръце водна чаша с уиски.

– Какво си направил е нея? – извика Идън, потискайки с мъка раздразнението си. – Нали ти казах, че тя не е като другите жени!

– Какво, по дяволите, знаеш ти за нея? И по-добре да беше попитал какво направи тя с мен, по дяволите още веднъж! Искам да запрегнеш коня и да я откараш в къщи.

– Но какво се е случило?

– Жени! – изкрещя злобно Кен – Никога не се държат така, както очакваш от тях. Има само една причина, поради която исках да се ожена за лейди и тя е...

– Фентън – прекъсна го уморено Идън. – Единствено Фентън е причината.

– Тук си дяволски нрав! – изфуча Кен. – Всичко, което съм извършил досега, всичко, за което съм работил, имаше само една цел: да отмъстя на Фентън за онова, което ми причини. През всичките тези години на съсипваща работа, когато трупах цент след цент, мечтаех за деня, в който Фентън ще дойде на вечеря в моята къща. В моя собствен дом, който ще бъде четири пъти по-голям от неговия; на маса, в долния край на която ще седи моята жена – неговата скъпоценна дъщеря Памела, която тогава той отказа да ми даде.

– Но сега ще му представиш друга жена на тази маса – каза Идън. – Хюстън не задоволява ли вкуса ти?

Кен отпи огромна глътка от своето уиски.

– Преструва се дяволски добре – изръмжа той. – Иска единствено парите ми.

– А какво ще направиш, ако се окаже, че парите ти въобще не я интересуват? Какво ще бъде, ако тя желае просто да има мъж и деца?

Кен вдигна рамене.

– Ще ги има по-късно. За мен има значение само едно – да си разчистя сметките с Фентън. Искам да седя в моята собствена трапезария, на моята собствена маса и с една от дъщерите на Чандлър като моя съпруга.

– И какво смяташ да правиш с Хюстън след тази съдбоносна вечеря? Това не са чифт обувки, които просто можеш да захвърлиш!

– Ще ѝ купя няколко бижута. Нека си ги запази. А ако не намеря купувач за тази къща, може да ѝ подаря и нея.

– Просто така? – попита иронично Идън. – Ще ѝ кажеш ла си върви, защото вече е изпълнила предназначението си?

– Тя ще се радва да се отърве от мен. – Кен сърдито изпразни чашата си. – В моя живот няма време за съпруга. Закарай я в къщи, чу ли! – С тези думи той побърза да излезе от кабинета си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Хюстън плака през цялата нощ. Причина за злощастieto й беше нейното обръкване. Беше прекарала голяма част от живота си под господството на своя втори баща, а Дънкан Гейтс имаше строги представи за това, какво не може да прави една дама. Хюстън се беше старала да живее според установените от него норми. Всеки път, когато ги нарушаваше, това ставаше колкото се може по-тайно.

С Леандър беше по-друго: тя просто се съобразяваше с него. Той имаше нужда от изискана съпруга и Хюстън беше станала такава. Пред обществото и в частния си живот тя винаги си оставаше дама. Държанието й във всички случаи беше безупречно.

Но в действителност Леандър се беше стремил към връзка с човешко същество, което няма нищо общо с изисканите дами. Пламенните му уверения колко чудесна е била Блеър през онази нощ все още изгаряха сърцето й.

Но скоро в живота й се появи Кен, а той беше толкова различен: без шлифовката на Лий, без неговото чувство за собствено достойнство. Но Кен също искаше дама и ако тя не беше такава...

Никога нямаше да забрави израза на отвращение по лицето му, след като се беше търкала с него по пода.

По какъв начин би могла да задоволи един мъж? Мислеше, че Лий желае да се ожени за дама, но се оказа, че не е така. Смяташе, че се е поучила от този случай и че в действителност мъжете желаят страстна жена. Но не и Кен. Той желаше лейди.

Колкото повече мислеше, толкова по-силен ставаше плачът й. Когато през деня Блеър влезе в стаята на Хюстън, тя видя зачервените и подути от плач очи на сестра си и седна до нея на леглото. Известно време и двете мълчаха, но скоро Хюстън отново избухна в плач.

– Толкова ли е ужасен животът ти? – попита Блеър.

Хюстън кимна и зарови глава в рамото й.

– Тагърт? – попита Блеър.

Хюстън кимна отново.

– Не мога да разбера какво иска от мен...

– Най-вероятно всичко, което може да получи – заяви Блеър. – Не бива да се омъжваш за него. Никой не те принуждава да го сториш. Ако само кажеш ясно и определено, че искаш Леандър, можеш да си го

получиш обратно. Така поне мисля аз.

– Леандър иска теб – отговори Хюстън и седна в леглото.

– Иска да ме има само защото аз му дадох онова, което ти не поиска да му дадеш – каза Блеър. – Хюстън, ти обичаш Леандър. Господ знае защо, но ти го обичаш, обичала си го години наред. Помисли си какво ще означава бракът с него. Ще живееш в къщата, която той е купил за теб, там ще родиш деца и...

– Не – прекъсна я Хюстън и извади носна кърпичка от чекмеджето на нощното шкафче. – Леандър ти принадлежи по начин, по който никога не ми е принадлежал. Той иска само теб.

– Не, не ме иска! Ти нищо не разбираш. Тази сутрин в болницата ме нарече куклен доктор, който нанася повече вреда, отколкото полза. – Блеър също започна да хълца.

– Може би не те харесва като лекар, но той обича твоите целувки – каза гневно Хюстън. – О, Блеър, извинявай, моля те! Просто съм изморена и объркана. Може би причината са нервите преди сватбата.

– Какво ти е направил Тагърт?

– Нищо – каза Хюстън и скри лицето си в носната кърпа. – Винаги е бил честен спрямо мен. Може би лъжа самата себе си.

– Това пък какво означава?

– Нищо не знам. Знам само, че трябва да работя – каза тя и стана от леглото. – Има да се свърши още толкова много работа до деня на сватбата.

– Все още ли имаш намерение да се омъжиш за него? – попита тихо Блеър.

– Ако още ме иска – прошепна Хюстън, обръщайки гръб на сестра си. Може би след снощната вечер е променил намеренията си, помисли си тя. Перспективата да се лиши от променливите настроения на Кен и от неговите целувки я натъжи.

Видя се да седи безмълвно в един люлеещ се стол с игли за плетене в ръцете, самотна и унила.

– Би ли искала да ми помогнеш в приготовленията за сватбата? – запита Хюстън и отново се обърна към сестра си. – Или предпочиташ да оставиш това на мен?

– Изобщо не искам да мисля за тази сватба, нито за моята с Леандър, а още по-малко за твоята с Тагърт. Лий само е разгневен от това, което се случи, и аз съм сигурна, че ако ти поискаш...

– Леандър и аз сме мъртви един за друг! – изсъска Хюстън. – Защо най-после не го разбереш? Лий иска теб, а не мен. Кен е този, който... –

Тя отново се обърна е гръб към Блеър. – Аз ще се омъжа за мистър Тагърт след десет дни.

Блеър скочи от леглото.

– Ти може би си мислиш, че си се провалила при Леандър, но това не е вярно. И в никакъв случай не трябва да се самонаказваш с този надут дръвник. Той не може дори да държи чиния със салата, а камо ли...

Блеър не можа да довърши, защото Хюстън ѝ залепи оглушителна плесница.

– Това е мъжът, за когото ще се омъжа – заяви гневно тя. – Няма да търпя ти или някой друг да засягат неговата чест.

Блеър се улови за бузата и очите и се напълниха със сълзи.

– Това, което направих, сега ни разделя – прошепна тя. – Никой мъж на този свят не е по-важен от обичта между две сестри – прибави тя, преди да напусне стаята.

За момент Хюстън остана безмълвна на мястото си. Искаше ѝ се да утеши Блеър, но не знаеше как. Какво правеше с нея Кен, та заради него удари шамар на сестра си...

Но следващият въпрос, който изискваше незабавен отговор, беше: Кен все още ли иска да се ожени за нея?

С разтреперани ръце тя седна зад писалището си и написа следното писмо на своя годеник:

„Уважаеми мистър Тагърт,
Вчера вечерта държанието ми беше непростимо. Бих проявила разбиране, ако поискате пръстена си обратно.

Приемете моите почитания.

Мис Хюстън Чандлър“

Запечатана писмото и нареди на Сюзън да го предаде на Уили, който незабавно да го достави на адреса. Когато Кен го получи, той само изфуча.

– Лоши новини? – попита Идън.

Кен понечи да му подаде писмото през масата, но размисли и го пхна в джоба на жакета си.

– Писмото е от Хюстън. Никога досега не съм срещал жена като нея. Ти нали смяташе по-късно да слезеш то града?

Идън кимна.

– Влез в някой бижутериен магазин и ѝ купи една дузина пръстени в различни цветове. Нареди да и ги изпратят във Вила Чандлър.

– Няма ли да и пишеш?

Кен хитро се усмихна.

– Не. Смятам, че пръстените са достатъчни. И така, докъде бяхме стигнали?

В четири часа мистър Уедърли от магазина за бижута и подаръци вече бързаше нагоре по стълбите към Вила Чандлър.

– Трябва да предам на мис Хюстън едно пакетче – каза той възбудено на Сюън, която му отвори входната врата.

Сюън го въведе в салона, където на масата седеше една мрачна Хюстън, заобиколена от безброй списъци на всичко онова, което трябваше да свърши до сватбата.

– Приятен следобед, нали, мистър Уедърли? – посрещна го Оупъл. – Мога ли да ви предложа чаша чай?

– Не, благодаря ви – отговори търговецът и изгледа Хюстън със светнали очи. – Това е за вас. – Той постави на масата голяма плоска кутия, облечена в кадифе, и почтително я побутна към Хюстън.

Смутена, но с проблясваща искра на надежда в сърцето, Хюстън пое кутията. През целия ден се чувстваше нещастна, тъй като подготвяше една сватба, която може би изобщо нямаше да се състои. И като капак на всичко мистър Гейтс поверително ѝ беше съобщил, че се е свързал с Марк Фентън и е уговорил среща с него за утре сутрин. Явно не възнамеряваше да я освободи от обещанието ѝ да събере информация за Кен.

Когато Хюстън отвори кутията и видя пръстените, тя едва удържа напирашните сълзи на облекчение.

– Прекрасни са – промълви тя с подчертано спокойствие, докато ги разглеждаше един след друг: два със смарагди, пръстен с голяма перла, един със сапфир, един с рубини, три пръстена с брилянти, един с аметист, един с три опала, един с камея от нефрит и един с гравирани корали.

– Стори ми се, че не чувам добре – разправяше мистър Уедърли, – когато онова русо момче, което придружава мистър Тагърт на всяка крачка, дойде преди час при мен и поиска една дузина пръстени. Всичките са за мис Хюстън, каза той.

– Значи мистър Тагърт не ги е избрал сам – каза малко разочарована Хюстън.

– Идеята била негова. Така ми каза русият.

Хюстън бавно се надигна, стиснала в ръка кутията.

– Благодаря ви, мистър Уедърли, че лично сте се потрудили да

дойдете тук. Искаш ли да видиш пръстените, мамо? – добави тя и подаде кутията на Оупъл. – Сигурна съм, че ще имат нужда от някои поправки. Довиждане, мистър Уедърли.

Хюстън тръгна нагоре към стаята си с леко сърце. Самите пръстени не означаваха нищо за нея, но Кен беше прочел писмото ѝ и беше решил, че въпреки всичко ще се ожени за нея. Само това беше от значение. Наистина не беше я помолил да го посети, но скоро щяха да бъдат женени и тогава щяха да се виждат всеки ден.

Отиде в стаята си и започна да се преоблича за вечерята.

Хюстън с усмивка погледна Марк Фентън, който седеше насреща ѝ в спокойната, обзаведена в розово и бяло чайна на мис Емили. Оупъл беше заела място недалеч от тях, но се стареше да остави двамата да разговарят необезпокоявани. Мистър Гейтс беше настоял Оупъл да придружи Хюстън на срещата, тъй като, както изрично подчерта, нямал вече никакво доверие в морала на младите американци.

Марк беше представителен млад мъж, широкоплещест, рус, с раздалечени сини очи и заразителна усмивка.

– Както чух, вие сте направили удара на сезона, Хюстън – каза Марк, докато си вземаше още едно парче кейк със стафиди. – Всички шушукат за това, че той е наполовина варварин, наполовина рицар на бял кон. А какъв е Кен Тагърт в действителност? – попита със смигване той.

– Смятах, че вие ще ми кажете това. Нали мистър Тагърт по-рано е работил за вас.

– Но той напусна къщата, когато аз бях на седем години! Почти не си го спомням.

– Все пак ще ми разкажете нещо, нали?

– Страхувах се до смърт от него – засмя се Марк. – Управляваше конюшната, сякаш беше негова собственост, и никой, дори баща ми, не смееше да се противопостави на неговите нареждания.

– Даже и вашата сестра Памела? – попита Хюстън, въртейки в ръка лъжичката за чай.

– Ето какво искате да знаете – засмя се отново той. – Нямах понятие какво става между двамата. Един ден и Тагърт, и сестра ми изчезнаха. А аз до ден днешен треперя, когато трябва да взема от конюшната кон, без преди това да съм поискал разрешение.

– Защо сестра ви е трябвало да напусне къщата? – продължи да

настоява Хюстън.

Баща ми побърза да я омъжи. Мисля, че той не искаше да рискува дъщеря му още веднъж да се влюби в някой работник от конюшните.

– Къде е сега Памела?

– Рядко я виждам. Тя се премести с мъжа си в Кливланд, роди детето си и остана да живее там. Мъжът ѝ почина преди няколко месеца, а детето дълго време беше много болно. Не ѝ беше лесно през последните години...

– Дали тя е...

Марк се облегна на масата и се ухили затворнически.

– Ако искате да узнаете нещо повече за мъжа, за когото сте решили да се омъжите, би трябвало да поговорите с мис Лавиния Ла Рю.

– Не мисля, че познавам дамата.

Марк се дръпна назад и се усмихна.

– Разбира се, че не я познавате. Тя е играчката на мистър Тагърт.

– Неговата какво?

– Неговата любовница, Хюстън. А сега е време да си вървя – каза той, стана и остави пари на масата.

Хюстън също се изправи и сложи ръка върху неговата.

– Къде бих могла да намеря тази мис Лавиния?

– Казва се Лавиния Ла Рю. Попитайте за нея на Крисчън стрийт.

– Крисчън стрийт? – Очите на Хюстън се разшириха. – Никога не съм била в тази част на града.

– Изпратете Уили. Той ще се справи. Уговорете с нея някое тайно място за среща. Не бива да се показвате пред хората с жена като нея. Желая ви много щастие в брака, Хюстън! – извика през рамо той и напусна чайната.

– Успя ли да научиш това, което те интересуваше? – попита Оупъл дъщеря си.

– Струва ми се, че научих повече, отколкото бих искала да зная.

Хюстън прекара останалата част от петъка и цялата събота в разпореждания относно приготвянията за двойната сватба: поръча цветя за украса на стаите и състави менюто, което трябваше да бъде сервирано на гостите.

– От колко дни не си виждала Кен, миличка? – попита я Оупъл.

– Това са само часове, майко – отговори Хюстън, но се обърна настрани, защото не искаше майка ѝ да види лицето ѝ. Нямахме да се хвърлим за втори път на шията му. Такава глупост се правеше само веднъж.

В съботата се случиха още някои неща. Мистър Гейтс събуди

цялата къща в пет часа сутринта с крясъци, че Блеър цяла нощ не се е прибирала. Оупъл го уверяваше, че е била с Лий, но това само влоши положението. Той се развика, че Блеър ще загуби окончателно доброто си име и настояваше Лий да се ожени за нея още днес.

Най-после Оупъл и Хюстън успяха да го убедят да седне заедно с тях на масата за закуска. Едва бяха започнали да ядат, когато в салона буквално нахлуха Блеър и Леандър.

Но какъв вид имаха двамата! Блеър беше с някаква особена рокля в моркосин цвят, чиято пола едва стигайте до глезените. Косата ѝ беше разпусната и висеше по раменете ѝ, цялата покрита с кал, репей и петна, които изглеждаха като засъхнала кръв.

Лий не изглеждаше по-добре: облечен само в риза и панталони, а по ръкавите и на крачолите на панталоните личаха няколко дупки.

– Лий – обади се задъхано Оупъл, – нима това са дупки от куршуми?

– Вероятно – отговори той, хилейки се добродушно. – Както вижда-те, доведох ви я жива и здрава в къщи. Трябва веднага да се прибера и да поспя няколко часа. Днес следобед имам дежурство в болницата. – Той се обърна към Блеър и я помилва по бузата. – Лека нощ, докторе.

– Лека нощ, докторе – усмихна се тя и Лий устремно изхвърча от салона.

За момент никой не беше в състояние да се помръдне. Всички стояха и втренчено гледаха мръсната фигурка насреща си. Въпреки че, ако се съдеше по вида ѝ, тя беше преживяла най-малко три катастрофи с кола, очите ѝ светеха с някакъв див, въодушевен пламък.

Хюстън стана от масата и когато доближи сестра си, усети и миризмата ѝ.

– Какво е полепнало по косите ти?

Блеър се ухили идиотски.

– Предполагам, конски тор. Но за щастие само по косите, не и по лицето.

Мистър Гейтс тежко пристъпи зад тях.

– Качвайте се горе! – заповяда той.

Хюстън заведе Блеър в банята, пусна двата крана над ваната и започна да я съблича.

– Откъде имаш този ексцентричен костюм?

Когато Блеър започнеше да говори, нищо не беше в състояние да я спре. Хюстън разкопча копчетата на гърба на роклята, развърза възела на едната обувка, докато.

Блеър събуваше другата; изми косите на сестра си с шампоан, докато Блеър изстъргваше мръсотията от кожата си. През цялото това време Блеър разказваше какъв чудесен ден прекарали двамата с Леандър: описа страхотни истории за някакви червясали рани, стрелби между каубои, прерязани артерии, бой с някаква селянка. И във всяка от тези истории Леандър играеше главната роля, спасяваше живота ту на този, ту на онзи, един път дори на самата Блеър.

Хюстън просто не можеше да повярва, че този Леандър, от когото Блеър толкова се възхищаваше, беше същият онзи улегнал, винаги държаш се на разстояние мъж, когото тя беше познавала е години. Според описанията на Блеър Леандър не само бликаше от живот, но и беше същинско чудо, що се отнася до качествата му като лекар.

– Онзи мъж имаше четиринадесет дупки в червата си! И Лий ги заши всичките! – обясняваше трескаво Блеър, докато Хюстън изплакваше косите ѝ и за втори път ги натри с шампоан. – Четиринадесет!

Колкото повече говореше Блеър, толкова по-нещастна се чувстваше Хюстън. Леандър нито веднъж не беше я погледнал така, както гледаше Блеър тази сутрин. Освен това никога не я вземаше със себе си, когато посещаваше пациенти. Не че тя беше проявила желание да види как работи човешката храносмилателна система отвътре; но да преживее нещо заедно е него – това за нея щеше да бъде от огромно значение.

Само след няколко дни Блеър притежаваше Леандър по начин, по който той никога не беше принадлежал на Хюстън. А в този момент тя не притежаваше и Кен. Дали да не отиде при него?

Трябваше да се срещнат поне веднъж преди сватбата, за да обсъдят протичането на този ден. Хюстън си представяше как отива при него в къщата. Без съмнение той ще каже:

– Бях сигурен, че ще отстъпиш. Не можа да издържиш дълго далеч от мен.

През целия съботен ден, докато Блеър спеше, Хюстън се надяваше, че Кен ще я посети. Но той не го направи.

В неделя тя облече пола от сив серж, тъмнозелена блуза от плисирана коприна и сив жакет и слезе в града, за да присъства с родителите си на божествената служба. Когато енориашите насядаха по пейките и отвориха своите псалми, цялата църква внезапно утихна.

– Помести се малко – каза Кен на Хюстън.

Тя стреснато се дръпна към края на пейката, за да му направи място до себе си. През цялата служба той седеше мълчаливо и поглеждаше със скучаещи очи нагоре към преподобния Томас. Едва изпяха последния

химн, когато сграбчи Хюстън за ръката.

– Искам да говоря с теб!

Той буквално я измъкна от църквата и не обърна никакво внимание на хората, които се опитваха да разменят няколко думи с него. Вдигна я на седалката на старата си карета, метна се на капрата и така силно подкара четирите коня, че Хюстън едва задържа шапката си да не падне.

– Слушай – заговори той, след като рязко спря под тополите край помпената станция, – каква работа си имала с Марк Фентън?

Каквото и да мислеше Хюстън за Кен, действителността винаги беше по-различна. И този път той реагира неочаквано за нея и много побуйно, отколкото си го представяше.

– С Марк се познаваме от деца – отговори хладно тя. – Мисля, че ми е позволено да се срещам с приятели, ако имам желание. Освен това майка ми през цялото време беше до мен.

– Да не мислиш, че не знам? Майка ти е разумна жена.

– Нямам представа какво целиш е това. – Тя се заигра с чадърчето си.

– Каква работа имаше с Марк Фентън? – повтори той и се приведе заплашително над нея.

Хюстън реши да му каже истината.

– Вторият ми баща поиска да му обещава, че ще разпитам за теб толкова хора, колкото мога да открия за такова кратко време. Мистър Гейтс уреди тази среща с Марк, за да получи някои сведения. Първо се обърнах към стария мистър Фентън, но той отказва да говори за теб. – Тя го погледна е искрящи очи. – Освен това възнамерявам да поговоря с мис Лавиния Ла Рю.

– Вيني? – сепна се той, но веднага след това се ухили. – Гейтс ли ти даде този съвет? Доста умно. Питам се защо още не е забогатял... Но почакай! Какво ще стане, ако попиташ някого и той – или тя – ти кажат, че съм негодник?

– Тогава още един път ще си помисля, дали да се омъжа за теб или не.

Хюстън съвсем не беше подготвена за това, което последва.

– Венчавката е обявена за понеделник, но ти в последната минута ще я отмениш, така ли? Само защото някой си е казал, че не му харесва кройката на ризите ми! Чуйте, мис Чандлър: питайте всеки мъж, е когото съм навил сделки, питайте всяка жена, с която съм спал – и ако са честни, ще чуете от тях, че през живота си не съм измамил нито един човек.

Той скочи от капрата и отиде към едно дърво, отправил поглед далеч към хоризонта.

– По дяволите! Идън хиляди пъти ми е казал, че една лейди няма да ми докара нищо, освен ядове. Кен, казваше той, вземи си селско момиче, иди на село и развъждай коне. Предупреди ме да не се захващам е дама.

Хюстън успя най-после със собствени сили да напусне каретата.

– Не исках да те разсърдя – каза тихо тя.

– Да ме разсърдиш! – изкрещя в лицето ѝ той. – Откакто те познавам, не съм имал нито една спокойна минута. Имам достатъчно пари, не изглеждам чак толкова зле, правя ги предложение за женитба, а ти просто го отхвърляш. След това изчезваш и изведнъж разбирам, че сестра ти ще се омъжи за мъжа, в когото си безумно влюбена. Въпреки това ти не искаш да се омъжиш за мен. После казваш да. След това отново не. Идваш в моята къща и командваш хората наоколо – и мен включително, – но скоро внезапно изчезваш, като че ли някой от нас се е разболял от шарка и къщата е поставена под карантина. Събуждам се една сутрин, ти стоиш до леглото и ме гледаш, сякаш всеки момент ще скочиш отгоре ми. Но едва съм те докоснал, ти стоварваш глинената кана върху главата ми и крещиш, че трябва да те уважавам. Когато следващия път те прегръщам, ме сваляш на пода и почти разкъсваш дрехите по тялото ми. А аз те уважавам и ти оставям проклетата девственост, защото ти така искаш. Следващото нещо, което научавам, е, че ти се питаш дали да не ми върнеш пръстена, и в края на краищата пак сме там, откъдето започнахме – ти така и не знаеш със сигурност дали искаш да се омъжиш за мен! Тази сутрин при мен дойде майка ти, каза ми кой костюм да облека за църквата – той ѝ хвърли поглед, изпълнен с укор, – и ме покани у вас на обяд.

Той продължи да я стрелка сърдито с очи.

– И ето ме съвсем готов, облечен за обяда, а в това време ти ми казваш: може би ще се омъжа за теб, но може и да не го направя. Всичко зависи от това, какво ще ти разкажат хората за мен. Хюстън, тези глупави шегички ми дойдоха до гуша! Сега искам да чуя от теб: да или не. Настоявам да удържиш на думата си. Ако сега кажеш да, а в деня на сватбата – не, тогава ще те завлека за косите до олтара, ако се наложи. Бог ми е свидетел, че ще го направя. И така, за последно, да ли ще бъде или не?

– Да – отговори уверено Хюстън и сама се учуди на радостта, с която произнесе тази дума.

– А какво ще стане, ако някой ти каже, че съм негодник? Или че

съм убил човек?

– Въпреки това ще се омъжа за теб!

Той се обърна настрана.

– Толкова ли се плашиш от този брак? Искам да кажа, знам, че ти желаше да се омъжиш за този Уестфийлд, а аз не винаги се държах като джентълмен, когато се опитвах да те спечеля. Но досега ти честно спазваше своята част от договора. В обществото винаги си се държала така, като че ли нямаше нищо против да бъдеш омъжена за мен.

Облекчението на Хюстън, че не го е отблъснала с държанието си, беше толкова голямо, че тя цялата се разтрепери. Нямаше да бъде принудена да прекара целия си живот в люлеещия се стол с куките за плетене, а щеше да живее с този мъж, който беше толкова различен от всички останали.

Тя обиколи дървото и решително се изправи срещу него.

– В неделя следобед повечето годеници отиват в парка Фентън да се поразходят, да поговорят и да бъдат заедно няколко часа. Може би и ние трябва да отидем.

– Но аз имам работа... – започна той. – Добре де, ако все още искаш да се покажеш с мен, след като съм обядвал с твоето семейство, ще те придружа.

Тя пхна ръката си в неговата.

– Трябва само да следиш какво правя аз. Не говори с пълна уста, не викай и най-вече не ругай сътрапезниците си.

– Ти наистина не изискваш много от мен – отбеляза сърдито той.

– Дръж се така, сякаш покупката на небостъргача на мистър Вандербилт зависи от този обяд. Може би това ще ти помага и ще ти напомня да се държиш добре.

Кен я погледна смутено.

– Това ме подсеща, че аз непременно... – Той впи очи в нейните. – Знаеш ли, все пак предпочитам да остана целия ден с теб. Следобед ще отидем в парка. Сигурно от години не съм имал цял свободен ден.

Обядът мина добре за Кен. Оупъл майчински му угаждаше, Дънкан търсеше съвета му по делови въпроси. Хюстън наблюдаваше всички. Домашните й очакваха на обяд едно чудовище, а то се оказа чудесен компаньон.

Блеър не каза нито дума през време на обяда. Хюстън се зарадва, че сестра й най-после лично се запозна с годеника й и може би се убеди, че

той е мъж със замах. Кен великодушно позволи на мистър Гейтс да се включи в една от неговите сделки – закупуване на парцел земя, която той, както предполагаше Хюстън, щеше да получи на смешно ниска цена.

Когато напускаха заедно къщата, Кен каза:

– Сестра ти изобщо не прилича на теб.

Хюстън го попита какво иска да каже с това, но той не пожела да й обясни.

В парка тя представи Кен на други сгодени двойки. За пръв път той изглеждаше спокоен и не говореше непрекъснато за работата, която пропускаше да свърши заради нея. Когато една жена намекна за лошия късмет, който го беше сполетял на градинското увеселение, Кен се вцепени: но когато тя добави с въздишка колко романтично се е държал, като е отнесъл Хюстън до каретата, той веднага отрече да е сторил нещо кой знае колко необикновено.

Срещу парка имаше салон за сладолед, който беше отворен няколко часа и в неделя, и Кен покани всички двойки на крем-сладолед със сода и минерална вода.

Хюстън се прибра в къщи със сияещо лице. Не беше предполагала, че годеникът ѝ може да бъде толкова очарователен.

– Никога не съм имал време за такива неща. Освен това си мислех, че те са чиста загуба на време. Обаче ми хареса. Смяташ ли, че се държах добре с твоите приятели? Много ли ми личеше, че съм работил в конюшня?

– Ни най-малко.

– Можеш ли да яздиш?

– Да – отговори тя с глас, пълен с надежда.

– Ще те взема утре сутринта и ще поюздим извън града. Би ли ти харесало такова нещо?

– Много.

Без да губи повече време, Кен сложи ръце в джобовете на панталоните си и тръгна, подсвирквайки си, през градината на Вила Чандлър.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

В понеделник сутринта Кен Тагърт се появи пред Вила Чандлър в пет часа. Всички в къщата спяха. Хюстън в просъница чу някакво шумолене в партера и веднага скочи. Това не можеше да бъде друг освен Кен. Никой досега не беше обувал бричове и ботуши за езда с такава бързина като нея.

– Доста дълго се забави – посрещна я Кен и я поведе към двата коня с тежки чанти на седлата, които ги очакваха пред вратата.

– Нашето ядене – беше всичко, което каза, преди да се метне на седлото.

Какво щастие, че не излъгах, като му казах, че мога да яздя, помисли си тя часове по-късно, докато го следваше нагоре по стръмния планински склон.

Тръгнаха на запад, покрай къщата и градината на Тагърт, а после навътре в гънките на Скалистите планини, които започваха непосредствено след Чандлър. Прекосиха високо плато, обрасло с жилави бодливи храсти, и навлязоха още по-навътре в планината, докато стигнаха до първите скални блокове и високопланински борове. Кен водеше коня през сипеи и раздърпани от вятъра бели борове. Спря едва на една полянка високо в планината, от която се откриваше зашеметяващ изглед към Чандлър и околностите му, които лежаха ниско под тях.

– Как намери това място? – прошепна тя.

– Докато ти си играеш, караш колело или пиеш чай с разни хора, аз идвам тук. – Той слезе от коня си и посочи с глава стръмния склон отсреща. – Горе имам колиба. Пътят дотам е много труден, не е работа за дами да се качват по него.

Той започна да разкопчава ремъците на чантите е храна, а в това време Хюстън слезе от коня сама, без чужда помощ.

Двамата седнаха на земята, хранеха се и разговаряха.

– Как успя да спечелиш толкова много пари? – понита го тя.

– След като Фентън ме изхвърли от дома си, отидох в Калифорния.

Пам ми беше дала петстотин долара и с тях купих една изчерпана златна мина. Успях да изровя от изтощената земя още няколко хиляди и използвах парите да си купя земя в Сан Франциско. След два дни продадох местата и получих за тях един път и половина повече, отколкото бях платил. С парите купих още земя, отново я продадох, купих фабрика за

пирони и я препродадох, купих една малка железопътна линия... И така нататък, и така нататък.

– Знаеш ли, че Памела Фентън е останала вдовица? – попита Хюстън уж между другото, но всъщност очакваше напрегнато отговора му.

– Откога?

– Доколкото знам, мъжът ѝ е починал само преди няколко месеца.

Кен се втрени за няколко секунди в Хюстън, като че ли я виждаше за пръв път.

– Животът понякога си играе с нас по много странен начин, нали?

– Какво искаш да кажеш?

– Ако не бях те поканил в моята къща, сестра ти нямаше да излезе с Уестфийлд и сега ти щеше да се омъжиш за него.

Тя си пое дълбоко въздух.

– А ако ти знаеше, че Памела вече не е обвързана, нямаше да ме поканиш в своята къща. Мистър Тагърт, вие сте свободен по всяко време да развалите годежа. Ако това ви...

– Надявам се, че няма да запееш отново старата песен – прекъсна я той и стана. – Нищо друго ли не ти идва наум?

Тя се почувства безкрайно облекчена.

– Само си помислих, че сега ти може би...

Кен с два скока се озова до нея и я стисна в обятията си.

– Моля те, затвори си устата, по дяволите! – промърмори той, докато я целуваше.

Хюстън се подчини.

Във вторник сутринта Хюстън получи от Уили съобщение, че мис Лавиния Ла Рю ще я очаква в девет часа в музикалния павилион на парка Фентън.

Хюстън завари там дребна, тъмнокоса, ексцентрично облечена жена с огромни гърди. Чудно дали това е естествено, помисли си тя.

– Добро утро, мис Ла Рю. Много мило от ваша страна, че се съгласихте да поговорим толкова рано.

– За мен е късно. аз още не съм лягала. Значи вие сте тази, за която Кен е решил да се жени. Казвах му аз, че може да си купи една дама, щом толкова иска да я има.

Хюстън я измери с леден поглед.

– Добре де – продължи дръзко Лавиния. – Сигурно не сте очаквали, че ще ви се хвърля на врата, нали? В края на краищата вие ме лишавате от един източник на доход.

– Това ли е всичко? Мистър Тагърт нищо повече ли не означава за

вас?

– Той е добър любовник, ако имате предвид това. Но, честно казано, аз се страхувам от него. Никога не знам какво всъщност иска. Отнася се с мен, като че не може да ме понася, а в следващия миг се държи така, сякаш не може да получи достатъчно от мен.

Хюстън имаше същите впечатления, но предпочете да премълчи.

– Защо искахте да говорите с мен?

– Помислих си, че бихте могли да ми разкажете нещо за него. Аз го познавам едва от няколко дни.

– Искате да кажете, какви неща обича в леглото?

– Не, това положително не. – Беше й противно да си представя как Кен се люби с друга жена. – Искам да разбера що за човек е. Какво бихте ми разказали за него?

Лавиния се отдалечи на няколко крачки и застана с гръб към Хюстън.

– Един път ми хрумна мисълта, че той... Но всичко това, разбира се, са глупости.

– Разказвайте!

– Значи така – през повечето време той се държеше, сякаш изобщо не го интересувам. Но веднъж стоеше до прозореца и видя долу да минава неговият приятел – онзи Идън – с една жена. И тогава Кен ме попита дали го обичам. Не неговия приятел, а него лично. Вече се беше приготвил да си отива и дори не изчака да му отговоря. Тогава ми дойде в главата мисълта, че това е мъж, когото още не е обичала нито една жена. Но сигурно се лъжа, защото мъж с толкова пари може да разполага с много жени, които да го обичат.

– Вие обичате ли го? Не парите му, а него самия? Ако нямаше никакви пари...

– Ако нямаше пари, дори не бих се доближила до него. Нали ви казах, че ме е страх от този човек.

Хюстън измъкна един чек от бележника си.

– Директорът на банката има нареждане да осребри този чек едва когато се е уверил, че сте си купили билет за някой град в друг щат.

Лавиния пое чека.

– Вземам го само защото и бездруго от дълго време имам намерение да обърна гръб на това място. Иначе никога нямаше да ме накарате с пари да напусна този град, ако бях решена да остана тук.

– Разбира се, че не. Много ви благодаря, мис Ла Рю.

Във вторник следобед, когато Хюстън вече не беше в състояние да слуша какво още трябва да бъде приготвено за сватбата, покрай Вила Чандлър минаха Леора Воун и нейният годеник Джим Михелсън на един тандем. Те слязоха за малко да попитат Хюстън дали не би могла да убеди Кен да наеме още един тандем и да се поразходят с колелата в парка.

Хюстън взе назаем от Блеър турските й шалвари, преоблече се и след малко се появи пред къщата на Тагърт, седнала на рамката на тандема.

– Проклетият Гулд! – чу се крясъкът на Кен през отворения прозорец на кабинета му.

– Ще ида да го попитам – усмихна се Хюстън.

– Смяташ ли, че ще има нещо против, ако почакаме в къщата? – попита Леора, докато буквално поглъщаше с очи фасадата.

– Мисля, че това само ще му бъде приятно.

Хюстън никога не беше сигурна как ще я посрещне Кен, но този път той се зарадва, че ще се поразсее. Беше малко скептичен, що се отнася до велосипеда, тъй като никога през живота си не беше се качвал на такова нещо; но само след няколко минути се научи да го управлява и предизвика другите да се надбягват в парка.

Късно следобед, когато върнаха наетите колела, Кен заяви, че ще купи фабрика за велосипеди.

– Може би няма да спечеля нито цент от това – добави той, – но понякога обичам да рискувам. Например скоро купих акции от една фирма, която произвежда някаква нова напитка на име „Кока-Кола“. Вероятно ще изгубя всичките пари, които съм вложил. – Той сви рамене. – Не може винаги да се печели.

Вечерта бяха поканени на забава в къщата на Сара Оукли.

Кен беше най-възрастният от групата, но игрите и развлеченията бяха нови за него. Испитваше най-голямо удоволствие от всички, ала беше малко смутен, че тези млади хора от доброто общество го приемат без никакви възражения.

Не че е него се общуваше лесно. Той никога не криеше мнението си, не проявяваше търпимост към идеи, които не съвпадаха с неговите разбирания, и винаги беше агресивен. Заяви на Джим Михелсън, че ще бъде глупак, ако продължи да ръководи бизнеса на баща си по стария начин. Трябвало да разшири сделките и да привлече клиенти от Денвър,

ако иска да се наложи задълго в Чандлър. Каза на Сара Оукли да вземе Хюстън със себе си, когато си купува дрехи, защото нещата, които носела, не били толкова хубави, колкото би трябвало да бъдат. Размаза горещ пълнеж от бонбоните по пердетата на мисис Оукли и на другия ден нареди да ѝ изпратят от Денвър петдесет метра копринена тафта за завеси. Изкриви предното колело на един нает велосипед и в продължение на двадесет минути крещя на собственика, че предлага на хората лошо-качествена стока. Заяви на Корделия Фаръл, че би могла да си намери по-добър мъж от Джон Силвърман, защото той само си търсел някоя да се грижи за трите му деца, останали без майка.

Хюстън си пожела земята да се разтвори и да я погълне, когато Кен покани всички присъстващи на вечеря у дома си в сряда.

– Още няма мебели в партера – засмя се той, – но ще направим така, както Хюстън преди време вечеря с мен: на килим, с удобни възглавници, със свещи и така нататък.

Когато три от жените, виждайки пламналото от срам лице на Хюстън, започнаха да се кискат, той невинно попита:

– Да не би да съм изгървал нещо?

Хюстън скоро проумя, че всичко, свързано с Кен, е придружено от спорове. „Дискусия“ го наричаше той, но това беше по-скоро словесна борба свободен стил. Във вторник вечерта тя го помоли да се подпише на няколко непопълнени карти до нейния подпис, тъй като тези карти заедно с едно парче от сватбената торта щяха да бъдат опаковани в малки кутии и раздадени на гостите.

– Да ме вземат дяволите, ако направя подобно нещо! – изрева той. – Не подписвам името си върху празен лист. Всеки може да напише отгоре каквото си иска.

– Такъв е обичаят – опита се да обясни Хюстън. – Всяка двойка младоженци слага картички с подписите си в кутийки със сладкиши, които поканените отнасят у дома си след венчавката.

– Да изядат сладкишите по време на сватбата. Няма защо да вземат от тортата в кутийки. И без това ще се разтопи.

– Те вземат пакетчето със себе си като талисман, пожелават си нещо и го слагат под възглавниците си.

– И ти искаш да се подпиша за подобна идиотщина?

В тази „дискусия“ Хюстън беше победена, но успя да се наложи да бъдат наети мъже, които да помагат на дамите при слизане от каретата, и жени, които да превърнат малкия салон в гардероб.

– Колко души смяташ да поканиш? Хюстън хвърли поглед към своя

списък.

– Дотук са петстотин и двадесет. Почти всички роднини на Леандър ще пристигнат от Изток. Ти искаш ли да поканиш още някого, освен твоите чичовци и братовчеди от семейство Тагърт?

– Моите какви?

Това отново доведе до „дискусия“, от която Хюстън излезе победителка. Кен каза, че не познава никой от роднините си и не желае да ги вижда. Хюстън, която не биваше да издава, че познава Джоан, защото веднага щяха да последват въпроси как и откъде, заяви, че тя ще покани неговите роднини, независимо дали той ги познава или не. По някаква причина Кен не искаше те да присъстват на сватбата му и след като беше спорил с нея в продължение на няколко минути, изплю камъчето, като изръмжа, че те положително ще дойдат е миньорските си дрехи на официалната венчавка.

Хюстън го нарече сноб. По-скоро би си отхапала езика, отколкото да му признае, че вече е поръчала да ушият нови дрехи на всичките му роднини – естествено за негова сметка.

Преди Кен да може да отговори, в стаята влезе Оупъл, пожела им добър вечер и се настани с гергефа си до малката масичка.

Кен веднага ѝ разказа случая и тя спокойно отговори:

– В такъв случай ще трябва да им купиш нови дрехи, нали?

Когато Кен се сбогува, Хюстън се чувстваше като прекарала тежка буря в спасителна лодка; но Кен беше свеж и бодър както винаги. Целуна я отвън, в салона, и заяви, че утре отново ще се видят.

– Дали всяка дискусия ще бъде толкова бурна? – прошепна Хюстън, като се отпусна в едно кресло близо до майка си.

– Вероятно да – каза весело Оупъл. – Защо не вземеш една дълга гореща баня?

– Иска ми се да лежа във ваната поне три дни – измърмори Хюстън и се запъти към стаята си.

Кен стоеше пред високите прозорци в своя кабинет, стиснал между зъбите си незапалена пура.

– Смяташ ли днес да работиш, или ще си пропилееш целия ден? – обади се Идън зад гърба му.

Кен не се обърна.

– Те са просто деца – проговори замислено той.

– Кои?

– Хюстън и нейните приятели и приятелки. Никога не е трябвало да станат възрастни, нито са се чудили откъде ще вземат на другия ден

нещо за ядене. Хюстън вярва, че храната идва от кухнята, дрехите – от шивача, а парите – от банката.

– Не съм много сигурен, че имаш право. Хюстън ми изглежда много разумна жена, а преживяното с Уестфийлд вероятно също е допринесло за израстването ѝ. Да се разочарова от един мъж – това е тежък удар за всяка жена.

Кен се обърна към своя приятел.

– Тя много добре се утеши за загубата – заяви той с движение на ръката, което обхващаше цялата му къща.

– Не съм толкова сигурен, че просто е хвърлила око на парите ти – отбеляза замислено Идън.

Кен презрително изпръхтя.

– Без съмнение се омъжва за мен само защото така елегантно умея да пия чай от порцеланова чашка. Искам да я наблюдаваш.

– Искаш да кажеш, да я шпионирам?

– Сгодена е за мъж с много пари. Не бих искал ла я отвлечат.

Идън вдигна едната си вежда.

– Сигурен ли си, че е това? Или се страхуваш да не се срещне още веднъж с младия Фентън?

– Тя ходи всяка сряда в онази църква и остава там почти цял ден. Бих искал да знам с какво се занимава.

– Значи красивият пастор Томас е този, който ти създава главоболия?

– Аз не получавам главоболие по тази причина! – изкрещя Кен. – Трябва само да я наблюдаваш, както току-що ти наредих.

Хвърляйки навъсен поглед към приятеля си, Идън се изправи зад бюрото.

– Питам се дали Хюстън знае с какъв се е захванала.

Кен отново се извърна към прозореца.

– Една жена ще направи какво ли не, когато иска да сложи ръка върху милионите на някой мъж.

Идън реагира на тази забележка едва след като беше напуснал кабинета.

Хюстън, която отново беше навлякла дебело подплатените дрехи на старата Сади, управляваше без усилие своя впряг от четири коня по каменистия пращен път към мината „Малката Памела“. Беше говорила с преподобния Томас за своето намерение и той заяви, че тя може

спокойно да обсъди с Джоан предстоящата си сватба. Хюстън все още не можеше да свикне с мисълта, че Джоан е посветена в тайната за самоличността на Сади. Но преподобният Томас още един път я беше уверил, че Джоан вече от много месеци принадлежи към кръга на посветените.

Сега, когато почти беше достигнала до мината, Хюстън изпитваше почти непреодолимо желание да сподели с Джоан.

Приятелката ѝ правеше впечатление на спокойна и разумна жена и макар че никога не беше виждала Кен, все пак беше негова първа братовчедка.

Хюстън мина без проблеми покрай пазачите на портата и веднага се отправи към къщата на Тагъртови.

Джоан вече я очакваше.

– Някакви проблеми? – промълви тя и погледна въпросително Хюстън. – Е, добре – усмихна се накрая тя. – Радвам се, че най-после го знаеш.

– Нека първо да разпределим нещата, а после ще си поговорим – предложи Хюстън.

След няколко часа двете се завърнаха с празната кола пред малката къщичка на Джоан. Хюстън извади едно пакетче чай от джоба си и ѝ го подаде.

– За теб – каза само тя.

Докато Джоан приготвяше чая, и двете мълчаха. Когато седнаха на масата, Джоан заговори първа:

– Значи ще ставаме роднини.

Хюстън поднесе към устните си напуканата чаша.

– След пет дни. Нали ще дойдеш на сватбата?

– Разбира се. Ще извадя роклята си на Пепеляшка от гардероба и ще седна в кристалната карета.

– Това не бива да те тревожи. Погрижила съм се за всичко. Джейкб Фентън даде разрешение всички от семейство Тагърт да напускат лагера. Моята шивачка вече те очаква, а мистър Бъгли също е получил съответни нареждания. От теб се иска само да доведеш баща си и заедно с него Раф и Ян.

– Нищо повече ли не искаш от мен? – отговори през смях Джоан. – Баща ми не е проблем, но Раф... Това вече е друга история. А за мое най-голямо съжаление Ян е точно копие на твърдоглавия си чичо.

Хюстън с въздишка вдигна чашата си.

– Остави ме да отгатна. Първо, не си в състояние да кажеш дали

Раф ще възприеме идеята да присъства на сватбата, защото от него може да се очаква всичко. Или ще се зарадва на това и ще се засмее; или ще се разгорещи, че проявяваш непростима дързост.

Джоан зяпна от изненада.

– Вече няма нужда да ми казваш, че Кен е истински Тагърт!

Хюстън стана и се приближи до малкия прозорец. Известно време стоя, вторачила очи през стъклото, без да вижда нещо навън и без да говори.

– Защо се омъжваш за него? – попита тихо Джоан.

– Само да знаех защо... – промълви едва чуто Хюстън и отново млъкна за известно време.

– Леандър и аз бяхме идеалната двойка – продължи тя, потънала в мислите си. – През всичките тези години, през които бяхме сгодени – а фактически ние бяхме сгодени още от деца, – нито веднъж не сме се скарали. Имаше някакви... проблеми, когато бяхме вече възрастни – продължи тя, мислейки за недоволството на Лий, когато отказваше да отиде с него в леглото. – Но в повечето случаи бяхме на едно мнение. Ако исках зелени пердета, Леандър веднага се съгласяваше. Между нас съществуваше нещо като свършена хармония.

Тя се обърна към Джоан.

– Тогава се запознах с мистър Тагърт. Не си спомням досега да сме имали поне един хармоничен разговор. Улавям се, че понякога го ругая като жена на рибар. На сутринта след деня, в който дадох съгласие да се омъжа за него, строших една глинена кана в главата му. Ядосвам се до смърт, а в следващия миг ми се иска да го обгърна с ръце и да го защита – най-често от самия него. После пък ме обзема желание да се изгубя в неговата сила.

Тя седна и скри лице в ръцете си.

– Вече съм толкова объркана, че не проумявам стойността на нещата. Толкова време обичах Леандър, бях сигурна в любовта си, но ако сега трябва да избирам между него и Кен, бих предпочела да си остана при Кен.

Тя вдигна глава.

– Но защо? Защо искам да живея с мъж, който ме въбесвя? Който ме кара да чувствам, че се държа като лека жена? Който тича подир мен като някакъв сатир, а после ме отблъсква с думите: „По-късно ще се занимаваме с това, пиленце“ – сякаш аз съм била тази, която го е предизвикала. Той или изобщо не ме забелязва, или през цялото време ме преследва с жадни погледи. Понякога се държи очарователно с мен, а след

това проявява пълно неуважение; за да ми даде само след минути невероятна голяма сума пари и да ми заповяда да свърша веднага работа за десет души...

Хюстън бързо стана от стола си.

– Мисля, че съвсем съм се побъркала. Никоя жена със здрав разум не би се съгласила на подобен брак. Не и с отворени очи. Обикновено, когато жената обича, тя не забелязва недостатъците на мъжа до себе си. Но аз виждам Кен Тагърт точно такъв, какъвто е в действителност: човек с огромно самомнение и в същото време без никаква суетност. Каквото и да се каже за този мъж – обратното също ще бъде вярно.

Тя безсилно се отпусна на стола си.

– Аз съм побъркана. Напълно, абсолютно побъркана.

– Убедена ли си в това? – попита Джоан със спокоен глас.

– О, да, убедена съм – отговори Хюстън. – Никоя друга жена не би...

– Не говоря за това. Имам предвид какво каза за любовта, която прави човека толкова сляп, че да не забелязва недостатъците на любимия. Аз винаги съм мислила и съм се надявала, че човекът, който ме обикне, ще познава всички мои грешки и въпреки това ще държи на мен. Не искам мъж, който да ме смята за богиня; защото когато разбере колко бясна мога да бъда понякога, ще ме е страх, че повече няма да ме обича.

Хюстън объркано я изгледа.

– Но нали да обичаш някого означава...

– Да? Какво означава да обичаш някого?

Хюстън стана и унесено се вгледа през прозореца.

– Означава да желаш близостта на този човек, да бъдеш до него в добри и в лоши дни. Да искаш да имаш деца от него. Да го обичаш дори когато извърши нещо, което не ти е приятно. Да мислиш, че той е най-великолепният, най-щедрият човек на света; да се смееш, когато каже нещо, което за пети път през последния час ти е причинило болка. Да се тревожиш дали ще му хареса роклята, която си облякла. Да се питаш дали той се гордее с теб и да забелязваш как се разтапяш вътрешно, когато те похвали.

Тя млъкна и няколко дълги секунди стоя неподвижна.

– Когато съм с него, чувствам, че живея – прошепна тя. – Не вярвам някога да съм се чувствала жива, преди да се запозная с Кен. Аз само съществувах, движех се, хранех се, бях послушна. Кен ми дава чувството, че съм силна, че за мен няма нищо невъзможно. Кен...

– Да – обади се тихо Джоан, – какво е Кен?

– Кен Тагърт е мъжът, когото обичам.

Джоан избухна в смях.

– Наистина ли е такава страшна катастрофа да осъзнаеш, че си влюбена в един Тагърт?

– Да го обичаш, е просто; но да живееш с него, е доста по-трудно.

– Ти изобщо нямаш представа колко трудно ще ти бъде отгук натакък – каза Джоан, все още засмяна. – Искаш ли още една чаша?

– Всички в семейство Тагърт ли са като Кен?

– Моят баща за щастие е наследил малко повече от майчиния си род; обаче чичо Раф и Ян са типични представители на фамилията. А аз си мислех, че този Кен, щом има толкова много пари...

– Това вероятно го прави още по-лош. Кой е бащата на Ян? Не си спомням да съм виждала това момче.

– Не го познаваш. Той работи отдавна в мината, въпреки че е само на шестнадесет години. Изглежда като Раф; силен, симпатичен, избухлив. Баща му беше Лейл, братът на Раф. Лейл загинал при експлозия на въглищен газ. Тогава бил едва двадесет и три годишен.

– А бащата на Кен?

– Франк е най-старият от братята. Станал жертва на злополука в мината, години преди да се родя. Мисля, че той не е доживял раждането на сина си.

– Много съжалявам – промърмори Хюстън. – Сигурно ти е трудно да се грижиш за толкова много силни мъже.

– Подпомагат ме няколко великодушни млади дами – засмя се Джоан и стана от масата. – Скоро ще се стъмни. По-добре е вече да тръгваш.

– Нали ще дойдеш на сватбата ми? Моля те! Ще бъде много щастлива, ако можеш да присъстваш. Поне ще ме видиш малко по-чиста. – Хюстън се усмихна и показа почернелите си зъби.

– Ако ми позволиш да бъде честна, бих казала, че се чувствам по-добре в присъствието на Сади, отколкото в дома на светската дама мис Чандлър.

– Не казвай такова нещо! – отговори сериозно Хюстън. – Моля те, не казвай такова нещо!

– Е, добре, ще се помъча да дойда.

– А още утре потърси шивачката. Тя има нужда от всяка минута, за да приготви роклята за сватбата. Ето ти адреса.

Джоан взе визитната картичка.

– Няма нищо по-хубаво от една нова рокля. Ще направя всичко,

което зависи от мен, за да убедя чичо Раф и Ян да присъстват. Но за съжаление не мога да ти обещаю.

– Да знаеш колко добре те разбирам. – Следвайки някакъв вътрешен импулс, тя прегърна Джоан и я притисна до себе си. – Радвам се, че скоро ще те видя отново.

По пътя към града Хюстън размишляваше за разговора си с Джоан. Действително, всичко можеше да се обясни единствено с факта, че тя обичаше Кен Тагърт. Когато се убеди в това, смехът ѝ прозвуча светъл и ясен. Толкова години беше сгодена за Лий, а никога не го беше обичала истински. Едва сега го разбираше.

За съжаление не можеше да каже на никого. В противен случай щяха да я заподозрат, че много бързо подарява сърцето си. Но не беше вярно. Хюстън твърдо знаеше това. Кен Тагърт беше единственият, когото обичаше и когото винаги щеше да обича.

Тя плесна с камшика и подкани конете да препускат по-бързо. Предстоеше ѝ да се измие и преоблече. А след това...

Тайнствена усмивка заигра по устните ѝ, когато се сети за планираното в петък вечер дамско събиране. Беше помолила Леандър да покани Кен и Идън в своя клуб и след това беше попитала Кен дали би ѝ предоставил къщата за прощална вечеря с нейните приятелки. Един малък, тих празник, какъвто беше организираща Ели, преди да встъпи в тайнството на брака.

Трябваше само да убеди онзи силен мъж, чийто образ бе видяла на един уличен плакат на Коул авеню, да се яви в къщата в петък вечер...

Хюстън беше толкова вдълбочена в плановете си, че не обръщаше сериозно внимание на своята сигурност, както правеше обикновено. Един ездач следваше нейния път, скрит от погледа ѝ зад храсти и дървета.

Идън проследи Хюстън със загрижено лице чак до началото на града.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Сега, когато оставаха само няколко дни до сватбата, Хюстън имаше чувството, че времето просто изтича между пръстите ѝ. Вечерята на Кен в сряда беше пълен успех.

– Днес развалих годежа си с Джон, мистър Тагърт – призна срамежливо Корделия Фаръл.

– Това е добра новина – засмя се Кен, хвана я за раменете и я целуна сърдечно по устата. Кориелия се изчерви от смущение, но очите ѝ сияеха. – Не сте длъжна да се омъжвате за такъв възрастен мъж!

– Много ви благодаря, мистър Тагърт.

Един миг Кен я гледа слисан.

– Защо всъщност всеки ме нарича мистър Тагърт?

– Защото вие – намеси се с нежен глас Хюстън – още на никого не сте предложили да ви нарича Кен, мистър Тагърт.

– Всички можете да ме наричате Кен – отговори той също така меко, но когато изглежда Хюстън, в очите му лумна пламък. – Само не и ти, Хюстън. Досега един-единствен път ме нарече Кен и това толкова ми хареса, че искам да го помня винаги.

Хюстън знаеше, че всеки от присъстващите разбра за какво става дума, и гърлото ѝ се стегна от смущение.

Сара Оукли грабна една възглавница от пода и я запрати към главата на Кен.

Той я улови и всички затаиха дъх. Защото кой би могъл да бъде сигурен как ще реагира мистър Тагърт на подобна волност?

– Понякога ти наистина не си джентълмен... Кен – заяви безстрашно Сара.

Но за всеобщо облекчение Кен само се ухили.

– Джентълмен или не – във всеки случай виждам, че си последвала съвета ми и си си купила нова рокля. Добре, Хюстън, ти също можеш да ме наричаш Кен.

– В момента бих предпочела да си остана на мистър Тагърт – отговори високомерно Хюстън и всички се засмяха.

През целия четвъртък в къщата на Кен кипеше трескава подготовка за церемонията в понеделник. Кен и Идън се заключиха в кабинета, без да обръщат внимание на носачите на мебели, доставчиците и посещенията на почти всички собственици на магазини в града. Петъкът и

съботата не бяха по-различни от четвъртъка. Хюстън разпределяше задачите на всички участници в сватбената церемония и постоянно им обясняваше ролите, които трябваше да изпълняват. Дойдоха мъже и жени, които бяха наети да приготвят и сервират храната, мъже, които щяха да сглобят масите за бюфета на открито, и мъже, които трябваше да построят в градината огромните, отворени от едната страна палатки, които Хюстън беше поръчала от Денвър. В неделя тридесет и осем души щяха да се заемат с подреждането на огромно количество цветя.

Джоан Тагърт изпрати вест, че Раф ще дойде на венчавката, но младият Ян се опъва; и дали тя не би могла да подпомогне с нещо сватбения обяд?

Хюстън прочете писъмцето ѝ в кухнята, а на масата пред нея бяха проснати две изкормени крави и стоварени сто и двадесет килограма картофи, току-що доставени. До тях лежаха три огромни пити кашкавал и триста портокала. Можеше само да се надява, че част от портокалите не са попаднали под кашкавала.

През тези бурни дни за радост на Хюстън Кен не се бъркаше в работата ѝ и почти не се мяркаше на пътя ѝ. Само мърмореше, че заради непрекъснатите забави до такава степен е занемарил работата си, че никога няма да навакса пропуснатото. А тези забавления посещавал само заради нея. Само веднъж ѝ се наложи да „дискутира“, когато Леандър покани него и Идън да прекарат вечерта в мъжкия клуб на Чандлър.

– Да не би да съм си намерил времето на улицата! – крещеше Кен. – Тези хора никога ли не работят? Един Господ знае дали след сватбата изобщо ще ми остане време да работя, щом жена ми още отсега превръща къщата в лудница... – Той млъкна и смутено я изгледа. – Исках да кажа...

Хюстън безмълвно отвърна на погледа му.

– Е, добре – изръмжа неохотно Тагърт. – Но все пак не мога да разбера защо вие, жените, не организирате малкото си празненство в твоята къща. – Той се извърна рязко и влезе в кабинета си.

– Проклети жени! – мърмореше Кен.

– Какво толкова страшно поиска от теб Хюстън? – попита Идън с лека усмивка в ъглите на устата.

– Трябва да прекараме вечерта в клуба на Уестфийлд. Длъжни сме да напуснем къщата в седем часа и имаме право да се върнем едва в полунощ. Какво стана с доброто старо време, когато жените слушаха своите мъже и ги уважаваха?

– Още първата жена е отказала да се подчини на мъжа си. Доброто

старо време е само приказка. Какво смята да предприеме Хюстън тази вечер?

– Иска да даде прием за своите приятелки. А аз искам ти да останеш тук и да ги наблюдаваш.

– Какво?

– Не ми харесва, когато жените остават сами в къщата. Хюстън е наела слуги, които ще се нанесат тук след сватбата. Но тази вечер в къщата ще има само тълна беззащитни жени. Тя е приготвила за своето малко тържество трапезарията, а там има една врата, цялата покрита с плат. Знаеш я онази с цветята...

– Ти ме принуждаваш да се скрия в някакъв стенен гардероб и да шпионирам женско събиране на чай?

– Това е само за тяхно добро. Плащам ти дяволски висока заплата, следователно би могъл поне веднъж да поработиш малко и за мен.

– Малко да поработя... – повтори Идън, заекващ от яд.

Няколко часа по-късно Хюстън среща Идън в коридора и откри синьо петно на дясната му буза.

– Къде се наранихте? – попита тя.

– Ударих се в една стена – отговори кратко той и продължи пътя си.

В шест часа работниците напуснаха къщата, а в седем без четвърт започнаха да пристигат първите поканени от Хюстън приятелки, всяка с красиво опакован подарък.

Кен, който все още проклинаше несправедливостта, че трябваше да напусне собствената си къща, се качи в старата си карета, седна до Идън, който безмълвно гледаше напред, и потегли към клуба на Лий.

В къщата на Тагърт се събраха общо десет приятелки и Блеър. Подаръците бяха наредени в дневната върху маса от осемнадесетото столетие.

– Всички ли си отидоха? – попита Тиа.

– Най-после – каза Хюстън и затвори двойната врата зад себе си. – Да минем ли към същността на въпроса?

Идън седеше на неудобна табуретка в стенния гардероб с пълна бутилка уиски в ръка. Този проклетник Кен, ругаеше наум той и се питаше какво ли ще стане, ако му тегли един куршум. Положително всеки съдия би го оправдал, ако убие човек, който го е принудил цяла вечер да наблюдава тълна жени, които са се събрали да пият чай.

Той обаче си пийваше уиски и наблюдаваше жените през копринената завеса на тапицираната врата. Мис Емили, симпатична, крехка възрастна дама, удари с юмрук по масата.

– Обявявам третото годишно събрание на сестринството за открито.

Идън вдигна бутилката да устните си, но така си и остана.

Мис Емили продължи:

– Първо Хюстън ще докладва за положението в миньорските лагери.

Без да помръдва, Идън изслуша подробния доклад на Хюстън за несправедливостите в мините за въглища. Беше я проследил предния ден и знаеше, че тя предприема невинни малки екскурзии до лагерите, за да снабдява хората там с пресни зеленчуци. Но тази вечер тя говореше за стачки и профсъюзи. А Идън лично беше виждал да убиват мъже, които държаха далеч по-кротки речи от тази, която в момента произнасяше Хюстън.

Нина Уестфийлд започна да докладва за работата по едно списание, което дамите възнамеряваха тайно да разпространяват между жените на работниците.

Идън остави бутилката с уиски на пода и се приведе напред. Сега дамите говореха за Джейкъб Фентън – че се страхуват от него и какво ще предприеме той, ако открие, че уважавани госпожици от града разнасят позиви сред миньорите.

– Аз ще обсъдя това с Джоан Тагърт – заяви Хюстън. – По някаква причина Джейкъб Фентън се страхува от всички членове на семейство Тагърт. Без възражения им позволи да присъстват на сватбата.

– А Джоан може дори да посещава магазините в Чандлър – допълни мис Емили. – Знаем, че твоят Кен – продължи тя, обръщайки се към Хюстън – преди е работил за Фентън; но сигурно има някои неща, които се разиграват зад кулисите. Ти би трябвало да знаеш нещо за това.

– Не съм посветена в тайните му – отговори Хюстън. – Кен избухва в гняв, щом само спомена името Фентън, а не вярвам Марк да има понятие от работите на баща си.

– Едва ли – намеси се Леора Воун. – Марк знае само да харчи пари и не се интересува от къде идват те.

– Аз ще поговоря с Джоан – повтори Хюстън. – Някой подстрекава миньорите към размирици. Не бих желала да видя как някой от работниците ще бъде ранен...

– Може би ще пуснат и мен да посетя лагерите – обади се Блеър. –

Тогава бих могла да проуча основно как стоят нещата там.

– Какви други въпроси имаме още в дневния ред? – попита мис Емили.

Идън се отпусна на своята табуретка. „Сестринство“, прошепна като замаян той. Тези дами, които се криеха зад дантелени рокли и изискани маниери, говореха за война.

Остатъкът от дневния ред беше посветен на благотворителност: как да се помага на болните и сираците – все неща, с които би трябвало да се занимават истинските дами.

Когато събранието беше обявено за закрито, Идън отново надигна бутилката с уиски. Най-после ще си отдъхна, помисли си той.

– Желаете ли нещо за разхлаждане? – попита през смях Мередит Лехнер и отвори голям, обвит в жълта хартия кашон, от който извади бутилка домашно вино. – Майка ми ти го изпраща като спомен от няколко събрания, които е посетила още когато е била момиче. На баща ми ще каже, че тази нощ в избата за вина са влезли крадци.

Идън не беше вярвал, че го очаква още по-голям шок. Но когато пред всяка дама беше поставена пълна бутилка вино и чаша с високо столче, долната му челюст направо увисна от смайване.

– Да прием за първата брачна нощ! – извика мис Емили и вдигна чашата си. – За всички брачни нощи на този свят, независимо дали са били предшествани от венчавка или не!

Дамите със смях изпразниха чашите си на един дъх.

– Първо моят подарък! – извика Нина Уестфийлд. – Дълго търсих из магазините на Денвър, докато намеря нещо подходящо. На всичкото отгоре днес следобед Лий за малко не отвори капака на кутията.

Хюстън разопакова един син пакет и извади от него прозрачно черно одеяние с широки дантели. Идън разбра, че се касаеше за нощница, но тя съвсем не подхождаше на една истинска дама.

Не вярвайки на очите си, той продължи да наблюдава как дамите изпразваха бутилките вино и през смях и пикантни забележки отваряха една след друга кутиите. Имаше два чифта обувки с високи токчета от червена кожа, още прозрачно долно бельо и няколко картинки, които минаваха от ръка на ръка и предизвикваха буен смях, който дълго не затихваше. Дамите наставаха и започнаха да танцуват из стаята.

Мис Емили седна зад пианото, което Идън изобщо не беше забелязал, и с все сила удари по клавишите.

Когато една млада дама вдигна поли над коленете и започна да извърля крака чак до раменете си, Идън съвсем се слиса.

– Този танц се казва канкан – провикна се Нина, останала без дъх. – Когато бяхме в Париж, с компаньонката ми избягахме от татко и Лий и отидохме да го видим.

– Дали и ние ще можем? – попита Хюстън и скоро след това осем дами бързо метнаха поли през главите си, докато мис Емили продължаваше да блъска по пианото.

– Тишина! – извика след малко Сара Оукли. – Донесла съм една поетична творба, която непременно трябва да ви прочета.

Когато Идън беше момче, той тайно разменяше с приятелите си страници от книгата, която иначе толкова хладната и недостъпна мис Оукли сега четеше на приятелките си – „Фани Хил“.

Дамите се кикотеха и непрекъснато тупаха по раменете Блеър и Хюстън.

Когато Сара привърши четенето, стана Хюстън.

– А сега, скъпи приятелки, каня ви да се качим на първия етаж, за да видим „Номера на предизвикателството“. Съгласни ли сте?

Минаха няколко минути, преди Идън да успее да се окопоти. Значи такъв беше интимният дамски кръжец за чай! После внезапно се изправи. Какво, за Бога, ще бъде сервирано на първия етаж като „основно ядене“? Нима ще е още по-дръзко от онова, което му поднесоха тук, долу? Но знаеше, че би предпочел да умре, отколкото да пропусне основното ядене.

Излезе навън колкото се може по-бързо, заобиколи къщата, откри светлина в салона на североизточния ъгъл и започна да се изкачва по решетката за пълзящите рози, без да обръща внимание на бодлите.

Но дори всичко станало досега не можа за го подготви за картината, която се разкри пред очите му. В салона беше тъмно като в рог. Само в най-отдалечения ъгъл зад прозрачна копринена завеса гореше голям канделабър. А между канделабъра и завесата беше застанал оскъдно облечен, богато надарен с мускули мъж, който майсторски извиваше тялото си и заемаше най-различни пози, за да изпъкнат още повече достойнствата на великолепната му фигура.

– Я да го видим отблизо – отсече мис Емили, приближи се с Нина до завесата и двете издърпаха паравана настрани.

За момент мускулестият самохвалко се вгледа объркан в тъмната зрителна зала, но когато порядъчно пийналите дами започнаха силно да ръкопляскаат и да го приветстват, той ухилено удвои напъните си.

– Изобщо не може да се сравни по телосложение с моя Кен! – извика Хюстън.

– По всяко време съм готов да премеря силите си с него – отговори боксьорът. – Ще изляза срещу всеки!

– С Кен не може да се мери – държеше на своето Хюстън, макар че мъжът пред канделабъра продължи ожесточено да извива ръце, за да изпъкнат още повече бицепсите му.

Идън се спусна на земята. Кен беше настоял той, Идън, да пази дамите. Но кой би могъл да опази мъжете от тези неудържими дами?

В неделя сутринта Кен за пети път в продължение на един час затръшна вратата на кабинета си.

– Точно днес ли Хюстън трябваше да се разболее? – ръмжеше ядно той, докато заемаше мястото си зад бюрото. – Нали не вярваш, че внезапно са й изстинали краката заради венчавката утре? – обърна се той към Идън.

– По-скоро бих се обзаложил, че е яла нещо развалено или пък е пила нещо неподходящо – отговори с усмивка Идън. – Както чувам, цяла дузина млади дами от Чандлър днес се чувстват неразположени.

Кен не вдигна поглед от своите документи.

– Вероятно просто иска да си почине.

– А какво е положението при теб? – попита Идън. – Опънати ли са ти нервите?

– Ни най-малко. Това е проста работа. Хората всеки ден я вършат.

Идън безмълвно се наведе напред, взе документа, който Кен разучаваше, и го обърна както трябва.

– Благодаря – измърмори Кен.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Денят на сватбата беше толкова прекрасен, та хората с удоволствие си казваха, че е бил създаден специално за това събитие. Оупъл събуди прислугата във Вила Чандлър още в пет часа сутринта и започна грижливо да опакова сватбените рокли и воалите.

Хюстън чу майка си да ходи нагоре-надолу из партера, но остана в леглото си още няколко минути. Почти не беше спала през нощта. През цялото време се мятеше тревожно в леглото си. Духът ѝ беше зает със събитията на идващия ден и не можеше да намери спокойствие. Мислеше за Кен и горещо се молеше през следващите години той да се научи поне малко да я обича.

Но когато Оупъл влезе в стаята, за да я събуди, тя беше повече от готова да се заеме със задачите на този труден ден.

Към девет часа трите жени бяха готови да тръгнат за къщата на Тагърт. Качиха се в каретата на Хюстън, а Уили ги следваше с наета кола, в която бяха грижливо опакованите сватбени рокли и леглото, покрито с платно.

Пред дома на Тагърт ги очакваше дузина млади дами, до една членки на сестринството.

– Масите са наредени – докладва Тиа.

– И палатките са построени – добави Сара.

– А мисис Мърчисън от четири часа сутринта е в кухнята – каза Ан Сийбъри и посегна към добре опакованите сватбени одежди.

– А цветята? – осведоми се Хюстън. – Подредени ли са според моя план?

– Мисля, че да – отговори една от младите дами.

Мис Емили излезе напред.

– Хюстън, най-добре е сама да се убедиш. А някоя от нас ще се погрижи женихът ти да остане в кабинета си, докато ти обикаляш къщата.

– Моят жених – промълви едва чуто Хюстън, а Нина веднага хукна напред, за да задържи Кен в кабинета. Всеки се стараеше да не допусне невестата да бъде видяна от жениха, преди да е дошъл часът на венчавката.

Когато увериха Хюстън, че тази опасност е предотвратена, тя остави майка си и Блеър в салона, мина през всички стаи в партера и за пръв път видя как са осъществени плановете ѝ за украсата.

В малкия салон бяха поставени три дълги маси, върху които бяха наредени подаръците за двете младоженки. Кен ѝ беше казал, че почти няма приятели сред кръговете на големите финансисти, с които си е имал работа в Ню Йорк. Но ако се вземеха за мерило подаръците, ставаше ясно, че финансовата аристокрация на Ню Йорк считаше Кен за един от своите.

Подаръкът на семейство Вандербилт беше малка италианска маса с инкрустации; от Гулд – сребърен сервиз за хранене; от Рокфелер – златни прибори за маса. Когато започнаха да пристигат подаръците им, Кен беше казал, че тези хора са му дяволски задължени, защото и той бил пращал какви ли не неща на техните хлапета, когато се женели.

Имаше още всевъзможни подаръци от роднините на Леандър, а и хората от Чандлър здравата се бяха постарали да измислят подаръци за близнаци. Имаше метли за близнаци, купи за пуканки за близнаци, книги за близнаци, топчета плат за близнаци. Подаръците се простираха от еднакви игленици до еднакви дъбови столове от Мейсън.

Стаята беше украсена с палми в саксии, поставени пред огледала, а первазът на камината преливаше от алени рози и пурпурночервени градински теменужки.

Хюстън продължи напред към големия салон. Тук щяха да се съберат близките приятели на младоженците и техните роднини преди и след венчавката.

По ъглите, по рамката на вратата и по тавана бяха закрепени свежи клончета чемшир. Зелени вейки красяха стените, обвиваха камината, закриваха рамките на прозорците.

Пред всеки прозорец беше поставена саксия с папрат, която смекчаваше топлината на утринното слънце и хвърляше филигранни шарки от сенки по пода. Самата камина беше украсена с розови карамфили, а тук-там по някой карамфил беше вплетен и в клонките.

Хюстън приключи с разглеждането на партера колкото се може побързо и веднага се качи на първия етаж, където я очакваха приятелките ѝ.

Наистина, венчавката трябваше да започне чак след пет часа, но Хюстън знаеше, че непременно ще възникнат още милион подробности, които трябва да бъдат уредени в последната минута.

През изминалите дни тя прекарваше повечето време на партера и се грижеше всичко там да бъде в ред. Почти не поглеждаше на горния етаж и много неща тук бяха още нови за нея. В източната част на грамадното здание бяха стаите за гости, а в една от тях днес Блеър щеше да

се облече за сватбата си. В централната част се намираха стаите, обитавани от Идън, а вдясно имаше детска стая, баня и стая за бавачката.

Зад детската стая започваше дългото крило, което принадлежеше на Хюстън и Кен. За Кен имаше стая, сравнително малка, но е чудесен изглед към градината. Стаята на Хюстън, отделена от неговата посредством баня с мраморни стени, беше най-голямата от всички, с ламперия в пастелен цвят и гравюри на цветя и гирлянди, които само маркираха местата, където по-късно трябваше да бъдат окачени картини.

Банята беше облицована с розов и бял мрамор, а стените на гардеробната бяха облепени с розово моаре. Отзад имаше салон и частна трапезария, когато двамата с Кен пожелаеха да се хранят сами.

– Никога не бих могла да се оправя в тази къща – промълви Тиа, когато разгледа стаите зад спалнята. – Погледни само тази зимна градина.

– Зимна градина? – учуди се Хюстън и тръгна към двойните врати, пред които беше застанала Тиа. Отвори едната и се озова в прекрасен лабиринт от цветя и растения в саксии. Каменни пейки се гушеха между зеленината. Всичко това го нямаше тук, когато за последен път беше гледала от лоджията на своята спалня към плоския покрив с парапета.

– Я виж това! – извика Сара и посочи бялата картичка, прикрепена към голямо смокиново дърво. Повечето растения имаха отгоре тънка решетка от летвички, която хвърляше приятна сянка по пода и ги предпазваше от изгарящото колорадско слънце.

Хюстън откачи картичката от дървото и прочете написаното върху нея: „Надявам се, че ще ви хареса. Желая ви всичко хубаво за вашата сватба. Идън“

– Това е подарък от Идън – обясни с усмивка тя и продължи да разглежда градината. Възприе я като символ на щастието, което изпитваше на днешния ден.

Но преди да каже още нещо, вратата се отвори с трясък и в стаята влетя като вихрушка мисис Мърчисън.

– В кухнята има прекалено много хора! – извика тя, обърната към Хюстън. – Не мога да готвя в тази навалица. А и мистър Кен има още много работа. И без това днес ще пожертва целия си ден за тази сватба...

– Ще пожертва работния си ден? – повтори ужасено Мередит. – Да не смятате, че Хюстън само си седи с удобно скръстени ръце?

Хюстън побърза да успокои приятелката си. Мисис Мърчисън беше напълно омаяна от Кен и без съмнение би защитавала този мъж до

последна капка кръв.

– Веднага ще сляза долу – обеща Хюстън и съзнателно не обърна внимание на венчалната рокля, която Сара бе започнала да разопакова. Още не беше изгладена, а положително трябваше да се поправят и някои шевове.

Когато слезе в партера, тя веднага забеляза опасните признаци на приближаващата суматоха. Няколко пъти чу Кен да крещи в своя кабинет, но някой побърза да я бутне в кухнята, когато той профуча през коридора в посока към градината. Хюстън му завидя, че е свободен, и с болка си пожела сега да е до него. Утре, утеши се тя. Утре заедно ще се разхождаме в градината.

Оставаха още само два часа до венчавката, когато тя най-после успя да се върне в спалнята си.

– Хюстън – каза й Оупъл, – смятам, че вече е време да се обличаш.

Хюстън се зае бавно да сваля роклята си и си помисли, че когато следващия път започне да се съблича...

– Коя, за Бога, е тази жена? – попита Ан, докато Хюстън обличаше долна риза от толкова фин памук, че едва я усещаше върху себе си. Горната част имаше малки илици, през които бяха промушени розови копринени панделки, а долната част беше избродирана на ръка с пъпки от рози.

Нямам никаква представа – отговори Тиа, която се беше присъединила към Ан до парапета на зимната градина. – Но тя е най-високата жена, която някога съм виждала.

Сара тъкмо затягаше шнуровите на корсета от розов сатен.

– Мисля, че и аз трябва да погледна – промърмори тя. – Може би е някоя от роднините на Лий.

– Виждала съм я някъде, но не мога да си спомня къде – промълви Ан. – Колко странно, че е дошла на сватба, облечена в черно.

– Имаме си достатъчно работа – намеси се Оупъл с такъв тон, че Хюстън вдигна глава като ударена от електрически ток. – Не е необходимо да се занимаваме и с личните работи на нашите гости.

Сега вече Хюстън беше сигурна, че нещо не е наред. Тя не обърна внимание на строгия поглед на майка си и изтича до парапета на зимната градина, където беше застанала Тиа. Веднага позна жената, за която говореха. Дори от толкова голямо разстояние изглеждаше висока и елегантна.

– Това е Памела Фентън – прошепна Хюстън и се върна обратно в спалнята.

За момент никой не проговори.

– Вероятно носи черно, защото е в траур – каза Сара. – Защото го е изгубила. Хюстън, коя от тези фусти смяташ да облечеш по-напред?

Хюстън продължи машинално да се облича, но мислите й бяха при Кен, който беше отишъл в градината, и при жената, която той беше обичал и която беше тръгнала право към него.

Някой силно почука и Ан отиде да отвори.

– Дошъл е мъжът, който работи с Кен – каза тя на Хюстън. – Искат да говори с теб. Казва, че било неотложно и че трябва веднага да те види...

– Невъзможно е сега тя... – започна Оупъл, но дъщеря й вече беше грабнала халата, метнат на едно кресло, и се беше запътила към вратата.

Кен стоеше в най-отдалечения край на градината, сложил крак върху една каменна пейка. Гледаше унесено надолу към Чандлър, който лежеше в краката му, и пушеше една от своите дълги пури.

– Здравей, Кен – обади се тихо Памела Фентън зад гърба му.

Той почака малко, после обърна лице към нея и когато го направи, очите му бяха спокойни и не издаваха какво чувства в момента. Бавно я огледа от глава до педи.

– Годиците са се отнесли добре с теб.

– Само външно. – Тя пое дълбоко въздух. – Нямаме много време, затова веднага ще ти кажа какво ме е довело тук. Искан да знаеш, че все още те обичам. Никога не съм преставала да те обичам. Ако се съ согласиш веднага да се махнем оттук, бих те последвала накрая на света.

Той бързо направи крачка към нея, но рязко спря и се върна отново до пейката.

– Не. Не мога да направя такова нещо – каза спокойно.

– Разбира се, че можеш! Знаеш, че можеш. Какво те интересуват тези хора, които са се събрали тук? Какво те интересуват жителите на Чандлър? Какво те интересува...

– Не – повтори по-високо той.

Тя се приближи и застана плътно пред него. Той беше е няколко сантиметра по-висок, но с нейните високи токове очите й бяха на едно ниво с неговите.

– Кен, моля те! Не прави тази грешка. Не се жени за друга. Знаеш, че обичаш само мен. Знаеш, че аз...

– Ти толкова много ме обичаше, че ме заряза – прекъсна я

раздразнено той. – Омъжи се за богатия си любовник и... – Той спря и се обърна настрана. – Няма да се махна оттук с теб. Няма да й причиня такава болка. Тя не заслужава това.

Пам седна на пейката.

– Ще ме захвърлиш само защото не искаш да причиниш болка на Хюстън Чандлър? Тя е млада. Ще си намери някой друг. Или е влюбена в теб?

– Сигурен съм, че знаеш какво говорят хората. Тя все още е влюбена в Уестфийлд, но е готова да се утеши с парите ми. За нещастие аз съм част от тези пари.

– Тогава защо? Защо трябва да се чувстваш задължен към тази жена?

Той я изгледа с пламтящи очи.

– Нима напълно си ме забравила? Аз държа на думата си! – Беше ясно какво искаше да каже.

– А аз смятах, че междуременно си узнал истината – промълви тихо тя.

– Искаш да кажеш, да открия защо ме остави с петстотин долара като възнаграждение за услугите ми? Помъчих се да не търся причините.

– Когато казах на баща си, че трябва да ни разреши да се оженим, защото нося под сърцето си дете от теб, той насила ме качи на влака за Охайо. Нелсън Янгър дължеше на баща ми много пари и изплати дълга си, като се ожени за мен.

– На мен ми казаха... – започна Кен.

– Сигурна съм, че са ти заявили, че съм предпочела да избягам, само и само да не се омъжа за теб. Без съмнение баща ми ти е казал, че неговата дъщеря няма нищо против да спи с момчето от конюшната, но това съвсем не е причина да се омъжи за него. С теб не е трудно да се справи човек. Твоята гордост лесно може да бъде засегната.

Кен помълча известно време.

– А детето?

– Закария междуременно навърши тринадесет години. Чудесно момче: хубаво, силно и гордо като баща си.

Кен стоеше съвсем тихо и се взираше в обширната си градина.

– Тръгни сега с мен, Кен – прошепна Памела. – Не заради мен. Заради сина си...

– Моят син – повтори тихо той. – Кажи ми, онзи човек, за когото се омъжи, отнасяше ли се добре с моя син?

– Нелсън беше доста по-възрастен от мен и на него му беше приятно да има дете, независимо че Зак не беше от него. Той обичаше сина си. – Тя се усмихна. – Всяка събота следобед играеха заедно бейзбол.

Кен отново погледна към нея.

– И Закария все още смята този човек за свой баща?

Пам стана.

– Зак ще се научи да те обича, както те обичам аз. Когато двамата с теб му кажем истината...

– Истината е, че Нелсън Янгър е бащата на Закария. Аз посях само семето.

– Искаш да отблъснеш собствения си син? – разгневи се Пам.

– Не. Няма да го направя. Ти ще ми изпратиш момчето и аз ще го приема в къщата си. Без предразсъдъци. Ти си тази, която отблъсквам, Пам.

– Кен, не ме карай да ти се моля. Ако вече не ме обичаш, би могъл отново да се научиш.

Той взе двете ѝ ръце в своите.

– Изслушай ме. Това, което е било между нас, е станало много, много отдавна. Мисля, че до днес дори не подозирах колко съм се променил. Ако беше дошла преди няколко месеца, щях да тичам с теб към олтара. Но сега нещата са други. Хюстън...

Тя издърпа ръцете си от неговите.

– Нали каза, че тя не те обича. Но ти, ти обичаш ли я?

– Аз почти не я познавам.

– Тогава защо? Защо отблъскваш една жена, която те обича? Защо обръщаш гръб на собствения си син?

– Откъде да знам, по дяволите! Защо ти трябваше да се появяваш тук в деня на моята сватба и да ме правиш нещастен? Как е възможно да ме молиш да унизя една жена, която се отнесе с мен толкова... добре? Не мога сега да избягам и да я оставя да стои сама пред олтара?

По лицето на Памела започнаха да се стичат сълзи и тя тежко се отпусна на пейката.

– Нелсън също беше добър към мен. И толкова много обичаше Закария. Опитах се да те намеря и да ти разкажа какво се е случило в действителност, но ти сякаш беше потънал вдън земя. Години след това, когато лицето ти все по-често започна да се появява по вестниците, просто не намерих кураж да ти пиша. А може би не можех да понеса, че ще причиня болка на Нелсън. Когато той почина, пак реших да те намеря. Но се чувствах виновна. Как да побягна от смъртния одър на съпруга си

в обятията на любимия? Бях чакала прекалено дълго. След това Закария се разболя, а когато най-последно можеше да пътува с мен до Чандлър, ти вече беше сгоден. Казах си, че всичко между нас е свършено, но в последната минута трябваше да те видя и да те помоля отново да бъдеш мой.

Той седна до нея, обхвана с ръце раменете ѝ и притегли главата ѝ към гърдите си.

– Слушай, мила, ти винаги си била романтична натура. Може би вече не си спомняш нашите караници, но аз не съм ги забравил. Едничкото място, където се разбирахме отлично, беше таванът на плевнята. През две трети от времето бяхме сърдити един на друг. С течение на годините си забравила всички лоши дни.

Пам се изсекна в дантелената носна кърпичка.

– Мис Чандлър е много по-кротка от мен, така ли?

– Когато направя нещо, което не ѝ хареса, тя просто взема първия попаднал ѝ подръка предмет и ми го стоварва на главата. Ти винаги бягаше, криеше се и се чудеше дали още продължавам да те обичам.

– Оттогава доста съм пораснала.

– Как би могла? Ти си живяла с един възрастен мъж, който те е глеждал така, както те глезеше баща ти. Хюстън никога не е била глезена от роден баща.

Пам се отдръпна от него.

– А добра ли е в леглото? По-добра ли е, отколкото бях аз?

– Нямам представа. Носи в себе си някаква искра, но още не знае какво да прави с нея. Не се женя за Хюстън заради секса. Него мога да го получа по всяко време и навсякъде.

Пам обгърна с ръце врата му.

– Ако отново те помоля да го направиш... – пошепна тя.

– Това с нищо няма да помогне. Пак ще се ожена за Хюстън.

– Целуни ме – помоли тя. – Припомни ми. Върни обратно времето на нашата младост.

Кен я погледна преценяващо. Вероятно той също искаше да разбере дали всичко окончателно е свършило. Сложи ръка на врата ѝ и впи устните си в нейните. В тази дълга целувка вложи всичко от себе си – за последен път.

– Когато се отдръпна, двамата се спогледаха усмихнати.

– Всичко е минало, нали? – прошепна Памела.

– Завинаги.

Тя остана плътно до него.

– През всичките тези години, които прекарах с Нелсън, вярвах, че обичам само теб. Но очевидно съм обичала някаква своя мечта. Може би баща ми е имал право.

Той свали ръцете ѝ от врата си.

– Ако продължаваш да говориш за баща си, нищо чудно пак да се скараме.

– Но ти вече не му се сърдиш, нали?

– Днес е денят на моята сватба и искам да бъда щастлив. Така че не ми говори повече за Фентън. Разкажи ми за моя син.

– С удоволствие – отговори Памела и заговори за младия Закария Янгър.

Един час по-късно Памела остави Кен сам в градината да си допуши спокойно пурата. След минути той стана, хвърли угарката на земята, погледна джобния си часовник и видя, че вече е време да се върне в къщи и да се преоблече в официално облекло. Но едва беше направил няколко крачки, когато се озова лице в лице с мъж, на когото, ако беше десетина години по-стар, щеше да прилича така, че човек трудно би могъл да ги различи.

Кен и Раф Тагърт безмълвно втреничиха очи един в друг като две кучета, които се срещат за пръв път. Всеки от двамата веднага разбра кой беше мъжът насреща му.

– Ти не приличаш много на баща си – започна Раф. В гласа му прозвуча укор.

– Нямам представа. Никога не съм виждал този човек или който и да било от неговите роднини – отговори Кен, очевидно наблягайки на факта, че никой от семейство Тагърт не се беше поинтересувал за него през всичките години на работата му при Фентън.

Раф видимо се вцепени.

– Както чувам, по твоите пари лепне кръв.

– А аз чувам, че ти нямаш пукната пара – била тя кървава или не.

Сякаш пламъци прескачаха през разстоянието, кое го ги делеше.

– Ти и по характер не приличаш на Франк. Смятам да си вървя. – И Раф се извърна настрана.

– Мен можеш да обидиш, но не смей да обиждаш дамата, която днес ще стане моя жена. Ще стоиш тук, докато приключи венчавката.

Раф не погледна назад, но кимна рязко, преди да се отдалечи по пътя.

– Бих желал да поговоря с вас – заяви Идън и мрачно изглежда Хюстън.

Приятелките ѝ започнаха да протестират, но тя само вдигна ръка и безмълвно го последва навън. Идън я заведе в своята спалня.

– Знам, че не е редно да ви водя тук, но това е единственото място в къщата, което не е претъпкано с хора.

Хюстън се опита да не показва тревогата си, тъй като имаше впечатлението, че Идън е ужасно ядосан.

– Знам, че днес е денят на сватбата ви. Но преди това искам да ви кажа нещо много важно. Кен прекрасно знае, че личната сигурност на хората, които са свързани с такъв богат човек като него, често пъти е застрашена. – Той я изгледа втренчено. – С това исках да кажа, че през последните седмици Кен често ми възлагаше да ви следя.

Хюстън усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

– Това, което видях, не ми хареса – продължи Идън. – Не ми хареса, че една млада жена сама, без защитник, отива в лагера на миньорите. А това „сестринство“, към което принадлежите и вие...

– Сестринството – прошепна смаяна Хюстън. – Как разбрахте...

Идън взе един стол и го постави зад нея. Хюстън с треперещи крака се отпусна върху него.

– Не исках да ви шпионирам, но Кен настоя да се... да се скрия в стенния гардероб вечерта, когато организирахте прощално събиране на чай. Твърдеше, че имате нужда от защитник.

Хюстън беше втренчила поглед в ръцете си и по тази причина не забеляза слабата усмивка на Идън при думите „събиране на чай“.

– Какво знае той? – прошепна тя.

Идън придърпа втори стол и седна срещу нея.

– Страхувах се, че ще ми поставите този въпрос – отговори той с глух глас. – Но нима можех да му кажа, че се омъжвате за него заради връзките му с Фентън? Вие използвате парите му, за да финансирате кръстоносен поход срещу злия враг – въглищата. По дяволите, Хюстън! Всъщност би трябвало да го разбере по-рано. При сестра, която открадна годеника на собствената си близначка...

Хюстън величествено се изправи.

– Мистър Нийлгънд! – пропели през зъби тя. – Няма да стоя тук и да слушам как обиждате сестра ми! Освен това нямам представа за какво намерявате, като говорите за връзките на Кен с Джейкъб Фентън. Ако

смятате, че имам лоши намерения, нека веднага отидем при Кен и му кажем всичко.

– Почакайте за миг! – извика той, скочи от стола и я задържа за ръката. – Защо не ми обясните?

– Искате да кажете, че трябва да се опитам да ви убедя, че съм невинна и че няма да заведа Кен Тагърт пред олтара, за да го заколя? Не, сър. Не отговарям на подобни обвинения. Но вие бихте могли да ми разкриете нещо Смятате ли да запазите за себе си онова, което узнахте, за да можете да ме изнудвате?

– Сега сме квит! – засмя се Идън с явно облекчение. След като взаимно си показахме рогата, сега бихме могли да поговорим спокойно, нали? Трябва да признаете, че вашите действия не могат да бъдат определени като невинни.

Хюстън също се опита да се отпусне, но това не и се удаде напълно. Не можеше да свикне с мисълта, че по някакъв начин Идън е открил тайната на сестринството.

– От колко време се занимавате с този маскарад? – попита младият мъж.

Хюстън отиде до прозореца. Долу на тревата работниците сякаш се готвеха да издържат обсадата на цяла армия. Тя погледна отново към Идън.

– Това, което правят жените днес, са го правили поколения преди тях. Сестринството е било основано от майката на моя баща още когато Чандлър в Колорадо изобщо не е съществувал. Ние не сме само приятелки, които взаимно си помагат, но и се притичваме на помощ на всеки друг, който се нуждае от нещо. В момента наша главна грижа са работниците в мините за въглища. Не вършим нищо незаконно. – Тя твърдо изглежда Идън. – Нито пък се опитваме да използваме някого за нашите цели.

– Тогава защо е тази игра на криеница?

Тя го погледна невярващо.

– Чудите се? След като ми отпавихте толкова горчиви упреци! А вие даже не сте ми роднина. Можете ли да си представите как биха реагирали бащите и съпрузите, когато научат, че техните нежни жени прекарват свободните си следобеди да управляват впряг от четири коня? А някои от нас имат... – Тя спря по средата на изречението.

– Разбирам вашата гледна точка. Но мога да разбера и тяхната. Това, което правите, е опасно. Може да ви... – Той се запъна. – Току-що казахте, че вече трето поколение действа...

– И се посвещаваме на проблеми, които с течение на времето се променят.

– Ами тези... събирания на чай?

Хюстън неволно се изчерви.

– Идеята е на баба ми. Тя казваше, че е пристъпила наивна и абсолютно непросветена към първата си брачна нощ, и това е било страшен удар за нея. Искаше да спести на своите приятелки и на техните дъщери подобни преживявания. Смятам, че събирането вечерта преди сватбата постепенно се е превърнало в това, което вие – Хюстън преглътна – имахте възможност да наблюдавате.

– Колко жени в Чандлър принадлежат към сестринството?

– Има само една дузина активни членове. Някои, като моята майка, след сватбата си са се оттеглили.

– Вие също ли смятате да постъпите така?

– Не – отговори тя и изпитателно се вгледа в него. Защото сега и от Идън зависеше дали ще може да продължи своята дейност.

Той се извърна настрани.

– На Кен няма да му хареса, ако продължите да посещавате въглищните мини. Той не би искал да се излагате на опасност.

Хюстън смело застана пред него.

– Знам, че няма да му хареса, и това е единствената причина, поради която още не съм му казала. – Тя докосна ръката му. – Идън, това означава толкова много – не само за мен, но и за стотици други хора. Бяха ми нужни месеци, докато се научих убедително да играя ролята на старица. Ще минат месеци, докато моята заместничка бъде обучена за ролята на Сади, а дотогава много работнически семейства в мините ще трябва да се откажат от дребните, но доста важни неща, с които ги снабдявах досега.

Той взе ръката ѝ в своята.

– Е, добре. Можете да слезете от амвона за проповеди. Защитихте позицията си, въпреки че нещата, които вършите, са против моите убеждения.

– Значи няма да кажете на Кен? Сигурна съм, че той не би проявил и най-малкото разбиране.

– Бих казал, че това е твърде мек израз. Не, няма да му кажа, ако се закълнете, че ще карате в лагера само картофи и няма да позволите да ви впримчат профсъюзите. Що се отнася до онова подстрекателско списание, което имате намерение да разпространявате между хората...

Тя се повдигна на пръсти, целуна го по бузата и го прекъсна по

средата на изречението.

– Моята сърдечна благодарност, Идън. Вие сте истински приятел. Но сега трябва да се преоблека за сватбата.

Преди той да каже една дума, тя беше вече до вратата. Но се обърна още веднъж, с ръка върху дръжката.

– Какво имахте предвид преди малко, когато говорехте за връзките на Кен с Фентън?

– Мислех, че сте осведомена. По-малката сестра на Джейкъб Фентън, Чарити, е майката на Кен.

– Не знаех това – промълви тихо тя. И побърза да напусне стаята на Идън.

Хюстън беше едва от няколко минути в спалнята си, когато Сара Оукли, която ѝ помагаше с булчинската рокля, каза:

– Току-що станах свидетел на нещо много странно.

– Какво беше то?

– Помислих си, че виждам в градината Кен в старите му работни дрехи; но се оказа някакъв младеж, който страшно много му прилича.

– Ян – усмихна се Хюстън. – Значи все пак се е съгласил да дойде.

– Ако все още е останало нещо от него – извика Нина от зимната градина. – Момчетата на Рандолф и двамата братя на Мередит му се присмяха и твоят Ян, без много да му мисли, веднага ги нападна.

Хюстън бързо вдигна глава.

– Четирима срещу един?

– Най-малко. Скриха се зад едно дърво и вече не ги виждам.

Хюстън отпусна сватбената рокля, която държеше Сара, и изтича до прозореца.

– Къде са сега?

– Там. – Нина посочи с пръст към група дървета. – Виждаш ли как се люлеят храстите? Води се страшен бой.

Хюстън се наведе далеч напред през прозореца и погледна в градината. Но бойното поле на момчетата не се виждаше. Имаше прекалено много дървета между него и къщата.

– Ще изпратя някого да прекрати битката – предложи Сара.

– И ще унижиш един Тагърт? – засмя се Хюстън и отиде до гардероба си. – Не можеш да поемеш отговорност за такова нещо – Тя извади отново тъмносиния халат.

– Какво, за Бога, се готвиш да направиш, Хюстън? – попита уплашено Сара.

– Ще прекратя лично този спор и ще предпазя един Тагърт от

съдба, по-лоша от смъртта: унижението. Не виждам никого зад къщата.

– Само няколко дузини слуги, гости и... – намеси се Нина.

– Хюстън, мила, нали на партера има няколко сандъчета с фойерверки? Ако някой ги запали, всички ще насочат вниманието си към тях – обади се тихо Оупъл. Тя знаеше от опит, че няма никакъв смисъл да напомня на дъщеря си, че е крайно време да се преоблече. Не и когато една от близначките придобиеше такъв израз на лицето, както сега.

– Отивам! – извика Нина и побърза към вратата, докато Хюстън праметна крак през парапета на прозореца и го постави върху решетката за рози.

По тревата откъм източната страна на къщата започнаха да избухват първите бомбички и всички поканени се втурнаха в тази посока. В това време Хюстън притича зад гърба им напреки през моравата.

В дълбоката сянка на няколко орехови дървета Ян водеше неравна битка с четири здрави момчета, които го бяха притиснали от всички страни.

– Веднага престанете! – извика Хюстън с възможно най-строгия си глас.

Нито едно от момчетата не прояви признаци, че е чуло. Тогава тя се вмъкна между диво размахващите се ръце и крака, хвана нечие ухо и го изтегли. Джеф Рандолф се надигна, размахвайки юмруци, но веднага спря, когато разпозна Хюстън. Тя му направи знак да се отдръпне назад и се зае с Джордж и Алекс Лехнер, като изтегли и двамата за ушите.

Сега върху Ян се намираще само Стив Рандолф, но когато Хюстън хвана и него за ухото, той, заслепен от гняв, се нахвърли с диви крошета върху предполагаемия нов противник. Трите момчета, които стояха по-назад, изохкаха ужасени, когато Стив посегна към Хюстън с десен прав. Тя се приведе и тъй като не виждаше друг изход, отговори също с добре прицелен прав удар. След като с месеци беше изминавала дълги разстояния с впряг от четири коня, ръцете ѝ бяха станали доста здрави.

За момент всички останаха като втрещени, докато Стив бавно политна назад и се строполи напреки върху краката на Ян.

Хюстън се окопоти първа.

– Стив! – извика тя, коленичи до момчето и леко го потупа по бузата, за да се свести. – Добре ли си?

– По дяволите! – извика задъхано Ян. – Досега не бях виждал дама с такъв поразяващ удар.

Стив изохка, седна на тревата и потърка брадичката си, гледайки при това почитателно към Хюстън. Фактически в момента пет момчета възхитено я зяпаха с отворени уста.

Хюстън се изправи.

– Не ценя подобни забавления в деня на сватбата си – заяви величествено тя.

– Не, мадам – измърмориха четири от момчетата.

– Нямахме лоши намерения, мис Блеър-Хюстън. Само че той...

– Не желая да чувам каквито и да било оправдания. Вие четиримата се върнете при родителите си, а ти, Стив, си сложи малко лед на брадичката.

– Да, мадам – извика през рамо момчето. Четиримата бързо се отправиха към къщата.

Тя протегна ръка на Ян, за да му помогне да стане от земята.

– Ти ще ме придружиш.

Той не обърна внимание на протегнатата ръка.

– Няма да престъпя прага на неговата къща. Не искайте това от мен! – извика гневно Ян.

– Може би имаш право. Аз използвах решетката за рози вместо стълба, за да се намеся във вашия бой. Момче, което е загубило битката, вероятно не умее да се изкачи дори по една решетка за рози.

– Да загубя битката? – Той беше висок почти колкото нея. На шестнадесет години изглеждаше същински мъж, строен и силен, и обещаващо един ден да стане исполин като братовчед си Кен. Доближи лицето си до това на Хюстън, така че носовете им почти се допряха.

– Ако случайно не можете да броите, бяхме четирима срещу един, но аз щях да спечеля боя, ако вие не бяхте се намесили.

– Но се страхуваш ла влезеш в къщата на собствения си братовчед – установи делово тя. – Колко странно. Довиждане. – И тръгна с енергични крачки напред.

Ян изтича след нея и нагоди стъпките си към нейните.

– Не се страхувам. Само не желая да влизам вътре.

– Разбира се. Прав си.

– Какво искате да кажете?

Тя се сира.

– Съгласявам се с теб. Ти не се страхуваш от Кен Тагърт. Само не искаш да го виждаш и да се храниш на неговата маса. Напълно те разбирам.

По лицето му пролича каква борба се водеше в нето.

– Къде е тази проклета решетка за рози, за която говорехте преди малко?

Тя отново спря и втренчено го изгледа. Той се отказа да я мери гневно с очи.

– Добре де. Къде е решетката за рози, която сте използвали вместо стълба?

– Ей там отсреща.

Кен тъкмо се връщаше в къщата, когато една необикновена гледка го принуди да спре като закован. Бъдещата му съпруга, облечена по начин, по който, доколкото му беше известно, дамите нямат навика да излизат извън къщи, се спускаше по решетката за рози.

Нещо повече от дребнаво любопитство го накара тя се скрие зад едно дърво. Видя как Хюстън се втурна сред вчепкалите се едно в друго момчета, високи колкото нея. Но когато хукна към полесражението, за да ѝ помогне, видя, че тя е майсторски боксов удар запрати едно от момчетата на земята.

Кен остана на мястото си, наблюдавайки как в следващия миг невестата му постави на място едно едро, мрачно момче по обичайния за нея хладен и високомерен начин.

– Той няма никакъв шанс – изсмя се гласно Кен. Беше научил от собствен опит, че един мъж винаги излиза победен, когато Хюстън пусне в ход своя специфичен вледеняващ поглед.

Засмя се отново, когато видя, че мрачното момче задочна да се изкачва пред Хюстън по решетката за рози. Но докато ги наблюдаваше, забеляза, че халатът на Хюстън се закачи на розовите бодли и че тя се мъчи да освободи плата и себе си от това затруднение. В същия миг трима мъже и една жена излязоха зад ъгъла на къщата и само след няколко секунди Хюстън щеше да се озове в полезрението им. Затова прибягва бързо по тревата и сложи ръка върху глезена на крака ѝ.

Когато Хюстън погледна уплашено надолу и видя под себе си Кен, тя едва не припадна. Какво ли щеше да си помисли сега за жената, за която трябваше да се венчае само след един час? Отлично знаеше какво биха казали мистър Гейтс или Леандър, ако я видеха как пред очите на всички се катери по стената в долно бельо.

Тя отново го погледна и каза единственото нещо, което ѝ дойде на ума:

– Шапката ми вероятно се е изкривила.

Надяваше се, че звукът, който го чу да издава, беше нещо като кискане.

– Мила, дори и аз знам, че дамите не носят шапки, когато са по бельо.

Хюстън беше като парализирана. Той не ѝ се сърдеше!

– Ако обаче не искаш всички да те видят в това одяение, побързай да се прибереш.

– Да – промълви тя, идвайки на себе си от слисването, и бързо се изкачи нагоре, а той продължи да гледа след нея Когато стигна балкона, тя се наведе над перилата.

– Кен – извика към него тя. – Твоят сватбен подарък се намира в кабинета ти.

Той ѝ се ухили.

– Много скоро пак ще се видим, палавнице.

С тези думи пхна ръце в джобовете, взе да си подсвирква и тръгна към къщата, като кимаше на хората, които срещаше.

– Хюстън – обади се Оупъл зад гърба на дъщеря си, – ако най-после не се облечеш, ще пропуснеш собствената си венчавка.

– По-скоро бих умряла – отговори Хюстън, силно натъртвайки на думите си, и избяга в спалнята.

Десет минути по-късно Кен разопакова пакета, който Хюстън беше скрила в бюрото му. Вътре се намираха две кутии с пури и писмо: „Това са най-фините пури, произведени в Куба. Отсега нататък всеки месец две кутии от най-добрите пури, които могат да се купят с пари, ще бъдат доставяни на мистър Кен Тагърт в дома му,“ Писмото беше подписано от фирма за пури в Кей Уест, Флорида.

Кен току-що си беше запалил една от подарените пури, когато в кабинета влезе Идън. Кен му подаде кутията.

– Подарък от Хюстън. Можеш ли да ми кажеш как е успяла да осигури своевременно за сватбата всичките тези работи?

Идън си позволи няколко секунди, за да се наслади на вкуса на пурата.

– Ако все още мога да науча нещо на този свят, то е, че никога не бива да се подценява една лейди.

– Всяка жена, която доставя такива пури, заслужава титлата лейди. Но хайде – промърмори доволно той, – доколкото виждам, вече е време да се преоблека за сватбата. Ще дойдеш ли с мен да ми помогнеш за вратовръзката?

– Разбира се.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Хюстън сама беше скицирала модела на венчалната си рокля – семпла, но изключително изисквана; изработена от копринен атлас с цвят на слонова кост, който се спускаше на дълги, подчертаващи фигурата волани, без напречни шевове. Сложна персийска шарка от хиляди изкуствено отгледани перли красеше талията, извиваше се надолу към бедрата и нагоре през гърдите към високо затвореното деколте. Роклята беше с богато надиплени ръкави, които още повече подчертаваха тънката талия. Тесните маншети също бяха обшити с перли, които повтаряха шарката на колана.

Хюстън стоеше неподвижна, докато приятелките ѝ закрепваха воала на главата ѝ. Той представляваше петметрова, паяжиннотънка, ръчно изработена ирландска дантела, известна под името Йоол – смела комбинация от фигурки на диворастващи цветя и бодливи листенца. Тези сложни шарки създаваха великолепен контраст с копринената гладкост и строгата кройка на роклята.

Тиа подаде на Хюстън сватбения букет. Цветовете от портокалово дърво и розовите пъпки приличаха на дъждовни капчици сред обилната зеленина. Хюстън го взе и се приготви за тържественото влизане в залага.

Оупъл погледна дъщеря си и очите ѝ блеснаха.

– Хюстън... – започна тя, но гласът ѝ изневери.

Хюстън целуна майка си по бузата.

– Аз получавам най-добрия мъж на света, мамо.

– Да, знам. – Оупъл ѝ подаде букетче за косите от неразпукни розови пъпки. – Тези цветя са от сестра ти. Решила е тя да носи червени рози, а ти розови. Мисля, че има право, като казва, че не бива да бъдете съвсем еднакви на сватбата си.

– Но нашите воали имат различни шарки – усмихна се Хюстън, докато Сара закрепваше букетчето на воала над лявото ѝ ухо.

– Готови ли сме вече? – попита Тиа. – Мисля, че тази музика е предназначена за вас двете.

Блеър очакваше сестра си на горния край на стълбището. Двете се прегърнаха тържествено.

– Обичам те повече, отколкото предполагаш – прошепна Блеър. Когато се отдели от сестра си, очите ѝ бяха мокри от сълзи. – Време е да

свършим най-после с това представление.

Месинговият бордюр на парапета беше украсен с папрати, а на равни промеждутъци по тях се белееха прекрасни калии. Под дъгата на стълбището бяха заели местата си дванадесет музиканти от градския струнен оркестър, които засвириха сватбения марш.

С високо вдигнати глави сестрите слизаха надолу по стълбите – едната от лявата, другата от дясната страна. Под тях стояха гостите и мълчаливо се взираха в двете красавици. Плътно прилепналите рокли бяха еднакви. Булките се различаваха само по двата дантелени воала, които красяха косите им, и по букетчетата рози, които бяха с различен цвят. Това беше единственият ориентир за многобройните зрители.

Когато близначките слязоха в салона, множеството се разстъпи да им стори път и те тръгнаха напред по един къс коридор, който водеше право към библиотеката.

Като стигнаха до вратата, те спряха и изчакаха да засвирят шестте хармониума, разположени в огромна та зала. В библиотеката бяха събрани роднините и най-близките приятели на младоженците. Щом видяха булките, всички се изправиха.

Когато Хюстън погледна към подиума през свободната пътека, оставена от гостите по средата, тя веднага забеляза Джоан Тагърт, изправена между баща си и чичо си. А точно пред тях, върху повдигната платформа, украсена със свод от рози и зеленина, стояха женихите – с разменени места.

Знаех си аз, помисли си развеселено Хюстън. Би било прекалено хубаво да се осъществят всичките и планове, без нищо да се обърка в последния момент. Но в следващия миг тръгна като притеглена от магнит право към мястото, където Леандър трябваше да посрещне своята годеница. Бързо хвърли поглед към Блеър, за да разбере как сестра й възприема размяната, но Блеър сериозно гледаше право пред себе си – към Кен.

В този момент стомахът ѝ се преобърна. Това не беше случайност, не беше просто недоглеждане. Като си спомни цветята, изпратени ѝ от Блеър, Хюстън почувства, че изстива. Да не би сестра ѝ да се опитваше в последния миг да ѝ върне Леандър? Или наистина искаше Кен?...

Но това е смешно, опита се да се успокои Хюстън. Без съмнение Блеър беше предприела тази отчаяна стъпка, тази благородна саможертва само защото вярваше, че сестра ѝ все още обича своя изгубен годеник. Много мило от нейна страна, но напълно погрешно.

Все още усмихната, Хюстън погледна към Кен. Той беше вперил

настойчиво очи в нея и сърцето ѝ трепна от радост, че я е познал. В първия миг се почувства щастлива, ала когато лицето му се смръщи и той отвърна очи от нея, усмивката ѝ бързо се изпари.

Нима е повярвал, че нарочно съм разменила местата на булките, за да се омъжа за Леандър, помисли си огорчено тя. Разбира се, че е повярвал... Нали го познаваше.

Докато се приближаваха към платформата, Хюстън трескаво размисляше как би могла най-елегантно да се справи с внезапно възникналата ситуация. Мис Джоунс беше сигурна, че в учебния си план е предвидила всички ситуации, в които може да попадне една дама, но никога не би ѝ хрумнало, че една млада булка би могла да се изложи на опасността да се омъжи по погрешка за друг мъж.

Когато близначките се качиха на платформата, Кен все още държеше главата си обърната настрани и Хюстън си помисли с леко чувство на обида: защо той не предприема нищо, за да размени местата на булките? Толкова ли му беше безразлично коя от близначките ще вземе за жена?

– Мои горещо обичани невести, ние...

– Простете – проговори Хюстън е толкова тих глас, че само най-близките я чуха. – Аз съм Хюстън.

Леандър разбра веднага. Той се обърна към Кен, който втренчено гледаше пред себе си.

– Ще си разменим ли местата?

Кен не поглеждаше към двете жени.

– Можем да си останем и така. На мен ми е все едно.

Хюстън усети, че се вцепенява. Леандър държеше да се ожени за Блеър, а ето че Кен също заявяваше съгласието си да я вземе. Внезапно се почувства излишна – като пето колело на каруцата.

– На мен обаче не ми е безразлично – отговори Леандър и двамата мъже смениха местата си.

При тази размяна на думи зрителите зад тях започнаха да се кискат, а когато Леандър смени мястото си с Кен, избухна висок смях. Естествено; гостите веднага се опитаха да обуздаят веселостта си, но опитът не беше много успешен.

Хюстън крадешком погледна към Кен и видя гневните искрици в очите му.

Церемонията не продължи дълго и когато преподобният Томас прикани току-що венчаните съпрузи да целунат невестите си, Лий пламенно прегърна Блеър. Целувката на Кен обаче беше студена и бегла.

При това той дори не пожела да я погледне в очите.

– Мога ли да поговоря е теб насаме? – помоли шепнешком Хюстън.
– Нека отидем и кабинета ти.

Той кратко кимна и побърза да я пусне, сякаш физическият контакт с нея му беше неприятен.

Двете младоженски двойки напуснаха библиотеката, но едва бяха излезли навън в коридора, когато гостите се струпаха около тях и Хюстън и Кен бързо бяха разделени един от друг. Пускаха се всевъзможни шеги по повод размяната на женихите пред олтара. Нито един от гостите не можа да устои на изкушението да сподели е останалите, че Лий очевидно до самия край не е бил сигурен коя от двете близначки желае за жена.

Джоан Тагърт дръпна Хюстън настрана.

– Какво стана всъщност?

– Мисля, че сестра ми пожела да ми направи услуга, като в последния момент ми върне Леандър. Искаше да се пожертва и да вземе мъжа, когото обичам.

– Ти каза ли на Блеър колко обичаш Кен? Каза ли й, че наистина искаш да се омъжиш за него?

– Не съм го казала дори на Кен. Струваше ми се, че няма да ми повярва. Предпочитах през следващите петдесет години да му покажа какво всъщност изпитвам към него.

Сега вече от очите й бликнаха сълзи, макар че тя напразно се опитваше да се овладее.

– Пред олтара Кен каза, че му е все едно, дали ще се ожени за мен или за Блеър.

Джоан хвана Хюстън за ръката и я издърпа със себе си, когато някакъв роднина на младоженката понечи да ги заговори.

– След като се жениш за един Тагърт, трябва да си силна. Засегната е гордостта му, а когато е ранен, той е в състояние да каже или да направи и най-невъзможните неща. Иди при него и му признай какво е направила сестра ти. Или просто му кажи, че е станала грешка в строго начертания план. Все едно какво ще му кажеш, само не го оставяй да се самонавива. В противен случай така ще се разгневи, че всички опити да се доближиш до него ще бъдат безнадеждни.

– Помолих го да се срещнем в кабинета.

– Тогава защо си още тук?

Хюстън направи опит да се усмихне, намота дългия воал два пъти около лявата си ръка и затича по коридора към кабинета на Кен.

Мъжът ѝ беше застанал пред високия прозорец с незапалена пура в тъгъла на устата си и наблюдаваше гостите, които се тълпяха отвън но моравата. Дори не се извърна, когато я чу да влиза.

– Страшно съжалявам, че стана тази досадна грешка пред олтара – започна плахо тя. – Сигурно планът ми се е объркал в последния момент.

– Не искаше ли да се омъжиш за Уестфийлд?

– Не! Беше просто недоразумение. Това е всичко!

Той направи крачка към бюрото.

– Днес се отказах от нещо, защото не можех да понеса мисълта, че ще те унижа пред хората. – Той я измери със студен поглед. – Но никога не съм понасял лъжците! – И ѝ хвърли някакъв лист хартия.

Хюстън се наведе и го вдигна. Беше бележка, написана с печатни букви, която гласеше: „Аз ще нося в косите си червени рози.“ Бележката беше подписана от Хюстън Чандлър.

– Върви по дяволите, лейди Чандлър! Аз се отнесох почтено към теб, а ти... – Той рязко и обърна гръб. – Запази парите. Запази къщата. Доста се потруди, докато ги получиш. И не е необходимо да се жертваш повече. Може би ще склониш Уестфийлд да ти отнеме девствеността, която толкова грижливо опази досега! – С тези думи той закрочи към вратата.

– Кен! – изплака след него Хюстън, но той вече беше излязъл от кабинета.

Хюстън по-скоро падна, отколкото седна на един от двата дъбови стола.

Няколко минути по-късно в кабинета надникна Блеър.

– Време е да излезем навън и да разрежем сватбената торта – заговори смутено тя. – Ти и Тагърт...

Сега вече гневът на Хюстън избликна като поток и тя се нахвърли със святкащи очи върху сестра си.

– Ти дори не си в състояние да произнесеш малкото му име, нали! – изкрещя тя. – Смяташ, че той изобщо няма чувства. Не намери в душата си капчица милост към този човек. Сметна, че имаш право да се разпореждаш с него, както си щеш.

Блеър изплашено отстъпи крачка назад.

– Хюстън, направих го само от любов към теб! Исках да бъдеш щастлива.

Хюстън стисна ръце в юмруци и се приближи още по-плътно до Блеър, готова за бой.

– Щастлива! Как мога да бъда щастлива, когато дори не знам къде е сега мъжът ми? Благодарение на теб сигурно никога няма да разбере какво означава думата щастие!

– Благодарение на мен? Какво направих, освен че опитах всичко, което беше по силите ми, за да те видя доволна? Исках да те вразумя и да те накарам да разбереш, чене бива да се омъжваш за този човек заради парите му. Кен Тагърт...

– Ти явно нищо не си разбрала! – изкрещя в отговор Хюстън. – Унизи този горд и чувствителен човек пред очите на стотици гости и дори не го съзнаваш!

– Предполагам, че говориш за смяната пред олтара. Сторих го само заради теб, Хюстън. Знам, че ти обичаш Леандър, и бях готова да се венчая за Тагърт, за да бъдеш щастлива с любимия си. Дълбоко съжалявам за това, което ти сторих. Никога не съм имала намерение да те направя нещастна. Знам, че ти съсипах живота, но се опитах да поправа злото, което извърших неволно.

– Аз, аз, аз. Само това чувам! Съсипа моя живот, а непрекъснато говориш за себе си. Ти знаеш, че аз обичам Леандър. Ти знаеш какъв ужасен човек е Кен. През последната седмица прекара всяка минута с Леандър и когато човек те слуша да говориш за него, остава с впечатлението, че Леандър е нещо като бог. Всяка втора дума в устата ти е „Леандър“. Вече вярвам, че си имала най-добри намерения пред олтара: искала си да ми дадеш най-прекрасния мъж.

Хюстън заплашително се наведе напред.

– Може би Леандър е в състояние да запали тялото ти, но с мен не беше така. Ако в последно време не беше заета изцяло със себе си, щеше да забележиш, че аз съм се влюбила в един способен, добър и деликатен мъж. Признавам, той има доста остри ръбове, но нали ти винаги мърмореше, че моите са прекалено гладки. Така ли беше или не?

Блеър седна и толкова слисано я изгледа, че Хюстън едва не избухна в смях.

– Ти обичаш Тагърт? Обичаш Кен Тагърт? Не мога да го проумея. Ти винаги си обичала само Леандър. Откак се помня, обичаш само него.

Хюстън малко по малко се успокои и проумя, че сестра ѝ е била водена единствена от обичта си към нея. Беше искала да ѝ подари мъжа, когото считаше за най-добрия.

– Вярно е, аз още на шест години реших, че един ден ще се омъжа за Леандър. Мисля, че това се превърна в нещо като фикс-идея. Все едно, че бях решила да се изкача на някой особено висок връх. По-добре

да бях избрала Монт Рение вместо Леандър. Щях да се изкача отгоре му и работата щеше да бъде свършена. Но повярвай ми, Блеър, аз никога не съм знаела какво ще правя с Леандър след сватбата.

– А много добре знаеш какво ще правиш с Тагърт, така ли?

Хюстън не можа да сдържи усмивката си.

– О, да! Знам съвсем точно какво ще правя с него, ако трябва да използвам твоя израз. Ще му създам дом – място, където да се чувства сигурен. Където и аз ще се чувствам сигурна и ще правя само онова, което ми харесва.

Този път Блеър беше тази, която за изненада на Хюстън скочи на крака с гневно лице.

– И не можа да намериш време, поне две минути, за да ми кажеш това по-рано? Последните седмици бяха същински ад за мен! Плаках с дни от тревога по теб, от мъка за това, което ти сторих. А сега ти стоиш тук и най-спокойно ми заявяваш, че си влюбена в този цар Мидас!

– Не позволявам да говориш така за него! – извика Хюстън, но си наложи спокойствие и продължи: – Той е самата доброта. Толкова е мил, освен това е много великодушен. И аз го обичам повече от всичко на света!

– Аз обаче изтърпях адски мъки и тревоги за теб. Трябваше да ми кажеш!

Хюстън забави отговора си. Душевните мъки на Блеър през последните седмици не бяха останали незабелязани за нея, но сърцето ѝ до такава степен беше изпълнено с ненавист, че не усещаше никакво съчувствие към сестра си. Може би дори искаше да я види да страда.

– Вероятно толкова съм те ревнувала заради твоя любовен роман, че не исках да виждам мъката ти – отговори тихо тя.

– Любовен роман? – изсмя се през сълзи Блеър. – Мисля, че за Леандър аз съм нещо като Монт Рение. Не мога да отрека, че физически доста ме привлича, но той не иска нищо друго от мен. Дни наред стояхме един до друг в операционната, но чувствам, че има някаква част от неговата същност, до която нямам достъп, фактически той никога не ме допуска близо до себе си. Знам толкова малко за него. Искаше да ме има и употреби всички трикове, които му бяха познати, за да постигне целта си.

– Нали забелязвам как го гледаш. Никога не съм изпитвала потребност да се възхищавам от него, както ти.

– Това е, защото никога не си била с него в операционната. Ако само веднъж беше стояла до него в залага, положително щеше...

– ... сях да припадна – засмя се Хюстън. – Блеър, много съжалявам, че не поговорих с теб. Вероятно съм знаела как страдаш, но много ме заболя от онова, което се случи. Струваше ми се, че цял живот съм била сгодена за Леандър, а ти дойде и за една нощ ми го отне. Освен това Лий винаги ме наричаше своята ледена принцеса и аз ужасно се страхувах, че съм безчувствена.

– Но междуременно този страх изчезна, така ли? – попита любопитно Блеър.

Хюстън усети как кръвта нахлу в лицето ѝ.

– С Кен не чувствам такъв страх – прошепна тя и потръпна при спомена за пикника в малкия салон. Не, тя положително не беше безчувствена, когато беше с него.

– Значи наистина го обичаш? – попита Блеър с тон на човек, поставен пред неразрешима загадка. – И нямаш нищо против да излива сос върху роклята ти? Не те смущава, когато ти крещи или когато целува други жени?

Хюстън усети, че дишането ѝ пресекна.

– Други жени? – Веднага разбра, че Блеър се колебае да ѝ съобщи нещо, и призова цялата сила на волята си, за да остане спокойна. Ако Блеър си въобразяваше, че още един път ще решава вместо нея... – Блеър, ако знаеш нещо, най-добре е да ми го кажеш!

Тъй като Блеър продължаваше да мълчи, Хюстън я заплаши с пръст.

– Не си мисли, че ще ти позволя отново да се разпореждаш с живота ми, както днес пред олтара, защото ще се разделим завинаги! Аз съм зряла жена, ти знаеш нещо за мъжа ми и искам да ми го кажеш веднага!

– Видях как малко преди венчавката Кен целуваше Памела Фентън в градината – изрече на един дъх Блеър.

За момент Хюстън усети, че коленете ѝ се подгъват; но само след миг разбра какво в действителност означава това потресаващо разкритие. Значи това имаше предвид Кен, когато каза, че заради нея днес се е отказал от нещо.

– Но той въпреки това дойде при мен – прошепна тя. – Видя я, целуна я, но се ожени за мен.

Нищо не би могло да я зарадва повече от това откритие.

– Блеър, в този миг ти ме направи най-щастливата жена на света. Сега остава само да намеря мъжа си и да му кажа, че го обичам. Нека се надяваме, че той ще ни прости.

Но изведнъж ѝ дойде на ума една ужасна мисъл.

– О, Блеър, ти не знаеш какъв човек е Кен! Толкова е добър, толкова щедър по природа, толкова силен, че всички хора биха искали да се облегнат на него! Но той е... – Тя зарови лице в ръцете си. – Той не би могъл да понесе и най-малкото оскърбление; а ние го унизахме пред целия град. Това той никога няма да ми прости. Никога!

Блеър тръгна към вратата.

– Аз ще отида при него и ще му кажа, че всичко е станало по моя вина и че ти нищо не си знаела за намеренията ми. Хюстън, аз дори не подозирах, че ти наистина искаш да се омъжиш за него. Просто не можеш да си представя, че някоя жена би искала да живее е такъв като него.

– Няма защо да се тревожиш за нашия съвместен живот, тъй като той сигурно вече ме е напуснал!

– Но какво ще стане с гостите? Не може просто така да ги изостави!

– Нима трябваше да остане тук и да слуша как се шегуват с Леандър, че до последния момент не е знаел коя от нас да предпочете! Нито един не се сети, че Кен също имаше възможност да избира между две жени. Кен смята, че аз все още съм влюбена в Лий, ти също смяташ така, а пък мистър Гейтс е убеден, че го вземам само заради парите му. Мисля, че мама беше единствената, която разбра, че съм влюбена – за пръв път в живота си!

– Какво да сторя, за да поправам грешката си? – попита унило Блеър.

– Нищо не може да се направи. Той ме напусна. Подари ми парите в банковата сметка, подари ми къщата и си отиде. Но какво ще правя аз с тази голяма, празна къща, ако него го няма в нея? – Хюстън отново седна. – Блеър, та аз дори не знам къде е отишъл. Кой знае, може би вече седи в някакъв влак и пътува обратно за Ню Йорк...

– По-вероятно е на път към планинската си хижа. Двете жени стреснато вдигнаха очи и видяха Идън, застанал в рамката на вратата.

– Не исках да подслушвам, но тъй като бях свидетел на венчавката, разбрах, че той побесня от гняв.

Хюстън енергично нави воала на сватбената рокля около ръката си.

– Аз ще го намеря и ще му обясня какво се е случило. Ще му кажа, че сестра ми е заслепена от любов към Леандър и е решила, че аз също съм влюбена в него. – Тя се обърна усмихнато към Блеър. – Много ми е неприятно, задето си сметнала, че съм способна да се омъжа само заради парите, но ти благодаря за обичта и за готовността да пожертваш заради мен онова, което вече ти е станало толкова скъпо.

Тя бързо целуна сестра си по бузата. Блеър за миг се притисна към

нея.

– Хюстън, аз нямах никаква представа, че толкова държиш на него. Щом приемът свърши, ще ти помогна да опаковаш багажа си и...

Хюстън с усмивка се освободи от прегръдките ѝ.

– Не, скъпа, не, властна моя сестричке. Аз ще напусна тази къща още сега. Мъжът ми е по-важен за мен от приятното прекарване на няколкостотин гости. Ти ще останеш тук да се грижиш за тях. Измисли какво да им отговаряш, когато те питат къде сме изчезнали двамата с Кен.

– Но, Хюстън, аз нямам понятие как да се справя с прием от такава величина!

Хюстън се спря пред вратата.

– Трябваше да си държиш устата, когато отидох в онова „безполезно“ училище – засмя се тя. – Не е толкова страшно, колкото си мислиш. Усмивай се любезно, когато разговаряш с гостите, а ако има няколко хранителни отравяния и разстроени стомаси, те няма да бъдат проблем за госпожа докторката. Много щастие! – С тези думи тя изхвъркна от стаята и остави Блеър сама с няколкостотин гости и с ужасната перспектива да ги угошава и забавлява.

Пред кабинета Идън хвана Хюстън за ръката и я отведе в килера за хранителни продукти близо до северната веранда. Там я изгледа втренчено и се усмихна.

– Сигурно вече сте се специализирали в шпионирането – сръза го тя.

– През тази две седмици, през които ви следвах на всяка крачка, научих повече, отколкото през целия си досегашен живот – отговори спокойно той. – Сериозно ли говорехте, когато уверявахте сестра си, че обичате Кен?

– И вие ли ме смятате за лъжкия? Сега ме извинете, но трябва да се преоблека. Тази рокля е прекалено дълга и прекалено тясна за езда.

– Знаете ли къде се намира колибата?

– Приблизително.

– Хюстън, но вие не можете да го последвате до върха на планината, за да се извините за стореното от сестра ви. По-добре да отида аз. Ще му обясня всичко и ще го доведе обратно.

– Не. Сега той принадлежи на мен – във всеки случай по закон – и ако някой трябва да го върне обратно, това съм аз.

Идън сложи ръце на раменете ѝ.

– Надявам се той най-после да разбере колко е сполучил с вас.

Какво бих могъл да направя, за да ви помогна?

Тя вече беше на вратата.

– Може би ще потърсите Сара Оукли и ще ѝ кажете да се качи в спалнята ми, за да ми помогне при преобличането? – Тя се сиря и замислено изглежда Идън. – Всъщност не. По-добре изпратете при мен Джоан Тагърт. Тя е красивата малка дама с виолетова копринена рокля и шапка в подходящ цвят.

– Красива, казвате? – Идън се засмя. – Аз също ви желая много щастие, Хюстън.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Джоан помогна на Хюстън за рекордно кратко време да съблече сватбената си рокля. Тя веднага подкрепи решението ѝ да потърси съпруга си сама.

Когато Хюстън се преоблече, двете се промъкнаха през западното крило до жилището на икономката, а оттам по задната стълба надолу. Скрит зад дърветата, Идън ги очакваше с кон, натоварен с четири дисаги.

– С това ще изкарате няколко дни – поясни той и посочи провизиите, които беше опаковал. – Сигурна ли сте, че ще намерите пътя до хижата? Ако се заблудите...

– Аз живея в Чандлър от самото си раждане и познавам околностите му по-добре от всеки друг – изгледа го строго тя. – Освен това не съм замесена от толкова меко тесто, както смятат някои хора.

– Нали не сте забравили сватбената торта? – обърна се Джоан към Идън.

– Сложих я в специална тенекиена кутия и освен това я завързах с панделка – отговори Идън с такъв странен тон, че Хюстън погледна от него към Джоан и после с усмивка се обърна към оседлания кон.

– Трябва да тръгваш. В противен случай ще се стъмни, преди да стигнеш дотам – подкани я Джоан. – Не се грижи за гостите. Мисли само за мъжа си и за това, колко много го обичаш.

Хюстън се постара да се измъкне колкото се може по-незабелязано – а това не беше лесна работа, когато младоженката е център на внимание за повече от петстотин поканени. Малкото гости, които срещна, докато яздеше през градината, до такава степен се слисаха, че не можаха да продумат. Тя беше издърпала воала на шапката над лицето си и се надяваше но този начин да ги заблуди. Но те много добре разбраха кой се крие зад воала.

Когато стигна западната граница на градината, за малко не връхлетя върху Памела Фентън и Раф Тагърт, застанали един до друг на пътеката. Конят ѝ се стъписа и се изправи на задните си крака.

Раф я изгледа развеселен.

– Вие трябва да сте близначката, която се омъжи за Кен. Да не сте решили да избягате от него?

Преди Хюстън да отговори, се обади Памела:

– Доколкото познавам Кен, гордостта му беше страшно наранена при венчавката. Сега сигурно е избягал някъде да си ближе раните на спокойствие. Не е ли по-правилно да се каже, че вие яздите по следите му?

Хюстън не знаеше как да се държи с тази жена, която някога е била обичана от мъжа ѝ. Тя издаде брадичка напред и каза колкото се може по-хладно:

– Отгатнахте.

– Браво на вас! – извика Памела. – Той има нужда от жена с вашия кураж. Аз винаги съм настоявала той да тича подир мен. Надявам се, че сте подготвена за гнева му. Понякога става наистина страшен. Пожелавам ви всичкото щастие на този свят.

Хюстън беше толкова изненадана от думите на Памела, че не можа да измисли подходящ отговор. От една страна тя се ядосваше, че тази жена толкова интимно познава съпруга ѝ, от друга страна, ѝ беше благодарна за добрия съвет. Но думите на Памела бяха прозвучали така, сякаш тя доброволно и завинаги се отказваше от Кен. Дали пък той все още не я обичаше, а именно тя не го искаше повече?

– Много ви благодаря – измърмори Хюстън и пришпори коня си.

Не срещна никого, докато минаваше през парка, а когато и последните къщи на Чандлър останаха зад гърба ѝ, тя въздъхна облекчено.

Сега предстоеше най-леката част от пътуването ѝ, тъй че имаше време за размисъл. Как ли се развиваха нещата в къщата на Кен? Бедната Блеър. Тя наистина ѝ беше мислила само доброто. Вярваше, че Хюстън продължава да държи на своя Леандър и с готовност бе поела върху себе си бремето да прекара живота си с „негодник“ като Кен Тагърт. Може би Кен затова се възмути толкова – защото веднага усета, че Блеър го приема като горчив хап, който трябва да преглътне, за да поправи своята грешка.

Ала Кен не беше обърнал внимание, че гостите изобщо не бяха проумели случилото се по време на венчавката. Повечето бяха възприели станалото като неволна грешка или като безобидна шега, която не е навредила сериозно на никого. И ако Кен беше останал в къщата, при гостите, накрая и той щеше да се смее заедно с тях и всичко щеше да бъде простено. Но нейният съпруг едва сега изучаваше изкуството да се смее над самия себе си.

Тя достигна подножието на планината и насочи коня нагоре по пътеката, по която бяха яздили с Кен. Когато намери мястото, където бяха спрели миналия път, слезе от коня и изпи чаша вода. Над нея се

издигаше скална стена, която изглеждаше непреодолима. Но Кен беше казал, че хижата му е някъде горе, а щом той беше отишъл там, тя също трябваше по някакъв начин да я достигне.

Тя съблече жакета си, завърза го за седлото и започна да търси пътека между храсталците и кривите борове. След като беше обикаляла няколко минути и беше разгледала стената от всички страни, откри нещо, което би могло да се нарече „козя пътека“. Едва забележима дия водеше стръмно нагоре към една скална тераса и после изчезваше сред клека.

За момент Хюстън се запита какво, по дяволите, търсеше тук в деня на своята сватба. Сега трябваше да танцува със съпруга си в разкошна булчинска рокля, както беше редно и прилично. Тази мисъл я върна отново към действителността. Нейният партньор по танц се намираще там горе, на билото – може би. Нищо чудно Идън да се беше излъгал и Кен вече да седеше в някой влак за Африка. Всъщност само Кен знаеше къде се намира в момента.

Тя напои коня, завърза шапката с воала под брадичката си, за да не пада и да я пази от палещото слънце, и отново се метна на седлото.

Пътят беше много по-труден, отколкото изглеждаше отдолу. На моменти пътеката ставаше толкова тясна, че клоните на нискостеблените борове полягаха към краката ѝ и тя с голяма мъка водеше коня напред по козятата пътека. Растенията, които се виеха по скалите, не бяха нежните, грижливо пазени украшения на градските домове. Тези дървета всеки ден трябваше да се борят за живота си и отказваха дори да се извият, камо ли да направят място на някой човек.

Един кактус „трънен венец“, който стърчеше от скалната стена, се закачи в плохата на роклята ѝ и разпра десетина сантиметра от нея. Хюстън спря коня, извади няколко дълги бодили от дрехите си и отстрани дузина дебели репей от косите и ръкавите си. Нали уж си беше поставила за цел да се яви пред съпруга си колкото е възможно по-красива? – помисли си тя, докато набутваше под шапката си няколко изплъзнали се кичура.

Скоро стигна до едно място, където пътеката правеше остър завои надясно и небето изчезваше зад увисналите клони и издадените напред скали. Наоколо растяха гъби с причудливи форми и всевъзможни цветове. Някои бяха жълти и малки като копчета, други бяха едри колкото главата ѝ и яркочервени. Големи колонии гъби, прилични на високи стръкове трева, растяха вертикално от горската почва.

Пътеката се изкачваше право нагоре, въздухът се разрези и

растителността, която я заобикаляше, все повече заприличваше на тропическа гора, докато в Чандлър цареше по-скоро степен климат. Два пъти трябваше да спира и да търси пътя сред буйната зеленина, а веднъж последва погрешна диря, която след около миля завърши в пясъчна яма, над която се издигаше отвесна скала с естествен прозорец на горния си край. Това природно кътче събуди у нея чудновати усещания: страх и в същото време преклонение, като че беше попаднала на място, където трябваше да коленичи и да се моли.

Тя хвана коня за юздите и тръгна обратно, докато отново почувства здрава почва под краката си. После го насочи покрай пещерата.

След час за пръв път ѝ проработи късметът: намери парче плат от сватбения костюм на Кен, закачено на един остър скален ръб. Усети огромно облекчение и увереност, че той наистина се намираще в края на тази пътека. С нараснало усърдие Хюстън подкара съпротивляващия се кон нагоре по билото.

Щеше да стигне целта си без никакви произшествия, ако внезапно не беше започнало да вали. Едри, леденостудени капки безмилостно зашибаха лицето ѝ, а когато се събра достатъчно вода в пукнатините и дупките на скалите, по склона се спуснаха бързи потоци. Хюстън вече не виждаше почти нищо. Опита се да язди, силно приведена напред, за да пази лицето си от дъжда и да не изгуби от очи почти незабележимата пътека. Но конят се подплаши от непрестанните светкавици и гръмотевици и неспокойно препусна по тясната пътечка между скалите. Хюстън разбра, че не може да се бори едновременно с дъжда и с коня, затова слезе и го поведе за юздите, за да не изгуби пътя в този потоп.

На едно място пътеката се превърна в тясна скална лента между дълбока пропаст и стръмна стена. Хюстън сложи единия си крак на скалата, успокои коня, направи втора крачка и пак успокои коня.

– Ако не носеше сватбената вечеря на гърба си, щях просто да те оставя тук – промърмори ядно тя.

На края на скалата блесна светкавица и в този кратък миг тя видя пред себе си дървената хижа. За миг застина на мястото си, опитвайки се да различи нещо през дъжда, който се стичаше по носа ѝ. Вече почти беше загубила вяра в съществуването на тази колиба. Какво да прави сега? Да отиде до вратата, да почука и когато Кен отвори, да му каже, че просто е наминала да му остави визитната си картичка?

Много ѝ се искаше да тръгне обратно заедно с подплашения си кон, когато се озова въввлечена в някакъв шеметен хаос. Проклетият кон, който повече беше теглила нагоре по билото, отколкото да го язди, зацвили

като луд, чу отговора на друг кон откъм колибата и се втурна напред, без да го е нея, че Хюстън се намира точно на пътя му. Тя изпищя, падна в калта и се изгърколи надолу по ръба на скалата. Но трясъкът на една ловджийска пушка, която гръмна в нейната посока, заглуши вика й.

– Изчезвай, ако не искаш да те надупча като решето! – чу се крясъкът на Кен в дъжда.

Хюстън увисна над ръба на една отвесна стена, вкопчи се в корените на някакъв клек и се опита да намери опора за краката си, които се люлееха над пропастта. Надяваше се, че той не е дотам разгневен, че да я застреля на място.

– Кен! – извика с все сила тя и усети, че мускулите на ръцете й започват да отслабват.

Почти в същия миг лицето му изникна над ръба на скалата.

– Господи Боже! – извика невярващо той, протегна ръка и я сграбчи за китката.

Изтегли я без никакво усилие върху платото, сложи я на земята и се дръпна на една крачка от нея. Очевидно още не можеше да повярва, че наистина е тя.

– Идвам ти на гости – промълви Хюстън с мокра, крива усмивка и се изправи пред него с треперещи крака.

– Радвам се, че си при мен – ухили се той. – Тук горе рядко идват гости.

– Може би не ги посрещаш достатъчно сърдечно – отговори тя и посочи с глава към ловджийската пушка в дясната му ръка.

– Няма ли да влезеш? Запалил съм огън – предложи весело той, с приятно изненадан тон, както се надявайте Хюстън.

– Благодаря, с удоволствие – промълви тя. Но внезапно нададе вик и политна към него, тъй като някакъв клон над главата й силно изпука на вятъра.

Озова се на сантиметри от Кен и когато той погледна надолу към нея, тя прочете немия въпрос в очите му. Сега или никога, помисли си Хюстън. Вече нямаше смисъл да бъде стеснителна или непорочна.

– Ти каза, че ще дойдеш на сватбата, ако аз дойда за първата брачна нощ. Ти изпълни своята част от споразумението, а аз съм тук, за да изпълня моята.

Тя го погледна, без да смее да си поеме дъх.

По лицето му преминаха най-противоречиви чувства, но накрая той отметна глава назад и се засмя толкова високо, че заглуши дори гръмотевиците. В следващия миг вече я носеше на ръце към хижата. На прага

спря и впи устни в нейните. Хюстън се притисна до него и разбра, че си е струвало да извърви този дълъг и труден път.

В каменната камина, заемаща цялата задна стена на единствената стая в малката колиба, гореше весел огън. Кен я пусна на пода и взе едно одеяло.

Тук нямам запаси от сухи дрехи. Съблечи се, докато аз потърся ко- ня ти и го завържа под навеса.

– Донесла съм нещо за ядене – извика след него тя. – Всичко е в дисагите.

Щом остана сама, Хюстън веднага започна да се съблича. Докато свалеше долното бельо от студеното си, мокро тяло, тя на всеки две секунди поглеждаше към вратата.

– Страхливак! – укоряваше се тихо тя. – Току-що открито се обясни в любов на мъжа си. Сега трябва да изпълниш онова, което така дръзко ми обеща.

Когато Кен се върна, Хюстън го очакваше, увита до шията във вълненото одеяло. След един бърз поглед към нея и пълна с разбиране усмивка той постави на пода претъпканите дисаги.

Единствената мебел в колибата беше голямо, сковано от смърчови дъски легло, постлано е всевъзможни одеяла, които не изглеждаха особено чисти. Край стената до него се издигаше цяла планина консервени кутии, в по-голямата си част праскови в сироп, както установи тя. Такива кутии беше намерила и в кухнята на Кен, когато за пръв път разглеждаше къщата.

– Радвам се, че си донесла храна – каза той. – В бързината съвсем забравих да си взема нещо от бюфетите. Идън няма да повярва, но когато изям три кутии праскови наведнъж, почва да ми се повдига от тях.

Идън пригответи чантите с храна, а братовчедка ти Джоан се погрижи той да не забрави дори сватбената торта.

– Аха – промърмори Кен и се изправи. – Сватбата. Предполагам, че ти развалих деня, а жените винаги се радват на сватбите.

Той започна да разкопчава ризата си.

– Повечето жени преживяват сватбен ден, както и аз бях планирала за нас; но само на някои е съдено да преживеят толкова изненади, както на мен днес.

Докато изтегляше от панталоните мократа си риза, той й се усмихна.

– Твоята сестра предизвика цялата бъркотия пред олтара, нали? Ти не си знаела нищо за намеренията й. За съжаление това ми стана ясно

едва когато се озовах в хижата.

– Аз наистина нямах нищо общо с тази работа – отговори тихо тя. – Но Блеър не го е направила с лоши намерения. Тя ме обича и понеже смяташе, че искам само Леандър, направи опит да ми го подари.

Когато Кен започна да си сваля панталоните, Хюстън втренчи поглед в огъня. Това е първата ми брачна нощ, мислеше непрекъснато тя, и по тялото ѝ се разливаха топли вълни.

– Смяташе? – повтори въпросително Кен и тъй като тя не отговори, той попита упорито: – Ти току-що каза, че тя е смятала, че ти искаш Уестфийлд за мъж. Вече не смята ли така?

– Не. Разбра го едва когато поговорих с нея след венчавката – измърмори Хюстън, гледайки в огъня. Чуваше как Кен изтрива тялото си с кърпа и усещаше почти непреодолимо изкушение да се обърне. Дали действително беше така добре сложен като професионалния боксьор, когото беше ангажирала за събирането на сестринството?

Едно бързо движение – и Кен коленичи пред нея.

Той беше увил кърпата около бедрата си и изглеждаше точно така, както гърците са изобразявали своите богове през античността. Гладките, могъщи мускули под силно запрялата кожа в действителност бяха много по-привлекателни от тези на мъжа, когото Хюстън беше извикала на събирането.

Каквото и да искаше да каже Кен, той го забрави в мига, когато тя погледна. Дъхът му спря в гърлото.

– Вече съм те виждал да ме гледаш по този начин – промълви той. – Когато строши каната с вода в главата ми, защото се осмелих да те докосна. И сега ли имаш намерение да постъпиш така?

Хюстън само го погледна и отпусна одеялото, така че то се свлече но раменете ѝ и спря малко над гърдите ѝ.

– Не – беше всичко, което може да каже тя.

Огънят хвърляше топли отблясъци върху голата ѝ кожа; но нищо не можеше да се сравни с усещането, което изпита, когато Кен сложи ръка на бузата ѝ. Той нави около пръстите си мокрите коси, нападали по раменете ѝ. Палецът му леко поглади долната ѝ устна. Погледът му беше впит в очите ѝ.

– Виждал съм те в най-различни елегантни дрехи – прошепна той. – Но никога не си изглеждала по-красива от сега. Радвам се, че дойде чак тук. Това е място, подходящо за любов.

Хюстън го гледаше в очите, докато ръката му се плъзна към раменете ѝ. Когато започна да сваля одеялото от гърдите ѝ, тя затаи дъх и

усети, че се моли в душата си – дано да му хареса.

Много нежно, като че имаше насреща си дете, той я прегърна през раменете и я положи на пода на колибата. Тя се напрегна при мисълта: сега ще се случи.

Кен разгърна одеялото и откри цялото ѝ голо тяло.

Хюстън трепереща зачака присъдата му.

– По дяволите – проговори тихо Кен. – Никак не е за чудене, че Уестфийлд беше луд по вас, близначките. Досега всеки път съм установявал, че разните извивки и заоблености под дрехите на дамите до голяма степен се дължат на огромни количества вата.

Хюстън неволно се засмя.

– Харесвам ли ти?

– Дали ми харесваш? – промълви той и простря ръката си към нея. – Погледни тук. Трепери толкова силно, че не съм в състояние да се овладея. – Той сложи ръка върху меката кожа на корема ѝ. – Дяволски тежко е за мен да те изчакам. Но една дама, която се е изкачила на върха на планината в тази буря, за да прекара нощта с мен, заслужава само най-доброто. Не някакво си бързо, задъхано боричкане на пода. Остани така, докато аз приготвя нещо за пиене. Обичаш ли праскови? Недей! – извика той, когато Хюстън опита отново да се увие в одеялото. – Не го пипай! Ако ти стане студено, ще се сгушиш в скута ми и аз ще те стопля.

В къщата на Дънкан Гейтс Хюстън рядко беше опитвала вкуса и действието на концентрираните спиртни напитки и сега внимателно наблюдаваше как Кен отвори една консервена кутия с праскови, изля сока, смачка плодовете на каша и добави към тях солидна порция ром. Той разбърка сместа и ѝ подаде кутията.

– За съжаление в колибата няма чаши. Но ще ти подейства добре.

Хюстън внимателно започна да пие на малки глътки. Беше ѝ неловко да седи съвършено гола на пода под погледа на един мъж. Но когато изпи сместа – това питие беше съвсем различно на вкус от онези, които понякога и позволяваха да опита, – тя вече имаше чувството, че най-естественото нещо на този свят е да не носиш дрехи.

Кен седеше срещу нея и внимателно я наблюдаваше.

– По-добре ли се чувстваш? – попита той, докато ѝ подаваше втора кутия с напоени в ром праскови.

– Много по-добре.

Беше изпразнила втората кутия едва до половината, когато Кен я взе от ръката ѝ.

– Не искам да се напиваш. Трябва само да се отпуснеш. Той я обгърна с ръка и я притегли плътно до себе си.

Със силното питие в тялото си Хюстън се чувстваше освободена от всякакви задръжки – както никога през живота си. Тя обви с ръце врата му и притисна устните си върху неговите.

– Какво каза на сестра си за теб и Уестфийлд?

– Че Лий може би е в състояние да възпламени нейното тяло, но че аз никога не съм изпитвала нещо подобно, когато съм била близо до него.

– Май не е имал убедителни аргументи, а?

– В това отношение – никакви.

Ръцете му я милваха, устните му я целуваха, докосванията му изпращаха огнени потоци през цялото ѝ тяло. Тя бегло забеляза, че той още се владееше, беше по-сдържан от нея; но не обърна внимание на това.

Когато ръцете му започнаха да гаят цялото ѝ тяло, Хюстън се притисна още по-плътно към него и се изтегна на одеялото, така че той да има по добър достъп до нея.

Кен целуваше лицето и шията ѝ и устните му скоро се плъзнаха към гърдите ѝ. Когато взе розовото зърно в устата си, тя се изви като дъга в ръцете му и потрепери от силата на непознато досега усещане. Ръцете му нежно милваха талията и бедрата ѝ.

– Не бързай, любима – шепнеше той. – Цялата нощ е пред нас.

Никога досега Хюстън не беше изпитвала подобно нещо. Когато Лий я помилваше, тя винаги имаше желанието да се скрие в черупката си; но с Кен до болка ѝ се искаше той да проучи и открие наведнъж всичко в нея. При всяко негово докосване чувстваше едно постоянно нарастващо блаженство и всички страхове, които ѝ беше внушил Лий, че е безчувствена и студена, бързо се изпариха в мрака.

Ръцете ѝ започнаха да изследват тялото му, да се наслаждават на топлината му. Кожата му пламтеше в светлината на огъня и на Хюстън много ѝ се искаше да го обгърне изцяло.

Кен я притисна още по-силно до себе си и полегна на пода. Свали кърпата от бедрата си и Хюстън веднага се притисна до голото му тяло, макар че потръпна от страх при допира на члена му.

В миг сдържаността на Кен падна като маска от лицето му. Дъхът му край ухото ѝ стана хрипков и учестен, а меките целувки станаха горещи и настойчиви. Хюстън му отговаряше със същата пламенност.

– Хюстън, сладка моя Хюстън – прошепна той, когато я положи по гръб на одеялото и се наведе над нея.

Тя жадно посегна към него и с все сила се притисна до тялото му. Но когато той проникна в утробата ѝ, от гърлото и се изтръгна вик на болка и очите ѝ се напълниха със сълзи. Кен веднага се надигна, впи очи в лицето ѝ и изчака болката да затихне. Покри шията ѝ с меки, галещи целувки, прокара език зад ухото ѝ, докато тя обърна лице към него и потърси устните му.

Тогава бавно започна да прониква отново в нея и след първите болезнени секунди Хюстън се надигна срещу него и се опита да се нагоди към движенията му. Кен обхвана с ръце бедрата ѝ и започна внимателно да направлява несръчните ѝ движения.

Хюстън отметна глава назад и всецяло се отдаде на тези свършено нови сладостни усещания, които Кен събуждаше в тялото ѝ. Започна да се движи в онзи стар като живота ритъм, най-после освободена от всички задръжки, които беше трупала в себе си през годините.

Движенията на Кен ставаха все по-бързи и Хюстън вече без усилия се нагоди към ритъма му. Възбудата ѝ нарасна до такава степен, та ѝ се струваше че сякаш ще се пръсне.

И когато се залюля в бурята на оргазма, единственото ѝ желание беше да умре на място от неизпитвано досега блаженство.

– Кен – шепнеше тя, – мили, мили Кен!

Той се надигна и втрънчено се вгледа в нея. Лицето му имаше страшен, неразгадаем израз и Хюстън почти се уплаши.

– Не ти ли харесах? – попита тя и усети, че цялото ѝ тяло се скова. – И ти ли смяташ, че съм безчувствена?

Той сложи ръка на гърдите ѝ и нежно я целуна.

– Не, сърце мое, никога не бих казал такова нещо. Всъщност не съм сигурен, че знам за теб каквото и да било. Знам само, че си най-красивата жена на света и че вършиш всякакви лудории. Качваш се чак на върха на планината, за да прекараш една нощ с мен. И изведнъж моята малка, недостъпна лейди се превръща в горещ, буен, неудържим... Но нека не се задълбочаваме в тези неща.

Той я целуна по челото.

– Сега ще изляза навън да измия кръвта на дъжда, а като се върна, ще вечеряме. Трябва да имам сили, ако искам да те любя цяла нощ.

Когато той се изправи, Хюстън блажено се протегна. Светлата ѝ кожа блестеше на пламъците на открития огън.

Кен я погледна и необикновена болка прониза сърцето му: не искаше да остане сам дори за няколко секунди навън в дъжда.

Протегна ръка към нея.

– Ела е мен – проговори настойчиво той, но в гласа му прозвуча плаха молба.

– Ще дойда с теб и накрая на света – отговори Хюстън.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Хюстън излезе с мъжа си на дъжда и дори не усети студа. Все още беше в плен на радостта, че не е фригидна. Може би дългогодишната близост, при която беше започнала да изпитва към Лий по-скоро сестрински чувства, беше причина да не желае интимни отношения с него. Но каквото и да беше: най-после тя се освободи от сковаващия страх, че никога няма да бъде истинска жена.

Кен я привлече към себе си.

– Изглеждаш ми така замечтана – промълви той. Дъждът падаше по лицето му и се стичаше по брадичката ѝ. – Признай за какво мислиш в момента. Какво се върти в главата на една лейди, веднага след като е спала със селския ратай?

Хюстън се освободи от него и вдигна ръце към небето. Подчинявайки се на някакво внезапно вдъхновение, тя започна бавно да танцува под дъжда, като че още носеше своята сватбена рокля с шлейф, преметнат през ръката ѝ, развявайки грациозно полите си.

– Тази лейди се чувства чудесно. Тази лейди се чувства истинска дама.

Той я хвана за китката.

– Не съжаляваш ли, че не си прекарала сватбената си нощ в легло с копринени завеси? Не желаеш ли друг мъж да те...

Тя нежно сложи пръст на устните му.

– Това е най-щастливата нощ в моя живот и аз не бих искала да я прекарам никъде другаде и с никой друг. Колиба в гората и мъж, когото обичам. Никоя жена на света не би могла да си пожелае нищо повече.

Той я наблюдаваше със странна напрегнатост и леко смръщено чело.

– По-добре да влезем отново вътре, преди да сме си докарали смъртта тук, на студа.

С дълги, неспокойни крачки, той се упъти към колибата. Хюстън вървеше след него. Внезапно той се обърна назад, дръпна я към себе си така, че студентите им мокри тела залепнаха едно за друго, и впи устните си в нейните.

Хюстън се разтопи в прегръдките му, даде му да почувства колко е щастлива.

Той с усмивка я вдигна на ръце и я отнесе в колибата. Взе от

леглото едно одеяло, уви я в него и започна да разтвива студеното ѝ тяло.

– Хюстън – говореше той, – не мога да те сравня с никоя от дамите, които съм познавал досега. Бях си втълпил, че много точно знам как ще изглежда бракът ми с една от принцесите Чандлър, но сега виждам, че представите ми са съвсем погрешни.

Тя се извиваше в ръцете му, тялото ѝ беше завито в топлото одеяло. Кожата му блестеше червеникава. Пламъците на огъня огряваха мощната му фигура.

– По-добре или по-лошо изглеждам в сравнение с другите дами? Знаем, ти много държеше да се ожениш за лейди. А може би аз изобщо не съм дама...

Кен имаше нужда от известно време, преди да отговори. Наблюдаваше я замислено, като че тепърва искаше да реши какво трябваше или можеше да ѝ каже.

– Мисля, че имам още много да се уча – ухили се накрая той. – Хващам се на бас на каквото искаш, че мисис Гулд никога не би последвала мъжа си до върха на планината. – Той започна да покрива шията ѝ с целувки, но изведнъж рязко спря. – Може би очаквам прекалено много от теб, но ще се осмеля да те попитам още нещо. Умееш ли да готвиш?

– Познавам основните правила – поне дотолкова, че да надзиравам готвачката; но без необходимите продукти и подправки и най-добрата домакиня не би могла да приготви хубаво ядене. Не си ли доволен от кухнята на мисис Мърчисън?

– Бих казал, че се радвам, че в момента не е тук. Но просто исках да разбера дали ще успееш да приготвиш вечеря от нещата, които си донесла.

Тя измъкна ръце от одеялото и обви врата му.

– Надявам се поне с това да се справя. О, Кен, не искам нощта да свършва. Толкова се боях, че ще ме наругаеш, задето съм дошла без покана. Но сега съм щастлива, че съм тук, а не в Чандлър. Толкова е романтично...

– Романтично или не – ако не хапна, в скоро време за нищо няма да ме бива.

– Непременно трябва да предотвратим подобна катастрофа – засмя се Хюстън и се измъкна от обятията му.

Дали пък неговата съпруга не си позволи току-що едно малко безсрамие? – разсъждаваше Кен. Не, това, разбира се, беше невъзможно.

Хюстън отново уви одеялото около себе си, пое чантите, които ѝ

подаде Кен, и започна да изважда нещата от тях. Той завърза кърпата около бедрата си и отиде да добави дърва в камината. Хюстън не можа да съдържи учудването си при вида на грижливо подобрите и внимателно опаковани неща. В торбите освен консерви имаше добре увити в хартия прибори и порцеланови купички. От едно пакетче изпадна лист хартия, на който беше написано:

„Мила дъще,

Желая ти цялото щастие на света. Много добре постъпи, като последва съпруга си в планините. Не се учудвай, че когато се върнеш в Чандлър, из града ще се носи слух, че Кен те е вдигнал на бял кон и те е отнесъл кой знае къде...

Твоята любяща майка
Оупъл Чандлър Гейтс“

Хюстън трогната отпусна ръце с бележката в скута си. Кен погледна към нея от камината и видя сълзите в очите ѝ.

– Нещо не е наред ли?

Тя му подаде писмото.

– Какво означава това, че съм те вдигнал на бял кон и съм препуснал надалеч?

Хюстън започна да разопакова пакетчетата.

– Означава, че твоето реноме на верен рицар и кавалер междувременно е укрепнало още повече.

– Моето какво?

– Всичко започна с това – зарадвава тя, докато развиваше един пакет с виенски кифли, – че на градинското увеселение ти ме пренесе на ръце до каретата; продължи с каубоите, които изгони от града, защото ме бяха заприказвали на улицата. Последва романтичната вечеря, която даде за приятелите ми – върху възглавници на пода и при светлината на свещи.

– Но аз все още няхах мебели в салона. А градинското увеселение трябваше да напуснем, защото ти съсипах роклята и ти не можеше да направиш нито крачка с поли, пълни със сосове и салати. А трябваше ли да стоя и да гледам как ония глупаци ти досаждат?

Хюстън отвори консерва със супа от раци.

– Хората не питат за причините, те виждат само резултата. И когато се върнем обратно в града, всички узрели за женитба момичета от Чандлър ще зяпат след теб по улиците, а вечер в леглото ще молят Господа

Бога в най-скоро време да им подари такъв мъж, който ще ги отвлече от къща, пълна с гости, в една самотна планинска колиба.

За момент Кен не каза нищо, но след това се ухили и седна до нея.

– Значи аз съм романтичен рицар? – промърмори той и започна да я целува по врата. – Предполагам, никой не е забелязал, че дължа реномето си на кавалер само на дамата, за която се ожених. Тя се погрижи моето несръчно държание да изглежда като рицарски подвиг в очите на почтените граждани. Какво е това, сивото?

– Пастет от гъши дроб – отговори Хюстън, взе малкото ножче със седефена дръжка, което майка ѝ беше сложила в пакетчето, намаза една бисквита с пастет и му я пхна в устата.

– Не е лошо. Какво друго има?

Тя извади парче сирене „Стилтън“; ангинари, яденето на които Кен считаше за чиста загуба на време; домати, раци, медалиони от кокоше месо, шунка, пържоли от бут в лучен сос и печени пилета.

Когато Хюстън разопакова пилетата, тя не успя да сдържи смеха си. Печените пилета не бяха включени в сватбеното меню, което тя собственоръчно беше съставила. Без съмнение мисис Мърчисън своеволно ги беше включила в плана от любов към скъпия си мистър Тагърт. Май доста народ се е събрал в кухнята, когато са опаковали провизиите за „тайното“ отвлечане, помисли си тя.

– Какви са тия странни храни, за Бога? – попита учудено Кен.

– Реших, че една сватба е подходящ случай да бъдат запознати жителите на Чандлър с чуждоземни хранителни продукти. Това са немски хлебчета – брецели. Поръчах също италиански спагети, но предполагам, че не са ни сложили от тях.

Докато описваше на Кен грижливо съставеното меню за сватбената вечеря, тя извади от чантата купа със салата „Уолдорф“, кутия с плодови тортички, кутия, пълна с пандишпанов сладкиш, торбичка със захаросани орехи и друга с карамелени бонбони. Във втората чанта намери три самуна хляб, кутия с резени печено месо, сирене, зелен лук, буркан маслини и буркан горчица.

– Май няма да умрем от глад. А, ето я и нея! – Хюстън показва на Кен тенекиена кутия, в която беше опакована голяма порция от сватбената торта.

Той взе малкото ножче от ръцете ѝ, отрязва едно парче торта и започна да я храни. Хюстън държеше ръката му и облиза сметаната от върховете на пръстите му. Той сложи другата си ръка на бузата ѝ и я целуна.

– Ако продължаваш да стоиш близо до мен – измърмори той, – нищо чудно скоро да умра от изтощение. Би ли ме оставила, моля те, първо да похапна нещо, преди да ме прелъстиш за втори път?

– Аз? – задъха се тя. – Ти си този, който...

– Какво? – викна той, посегна към една пилешка кълка и я захапа. – В какво искаше да ме упрекнеш току-що?

– Може би е по-добре да не се задълбочаваме в тези неща. Би ли ми подал консервената кутия със супата?

– Намери ли моя сватбен подарък за теб – в коженото куфарче?

– Искаш да кажеш, малкия кожен куфар, който лежеше заедно с другите подаръци на масата в салона?

Когато той кимна, тя каза, че за съжаление не е имала време да го разгледа.

– Какво има в този куфар?

– Ако ти кажа, вече няма да е изненада.

Хюстън хапна няколко лъжици от супата.

– Смятам, че сватбените подаръци трябва да се поднасят в деня на сватбата. И тъй като ние сме тук, а куфарът е там, бих искала да получа от теб друг подарък.

– Но ти въобще не знаеш какво има в куфара! Освен това тук, горе, не ми е възможно да ти купя друг подарък.

– Понякога най-скъпоценните подаръци са тези, които не могат да бъдат купени в магазин. Искам да получа от теб нещо съвсем специално, нещо дълбоко лично.

Изразът по лицето на Кен издаваше, че той няма никакво понятие за какво говори тя.

– Искам да споделиш с мен тайните на своя живот – проговори тихо Хюстън.

– Но аз вече ти разказах всичко! Или искаш да знаеш къде съм скрил наличните си пари, ако случайно някои от инвестициите ми се провалят?

Тя си отрязва парче камамбер.

– Мислех по-скоро за нещо лично – например нещо, свързано със семейството ти. Може би ще пожелаеш да ми разкажеш за майка си и баща си; или ще ми разкриеш защо толкова мразиш Джейкъб Фентън. Би могъл да ми разкажеш нещо и за разговора, който днес си водил с Памела Фентън в градината.

Кен беше толкова поразен, че за момент не можа да произнесе нито дума.

– Ти си имала много скромни желания! Може би ще трябва да ти поднеса и главата си на сребърна табла? Защо искаш да знаеш всичко това?

– Защото съм твоя жена.

– Само не ми показвай високомерното си лице на лейди! Бас държа, че повечето съпружески двойки са толкова интимни помежду си, колкото твоята майка с онзи безцветен педант, за когото се е омъжила. Такова страхопочитание изпитва към него, че дори го нарича мистър Гейтс. Отначало и ти постъпваше така с мен. Обзалагам се, че майка ти никога не е поискала да узнае такива неща за своя мистър Гейтс, каквито ти искаш от мен.

– Е, добре. Може би просто съм прекалено любопитна. В края на краищата любопитството ме доведе в твоята къща, нали? Затова сега ние с теб сме тук. – Тя млькна и в това време, уж неволно, одеялото ѝ се смъкна с няколко сантиметра.

Кен развеселено наблюдаваше маневрите ѝ.

– Трябва да призная, че схващаш дяволски бързо! Е, добре. Струва ми се, че има нещо, което е по-добре да ти разкажа веднага, тъй като Памела смята, че след няколко дни ще го узнае целият град.

За момент той направи пауза и сведе очи към яденето.

Вероятно това, което ще чуеш, няма да ти хареса особено. Но за съжаление вече нищо не мога да променя. Може би си спомняш, че Фентън ме изгони от къщата си, защото бях завързал връзка с дъщеря му?

– Спомням си – отговори тихо тя.

– Винаги съм смятал, че някой тайно ни е наблюдавал и после е докладвал на баща ѝ. Но днес Памела ми разказа, че самата тя е признала на баща си за нашите отношения. – Той пое дълбоко въздух, изгледа я упорито и продължи: – Пам каза на баща си, че очаква дете от мен и иска да стане моя жена. Фентън реагира така, както може да се очаква от един подлец: изпратил я далече от града и я оженил за един възрастен мъж, който му дължал нари. А на мен каза, че Памела повече не искала да ме вижда.

– Това ли е причината, поради която толкова мразиш този човек?

Кен я погледна в очите.

– Не. Причините са други. Аз научих истината едва днес. И ти разправям това, защото Памела има намерение отново да живее в Чандлър – със своя тринадесетгодишен син, чийто баща очевидно съм аз. А според описанието на Памела той толкова много ми прилича, че хората от Чандлър ще получат достатъчно материал за клюки.

Хюстън забави отговора си.

– Щом скоро ще го знае целият град, това вече не е никаква тайна, нали?

– Но до преди няколко часа беше тайна дори за мен! – изръмжа сърдито той. – По дяволите, Хюстън, аз няхах никаква представа, че съм дал живот на едно дете!

Когато беше необходимо, Хюстън можеше да бъде точно толкова упорита, колкото и съпругът ѝ.

– Питам те за истинска тайна, не за някаква история, която през следващата седмица ще бъде тема за разговор на хората от целия град. Искам да узная нещо, което е известно само на теб, за което дори Идън няма никакво понятие.

– От къде на къде си си втълпила да узнаеш всичко за мен? Защо непременно трябва да будиш спящите кучета? Защо не оставиш старите мебели да си стоят в склада и не се задоволиш с това, да спиш с мен?

– Не се задоволявам само да спя с теб, защото те обичам. И това е причината, поради която искам да знам всичко за теб.

– Жените винаги твърдят, че обичат някого. Само преди две седмици ми разправяше, че обичаш Уестфийлд! Е, добре. Ще ти разкажа нещо, което всъщност не те засяга, но сигурно ще го изслушаш с удоволствие. Тази сутрин при мен дойде Памела и каза, че през всичките тези години е обичала само мен. Искаше двамата да избягаме от града. Но аз отклоних това нейно желание.

– Заради мен ли? – прошепна Хюстън.

– Да не би днес да съм се оженил за друга жена? Даже проклетата ти сестра не успя да попречи на тази женитба, както вече знаеш.

– Случило ли се е нещо между теб и Блеър, което те кара непрекъснато да я ругаеш?

– За всеки сватбен ден по една тайна – отговори Кен. – Ако искаш да узнаеш повече тайни, първо трябва да си ги заслужиш. А най-добре ще ги заслужиш, ако разтребиш храната от леглото, махнеш това проклето одеяло и легнеш при мен.

– Не знам дали ще остана жива след подобно изтезание – промърмори тя, но веднага прибра храната от леглото и захвърли вълненото одеяло. – Аз съм послушна жена – каза тя и протегна ръце към него.

– Обичам послушни жени – отговори той и също протегна ръце.

– Възпитаха ме да бъда най-покорната от всички съпруги – прошепна тя, като му предложи устните си за целувка.

– Доколкото не ме лъже паметта, нито един път досега не си ме

послушала. Сети се да станеш послушна, едва когато дойде при мен в тази колиба. По дяволите, Хюстън, никога не съм предполагал каква си в действителност! Май приличаш на сестра си много повече, отколкото вярвах досега.

Тя леко се отдели от него.

– Да не би и ти да си ме смятал за ледена принцеса?

Усмивайки се, той отново я притегли към себе си.

– Какво ще стане, ако събереш огън и лед, моето момиче?

– Какво ще се получи? Вода?

– Пара. – Той спусна ръката си надолу към стегнатото ѝ дупе, намести я между краката си и я покри с тялото си.

Хюстън се наслаждаваше на неговата близост, на тесния допир на телата им. Бяха я предупредили, че първата брачна нощ е много болезнено изживяване, но тази нощ ѝ беше подарила всички блаженства, на които тайно се беше надявала. Сигурно това се дължеше на Кен и на факта, че той я ценеше такава, каквата беше. Не я критикуваше като останалите мъже, които беше срещала досега през живота си. При него тя се чувстваше свободна, не изпитваше потребност да крие усещанията си, можеше да се държи така, както го изискваше същността ѝ.

Кен започна да гали тялото ѝ, краката и гърба ѝ и неговите докосвания я накараха да се почувства красива като никога досега. И най-скъпоценната рокля, и най-ласкателният комплимент не бяха в състояние да ѝ дадат такова чувство. Тя затвори очи и се отдаде на блаженството, предизвикано от пламтящия огън в камината, от топлината в тъмната колиба и от големите, силни, корави ръце на този мъж, които нежно се плъзгаха по кожата ѝ, но закръгленото ѝ тяло, чиято чувствителност до тази нощ изобщо не беше подозирала. Той милваше косите ѝ, разпростря ги върху възглавницата, помилва страните ѝ с гърба на пръстите си.

Когато отвори очи и го погледна, видя изписана по лицето му такава нежност, каквата никога преди това не беше забелязвала. Очите му бяха тъмни и горещи.

– Кен – прошепна тя.

– Аз съм тук, при теб, мила, и нямам намерение да си отивам – отговори той и отново започна да гали тялото ѝ с ръце и устни.

Когато отново затвори очи, ръцете му станаха по-настойчиви, обхващаха хълбоците ѝ, впиха пръсти в крехката ѝ плът. Дишането ѝ се ускори, когато Кен сложи едно от могъщите си твърди бедра върху нейното гладко, меко бедро. Ръцете му притискаха гърдите ѝ, устните му търсеха нейните и тя се отвори за него, както цветът се отваря за пчелата.

Той я притисна, впи устни в нейните, обгърна с ръце гъвкавото ѝ задниче и го повдигна към себе си.

Хюстън леко простена при първия тласък; но не почувства болка, когато започна да се движи заедно с него. Той я притискаше все по-силно до себе си, докато двете тела се сляха в едно.

Хюстън инстинктивно вдигна крака и ги обви около кръста му, сложи ръце на раменете му, докато той леко я повдигна от леглото, подпирайки тежестта на тялото ѝ с ръце и колене.

Кен я притисна към грапавата дървена стена на колибата, докато тласъците му ставаха все по-мощни и Хюстън отметна глава назад. Тя простена високо от удоволствие, а когато дойде последният, изпепеляващ тласък, извика от възторг.

Известно време той я държа с тялото си между небето и земята, а тя се беше вкопчила в него така, като че никога вече нямаше да го пусне.

После, след няколко дълги секунди, Кен нежно отпусна тялото ѝ върху леглото, а тя се притисна толкова плътно до него, че той едва си поемаше дъх.

– Кой би могъл да си помисли подобно нещо – промърмори Кен със смаяно лице. – Една лейди, която вика в леглото!

Хюстън беше твърде изтощена, за да му поиска обяснение. А в следващата секунда вече спеше в обятията му.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Когато на следващата сутрин Кен се събуди, денят отдавна беше настъпил. Вгледа се засмяно в голото тяло на Хюстън, което се притискахе до него, погали я по бедрото и извика:

– Крайно време е да станеш и да ми приготвиш закуската!

– Натисни звънеца и прислужницата ще ти я донесе – промърмори сънено тя и скри лице в топлите му гърди.

Той я изгледа с високо вдигнати вежди.

– О, добро утро, мистър Гейтс и Леандър! Много мило от ваша страна, че ме посещавате толкова рано в моя дом.

Хюстън реагира моментално. Тя се изправи като свещ в леглото, посегна към едно одеяло и го обви около тялото си, така че открито остана само лицето ѝ.

Бяха ѝ необходими няколко секунди, преди да разбере, че Кен само се беше пошегувал.

– Лоша шега! – укори го тя, но Кен се превиваше от смях, като я гледаше как седи до него, целомъдрено обвита от глезените до шията, и всичко това за рекордно кратко време. Положи огромни усилия да не се зарази от смеха му, но не ѝ се удаде.

– Предполагам, че вече няма защо да се страхувам от Уестфийлд – каза той, стана от леглото и започна да рови из дисагите.

Хюстън подпря глава на ръката си и започна да го наблюдава с голям интерес. Той беше много по-добре сложен от професионалния боксьор, когото беше поканила за събранието на сестринството. Мускулите му бяха по-силни, раменете му по-широки, а стегнатият тесен ханш стоеше върху мощни бедра – същите тези бедра, които така чудесно се триеха в нейните и караха тялото ѝ да пее.

Кен се обърна непринудено към нея, но когато забеляза израза на лицето ѝ, пусна на пода пакетите с храна, които беше извадил от дисагите, и простря ръка към нея.

– Всъщност имах намерение само да пренощуваме в тази колиба, но би ли се съгласила да останем тук още няколко дни? В известен смисъл това означава да прекараме медения си месец тук, вместо в Париж или в някой елегантен курорт с минерални бани.

– Познавам Париж – прошепна тя, приближи бедра до неговите и нежно ги потърка в корема му. – И мога искрено да те уверя, че тази

колиба много повече ми харесва. Но не говореше ли нещо за закуска?

Кен недоверчиво я изгледа и леко я отстрани от себе си.

– Като дете са ме учили, че трябва да се отнасяме внимателно с ценните играчки, ако искаме да траят повече от едни ден.

– Аз играчка ли съм за теб?

– Играчка за възрастни. Сега си облечи нещо, за да можем да закусим. Исках да ти предложа да посетим няколко изоставени мини в околностите. Надявам се, че имам достатъчно мъжественост, за да прекарам целия ден насаме с теб.

– Убедена съм в това – отговори тя и го погледна през целомъдрено спуснатите си мигли. Имаше нещо в държанието му, което ѝ подсказваше, че няма да издържи и час далеч от нея.

Той обаче я хвана здраво за раменете и я завъртя обратно.

– Отреща при камината ще намериш запасната ми риза и един панталон. Облечи ги и бих помолил всички копчета да са закопчани и да не се подава нищо, което би могло да ме подлуди. Разбра ли ме добре?

– Слушам, сър – отговори Хюстън и предизвикателно му обърна гръб. При това цялото ѝ тяло се разтресе от смях.

След като се облякоха и закусиха, Кен я поведе още по-навътре в планината. Въздухът горе беше доста разреден и студен. Кен, изглежда, не забелязваше колко неопитна е Хюстън в катеренето и че ботушите ѝ за езда непрекъснато се плъзгат по плажните скали. Той и водеше право нагоре по стръмния склон, покрай надвиснали скали, които всеки момент заплашваха да се срутят върху тях.

– Има ли още много? – попита по едно време тя.

Кен се обърна и ѝ подаде ръка, за да успее да премине едно особено трудно място.

– Какво ще кажеш да си починем малко? – попита той и освободи ремъците на раницата с храна, която носеше на гърба си.

– Ще ти бъда благодарна за кратка почивка – каза облекчено тя и пое пълната с вода манерка, която той ѝ подаваше.

– Сигурен ли си, че тук горе изобщо има мина? – попита тя и отпи солидна глътка. – Как са могли да добиват въглища толкова високо в планината?

– Така, както навсякъде се добиват въглища, предполагам. Откъде да знам? – Той я погледна внимателно и като се убеди, че жена му няма да умре от липса на въздух, отново обърна погледа си напред.

– Често ли идваш тук?

– Толкова често, колкото позволява работата ми – отговори той. –

Погледни скалите отсреща. Виждала ли си някога нещо подобно? – Той посочи надолу в клисурата и тя успя да различи в омарата един скалист хребет. – По какъв начин са попаднали там? Може би някакъв великан се е опитал да ги вдигне от земята, но след като ги е домъкнал чак дотук, е загубил желание да се занимава с тях и ги е пуснал мързеливо на първото попаднало му място.

Хюстън изяде един брецел. Кен беше взел цяла купчина от тези бели хлебчета за из път. На закуска беше опитал от тях и ги беше обявил за най-вкусните пекарски изделия на този свят. Хюстън веднага реши за бъдеще винаги да има известен запас от тях в къщи.

– Смятам, че един геолог би дал по-добро обяснение. Не ти ли се ще да посещаваш училище, където да научиш как са се образували скалите и други полезни неща?

Съвсем бавно Кен се обърна отново към нея.

– Ако имаш някакви претенции към мен, кажи си го направо. Мое-то училищно образование се оказа дотолкова добро, че ми помогна да спечеля няколко милиона. Но не е достатъчно добро за теб, така ли?

Хюстън разглеждаше брецела в ръката си.

– Мислех по-скоро за хората, които не са имали щастие като теб.

– Аз дарявам достатъчно пари за благотворителни цели. Никога не изоставам от другите в това отношение – отговори той и вирна брадичка.

– Сметнах само, че точно сега е моментът да ти предложи да вземеш братовчед си Ян в къщи.

– Братовчед ми Ян? Оня сърдит хлапак, комуто се притече на помощ при сбиването в градината? Него ли имаш предвид?

– Може и така да бъде описан, но аз по-скоро смятам, че изглежда много енергичен... също като теб.

Кен не обърна внимание на последната й забележка.

– Защо, за Бога, искаш да се натовариш с подобен проблем?

– Той е много интелигентен, но е трябвало да изостави училището, за да помага на семейството си. Още е момче, а от години се мъчи в мината. Надявам се, че няма да ми се разсърдиш, но аз вече говорих с него, без предварително да съм ти поискала разрешение. Нашата къща е достатъчно голяма; освен това той ти е пръв братовчед.

Кен стана и отново закрепил раницата на гърба си. Едва когато продължиха пътя си – слава Богу през малко по-равен терен, – извика през рамо.

– От мен да мине. Нека живее при нас Имай обаче грижата да не се

мярка пред очите ми. Не обичам деца.

Хюстън с мъка успяваше да върни в крак с него.

– Дори и собствения си син?

– Аз изобщо не го познавам. Как бих могъл да го обичам?

Тя с мъка се прехвърли през едно повалено дърво. Панталоните на Кен ѝ бяха прекалено големи и въпреки че беше навила крачолите, те непрекъснато се заканваха някъде.

– Мислех си, че може би си любопитен дали наистина прилича на теб.

Гласът му дойде зад една група трепетлики, чиято бяла кора блестеше на слънцето.

– В момента съм любопитен единствено дали старата Хети Грийн най-после ще ми продаде няколко от нейните железопътни акции.

Задъхвайки се, Хюстън се опита да настигне мъжа си, но ръкавите на ризата ѝ се закачиха за елин клон. Докато освобождавате внимателно плата, за да не се скъса, тя извика по посока гласа му:

– Исках още нещо да те питам: успя ли да получиш онази огромна казарма за даване под наем, която принадлежи на мистър Вандербилт и която толкова искаше?

Кен се върна и освободи няколко от нейните къдрици от бодливия храст.

– О, това ли! Разбира се. Въпреки че съвсем не беше лесно. С парите, които похарчих за телеграми, можех да купя цялата фирма.

– Какво? Нима „Уестърн Юниън“ още не ти принадлежи? – попита тя и го изгледа с разширени от изненада очи.

Кен, изглежда, не забеляза, че жена му просто го иронизира.

– Само отчасти – отговори сериозно той. – Един ден всички телефонни линии на страната ще бъдат свързани помежду си. Тогава ще дойде времето да се включа и аз. Засега е безполезно Мога да говоря по телефона само с жители на Чандлър. А кой има желание да разговаря с почтените граждани на Чандлър?

Тя го погледна в очите и тихо каза:

– Би могъл да се обадиш на сина си и да му кажеш добър ден.

С дълбока въздишка Кен се извърна напред и продължи пътя си.

– Идън имаше право – мърмореше той. – Трябваше да се ожения за селско момиче. То никога нямаше да ми се бърка в работите.

Докато Хюстън тичаше след него, спъваше се в дървета и камъни, а един път дори се подхлъзна на една огромна гъба, тя плахо се питаше дали не беше отишла твърде далеч. Но въпреки ядовитите забележки

гласът му не беше прозвучал наистина сърдито.

Те вървяха мълчаливо приблизително една миля, докато стигнаха входа на изоставената мина. Тя се намираше на ръба на доста стръмен склон, откъдето се откриваше чудесен изглед към долината и равнината, която се простираше зад Чандлър.

Галерията, прокопана в планината, още след няколко метра ставаше непроходима, тъй като таванът ѝ беше срутен. Хюстън се наведе, вдигна бучка въглища и я изнесе навън, на слънце. Когато разглеждаш отблизо парче въглища, то е прекрасно – свети и блещука като сребро. Хюстън напълно вярваше, че такова едно късче, поставено достатъчно дълго време под високо налягане, може да се превърне в диамант.

Тя погледна надолу в долината, а после се обърна към стръмния склон до входа на мината.

– Така си и мислех – промърмори тя. – Не си е струвало да се копаят тези въглища.

Кен, който повече се интересуваше от гледката, хвърли бегъл поглед към парчето, което тя държеше в ръката си.

– За мен то е като всяко друго парче въглища. Според теб какво му липсва?

– Нищо не му липсва. Напротив, това са висококачествени въглища, но не можеш да прекараш дотук железопътна линия, която да поеме извозването, а без такава линия въглищата не струват нищо. Още баща ми се е сблъскал с този проблем.

– Мислех, че баща ти е спечелил парите си като търговец.

Хюстън прекара длан по гладката повърхност на разчупеното парче, която беше толкова еластична на пипане, а същевременно и толкова твърда. Много миньори смятаха въглищата за чист, незамърсен минерал и си слагаха по едно парченце от тях в устата, за да го смучат по време на работа.

– Това е вярно, но той дойде в Колорадо, защото беше чул за богатите каменовъглени находища. Мислел си е, че тук живеят само богати хора, които ще се надпреварват да купят за много пари двестата печки за въглища, които е риск за живота си успял да превози през „Голямата пустиня“, както тогава наричали земите между Сейнт Джоузеф и Денвър.

– Звучи разумно. Значи е продал своите печки и е основал универсален магазин.

– Не, той почти фалирал. Защото в Колорадо наистина е достатъчно да разкопаеш с една мотика земята, за да стигнеш до въглищните

пластове; но тогава железопътната линия още не е стигала дотук и поради това не е можело да се продават с печалба добитите въглища. С волски каруци не е било възможно да се превозват големи количества, така че тогава никой не печелел от това природно богатство.

– И по какъв начин е решил баща ти този проблем?

Хюстън с усмивка си припомни историята, която майка ѝ толкова пъти ѝ беше разказвала.

– Моят баща е бил много амбициозен човек. В полите на планината, на която се намираме в момента, тогава е имало малко селище. В него живеели земеделци и животновъди, но баща ми сметнал, че мястото чудесно подхожда за основаване на град – за създаването на неговия град. Подарил на всеки селянин по една печка, а те му обещали да купуват въглища за палене на печките само от Чандлъровата фабрика за въглища, разположена в град Чандлър, щата Колорадо.

– Означава ли това, че той просто е нарекъл града на самия себе си?

– Точно така. Много ми се иска да можех да видя лицата на хората, когато един ден им е съобщил, че живеят в града на мистър Уилям Хюстън Чандлър, ескуайър.

– А аз винаги съм мислил, че са нарекли града на негово име, защото е спасил дузина бебета от някое горящо здание или нещо подобно...

– Мисис Дженкс от градската библиотека ми е разказвала, че баща ми бил провъзгласен за почетен гражданин на Чандлър, защото пожертвал целия си живот за благо на града.

– А защо не е забогатял от въглищата?

– Защото само след година гърбът му вече не издържал. Той добивал въглищата сам, товарел ги на волски коли и снабдявал с тях увеличаващото се всеки месец население на Чандлър. Затова след година продал мината си на безценица на неколцина селски здравеняци. Отправил се отново на Изток, купил там петдесет и една каруци, натоварени с най-различни стоки, оженил се за майка ми и след един месец потеглил с нея и с още двадесет и пет току-що венчани двойки, които се съгласили да ги придружат, към славния град Чандлър в Колорадо. Майка ми ми е разказвала, че кокошки мътели в камините на зданието, което някоя с гордост наричали хотел „Чандлър“.

– А когато железопътната линия стигнала до Колорадо, селяндурите, на които баща ти продал мината, станали милионери – засмя се Кен.

– Сигурно, но тогава баща ми беше вече покойник, а майка ми се омъжи повторно за достопочтения собственик на пивоварна мистър Гейтс.

Хюстън отново влезе в галерията, докато Кен остана на входа и се загледа към града, прострял се в полите на планината.

– Странно, какви представи имаме понякога за околните. Целият град се отнася към твоето семейство като към кралски величия; а в действителност селището носи фамилията на баща ти само защото той си е поставил за цел да увековечи името си на картата на страната. Не е приличал много на крал, а?

– За моята сестра и за мен той беше повече от крал, а също и за майка ми. Когато Блеър и аз бяхме още малки, градът реши да провъзгласи рождения ден на баща ми за свой празник. Доколкото ѝ стигнаха силите, майка ми се постара да просвети хората по какъв начин градът е получил името си, ала след няколкоседмични усилия трябваше да разбере, че хората се нуждаят от своя герой.

– А по какъв начин мистър Гейтс стигна до кралското семейство?

Хюстън въздъхна дълбоко.

– Като собственик на пивоварна мистър Гейтс никога не би могъл да създаде такъв ореол около името си като баща ми. По тази причина, когато кралица Оупъл Чандлър заедно с двете млади принцеси отново стана достъпна за брак, той сложи в краката ѝ всичко, което притежаваше. Семейството на моята майка го счете за блестяща партия и я убеди да го вземе за съпруг.

– Той също е искал да има за жена истинска, безупречна дама – измърмори съчувствено Кен.

– Но встъпи в брака с твърдото намерение да наложи своите представи за повелението на една дама на трите жени под неговия покрив – процеди през стиснати зъби Хюстън.

Кен мълча известно време.

– Предполагам, че тревата в градината на съседа изглежда винаги по-зелена от тази в собствената градина.

Хюстън отиде при него и взе дясната му ръка между своите.

– Идвало ли ти е някога на ума, че днес би могъл да бъдеш едно разглезено мамино синче като Марк Фентън, който не познава стойността на труда, ако не беше израснал в конюшнята, а като наследник на богато семейство?

– Звучи така, сякаш Фентън ми е направил голяма услуга, като ме е изгонил! – извика ужасено Кен.

– Направил ти е.

– Какво?

– Наистина ти е направил голяма услуга. Нали знаеш, че в нашето

споразумение влиза винаги да те поправам, когато сбъркаш.

– Отклоняваш се от темата, по дяволите! Знаеш ли какво би трябвало да направя? Ще те изпратя в Ню Йорк да поговориш по делови въпроси с някои хора. Никой не може да ти устои.

Тя обви врата му с две ръце.

– Не е ли по-добре да си остана тук и да преговарям с теб?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Когато Хюстън погледна отблизо лицето на Кен, видя, че той се бори с нещо в себе си, което като че ли му забраняваше да я целуне. Но само след секунда, притеглен от непреодолима сила, той наведе глава и впи устните си в нейните като умиращ от жажда. Хюстън се притисна до него, наслаждавайки се на усещането за неговата сила, на възбудата на могъщото му тяло, което покоряваше нейното.

– Кен – прошепна пресипнало тя, с глас, който идваше някъде дълбоко от гърдите ѝ.

Той я отблъсна от себе си, за да може да я погледне с пламенно желание в тъмните си очи.

– Какво направи с мен? Минаха много години от времето, когато онова, което е между краката ми, можеше да заповядва на това, което се намира в главата ми. Но мисля, че в този момент бих убил всеки мъж, който се опита да те отнеме от мен.

– Или всяка жена? – попита тя с устни точно под неговите.

– Нея също – можа само да каже той, преди да смъкне от тялото ѝ прекалено голямата мъжка риза.

От вниманието на Хюстън не беше убягнало, че досега Кен не ѝ се отдаваше напълно. Една част от него, поне такава чувство имаше тя, не вземаше участие в любовния акт, оставаше недостижима за нея. Струваше ѝ се, че мъжът до нея е някъде далеч с мислите си и се стреми да си остане там. Но сега беше различно. Нямаше и следа от въздържаност, нямаше хладни резерви, нито наблюдение от разстояние.

С пламенност на атакуващ бик Кен я вдигна на ръце и я отнесе в изоставената галерия. Когато Хюстън погледна потръпващото му от възбуда лице, тя си помисли: ето, това е мъжът, който за няколко години е направил милиони. Това е Кен Тагърт, когото съм търсила през цялото време. Това е мъжът, когото обичам – човекът, който искам да ме обича винаги.

Когато я положи на пода на галерията, Кен сякаш вече не беше на себе си. Той разкъса последните остатъци от ризата ѝ и ги захвърли далеч от нея, за да може най-после да почувства под ръцете си меката топла плът. Горещи и жадни, тежките мъжки длани плъзнаха по тялото ѝ.

Това не беше вече добрият, търпеливият, внимателният любовник от предишната нощ. На негово място беше застанал мъж, който

изгаряше от страст по нея. А ако Хюстън беше повярвала, че досега изцяло се е отдавала на любовта му, тя разбра, че се е лъгала. Този път напълно загуби разума си и се превърна в първоизточник на пулсиращи желаниа.

Устата му пареше като огън по кожата ѝ и тя почувства пламъка до мозъка на костите си. Силните му пръсти обхванаха талията ѝ и я притеглиха съвсем плътно до тялото му. Той беше изгарящо горещ, сякаш пожарът, който бушуваше в нея, се предаваше и на него. Той се обърна по гръб и я вдигна нагоре, сякаш беше лека като перце.

С едно-единствено плавно движение Кен я постави върху члена си и Хюстън издаде един задъхан, стенощ звук, който достигна връхната си точка в пронизителен вик на блаженство, поет и върнат като ехо от стените на галерията.

Тя отметна глава назад и почувства как разпуснатата ѝ коса се размеси с потта по гърба ѝ. А когато Кен постави ръце на раменете ѝ, тя усети единствено горещия, развълнуван прибой на своя любовен екстаз. Разумът вече нямаше място тук, остана само това невероятно блаженство, което не можеше да бъде сравнено с нищо, изпитвано досега през живота ѝ.

Един-единствен път тя отвори очите си, когато ритъмът на движението им се ускори до крайност, и погледна към него – към лицето му с полуотворени очи, озарено от дълбока, почти неземна страст.

– Кен!

Мислеше, че само е прошепнала името му, но то прозвуча като вик на удоволствие, който се завъртя из студения въздух и я обгърна с неговото ехо.

Кен не ѝ отговори, само продължи буйните тласъци, докато тя с извит гръб и разтворени бедра не посрещна последния разтърсващ тласък и почувства как по тялото ѝ премина тръпка, подобна на земетресение.

След това всичко премина и тя падна напред върху неговите широки, запотени гърди, докато той я обгърна с ръце, сякаш искаше да строши всичките ѝ ребра. Тя се притисна плътно до него с крака, обхванали неговите бедра, и се помъчи изцяло да се слее с тялото му.

Двамата дълго лежах в това положение и тишината се нарушаваше единствено от лекото движение на Кен, който нежно галеше косите ѝ.

– Знаеш ли, че е завалял дъжд? – попита след време той.

Хюстън беше забравила всичко около себе си, чувстваше само близостта на тялото му и продължението на невероятното блаженство, изпитано в обятията му. Тя едва успя да поклати глава, но не я повдигна

от гърдите му.

– Знаеш ли, че в момента температурата отвън е около пет градуса по Целзий, а аз лежа върху стотици от онези ситни, остри парченца, които толкова те възхитиха преди малко? И че левият ми крак е изтръпнал от преди един час?

С усмивка, скрила глава в рамото му, Хюстън поклати глава.

– Предполагам, че нямаш намерение да мръднеш от мястото си преди следващата седмица, нали?

В нея се надигаше смях, но тя мушна лице още по-навътре подмишницата му и за трети път поклати глава.

– И ни най-малко не те смущава, че пръстите на краката ми са толкова студени, че ако влязат в допир с твърд предмет, веднага ще изпаднат?

Отрицателният отговор само го накара да я притисне още по-плътно до себе си.

– Май е най-добре да те подкупя.

– Може би – прошепна тя.

– Какво ще кажеш сега да се облечем, след това да седнем в галерията и да наблюдаваме дъжда, а ти да ми задаваш въпроси. Имам впечатление, че това занимание ти доставя огромно удоволствие.

Тя вдигна глава и го погледна в лицето.

– А ти ще отговаряш ли на въпросите ми?

– Вероятно не – каза той, докато леко я отместваше от корема си, но още по средата на това действие спря, за да я целуне и да погали бузите ѝ. – Магьосница – измърмори той, преди да се обърне по корем и да посегне към панталоните си.

Когато ѝ обърна гръб, Хюстън забеляза, че цялата задна част на тялото му е набодена с безброй малки, остри парченца въглища. Тя се помъчи да ги отстрани с ръка. При това връхчетата на гърдите ѝ по странна случайност непрекъснато се потриваха по гърба и раменете му.

Кен се обърна отново по гръб и сграбчи китките ѝ.

– Само не започвай пак! Очевидно тази лейди, за която съм се оженил, притежава нещо, на което не може да устои никой мъж. И не е необходимо да правиш толкова самодоволна физиономия.

Но докато изнасяше тази лекция, очите му шареха нагоре-надолу по тялото ѝ.

– Хюстън – простена той, като я пусна и побърза да се извърне на страни, – та ти съвсем не си това, което очаквал. Обличай се по-скоро, преди пак да съм направил някоя глупост.

Хюстън не го попита какво разбира под това „отново да направи някоя глупост“, но сърцето ѝ лудо се блъскаше от радост, докато нахлуваше грамадните мъжки дрехи. На ризата липсваха почти всички копчета, а на панталона също зееше дупка. Тя се усмихна, като видя как голата ѝ кожа блещука през дупката.

Още не беше напълно облечена, когато той я прегърна с две ръце, сложи я в скута си и се облегна на стената на галерията.

Навън дъждът се сипеше, сякаш нямаше никакво намерение да спре, и тя се стгуши в ръцете на Кен.

– Ти ме направи щастлива – промълви тя, когато той я притисна още по-силно до себе си.

– Аз? Но ти още не си погледнала подаръка, който получи от мен за сватбата. – Той рязко млъкна. – Ах, да, имаш предвид това, което правихме току-що. Мога да кажа, че и ти не ме правиш особено нещастен.

– Ти ме правиш щастлива. Не твоите подаръци и не това, че сме се любили. Макар че и тези неща помагат.

– Добре тогава, разкажи ми по какъв начин те правя щастлива. – Тя отново долови известни резерви в гласа му.

Хюстън помълча известно време, преди да заговори.

– Когато Леандър и аз току-що се бяхме сгодили официално, получихме покана за бал в масонската ложа. Аз ужасно се зарадвах. По тази причина – като израз на моето настроение вероятно – реших да си уشيا червена рокля. Но това не беше убито червено, а блестящо, алено, крещящо червено и когато вечерта преди бала я облякох и се погледнах в огледалото, имах усещането, че съм най-красивата жена на този свят.

Тя направи малка пауза, за да си поеме въздух и да си припомни, че се намира в ръцете на Кен и може да се чувства сигурна.

– Когато слязох в салона, мистър Гейтс и Леандър се бяха вторачили в мен и аз, глупачката, си помислих, че и двамата са дълбоко впечатлени от моята червена рокля. Но когато се присъединих към тях, мистър Гейтс веднага се разфуча, че приличам на проститутка и че веднага трябва да се върна и да облека друга рокля. В този момент Леандър се намеси примирително, като каза, че той ще има грижата и ще внимава за мен. Мисля, че никога не съм го обичала повече, отколкото в този миг.

Тя отново пое дълбоко въздух.

– Когато след това влязохме в балната зала, Леандър ми предложи да остана с палтото си и да казвам на хората, че съм се простудила.

Прекарах цялата вечер на една маса в дъното, не мръдвах от мястото си и се чувствах ужасно зле.

– Защо не им каза да вървят но дяволите и не стана да танцуваш с червената си рокля?

– Мисля, че винаги правех само онова, което хората очакваха от мен. Именно по тази причина ти ме правиш толкова щастлива. Изглежда, ти вярваш, че когато Хюстън слиза по решетката за рози само по долно бельо, това е нормално поведение за една дама. Очевидно нямаш нищо против и когато ти правя някои не съвсем прилични предложения.

– Тя обърна глава към него, за да види лицето му.

След една бърза целувка той я завъртя обратно.

– Нямам нищо против твоите предложения, но непременно бих ти забранил да се явяваш пред общество но бельо. Всъщност спомняш ли си кончетата?

– Не съм съвсем сигурна, че знам за какво говориш.

– На тържеството по случай рождения ден на Марк Фентън – мисля, че беше осмият – аз те отведох със себе си в конюшните и ти показах две кончета от Мюнстерланд – бели на черни точки.

– Спомням си! Но това не би могъл да бъдеш ти! Това беше възрастен мъж.

– Предполагам, че тогава съм бил на осемнадесет години, а ти си била...

– На шест. Разправи ми какво стана.

– На това тържество ти дойде със сестра си и двете бяхте облечени в съвършено еднакви бели роклички с розови панделки. Сестра ти побягна веднага да играе на гоненица с другите деца в двора зад къщата. Но ти седна на една желязна пейка и по лицето ти не трепваше нито едно мускулче. Само седеше и гледаше с ръце в скута си.

– А ти мина покрай мен седна количка, която миришеше така, сякаш току-що е била пълна с конски тор.

– Може и така да е било – изръмжа Кен. – Във всеки случай ми стана мъчно, като те видях да седиш там самичка, и ти предложих да видиш кончетата.

– И аз тръгнах с теб.

– Но първо ме огледа много критично от главата до петите. Мисля, че тогава съм издържал изпита, тъй като в противен случай не би дошла с мен в конюшните.

– И облякох една твоя риза, а след това се случи нещо ужасно, но вече не помня какво. Помня само, че много плаках.

– Ти не искаше да наблюдаваш кончетата отблизо, а най-малко от три метра разстояние. Каза, че не бива да изцапаш рокличката си, и по тази причина аз ти дадох една от моите ризи, за да я наметнеш отгоре. Но трябваше три пъти да ти се закълна, че ризата е току-що изпрана, преди да се решиш да я пипнеш. А това, което и до днес си спомням като голяма трагедия, е твоята панделка. Защото едно от кончетата реши да си поиграе с нея и скочи към теб изотзад. При това панделката на плитката ти се развърза и увисна надолу.

Дотогава не бях виждал дете да плаче така, както ти тогава. Непрекъснато хълцаше, че мистър Гейтс страшно ще се разсърди, а когато ти казах, че ще вържа тази красива панделка, ти заплака още по-силно и ме увери, че само твоята мами може да връзва панделки, както се полага. Употреби тъкмо тези думи: както се полага.

– А ти я завърза точно както се полага! Защото дори майка ми не можа да забележи, че панделката на плитката ми се е развързвала.

– То е, защото непрекъснато плетях плитки от гривите и опашките на конете.

– За Пам ли?

– Ти си дяволски любопитна към всичко, което се отнася до Пам. Ревнуваш ли?

– Не, откакто ми съобщи, че си отклонил предложенията ѝ.

– Ето по тази причина никога не трябва да се споделят тайни с жени.

– Би ли ти харесало, ако ревнувам?

Кен се замисли върху въпроса и.

– Мисля, че няма да имам нищо против. Но ти поне знаеш, че с Пам е свършено завинаги. А аз все още не съм чул нещо подобно по отношение на Уестфийлд.

Тя целуна ръката, която галеше гърдите ѝ. Знаеше много добре, че няколко пъти му беше разказвала как се е стигнало до развалянето на годежа с Леандър.

– Аз му отмъстих пред олтара – отговори тихо тя.

Ръцете на Кен здраво се склочиха около раменете ѝ.

– Предполагам, че направи всичко това, защото той няма и наполовина толкова пари, колкото имам аз.

– Пак с твоите пари! Нищо друго ли не ти идва на ум? Например да ме целунеш?

– Отвързал съм едно чудовище от веригите му – изръмжа през смях Кен, но побърза да се отзове на поканата ѝ.

– Бъди послушна! – заповяда той след няколко минути и я обърна отново така, че да се облегне с гръб на гърдите му – Аз нямам твоята издръжливост. Не забравяй, че в сравнение с теб съм просто един старик.

Кискайки се, Хюстън нежно потърка бедрата му с тялото си.

– И освен това остарявам все повече е всяка изминала секунда – продължи сърдито той. – Няма ли най-после да стоиш мирно? Гейтс е постъпвал съвсем правилно, като ви е заключвал със сестра ти.

– Ти също ли смяташ да ме заключиш? – прошепна Хюстън и облегна глава под брадичката му.

Той се забави толкова много е отговора си, че тя се обърна и изпитателно го изглежда.

– Може и да го направя – отговори най-после, но веднага, очевидно мъчейки се да смени темата, измърмори: – От години не съм говорил толкова много – искам да кажа, за неща, които нямат нищо общо е моите сделки.

– За какво си говорил е другите жени?

– Какви жени?

– Другите. Например с мис Ла Рю.

– Не мога да си спомня изобщо да съм приказвал нещо при Вини.

– Но хубавата част идва едва след това, когато лежим един до друг и си приказваме.

Той плъзна ръка надлъж по тялото ѝ.

– Смятам, че наистина не е лошо. Но ще излъжа, ако твърдя, че вече съм правил такова нещо. Искам да кажа след, като... След това аз си отивах в къщи. А и не мога да си спомня просто да съм се излежавал, без да правя нито. Щеше да бъде чиста загуба на време – добави той, но не направи опит да се отдръпне от нея.

Хюстън се притисна още по-плътнo до него.

– Студено пи ти е?

– Не. Никога не ми е било толкова топло.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Хюстън вдигна очи към Кен от леглото в колибата, видя го да се облича и разбра, че това означава край на краткия им меден месец.

– Очевидно трябва да напуснем това прекрасно място – промълви тъжно тя.

– Очаквам посетители днес следобед и не мога да си позволя тази среща да се провали. – Той се обърна към нея. – Бих искал да остана по-дълго тук, но няма как...

В гласа на Кен също се усещаше съжаление и Хюстън реши, че ще бъде по-добре да му помага, отколкото да се противи. Скочи бързо от леглото и се зае с костюма си за езда. Кен трябваше да ѝ помогне да затегне корсета си.

– Как, за Бога, дишаш с това проклето нещо?

– Не мисля, че дишането е важно в случая. Нали видях колко цениш заобленостите по тялото на жена си. А без тези „проклетни неща“ талиите ни в скоро време биха достигнали шестдесет и седем или шестдесет и осем сантиметра. Освен това корсетът подпира гърба на жената. Поначало да се носи корсет е много здравословно.

Кен измърмори нещо неразбрано и натъпка остатъка от хранителните им припаси в дисагите. По вида му личеше, че с мислите си вече беше в кабинета, където го очакваше много работа.

Двамата мълчаливо продължиха подготовката за спускането в долината. Хюстън не беше сигурна какво става в главата на Кен, но за себе си знаеше, че никога в живота си не е била по-щастлива. Страхът ѝ, че е безчувствена, беше изчезнал, а пред нея се разкриваше дълъг живот с мъжа, когото обичаше.

Когато напуснаха колибата, Кен спря още веднъж на прага и погледна назад към малката стая.

– Тук никога не ми е било толкова хубаво – промълви тихо той, преди да заключи вратата и да тръгне към оседланите коне.

Хюстън тъкмо понечи да се качи на коня си, когато Кен я прихвана през талията и я вдигна на седлото. Тя се опита да скрие учудването си, когато погледна надолу към него. Това ли беше мъжът, който я мъкнеше по хлъзгавите скали с тънките и неудобни ботуши?

Кен сведе глава.

– С този костюм за езда отново изглеждаш като лейди – измърмори

той.

Двамата мълчаливо се спуснаха по тясната пътечка надолу по стръмния склон. На няколко пъти Кен спираше на особено опасните места, за да може в случай на нужда да й окаже помощ.

Чак когато приближиха до града и се клатеха с бързината на охлюви по изровения от дъждовете път, Хюстън отново го заговори.

– Кен, нали знаеш какво най-вече ме занимаваше през последните дни?

Той я погледна и се ухили безсрамно:

– Разбира се, че знам, съкровище, и намирам, че всичко беше чудесно.

– Но аз не говоря за това – каза нетърпеливо Хюстън. – Искам да взема твоята братовчедка Джоан да живее при нас.

Когато се обърна към Кен, той седеше на седлото с отворена уста и я зяпаше смаяно.

– Тъй като се съмнявам, че би приела пряка покана да живее у нас, защото вие, Тагъртови, сте пословични с вашата гордост и не позволявате да ви дадат нещо даром, съзнателно отлагах толкова дълго време назначаването на икономка. Помислих си, че тази работа ще й хареса. Първо, така най-после ще се махне от миньорския лагер и, второ – не смяташ ли, че тя и Идън ще бъдат чудесна двойка?

Кен продължаваше да я зяпа.

– Е, какво ще кажеш?

Накрая той успя да затвори устата си и да добие сравнително нормален вид.

– Когато казах на Идън, че възнамерявам да се женя, той ме запитва дали съм готов да деля живота си с една жена. Щеше да си умре от смях, когато му отговорих, че не възнамерявам да си променям живота заради някакъв си брак. Постепенно започвам да разбирам защо ми се е присмивал. Имаш ли намерение да настаниш още хора в моята къща? Може би скитниците на Чандлър? Но ако вземеш и някой проповедник, тогава аз изчезвам, разбра ли! Духовниците понасям още по-малко, отколкото децата. Между впрочем, изглежда, няма никакво значение какво обичам аз и какво не, защото ти... – Той прекъсна, когато Хюстън му обърна гръб и подкара коня си напред.

За момент Кен остана на мястото си, загледан след нея, но после пришпори коня си и я настигна в галон.

– Да не би сега да ми се разсърдиш, мила? От мен да мине, вземи у дома когото си искаш. Това не ме смущава... Наистина не... – Кен за

пръв път през живота си се опитваше да успокои разгневена жена и това го караше да се чувства неловко.

Бързо посегна към юздите на коня ѝ.

– Но аз изобщо не познавам тази жена. Как изглежда тя? Може би е толкова грозна, че да не смея да погледна към нея, когато я срещна по коридора? – Повярва, че е открил следа от усмивка в ъглите на устните ѝ и се обнадежди. Аха, хуморът беше правилният метод.

– Джоан носеше виолетов шифон върху пурпурна долна фуста, малки брилянти по раменете и...

– Един момент – прекъсна я той. – Да не би да имаш предвид онази дребна, чернокоса и зеленоока личност с изящни глезени и хубаво задниче? Видях я, когато слизаше от каретата, и трябва да ти призная, че прасците ѝ също не бяха за изхвърляне.

Хюстън го изгледа с искрящи от престорен гняв очи.

– Нима си се заглеждал по чужди жени в деня на собствената си сватба?

– Само когато не бях зает да се възхищавам на умението ти да се катериш сред розите. Честно казано, с долното си бельо ти ми хареса повече от всички други жени, взети заедно. – Той протегна ръка и погали нейната.

Пред тях се възправяха цивилизацията и градът с неговите хора, които в бъдеще щяха да отнемат голяма част от времето им. Това беше последният им шанс за свободна и непринудена интимност.

Сякаш беше прочел мислите ѝ, Кен я свали от коня и я сграбчи в обятията си. А когато телата им се сляха, човек би могъл да си помисли, че това е последната любовна прегръдка в съвместния им живот.

Когато два часа по-късно пристигнаха в къщата на Тагърт, по дрехите им лепнеше кал, в косите им се бяха заплели репей, а лицата им пламтяха. Кен държеше Хюстън за ръка, докато се появи Идън.

Русият мъж хвърли само един поглед върху двамата и когато отново възвърна способността си да говори, каза на Хюстън:

– Както виждам, успели сте да го намерите. – После се обърна към шефа си: – Кен, в кабинета те чакат четирима мъже и половин дузина телеграми, на които трябва спешно да отговориш. Освен това, Хюстън, мисля, че наетите от вас прислужници не се разбират особено добре помежду си.

Хюстън усети как Кен за последен път стисна ръката ѝ и забърза с Идън по коридора. Тръгна към стълбите, за да се преоблече в спалнята си. Цивилизацията отново изискваше своето.

Десет минути по-късно Кен надникна през вратата на спалнята ѝ и каза, че му се налага спешно да замине по работа. Като се уредяло всичко, щял веднага да се върне.

Върна се след три дни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Четири часа, след като Кен беше заминал, Хюстън вече знаеше, че задачата на нейния живот е да бъде съпруга. Блеър нека си живееше с амбицията да промени света. Тя искаше само да води домакинството на мъжа, когото обичаше.

В действителност ръководенето на толкова голямо домакинство приличаше на командване на армия във военно време. Но Хюстън с години се беше подготвяла за ролята на главнокомандващ.

Най-напред тя написа едно писмо на Джоан Тагърт с молба да ѝ помага няколко дни при изпълнение на домакинските ѝ задължения. След това написа писмо до бащата на Джоан, в което го уведомяваше, че има намерение да помоли Джоан да остане в нейната къща и да поеме длъжността на икономка. Хюстън се надяваше най-вече на това, че Шъруин Тагърт желае за своята дъщеря по-добър дом от лагера на миньорите.

Когато Хюстън повика новия лакей и му предаде писмата, за да ги отнесе на адреса, тя за пръв път се сблъска с натегнатите отношения между прислугата. Лакеят, изглежда, смяташе, че е под неговото достойнство кракът му да пристъпи в миньорски лагер, и като истински американец дори не се опита да скрие своето мнение.

Хюстън го попита много спокойно, дали иска да запази службата си или не, а щом иска, нека бъде така добър да изпълнява онова, което му наредят, и да не да критикува роднините на човека, който му осигурява препитание. След като си изясниха отношенията и лакеят се отправя на път с писмата, Хюстън отиде на партера, за да разясни на останалите хора, които беше наела, техните задължения. Повечето от тях седяха на голия под и отказваха да се помръднат, докато точно не им бъдат и разграничени полетата на дейност. Хюстън най-последно проумя, защо мис Джоунс настойчиво беше препоръчвала на своите ученички да назначават само опитен персонал.

Сутринта на втория ден Хюстън беше разпределила седем прислужнички по крилата на къщата, които почистваха стаите; четирима лакеи горе в склада, за да изнасят останалите мебели; и три момичета в кухнята, които помагаша на мисис Мърчисън в приготвянето на храната. Извън къщата работеха: един кочияш в навеса за коли, две момчета в конюшната и четирима здрави младежи в градината.

По време на обиколката си в градините Хюстън се запозна с мистър

и мисис Накасона и тъй като никой не разбираше езика на другия, се опита с жестове и мимики да им обясни, че четиримата млади хора трябва да изпълняват нарежданията на японската двойка градинари. Точно в този миг тя случайно погледна нагоре и откри лицето на Ян зад един от прозорците на първия етаж.

Сутринта, докато ѝ помагаше при обличането, Сюзън беше разправила на Хюстън за страхотната караница, която беше предизвикал Раф Тагърт, след като гостите напуснали къщата. Сюзън случайно станала свидетел на част от нея. Младият Ян се разкрещял, че мрази братовчед си Кен и никога няма да живее в неговата къща. А Раф му извикал, че това е само празна хвалба, тъй като никой не бил поканил Ян да остане в тази къща. В отговор Ян се възмутил, защото Хюстън го била помолила за това, но той предпочитал да умре, отколкото да приеме такова предложение.

Тогава двамата Тагърт се нахвърлили един върху друг и понеже Раф бил много по-едър и по-силен, естествено той спечелил боя. Раф твърдял, че Ян е длъжен да остане при своя братовчед и да използва всички предимства, които могат да се купят с пари, даже ако за това е необходимо той, Раф, всеки Божи ден да му тегли по един пердах. Освен това заплашил Ян, че ще го открие навсякъде, в случай че се опита да избяга.

По тази причина след деня на сватбата Ян се заключил в стаята, където Хюстън го беше настанила. Мисис Мърчисън беше единствената, която виждаше лицето му, защото всеки ден трябваше да му носи на една табла храна и книги.

– Книги? – изненада се Хюстън.

– Изглежда, че момчето направо ги поглъща – обясни Сюзън. – Мисис Мърчисън каза, че ако го оставят, щял да чете по цял ден, а това с течение на времето ще му повреди очите. Тя мисли, че би било добре да го включим в някой отбор по бейзбол, за да може поне от време на време да излиза на чист въздух.

Сега, когато Хюстън държеше под контрол повечето хора в къщата, мислите ѝ се насочиха към Ян. Ако младежът ще живее при тях, би трябвало да участва в живота на семейството.

Тя почука на вратата му, но той ѝ позволи да влезе в стаята едва след няколко минути. Тя видя силно зачервеното му лице и разбра, че иска да скрие нещо от нея. Забеляза крайчето на някаква книга да се подава изпод леглото.

– Ето че отново си тук – промърмори той, сякаш я обвиняваше в

нещо.

– Ние се върнахме вчера – отговори тя, сигурна, че той отдавна знаеше това. – Харесва ли ти твоята стая?

Голямата, светла, просторна стая беше двойно по-обширна от къщата на Тагъртови в лагера на миньорите; но в нея нямаше никакви мебели с изключение на леглото, завито с не много чисто одеяло. Явно Ян беше лежал но цели дни върху него.

– Всичко е наред – отговори Ян и погледна към бомбетата на грубите си работни обувки.

Пак тази Тагъртова гордост, помисли си уморено Хюстън.

– Ян, имам нужда от твоята помощ днес следобед. Наех четирима души, които да свалят мебелите от склада. Но смятам, че е необходим надзирател, който да се погрижи да не ожулят ръбовете им в касите на вратите, когато ги пренасят по стайте. Това са ценни мебели и трябва да се внимава. Е, ще ми помогнеш ли?

Отначало Ян млъкваше нерешително, но скоро кимна с глава.

Хюстън беше любопитна как Ян ще се справи с новите си задължения. Имаше предчувствието, че ще тормози работниците. Но за нейна голяма изненада момчето беше внимателно, съобразително и много сериозно. Само в началото, когато трябваше да пусне в ход силата на юмруците си, за да си осигури уважението на прислужниците, той се прояви като разгневен млад мъж. Но по-късно следобед до такава степен овладя положението, че на Хюстън остана само да посочва местата, където трябваше да се поставят съответните мебели.

Тя изненадано гледаше с какво умение Ян насочваше хората, които сваляха надолу по стълбата тежка писалищна маса. В този момент зад нея се обади Идън:

– Кен беше същият. Мъже като тези двамата никога не са били деца. Лакеите чувстват това и по тази причина са готови без мърморене да се подчиняват на един хлапак, още недорасъл до мъжката възраст.

Тя се обърна към него.

– Можете ли да играете бейзбол?

Очите на Идън светнаха.

– Разбира се, че мога. Да не би да имате намерение да съставите отбор по бейзбол?

– Почти съм събрала хора за такова нещо. Мисля да се обадя в магазина за спортни принадлежности на Воун и да поръчам екипировка за един отбор. Смятате ли, че на моята възраст все още ще мога да се науча да улучвам топката с бухалка?

– Хюстън – заяви той, преди да продължи пътя си към кабинета на Кен, – сигурен съм, че ще се справите с всичко, е което решите да се заемете.

– Вечерята е в седем! – извика след него тя. – Официалното облекло е задължително.

Чу го да се смее, преди да затвори зад себе си вратата на кабинета.

Вечерята протече миролюбиво. Спокойното, търпеливо държание на Идън направи впечатление на Ян. Гневният инат на момчето лека-полека се стопяваше.

Следващият ден обаче донесе изненади. За вечерята Хюстън облече бледозелена рокля от рипсена коприна, с мрежеста наметка, обшита със стоманеносиви стъклени перли. Още не беше виждала Кен, откакто следобед се беше върнал от деловото си пътуване, а той със сигурност не възнамеряваше да се преоблече за вечерята. Но тя не смяташе да се разправя с него по този повод. Нека спокойно се яви на вечеря с подгизналата си от пот „униформа“ и да установи, че само той сяда на масата с мръсни дрехи.

Идън, който изглеждаше изненадващо добре в тъмния си вечерен костюм, я очакваше на първото стъпало, а Ян, облечен в един от новите костюми на Идън – беше му само малко широк, – стоеше в един сенчест ъгъл на коридора.

Хюстън не каза нито дума, облегна се на ръката, която ѝ предложи Идън, и протегна другата си ръка към Ян. Няколко дълги секунди той не се помръдна; но след като Хюстън си остана с протегнатата ръка, той се измъкна от ъгъла си, приближи се и я хвана под ръка.

Стълбата беше достатъчно широка, така че тримата спокойно слизаха един до друг.

– Ян – каза Хюстън, – нямам думи да ти се отблагодаря за помощта, която ми оказа през последните дни.

– Нали все пак трябваше да си заслужи препитанието – промърмори момчето, гледайки смутено встрани. Но беше явно, че нейните думи му повлияха добре.

– Къде, по дяволите, сте се скрили всичките? – извика отдолу Кен, вдигна очи и ги видя да слизат по стълбището. – Да не би случайно да излизате? Идън, от теб още имам нужда. – Докато казваше това, той не откъсваше очи от жена си. Другите двама като че ли изобщо не съществуваха за него.

– На път сме към трапезарията – отговори Хюстън, докато със сила задържаеше ръката на Ян. Момчето се опитваше да се освободи от момента, в който Кен се появи в салона. – Не би ли желал да вечеряш с нас?

– Все някой в тази къща трябва да работи за насъщния – изфуча Кен, обърна се на токовете си и изчезна в кабинета.

По време на вечерята, докато се поднасяха едно след друго изискани ястия, Хюстън насочи разговора към книгите, които Ян беше прочел през последните дни. Тази тема не беше засягана миналата вечер.

Ян за малко не се задави с парче печено филе. Неговите чичовци, Раф и Шъруин, винаги го бяха насърчавали да чете. Но той беше придобил навика да върши това тайно, тъй като се страхуваше, че работниците от бригадата ще му се присмиват.

– Марк Твен – заяви предизвикателно той, след като беше успял да преглътне коварната хапка.

– Добре – каза Хюстън. – Още утре ще се опитам да ти намеря частен учител, който да те обучава тук, в къщи. Намирам, че това е по-добро разрешение, отколкото да те изпратим в училище. Ти си доста по-възрастен от децата, е които би трябвало да учиш в един клас. Освен това предпочитам да бъдеш до мен.

За момент Ян изгуби способността си да говори.

– Нямам намерение да ходя на училище и да оставя да ми се присмиват – избърбори припряно той. – Ще се върна обратно в лагера и ще работя в мината...

– Разбира се – прекъсна го меко Хюстън. – Но утре ще дойде шивач да ти вземе мярка, защото искам костюмите, които ще носиш в бъдеще, да ти стоят добре. Аха, идва кремът. Мисля, че ще ти хареса, Ян.

Като видя слисаното лице на младежа, Идън не можа да се сдържи.

– Откажи се да противоречиш на тази дама, моето момче – посъветва го през смях той. – При нея във всички случаи ще загубиш.

– Но не и той – изфуча Ян.

– Той най-много от всички – отговори сериозно Идън.

Тъкмо бяха започнали десерта, когато влезе Кен. Хюстън беше убедил Ян да им разкаже историята на Хъкълбери Фин, ала когато Кен влезе в трапезарията, момчето веднага престана да говори и втренчи поглед в чинията си.

– Трябва ви дяволски много време, за да се нахраните – извика Кен, вдигна крак върху един от тапицираните столове и си взе чепка грозде от фруктиерата, поставена по средата на масата.

Погледът, който му отправи Хюстън, го накара веднага да свали крак от тапицерията и да седне на стола. Тя кимна на един лакей, който постави прибори за Кен и бързо го обслужи. Когато се съвзе от изненадата, Кен се нахвърли така лакомо върху шоколадовата шарлота, че другите престанаха да се хранят, за да могат да го гледат. Тогава той остави лъжичката и доби вид, сякаш искаше да избяга от стаята.

Идън отново се зае с десерта си, но Ян все още поглеждаше крадешком към братовчед си.

Хюстън беше освободила стола начело на масата за Кен и седна до Ян, срещу Идън. Обаче Кен се отказа от предложеното му място и седна до Идън. Хюстън улови погледа му и вдигна вилцата си, а Кен започна да следва мълчаливите ѝ указания, така че му се удаде да продължи храненето горе-долу прилично. За да съживи разговора, Хюстън започна да разказва за обработването на външните градини и колко благодарна е японската двойка градинари за помощниците, които им е осигурила.

Кен разказа как се запознал със семейство Накасона, а Идън даде своя принос към разговора, като описа по какъв изпълнен с приключения път някои от растенията от тропическите гори бяха достигнали до неговите оранжерии. Ян попита Идън откъде е дървото, което расте под прозореца му. Всички бяха малко сковани, но все пак вечерята мина успешно, тъй като разговорът не затихна нито за миг и не прозвучаха фалшиви тонове. Когато масата беше вдигната, четиримата се разделиха е усмивка на уста.

След вечерята Кен и Идън отново се оттеглиха в кабинета, докато Ян и Хюстън се отправиха към малкия салон.

Хюстън беше избрала няколко калъфки за възглавници, които украсяваше с бродерия, докато Ян се задълбочи в една книга, а след няколко увещания от страна на Хюстън се съгласи да ѝ прочете една глава. Той имаше приятен глас и дарбата много живо да предава диалозите. След известно време към тях се присъедини и Идън и послуша как чете момчето.

Когато стана време за сън, Хюстън се отправи сама нагоре, тъй като Кен се беше затворил в своя кабинет, а пушекът от пурите му си пробиваше път през процепите на вратата. По някое време през нощта той се промъкна при нея в леглото, притисна я до своето могъщо топло тяло и веднага заспа.

Хюстън се събуди от приятното усещане, което предизвикваха ръцете на Кен по бедрата ѝ. Тя обърна лице към него още преди да е

отворила очи, той притисна устните си в нейните и започна една нежна, продължителна и бавна любовна игра.

Хюстън отвори очи едва когато утолиха страстта си.

– Реши да провериш дали наистина е съпругът ти? – попита с усмивка Кен. – Или рано сутринта би ти харесал който и да е мъж?

Тя реши да отвърне на закачките му със същата монета.

– Как бих могла да те отлича от другите мъже, като досега съм спала само с теб? Или трябва да изуча каква е разликата?

По лицето му премина тъмна сянка и той бавно се надигна от леглото.

Хюстън обгърна с ръце бедрата му и притисна гърдите си към гърба му.

– Това беше само шега. Нямам никакво желание да узная какви са другите мъже.

Той разтвори ръцете ѝ.

– Но аз трябва да работя и да се опитам да спечеля достатъчно пари за издръжка на армията, която си наела.

Хюстън остана да лежи в леглото и го наблюдаваше, докато изчезна в банята. Това беше част от неговата същност, до която тя все още нямаше достъп.

Едно почукване по вратата на спалнята не ѝ остави повече време за размишления.

– Мис Хюстън – обади се Сюзън, – мис Джоан Тагърт е долу заедно с баща си и една кола, пълна с разни неща. И двамата искат да говорят с вас.

– Идвам веднага – извика Хюстън и напусна с нежелание леглото си. Кен би могъл да остане още малко при мен, мислеше тя. Но когато се облече, той вече работеше в своя кабинет.

Слезе долу и отведе Джоан в малкия салон.

– Толкова се радвам, че си решила да приемеш моето предложение – започна Хюстън. – Без икономка наистина не мога да се справям.

Джоан я прекъсна с едно движение на ръката.

– Няма смисъл да ме залъгваш. Много добре разбирам защо ми предлагаш тази работа и напълно съзнавам, че първо трябва да науча всичко от теб, а по тази причина в началото не само няма да бъде полезна, но и ще ти бъде в тежест. Но възможността да отърва семейството си от робския труд в каменовъглените мини е по-важна от моята гордост. Раф принуди Ян да напусне рудника, а баща ми принуди мен. Дойдох да те помоля за едно още по-голямо благодеяние от това, което вече ми

оказа. Ще работя за теб до припадък, ако позволиш баща ми да живее при мен.

– Разбира се – отговори бързо Хюстън. – Освен това ти си член на семейството, Джоан. Не е необходимо да работиш за мен като икономка. Можеш да живееш тук като гостенка, която не е длъжна да прави нещо, а само да се чувства добре.

– Без работа бих изтраяла при теб най-много две седмици – засмя се Джоан. – Щом баща ми е добре дошъл, с радост оставам и аз.

– Само ако се храните заедно с нас на семейната маса. Тя е огромна и почти винаги празна. Сега ще ме запознаеш ли с баща си?

Когато Хюстън видя Шъруин Тагърт, тя веднага разбра защо Джоан искаше да го измъкне от миньорския лагер. Шъруин беше смъртно болен. Очевидно баща и дъщеря бяха наясно по този въпрос, но никога не отваряха дума за това.

В лицето на Шъруин Хюстън опозна един благ, добре възпитан представител на фамилията Тагърт. Само след четвърт час всички прислужници в къщата се стараяха да му създадат всевъзможни удобства. Имаше само един кратък спор по въпроса, къде да живее по-старият Тагърт, при който в крайна сметка Джоан успя да се наложи. Настаниха го в долните стаи за икономката, които имаха отделен вход към градината и се намираха точно до стълбището за прислугата. Джоан се установи в стаите на втория етаж.

Кен остана в кабинета си, когато сервираха обяда; но Идън се появи на трапезата, която междуременно се беше увеличила с още двама души. Ян видимо се отпусна, когато насреща му седнаха чичо му и братовчедка му, и обядът се превърна в много забавно преживяване. Шъруин разказваше весели истории от живота на миньорите. Когато в столовата влезе Кен, всички се смееха.

Той зае отреденото за него място и до края на обяда почти не продума, само наблюдаваше всекиго, и особено Хюстън, по какъв начин поднася хапките към устата си. Тя се хранеше бавно, съзнателно разтегляше движенията и вдигаше високо всяка лъжица или вилица, за да може Кен да види какви прибори използва.

Към края на обяда Хюстън се обърна към Ян и каза:

– Имам добра новина за теб. Вчера изпратих телеграма до един приятел на баща ми в Денвър и го попитах не би ли желал да се премести в Чандлър и да ти дава уроци. Мистър Честертън е пенсиониран британски изследовател, който по поръчка на своето правителство е пропътувал целия свят. Проучил е Нил до изворите му, пирамидите,

високопланинското плато на Тибет. Мисля, че няма кътче на тази планета, което той да не познава. Тази сутрин получих потвърждение, че с удоволствие ще дойде тук. Смятам, че ще бъде фантастичен учител. Как мислиш, Ян?

Момчето можа само да я погледне е широко разтворени очи.

– Африка? – успя най-после да продума то.

– Познава я като джоба на жилетката си. – Тя бутна стола си назад и се изправи. – Кой от вас би пожелал сега да поиграе малко бейзбол? Доставих необходимото оборудване, а на моравата зад северното крило е очертано игрище. Набавих и упътване, но за съжаление не разбирам нито дума.

– Мисля, че Ян ще ти предаде основните понятия – отговори с весело намигване Шъруин. – А бих се обзаложил, че и Идън владее някои от правилата на играта.

– Ще играете ли с нас, Идън?

– С удоволствие.

– А ти, Джоан?

– Тъй като нямам и понятието откъде да започна като икономка на тази голяма къща, със същия успех бих могла да бъда безполезна и на игрището за бейзбол.

– А ти, Кен? – попита Хюстън, когато той тръгна да излиза. Лицето му изразяваше неловко объркване.

– Аз трябва да работя. Ти също си ми нужен в кабинета, Идън.

– Смятам, че с това отпадам като играч на бейзбол – отбеляза Идън, надигайки се от стола си. – В такъв случай ще се видим на вечеря.

Когато двамата се оттеглиха в кабинета на Кен, Идън с удоволствие наблюдаваше как приятелят му марширува насам-натам из стаята и непрекъснато поглежда през прозореца. Идън си задаваше въпроса, дали Хюстън нарочно не беше поставила игрището точно под кабинета му. Трябваше по три пъти да повтаря въпросите си, преди Кен да се сети да отговори.

– Тя наистина е хубава, нали? – попита по едно време Кен.

– Кой? – усмихна се Идън, решил да се прави на ударен, докато разглеждаше купчина телеграми, пристигнали сутринта: предложения за покупка на парцели, фабрики, акции – всичко, което Кен в момента купуваше или продаваше.

– Хюстън, разбира се! По дяволите! Я го виж ти Ян! Играе бейзбол. На неговите години аз работех по четиринадесет часа на ден.

– Той също – отговори спокойно Идън. – И аз съм от тия, дето цял

живот са работили. Точно това е причината, поради която момчето играе сега – добави той и остави телеграмите обратно на бюрото. – Тия неща биха могли да почакаат няколко часа. Смятам да изляза за малко и да се порадвам на слънцето. Ще ми се да поговоря известно време и за нещо друго, не непрекъснато за пари.

На вратата той се спря.

– Ще дойдеш ли с мен?

– Не – отговори Кен, без да вдига очи от своите документи. – Все някой трябва да остане... – Той погледна нагоре. – По дяволите, да! Ще дойда и аз. Колко ли далеч може да се изпрати топката с такова дърво? Басирам се сто срещу едно, че мога да победя и теб, и всеки друг от тези, които са на игрището.

– Приемам баса – отговори сериозно Идън и излезе от кабинета.

Кен се нахвърли върху бухалката за бейзбол като дете върху кутия бонбони. Трябваше да замахне три пъти, преди да успее да улучи топката – но никой не се осмели да му разясни правилото, че след три неуспешни опита излизаш от играта. За сметка на това обаче, когато удари топката, тя полетя като куршум във въздуха и счупи едно стъкло на втория етаж. Това го зарадва безмерно и от този момент нататък той самоуверено даваше съвети как да се борави с бухалките за бейзбол.

По едно време за малко не се стигна до сбиване с бухалки между Кен и Ян, но Хюстън все пак успя да раздели двамата, преди да се пролее кръв. Последствието от намесата ѝ беше, че двамата мъже моментално се нахвърлиха върху нея и ѝ заявиха да бъде така добра да не се намесва в чуждите работи. Тя се оттегли към края на игралното поле, откъдето Шъруин развеселено наблюдаваше двамата побойници.

– Едва сега Ян ще се почувства тук като у дома си – усмихна се той. – В лагера той непрекъснато се препираше за нещо с Раф. Досега тук му липсваха дискусиите.

Хюстън неволно изстена.

– Кен също казва, че дискутираме, когато започне да спори с мен. Надявам се, че няма да се стигне до сериозно нараняване.

– Смятам, че твоят Кен е прекалено разумен, за да позволи да се стигне дотам. Твой ред е да удряш топката, Хюстън.

Хюстън не полагаше големи усилия да улучи топката, която хвърляха към нея; много повече ѝ хареса, когато Кен я обгърна с ръце, за да ѝ покаже как да държи бухалката. Ян веднага извика, че по този начин предоставя неспортсменско предимство на противниковия отбор, а докато Кен даваше на младия си братовчед съответен по сила и аргументи

отговор, Хюстън успя да улучи топката и я изпрати далеч зад втория флаг.

– Бягай! – извика Джоан. – Бягай, Хюстън, бягай!

Хюстън хукна колкото ѝ държат краката, повдигнала фустите си почти до коленете. Идън, застанал зад първия флаг, се ухили като дете на захарно петле; Кен обаче веднага спринтира по тревата след подскачщата топка, успя да я хване и побягна подир Хюстън. Тя обърна глава назад, видя, че я настига, и си помисли, че няма да преживее сблъскването, когато той я догони между двете бази. Побягна още по-бързо и чу далеч отзад рева на двата отбора, които крещяха на Кен да спре, преди сериозно да е наранил жена си.

Той я настигна на основната база, успя да я хване за глезените и тя се просна на моравата с цялата си дължина. Но когато зарови лице в тревата, успя да докосне с протегнатите си ръце базовата дъска.

– Хюстън направи точка! – извика Шъруин.

Кен скочи и се разкрещя срещу по-ниския с една глава възрастен мъж, а Ян, който беше от неговия отбор, го подкрепи не по-малко буйно. Но Шъруин остана съвсем спокоен и невъзмутим на края на игрището.

Джоан помогна на Хюстън да стане от земята и провери главата и ръцете ѝ за цитини и ожулвания. В това време Хюстън гледаше с любов към разгневения си съпруг.

– Той не обича да губи, нали?

– Също толкова малко, колкото и ти – отговори тихо Джоан, докато разглеждаше огромната дупка в полата ѝ и зелените петна по челото ѝ.

Хюстън докосна мъжа си за ръката.

– Макар че днес така унищожително те бихме, мили мой, надявам се, че ще изпиеш с нас по нещо разхладително, а утре отново можеш да опиташ да ни победиш.

За момент Кен смръщено изглежда жена си, но скоро се засмя, прегърна я през кръста и я завъртя в кръг около себе си.

– Досега винаги – рано или късно – съм успявал да победея големите финансисти на Уол стрийт, но теб, лейди, още не съм успял да победея в никоя област.

– Престани да се хвалиш и ела с нас в къщи – извика Идън. – Ще има нещо за ядене.

След това той учтиво се обърна към Джоан и ѝ предложи ръката си. Двете двойки тръгнаха бавно към къщата, последвани от Ян и Шъруин.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Като че ли играта на бейзбол разтопи леда между различните членове на семейство Тагърт. Кен вече не оставаше в кабинета си, когато другите се хранеха, а Ян не седеше мълчаливо и сърдито на масата. Веднъж Кен заяви на Ян, че е един мечтател, който няма представа за реалния свят. Ян, който прие думите на братовчед си като предизвикателство, предложи да му покаже нещо от „действителния свят“ с изрази, които накараха Хюстън да го предупреди, че при повторната им употреба ще бъде принудена да го отстрани от семейната трапеза.

Кен започна да въвежда Ян в света на сделките, показваше му ежедневните борсови бюлетини и го учеше как да чете договорите. Само след няколко дни Ян вече говореше за пет- или шестцифрени суми, с които се плащаха поземлени участъци в градове, които познаваше само от вестниците.

Един ден Хюстън видя как Шъруин драскаше нещо върху парче хартия. По-късно, като разгледа внимателно рисунката, тя разпозна върху нея почти съвършеното изображение на една разпространена в околностите на Чандлър птица – дрозд. Тогава поръча при Ссйлс преносим статив, четки и водни бои и ги връчи на Шъруин, придружени от една пълна е излишни подробности лъжа – била намерила тези неща в склада, а дали той знаел кой би могъл да ги използва? Тя се страхуваше от прословутата Тагъртова гордост и смяташе, че ако му каже направо, той непременно ще отклони подаръка.

Но Шъруин само се засмя и я погледна с такъв проникателен поглед, че Хноън цялата се изчерви. Той спокойно прие подаръка и нежно я целуна по бузата. След този ден непрекъснато седеше навън в градината и рисуваше всичко, което привличаше вниманието му.

Хюстън два пъти посети Блеър в новата клиника за жени на семейство Уестфийлд. След дългогодишната раздяла двете едва сега имаха възможност да се опознаят истински. Оставаха с часове заедно, а един ден ѝ се обади Лий и я помоли да намери прислуга за него и Блеър. Лий беше много предпазлив и съдържан по телефона и тя неволно си спомни как в църквата, когато беше обявен годежът му е Блеър, той се опита да поговори с нея, а тя доста неучтиво го отряза.

– Лий – започна тя, – толкова се радвам, че всичко свърши добре. Аз наистина съм щастлива с Кен.

Той се забави с отговора си.

– Не исках да ти причиня болка, Хюстън.

Тя се засмя в слушалката.

– В действителност аз бях тази, която настояваше Блеър да се сменят с мен. Може би инстинктивно съм усещала, че вие двамата сте по-добра двойка, отколкото аз и ти. Не искаш ли да забравим всичко и отново да бъдем приятели?

– Това е и моето най-искрено желание. Между другото, Хюстън, ти наистина имаш добър мъж.

– Да, разбира се, но защо ми казваш това?

– За съжаление трябва да се връщам при пациентите. Още веднъж много ти благодаря за съдействието по въпроса за прислугата. От тези неща Блеър разбира по-малко и от мен. Вероятно ще те види в неделя в църквата. До скоро!

Тя изгледа намръщено телефона, после вдигна рамене и се върна в библиотеката.

Бяха минали три седмици от сватбата, когато Хюстън уведоми Кей, че има намерение да преустрои кабинета му. Беше подготвена за протестите му, но не и за остротата на неговите аргументи. Опитвала се да ограничи личното му свободно пространство, заяви той и изрази това с думи, които тя никога не беше чувала досега; въпреки че не се изискваше особена интелигентност, за да се разбере значението им.

Идън и Ян стояха настрана и слушаха с интерес, любопитни кой ще излезе победител от тази оспорвана битка.

Хюстън нямаше представа как да овладее положението, но беше твърдо решена да въздвори ред в тази стая.

– Аз ще почистя кабинета ти и ще го мебелирам, както е редно. Или ще ме оставиш да направя това сега, под твое наблюдение, като ми казваш какво ти харесва и какво не, или ще го направя, докато спиш!

Кен се наведе заплашително над нея и Хюстън бе принудена да се облегне на стената. Но не мръдна от мястото си.

Тогава Кен изхвърча от кабинета и така силно тръшна вратата зад гърба си, че тя за малко не изскочи от пантите си.

– Проклети жени! – изрева той. – Никога не оставят мъжа на спокойствие! Винаги трябва нещо да разместват, да преправят; никога не са доволни, когато мъжът се чувства щастлив.

Когато Хюстън се обърна към Идън и Ян, те се усмихнаха кисело и също напуснаха стаята.

Хюстън знаеше, че задачата ѝ няма да бъде от лесните, но не беше

предполагала, че ще се натъкне на такава кочина: шест души трябваше в продължение на час и половина да стържат и да лъскат, докато подът, шкафовете, камината и мраморните глави на лъвовете от облицовката й отново блеснаха в цялата си чистота. След това Хюстън извика лакеите, които изнесоха евтиното дъбово бюро на Кен и го замениха с писалищна маса от 1740 година, изработена от компанията „Уилям-Кент“. Големото писалище от тъмно дърво имаше три ниши за столове – два за шефа и неговия помощник и един за евентуален посетител. Хюстън постави пред писалището две удобни, тапицирани в червено кресла, а за Кен беше предвиден грамаден стол с червена тапицерия от кожа зад бюрото. Още при първото си посещение в склада беше забелязала това чудовище и веднага разбра за кого е предназначено то.

Когато писалището зае определеното му място, Хюстън заповяда всички прислужници с изключение на Сюън да напуснат стаята. Двете жени внимателно се заеха да сортират съдържанието на чекмеджетата и преградките. Хюстън знаеше, че няма никакъв смисъл да се опитва да подреди документите, които бяха нахвърляни по всички подходящи и неподходящи места на кабинета. Тя само възложи на Сюън да донесе две ютии, с помощта на които изгладиха измачканите писма и документи, преди да ги подредят.

Два кабинетни шкафа със стъклени врати, пълни догоре с кореспонденция, бяха разположени от двете страни на камината. Зад документацията Хюстън откри четири бутилки уиски и шест чаши, които очевидно не бяха изплаквани от преди четири-пет години.

– Извари ги в сапунена вода – нареди Хюстън, като държеше чашите възможно най-далече от себе си. – И занапред имай грижата всяка сутрин мистър Тагърт да намира чисто измити чаши в шкафа на кабинета си.

След това тя подреди колекцията от малки, изработени от месинг статуи на Венера зад стъклените врати на шкафовете с документи.

– Това положително ще се хареса на мистър Кен – изкиска се Сюън, разглеждайки голите дами с доста закръглени прелести. – Сигурно са били набавени специално за него.

В ламперията на северната стена Хюстън откри два вградени шкафа, скрити зад дървения орнамент. Когато отвори единия от тях, тя неволно ахна от почуда: между документите лежах дебели купчини банкноти, една част завързани, други оформени на снопчета. Имаше също и няколко едри банкноти, които се ръзхвърчаха по пода, когато тя отвори вратичката на шкафчето.

Въздишайки, Хюстън започна да сортира банкнотите.

– Кажете на Албърт да се обади на търговеца на железарски изделия и да му каже да ни изпрати незабавно каса за налични пари. А сега да видим дали не бихме могли с помощта на ютиите да изгладим поне малко и банкнотите.

С ококорени от изненада очи Сюзън се зае да гледи банкноти по хиляда долара.

Когато Кен видя отново своя кабинет, той известно време се разхождаше мълчаливо из него, погледна тъмнокафявите завеси от брокат, колекцията от голи хубавици, креслото от червена кожа, в което удобно се настани, и накрая проговори:

– Радвам се, че поне не си боядисала стените в розово. А сега ще ме оставиш ли най-после да работя?

Хюстън се усмихна и на минаване залепи устни на челото му.

– Знаех, че ще ти хареса. Независимо дали го признаваш или не, ти харесваш красиви неща.

Той се протегна и хвана ръката ѝ.

– Предполагам, че имаш право – промълви той и я погледна право в очите.

Хюстън излезе от кабинета, сякаш стъпваше по облаците, а когато отиде на проба при шивачката, през цялото време си тананикаше.

Два дни по-късно те дадоха първата си официална вечеря, която премина при огромен успех. Хюстън покани само някои от най-добрите си приятели, които Кен вече познаваше, за да не се чувства той неловко, а да му е приятно с гостите. Кен се прояви като любезен домакин. Наливаше на дамите шампанско и развеждаше всеки, който проявеше желание, да разгледа вече подредените стаи.

Но по-късно, когато започнаха забавленията, на Хюстън много ѝ се искаше да потъне вдън земя. Беше поканила един ясновидец, който пътуваше на турне, да покаже изкуството си пред гостите. През първите десет минути Кен се въртеше неспокойно на стола си, а след малко започна да говори с Идън за покупката на някакъв недвижим имот, Хюстън го побутна с лакът, но той се обърна към нея и заяви с прекалено висок глас, че смята този човек за измамник и че отказва да седи тук дори една минута повече. После се надигна и пред всички гости напусна салона. Хюстън остана строго изправена на своя стол и с ръка даде знак на ясновидеца да продължи спиритическия сеанс.

По-късно, когато гостите си бяха отишли, Хюстън откри съпруга си в дъното на градината. Тя вървеше по виещите се алеи, които

завършваха в плоска, обрасла с трева падина. Високият хълм с голямата къща върху него остана далеч назад. Пред нея се простираше някакво тайнствено, омагьосано кътче, заобиколено от високи дървета и жив плет. Чуваше се само цвърченето на птичките, които мътеха в гнездата си.

– Този човек не ми хареса, Хюстън – заговори Кен, без да се обръща. Той стоеше с пура в уста, облегнат на едно дърво. – Вълшебства и магия не съществуват и аз не мога просто да си остана на мястото и да се правя, че вярвам в тях.

Тя постави показалец върху устните му, за да го накара да замълчи и бързо обви врата му с ръцете си. Той се наведе над нея, за да я целуне, и тялото ѝ се прилепи до неговото.

– Как можа една лейди като теб да се омъжи за коняр като мен? – прошепна той.

– Щастлива случайност – засмя се тя и впи устните си в неговите.

Едно от нещата, които Хюстън особено ценеше у Кен, беше неговото безгрижие по отношение на правилата за прилично държание. Ето и сега близо до тях всеки миг можеха да се появят хора – прислужници от къщата, които правеха вечерната си разходка, или градинари, излезли да потърсят забравени сечива, – но това ни най-малко не го смущаваше.

– Имаш дяволски много неща върху себе си – каза той, когато започна да разкопчава роклята ѝ и я смъкна от раменете ѝ.

Когато тя застана пред него по бельо, а роклята се разпростря на моравата, той мушна ръка под коленете ѝ и я понесе напреки през тревата и цветята към един мраморен павилион, в който бе поставена статуята на Диана, богинята на лова.

Положи я в тревата, пред краката на богинята, и започна малко по малко да отстранява остатъка от бельото ѝ, като целуваше всяка част на тялото, която разголваше.

Хюстън беше убедена, че никога досега не се е чувствала толкова добре, и много бавно позволяваше на страстта си да се разпали, тъй като искаше да продължи до безкрайност момента на сливането им.

Той галеше и милваше тялото ѝ, докато ѝ се зави свят. Всичко се завъртя около нея, а върховете на пръстите ѝ като че свиреха някаква мелодия.

Когато Кен най-после намести тялото си върху нейното; той се усмихна, сякаш беше прочел мислите ѝ. Тя се вкопчи в него, притисна го още по-силно до себе си, докато цвете тела се сляха в едно.

Той се движеше почти лениво в сравнение с предишните пъти,

продължаваше екстаза ѝ и много бавно я доведе до един недостиган досега връх на чувствена наслада.

– Кен! – шепнеше тя отново и отново. – Кен!

Когато настъпи мигът на освобождаването, тя се разтрепери и цялото ѝ тяло се разтърси под напора на нейния собствен оргазъм.

Той лежеше върху нея, потънал в пот, притискайки я силно до себе си. Кожата му имаше цвят на бронз на лунната светлина.

– Какво направи е мен, жено? – стори ѝ се, че го чу да мърмори.

После бавно се отстрани от нея.

– Да не ти е студено? Искаш ли да се върнем в къщи?

– В никакъв случай – отговори тя, притискайки се до него, докато хладният планински въздух милваше гладката ѝ кожа. После погледна нагоре към статуята, която сякаш плуваше във въздуха над тях.

– Сигурно знаеш, че Диана е и богиня на целомъдрието. Мислиш ли, че сега ни е сърдита?

– Вероятно ревнува – изръмжа Кен и прокара ръка по гладката кожа на бедрата и.

– Защо Джейкъб Фентън с плащал на Шъруин пълна надница за работа в шахтата, когато всеки вижда, че той е прекалено слаб, за да я изработи?

Стонът, който Кен издаде, когато се търкулна настрани от нея, сякаш идваше от дъното на душата му.

– Както разбирам, нашият меден месец окончателно свърши. За теб може би не, тъй като ти още през първата брачна нощ ми досаждаше с подобни въпроси. Предполагам, че можеш и сама да се облечеш. Имам да свърша още някои делови работи, преди да си легна да спя. – С тези думи той я остави сама в огрения от луната павилион.

Хюстън едва не избухна в плач, но въпреки това се зарадва, че най-после беше изплюла камъчето и беше попитала Кен за това, което отдавна я занимаваше.

Съществуваше дълбока пропаст между семейството на Фентън и това на Тагърт и тя беше убедена, че той никога не би могъл да бъде истински щастлив, преди да се е освободил от тази травма, която очевидно го потискаше още от младежките му години.

През следващата нощ Хюстън се стресна в съня си и седна в леглото, окъпана в пот. Усещаше, че животът на сестра ѝ е в опасност. Припомни си една история, която отдавна би изчезнала от паметта ѝ, ако майка ѝ не беше я повтаряла толкова често. Шестгодишна, един следобед тя внезапно изпуснала най-хубавата кана за чай на майка си и

започнала да плаче, твърдейки, че Блеър е ранена. Тръгнаха да я търсят и накрая я намерили на ръба на една пропаст, в безсъзнание, със счупена ръка, паднала от едно дърво. А този следобед Блеър трябвало само да отиде на урок по танци.

Обаче след това тази странна, свръхестествена връзка между сестрите близначки беше отслабнала – до тази нощ. Кен изтича да се обади на Леандър, а после два часа държа Хюстън в ръцете си, докато силната треска най-после премина. По някакъв начин тя усети, че опасността вече е отстранена, и потъна в дълбок сън.

На другия ден Блеър пристигна в къщата на сестра си, остана при нея цял следобед и ѝ разказа какво в действителност се беше случило. Животът ѝ наистина беше изложен на опасност и сестра ѝ беше предотвратила нещастieto с навременната си намеса, макар и от разстояние.

Четири дни по-късно в живота им внезапно се появи Закариа Тагърт. Семейството точно сядаше на масата за обед, когато едно момче, следвано от изплашения лакей, се втурна в трапезарията и започна да крещи, че хората му казвали, че Кен Тагърт му бил баща, но той вече си имал един и не искал втори. Още преди да успеят да си поемат дъх, момчето вече беше изчезнало.

Всички седяха като парализирани, само не и Кен. Той зае мястото си и спокойно попита прислужницата каква супа има днес.

– Кен, мисля, че би трябвало да го върнеш – промълви Хюстън.

– И защо?

– За да говориш с него. Мисля, че сърцето му е наранено от откритието, че мъжът, когото е смятал за свой баща, всъщност не му е никакъв.

– Мъжът на Пам е баща на момчето, доколкото аз мога да съдя за това. С положителност не бих му казал нещо друго.

– Най-добре е да обясниш това на детето.

– Не знам как се говори с деца.

Хюстън само го изгледа.

– По дяволите! Ако нещата продължават така, след една година ще банкрутирам, жено, защото трябва да жертвам скъпоценното си време за незначителни неща, които ти обаче считаш за особено важни.

Когато тръгна към вратата, Хюстън докосна ръката му.

– Кен, не му казвай нещо, което да прозвучи, сякаш искаш да го купиш. Кажи му истината и го покани в къщи да се запознае с братовчед

си Ян.

– Зашо веднага да не му кажа и той да дойде да живее тук, за да ти помага да ме отклоняваш от работата ми? – Той излезе през вратата и измърмори: – Човек вече не може и да се нахрани като хората.

Кен не бързаше много да настигне момчето, но в същото време Зак толкова бавно се придвижваше към входната врата, че той го настигна без никаква мъка.

– Обичаш ли да играеш бейзбол? – попита той.

Зак се обърна. Хубавото му лице беше разкривено от гняв.

– Да, но не с теб!

Кен явно беше стреснат от гневната реакция на момчето.

– Ти нямаш никаква причина да ми се сърдиш. Според всичко, което съм слушал, баща ти е бил много добър човек, а аз никога не съм твърдял противното.

– Обаче хората в този глупав град казват, че в действителност ти си ми баща.

– Те твърдят това само в преносен смисъл. До преди няколко седмици аз изобщо не подозирах за твоето съществуване. Обичаш ли уиски?

– Уиски? Аз... не знам. Никога не съм пил такова нещо.

– Тогава се върни с мен. Ще прием по едно уиски и аз ще ти обясня как става това с бащите и майките и каква роля играят хубавите момичета.

Хюстън преживя един неспокоен следобед, тъй като Кен прекара часове със сина си в своя кабинет, зад затворени врати. Но когато надвечер Закариа си тръгна, той изгледа Хюстън през спуснатите си клепки, лицето му се изчерви, но после дръзко цъкна с език.

– Закариа се държа доста странно при сбогуването – каза тя на Кен малко по-късно.

Мъжът ѝ съсредоточено разглеждаше ноктите на пръстите си.

– Аз му обясних как се правят бебета. Вероятно съм навлязъл твърде много в подробности при тези обяснения.

Хюстън го гледаше със зяпнала уста. Кен си взе една ябълка от фруктиерата.

– Тази нощ ще трябва да работя, тъй като утре Зак ще дойде у нас да играе бейзбол с мен и Ян.

Той хвърли остър поглед към нея.

– Не се ли чувстваш добре? Лицето ти направо е позеленяло. Може би трябва да си полегнеш. Домакинството постепенно ти се качва на

главата. – Той я целуна по бузата и се запъти към кабинета си.

Четири дни по-късно Кен реши сам да се огледа в магазина на Воун и да купи някои и други спортни принадлежности. Неговият отбор, към който принадлежеше и Идън, понесе съкрушително поражение от Ян и Закариа. Ян, който беше прекарал по-голямата част от своя млад живот в каменовъглените мини, изпитваше голямо уважение към Кен, а и все още му липсваше достатъчно самочувствие, за да обвини братовчед си, че не спазва правилата на играта. В края на краищата Кен плащаше булките за бейзбол.

Зак не чувстваше подобни скрупули. Той настояваше Кен педантично да се придържа към правилата на играта и не позволяваше на баща си никакви нарушения, което Кен обяви за чист формализъм. Досега Кен беше принуден да стои настрана от всички видове игри, защото отказваше да ги играе според правила, измислени от други хора. Сега беше твърдо решен да измисли нов правилник за бейзбол.

Когато двамата с Идън разгледаха магазина за спортни принадлежности, Кен реши да купи екипировка за тенис, велосипеди и всички уреди, необходими за обзавеждане на гимнастическа зала.

На другия край на щанда стоеше Джейкъб Фентън. Той вече рядко напускаше къщата си, предпочиташе да си стои затворен в кабинета, да проучва борсовите бюлетини и да прокллина сина си, защото не проявяваше и най-малък интерес към бизнеса. В последно време обаче се чувстваше малко по-добре, тъй като неговата дъщеря, която преди години беше отхвърлил като недостойна, се беше върнала в къщи с прекарасен син.

Младият Закариа обединяваше в себе си всичко, което един мъж би могъл да иска от своя син: желание да учи, интерес към бизнеса, изключителна интелигентност и дори чувство за хумор, Фентън намираще у Закариа само един недостатък: той все повече харесваше същинския си баща. Един следобед, когато трябваше да си стои в къщи и да изучава експлоатацията и управлението на каменовъглените мини, които щеше да наследи подир време, той отиде при баща си да играе с него бейзбол. Това се повтаряше почти всеки ден. Затова Джейкъб реши, че клин клин избива, и излезе да купи на момчето всички спортни уреди, които можеха да се намерят на пазара.

С ръце, пълни с ракети за тенис и гири, Кен заобиколи един щанд и се намери лице в лице с Джейкъб Фентън. Той се втреничи в него и в

тъмните му очи проблясна гневна искра.

Джейкъб нямаше никаква представа кой беше този широкоплещест тъмнокос гигант, макар че по някакъв начин му изглеждаше познат. Във всеки случай костюмът, който този млад мъж носеше, струваше много пари.

– Извинете, сър – промърмори Джейкъб и се опита да мине покрай него.

– Значи дори не ме познаваш, ако не ти държа стремето, а, Фентън?

Чак сега в ума му проблесна мисълта, че този мъж страшно му напомняше Закариа. И много добре разбра причината за омразата, изписана по лицето на Кен Тагърт. Без да каже нито дума, се обърна настрана и си тръгна.

– Един момент, Фентън! – извика след него Кен. – След две седмици те каня в къщата си на вечеря.

Джейкъб Фентън спря за миг, обърнат с гръб към него, после кратко кимна и напусна магазина. Без да продума, Кен остави по рафтовете уредите, които държеше в ръцете си, а Идън връчи на собственика на магазина дълъг списък от неща, които трябваше да им достави в къщи.

– Изпратете всичко това у нас – проговори Кен, без да обяснява кой е и къде живее. След това излезе от магазина и се метна на капрата на старата си карета.

Когато Идън седна до него, Кен подкара конете.

– Смятам, че вече е време да си набавя нещо по-добро за разходки из този град.

– Защо? За да направиш впечатление на Фентън?

Кен хвърли остър поглед към своя приятел.

– Защо си толкова кисел?

– А ти защо покани стария Фентън на вечеря?

Мускулите по лицето на Кен се опънаха.

– Дяволски добре знаеш защо.

– Да, знам. Защото искаш да му покажеш, че си стигнал по-далеч от него. Защото искаш да се похвалиш пред него с хубавата си къща, с чудесните си сребърни прибори за хранене, с красивата си жена. Идвало ли ти е някога наум какво ще каже Хюстън, когато установи, че държиш на нея точно толкова, колкото и на една нова карета?

– Това не е вярно и ти също го знаеш. Хюстън понякога е досадна, но си има и много добри страни – отговори с усмивка Кен.

Идън понижи глас:

– Веднъж ми каза, че ще зарежеш Хюстън и ще се върнеш в Ню

Йорк, когато тя изпълни предназначението си – да седне начело на масата, когато ще поканиш Фентън на вечеря. Каза, че смяташ да я обезщетиш с бижута.

– Аз ѝ подарих цял куфар с бижута на сватбата, а тя още не го е отворила. Очевидно не обича чак толкова много бижутата, колкото си мислех.

– Много добре знаеш, че тя обича теб.

Кен се ухили.

– Така изглежда. Но кой би могъл да каже със сигурност? Ако нямах толкова пари...

– Пари! Копеле такова! Не виждаш по-далече от носа си! Недей да каниш Фентън на вечеря. Не позволявай Хюстън да разбере защо си се оженил за нея. Ти нямаш представа какво означава да изгубиш хора, които обичаш.

– По дяволите! Изобщо не разбирам за какво говориш. Нямам никакво намерение да губя каквото и да било. Искам само да видя Фентън да седи на масата в моята трапезария. Затова съм се трудил почти през целия си живот и не желая да се откажа от това удоволствие.

– Ти изобщо нямаш понятие какво означава думата удоволствие. Ние двамата работихме като луди, защото нямахме нищо друго, освен работата си. Не поставяй отново всичко на карта, Кен. Не го прави!

– Няма да се откажа от нищо. Ти не си длъжен да седиш с нас на масата, ако не искаш.

– Не бих пропуснал дори погребението ти. По тази причина ще седна на масата ти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато Хюстън сложи гребена в косата си, тя забеляза, че ръцете ѝ страшно треперят. Последните две седмици бяха съсипали нервите ѝ. Когато Кен се върна в къщи и съобщи, че е поканил Фентънови на вечеря, тя много се зарадва, защото видя в тази среща възможност да затвори пропастта между двамата мъже.

Но радостната надежда скоро се превърна в отчаяние. Кен се държеше така, като че от тази вечеря зависи животът му. Непрекъснато ѝ задаваше въпроси, дали всичко, което приготвя за вечерта, действително е от най-добро качество. Поиска да види отпечатаните картички за масата и списъка на ястията. Мисис Мърчисън трябваше да му скотви предварително цялото меню, за да може Кен да опита и да провери всяко ястие. Стоеше над главата на лакея, който почистваше стогодишните ирландски сребърни прибори. Инспектира гардероба на Хюстън и намери, че всичко, което виси там, не е достатъчно добро за предстоящата вечеря. Настоя да си ушие нова вечерна рокля в бяло и златно за предстоящото събитие. Дори лично избра плата измежду мострите, които шивачката на Хюстън донесе в къщи. Нареди да бъдат ушити нови дрехи за всички в дома и ангажира двама шивачи, които трябваше да помагат на мъжете при обличането им преди вечерята. Поръча нови ливреи за лакеите, макар че бяха носили старите едва няколко седмици, и Хюстън с голяма мъка успя да го разубеди да не нагизди слугите с напудрени перуки, само защото беше видял в един моден журнал, че придворните лакеи на Уелския принц носят такива перуки.

Затова не беше чудно, че всеки се молеше тази вечеря най-после да дойде и къщата да се успокои. Шъруин и Джоан в последния ден бяха отказали да присъстват, защото не се чувствали добре. Ян, който благодарение на общуването си със Зак доста беше повишил самочувствието си, заяви, че за нищо на света не би пропуснал подобно зрелище. При това Фентън, като собственик на мините, за него беше самият дявол в човешки образ. Момчето трескаво очакваше вечерята, когато щеше като равен да седне на една маса със своя враг.

Дори да беше дошъл президентът на Съединените щати, нямаше да има по-гържествени приготовления и по-изнервени хора от домакините и прислугата. Хюстън се боеше до смърт, че някоя от прислужниците при сервирането на супата ще опръска панталоните на Фентън. И това

вероятно ще бъде достатъчен повод за Кен да убие момичето на място.

Но истинската причина за треперенето на ръцете ѝ беше обещанието на Кен да ѝ довери какво е предизвикало враждебността между двамата мъже. Досега това беше най-съкровено то ѝ желание; но днес с голяма радост би казала на Кен, че изобщо не иска да го знае.

За безпокойството ѝ много допринесе и телефонният разговор, който беше водила с Памела Фентън предния ден. Пам беше помолила Хюстън да отмени вечерята, защото имала лошо предчувствие. Баща ѝ имал слабо сърце, а тя се страхувала, че на масата страстите могат да се разгорещат. Най-много я било страх от избухливия характер на Кен.

Хюстън се опита да поговори за това с Кен, но той каза само, че тя не го разбира. Тя му отговори, че с удоволствие ще се опита да го разбере, ако знае за какво всъщност става въпрос.

И тогава той обеща преди вечерята да ѝ обясни всичко.

А тази вечер тя седеше пред тоалетната си масичка, наблюдаваше лицето си в огледалото и трепереше с цялото си тяло.

Пое шумно въздух и в същия миг забеляза, че Кен стои зад нея.

– Обърни се отново към огледалото – каза той. – Имам нещо за теб.

Тя послушно се обърна и в същия миг Кен окачи на шията ѝ колие от брилянти. Беше високо като изправена якичка, а верижките, които образуваха накит е формата на дъга, стигаха чак под ключиците ѝ. Към колието имаше и обици с двойни верижки от брилянти.

Той се отдръпна крачка назад, за да може да я разгледа.

– Добре е – каза той, хвана я за ръката и я заведе отсреща в своята спалня.

Без да каже нито дума, усещайки твърде осезаемо студените скъпоценни камъни, които стягаха шията ѝ, тя седна пред малката кръгла масичка на синьо кресло, тапицирано с брокат.

Кен отиде до стената, докосна някаква дръжка и освободи малък лост. После отстрани част от ламперията и откри вграден сейф.

– Много малко хора на този свят знаят цялата история, която сега ще ти разкажа. Някои я знаят само отчасти и добавят от себе си останалото. Само че техните предположения нямат нищо общо с действителността. Аз трябваше да търся в продължение на години, докато събрах всички части в едно и научих цялата истина.

Той извади от стенния сейф кожена чанта, отвори я, издърпа от нея малка фотография и я подаде на Хюстън.

– Това е майка ми.

– Чарити Фентън – прошепна тя, разглеждайки красивата жена на

снимката, съвсем млада, с тъмни очи и коси. Вдигна очи към него и видя изписаната по лицето му изненада. – Идън ми съобщи коя е била майка ти.

– Той ти е казал всичко, което знае.

Кен ѝ подаде друга снимка, на която се виждаха четирима млади мъже, доста нервни, позиращи сковано пред екзотичния декор, нарисуван в ателието. Двама от тях много приличаха на Кен.

– Това са четиримата братя Тагърт. Най-младият от тях е Лейл, бащата на Ян, до него е Раф – вторият по възраст, след това идва Шъруин и най-после баща ми, Франк, най-възрастният от братята.

– Приличаш на баща си – каза тя.

Кен не ѝ отговори, а обърна чантата върху кръглата масичка.

– Това са оригинали или заверени копия на документи, които се отнасят до моите родители и до моето собствено раждане.

Хюстън хвърли бегъл поглед към документите и само веднъж клепките ѝ трепнаха, когато видя копието на семейното родословно дърво, според което някой си Натаниел Тагърт се оженил за дванадесетгодишна френска графиня. Но скоро отново погледна нагоре към Кен, очаквайки той да ѝ разкаже историята, свързана с тези документи, и да ѝ даде обяснение за дългогодишната омраза, която изпитваше към семейството на своята майка.

Той пристъпи към прозореца и втренчи поглед надолу към градината.

– Не вярвам да знаеш нещо за Хорас Фентън, тъй като той е починал много преди ти да се родиш. Хорас Фентън е бащата на Джейкъб. Или поне Джейкъб е вярвал, че Хорас е негов баща. В действителност след няколко години брачен живот Хорас изгубил надежда да има собствени деца. Затова осиновил новороденото бебе на една съпружеска двойка, която пътувала за Калифорния, но загинала в каретата си, когато конете на впряга се подплашили.

– Джейкъб едва навършил три години, когато жената на Хорас все пак родила дете, момиченце. Нарекли го Чарити¹, тъй като гледали на него като на неочакван подарък от небето.

– Според това, което успях да науча, никое дете на света не е било глезено повече от мис Чарити Фентън. Майка ѝ обиколила с нея целия свят, баща ѝ купувал всичко, което според него би ѝ харесало или би се радвала да го има.

1. Милост, милосърдие(англ.) – Бел.ред.

– А по какъв начин са се отнасяли през това време с Джейкъб? – пита Хюстън.

– Били добри с него. Старият Хорас наистина глезел дъщеря си извън всички човешки представи, но в същото време се погрижил осино-веният му син да се научи да печели препитанието си – може би със задната мисъл Джейкъб да се грижи за Чарити, когато нейният баща няма да е между живите. Джейкъб бил обучен да управлява империята, която Хорас вече бил създал.

Не съм съвсем сигурен как са се запознали с баща ми. Мисля, че Франк Тагърт е бил избран да уведоми Хорас Фентън за оплакванията на работниците от дъскорезниците – това е било още преди времето на каменовъглените мини – и при този случай трябва да е срещнал Чарити. Все едно как са се запознали – сигурно е било любов от пръв поглед, и тя решила, че ще се омъжи за Франк. Не вярвам в нейната малка, разглезена главичка изобщо да се е появила мисълта, че баща ѝ изведнъж ще се противопостави на желанията ѝ.

– Обаче Хорас не само се възпротивил да даде дъщеря си на един Тагърт, а направо я заключил в стаята ѝ. По някакъв начин тя успяла да избяга през прозореца и да прекара два дни с Франк. Когато хората на баща ѝ я открили, тя била в леглото е него. Казала на баща си, че ще има Франк Тагърт дори ако това ѝ струва живота.

– Колко ли страшно е било за нея! – прошепна Хюстън.

Кен извади една пура от чекмеджето на нощното шкафче и я запали.

– И тя наистина го получила, тъй като два месеца по-късно казала на родителите си, че е бременна.

– С теб – каза тихо Хюстън.

– С мен. Хорас изхвърлил детето си от къщи и заявил, че повече няма дъщеря. Жена му легнала на легло и така и не станала. Поминала се след четири месеца.

– Значи затова мразиш Фентън. По закон ти имаш същите наследствени права върху собствеността на дядо си, както и Джейкъб; но Фентън те е държал на работа в своята конюшня.

– Еднакви наследствени права – глупости! – избухна Кен. – Все още знаеш само половината от историята. Чарити отишла да живее в бедните мръсни бараки, където живеели Тагъртови – друго жилище те не можели да си позволят с надниците, които им плащал Фентън, – и се чувствала там дяволски зле. Разбира се, никой не искал да говори с нея, тъй като била дъщеря на Фентън, но според всичко, което съм чул, със

своето надменно държание тя никак не си е улеснявала живота на новото място.

– Два месеца след сватбата ѝ с Франк Тагърт – брачното им свидетелство лежи там, на масата – един тежък ствол се търколил надолу от купчината и убил мъжа ѝ.

– И Чарити е трябвало да се върне отново в къщи, при баща си?

Дъртият бил непримирим. Чарити опитала да преживее някак си и без него, но почти умряла от глад. Говорих с една прислужница, която тогава работела в дома на Фентън, и тя ми разказа, че Чарити, измършавяла, мръсна и в нападнала бременност, един ден се появила пред вратата на своя баща. Хорас само я изгледал от глава до пети и изръмжал, че тя е погубила майка си и може да се върне в неговата къща само като прислужница. След това я изпратил на работа в кухнята и ѝ заповядал да мие чинии.

Хюстън стана, отиде при мъжа си и сложи ръка върху неговата, физически усещаше вълнението му, когато той продължи с равен глас:

– След като майка ми четиринадесет часа търкала тенджерите на Фентън, тя се качила на тавана, родила ме на белия свят и се обесила на една греда.

– Никой ли не ѝ се е притекъл на помощ? – попита потресена Хюстън.

– Никой, Фентън я изпратил да живее в склада на тавана, далеч от всички хора в къщата, далеч от прислугата, и дори да е крещяла, когато са започнали родилните болки, никой не би могъл да я чуе.

– А какво направил след това Хорас Фентън?

– Той е бил този, който я намерил. Кой знае? Може би гузната съвест го е измъчвала и той се е качил в склада, за да се съдоби отново с нея, но дошъл твърде късно. Тя вече била мъртва. Едва открих хора, които да ми разкажат какво е станало след това; чак след дълги търсения успях да възстановя събитията. Хорас наредил да намерят дойка за мен, прекарал часове наред в преговори с тълпа адвокати, а един ден след смъртта на Чарити опрял пистолета в главата си и натиснал спусъка.

Хюстън седна отново в синьото брокатено кресло. Тя не можеше да го освободи от болката му – Кен трябваше да живее е тази трагедия. Тук думите не помагаха.

– Значи ти си израснал у Фентънови – каза най-после тя.

– Ако с това искаш да кажеш, че някой ме е отгледал и възпитал, лъжеш се! – изфуча той. – Когато отворили завещанието на Хорас Фентън два дни след неговото самоубийство, се разбрало, че той е завещал

всичко, което притежава, на сина на Чарити.

– На теб?

– На мен. Джейкъб не получил нито цент от наследството на Фентън. Бил определен само за настойник на Кен Франклин Тагърт – внука на Хорас Фентън, който бил едва на три дни.

– Нищо не разбирам – прошепна Хюстън. – Аз си мислех...

– Мислеше си, че съм дошъл беден на този свят. В продължение на десет часа Джейкъб не напуснал стаята, в която било прочетено завещанието, а когато най-после излязъл заедно с адвокатите, вече бил успял да ги подкупи всичките – и по този начин можал да представи пред съда едно фалшифицирано завещание, в което пишело, че той е единствен наследник на Хорас Фентън.

– А ти?

– Пуснали слух, че бебето на Чарити е умряло при раждането, и първите шест години от моя живот преминаха в пътуване от една ферма към друга. Джейкъб се страхувал, че мога да науча истината за произхода си, ако остана прекалено дълго при едно и също семейство.

– Или пък другите Тагърт могат да подушат, че още си между живите. Не мога да си представя, че Раф би гледал спокойно как лишават племенника му от неговото законно наследство.

– Парите дават сила, а никой от Тагъртови не е имал някога пари.

Хюстън неспокойно бродеше из стаята.

– Джейкъб не е искал да се откаже от онова, за което е работил в течение на много години. Сигурно е имал доверие в Хорас като в истински баща. Обаче в последната минута Хорас го е лишил от наследство, като че синът му никога не е представлявал нещо за него. Всичко е получило едно пеленаче на три дни.

– Да не би да вземаш неговата страна?

– Разбира се, че не. Опитвам се само да си изясня как е могъл да ти причини толкова много зло. Какво например би станало с него, ако беше управлявал и увеличил състоянието вместо теб, но ти, щом станеш пълнолетен, го изгониш?

– Никога не бих направил подобно нещо.

– Той, разбира се, не е могъл да знае това. Какво ще стане сега? Ще го дадеш ли под съд?

– По дяволите! Не! Аз знам истината от години.

– Смяташ да му отнемеш състоянието, нали? Но в момента твоят син живее при Фентън и ти не би искал да го прогониш от собствения му дом. Или искаш?

– Почакай поне още няколко секунди, преди отново да вземеш страната на Фентън. Всичко, което някога съм искал, е следното: един ден Фентън да седне на моята маса и тя да бъде по-голяма от неговата, а начело на тази маса да седи първокласна лейди.

Хюстън го гледа мълчаливо почти цяла минута.

– Може би ще трябва да ми разкажеш и останалата част от историята. Защо е тази покана за вечеря и каква роля трябва да играя аз в случая? – попита тихо тя. В сърцето ѝ се промъкна смразяваш страх.

Кен се обърна е гръб към нея.

– През всичките тези години, когато работех в конюшната и лъсках ботушите на Фентън, си мислех, че съм побъркан, но непрекъснато си представях, че притежавам огромна къща като неговата. После се влюбах в Пам, а една сутрин чух, че тя е събрала нещата си, напуснала е къщата и ми е оставила петстотин долара и прощално писмо, в което ми благодареше за „удоволствието“ с мен. Джейкб ме замъкна в кабинета си и започна да ми крещи, че никога няма да получа онова, за което той упорито е работил. Тогава смятах, че има предвид Памела. Взех петстотинте долара и заминах за Калифорния. А след няколко години, когато вече не бях беден, започнах да си задавам въпроса, какво в действителност е имал предвид Фентън, когато ми каза ония думи и ме изхвърли от къщата си. Наех няколко души да открият истината за мен. Това продължи известно време, но моята упоритост беше възнаградена. – Кен посочи с ръка документите, които лежах на масата.

– И си постави за цел да отмъстиш на мистър Фентън – прошепна Хюстън. – А аз представлявам част от твоего отмъщение.

– В известен смисъл. Отначало исках само да спечеля много пари и да се отърва от грижата, че може отново да ми се наложи да работя в конюшня. Но когато разбрах какво огромно състояние са ми отнели, започнах да си мечтая как ще поканя Фентън на вечеря в една къща, която ще бъде пет пъти по-голяма от неговата, а на почетното място на масата ще седи Памела – дъщерята, за която аз не бях достоен според него.

– Но не можа да получиш Памела.

– Мъжете, които бях наел, откриха адреса ѝ. Съобщиха ми, че е омъжена и има дете – аз не знаех, че това е моето дете, – следователно трябваше да се откажа от тази част на плана. Естествено построих къщата си в Чанддър, защото, ако я бях построил в друг град, никой нямаше да знае, че тя принадлежи на един бивш работник от конюшната на Фентън. Освен това исках тя всеки ден да бъде пред очите му. След това размислих кой би могъл да седи на моята маса на мястото на Памела и

бързо разбрах, че единствените истински дами в този град са близначките Чандлър. Наех веднага един мъж, който трябваше да събере сведения за вас двете, и скоро разбрах, че Блеър не е подходяща за мен. Фентън вероятно щеше да ми се присмее и да ми каже, че съм успял да получа жена, която никой друг не е искал да има.

– Трябваше ти истинска, неподправена, стопроцентова дама – прошепна Хюстън.

– И си я получих. Отначало бях малко несигурен, след като ти направих предложение и ти го отхвърли. Но знаех, че ще промениш решението си. Аз имах повече пари, отколкото Уестфийлд би могъл да спечели през целия си живот, и бях уверен, че в крайна сметка ще се омъжиш за мен.

Той извади часовника от джоба на жилетката си.

– Време е вече да слезем долу. Твърде дълго трябваше да чакам този момент.

Той хвана лакътя на Хюстън и я придружи до стълбите.

Хюстън беше като замаяна и не можеше да промълви нито дума. Той я беше помолил за ръката ѝ, защото се нуждаеше от инструмент за своето отмъщение. Тя си въобразяваше, че е искал да се ожени за нея, защото му е необходима; че я харесва и дори я е обикнал през последните месеци. В действителност обаче беше злоупотребил с нея, използвайки я единствено като средство към целта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Хюстън седеше на празнично подредената маса и имаше чувството, че кожата ѝ е също толкова студена, колкото и брилянтите на шията ѝ. Говореше и се движеше като в сън. Само благодарение на дългогодишното си обучение успяваше да изпълнява задълженията си на домакиня, да поддържа разговора и да управлява прислугата при поднасянето на храната.

На пръв поглед вечерята мина сполучливо. Изглежда, Памела почувства какво напрежение се таи под повърхността и опита, доколкото ѝ беше възможно, да запази мира на масата. Ян и Зак говореха за бейзбол, Джейкъб гледаше в чинията си, а Кен се оглеждаше наоколо е гордо изражение на лицето.

Хюстън се питаше какви намерения има към нея Кен, след като вече е изпълнила предназначението си на инструмент за неговото отмъщение. Щеше ли да отпътува за някой друг град, когато тази вечеря приключи и Чандлър също изпълни своята задача в плановите му? Тя си спомни колко пъти се беше оплаквал, че в това скучно, малко градче не могат да се правят истински сделки. Защо никога не си беше задавала въпроса, по каква причина е построил къщата си именно в Чандлър? Всеки в града си задаваше този въпрос, когато започнаха строителните работи на хълма; но когато той започна бурно да се домогва до ръката ѝ, тя повече не беше мислила върху това.

Кен беше пристигнал тук и най-напред беше отишъл при Фентън – да го уведоми за своето пристигане и да го попита дали харесва новата му къща. Защо Хюстън още тогава не разбра, че всичко в живота на Кен се определя от чувствата, които той изпитваше към Фентън?

А тя беше избрана като един от инструментите на неговото отмъщение.

Това бе всичко, което тя представляваше за този мъж, мъжа, на когото бе подарила сърцето си: инструмент в една игра, която той искаше и трябваше да спечели.

Мъжът, когото сама бе избрала и бе счела достоен за своята любов, принадлежеше към онзи вид хора, които можеха да посветят целия си живот на такова отвратително нещо, каквото беше отмъщението.

Хапките засядаха в гърлото ѝ и тя трябваше да се насилва, за да ги преглъща. Как можа до такава степен да се излъже в този човек?

Когато най-после нескончаемото меню завърши, Хюстън стана и отведе Памела в малкия салон. Мъжете останаха да изпушат пурите си.

Двете жени разговаряха за съвсем обикновени неща – за рокли; къде могат да се купят най-хубавите гарнитури за дрехи; коя шивачка в града работи най-добре. На два пъти Хюстън улови Памела, че я наблюдава замислено, ако не и състрадателно.

Кен заведе Джейкъб Фентън в своя кабинет и предложи на госта от пурите, които Хюстън му беше подарила за сватбата, както и стогодишно бренди в чаша от ирландски кристал.

– Не е лошо за един работник от конюшната, а? – започна Кен, наблюдавайки Джейкъб Фентън през облака дим на своята пура.

– Е, добре. Показа ми новата си къща. Какво ще искаш сега от мен?

– Нищо. Стига ми удовлетворението, че те виждам тук, на моята маса.

– Надявам се, че не очакваш от мен да ти повярвам. Човек, който си е направил толкова труд да ми покаже колко далеч е стигнал в живота, няма да се задоволи с една вечеря. Но те предупреждавам. Само ако се опиташ да ми отнемеш онова, което ми принадлежи, аз ще...

– Какво? Ще подкупиш още адвокати? Онези трима мерзавци са още живи и аз мога да им платя повече, отколкото ти притежаваш, за да кажат истината.

– Типично за един Тагърт. Той винаги заграбва онова, което не му принадлежи. Твоят баща открадна Чарити, едно сладко малко същество, и я накара да изгърпи такива ужаси, че накрая се обеси.

Лицето на Кен стана тъмнорвено от гняв.

– Хорас Фентън стана причина за смъртта на моята майка, а всичко, което ти притежаваш, е откраднато от мен.

– Ти нищо не си притежавал. Всичко беше мое. Аз управлявах бизнеса с години и ако си мислиш, че е трябвало да се оттегля и да гледам как едно хленчещо бебе ми отнема всичко, много се лъжеш. По-добре да бях се погрижил бебето да не преживее първите си дни. Защото ти, един Тагърт, се осмели да ми отнемеш дъщерята. Да не би да си очаквал, че ще позволя да направиш с нея онова, което твоят баща направи е Чарити?

Кен пристъпи към дребния възрастен мъж.

– Погледни по-внимателно тази къща. Това е, което щях да направя със скъпоценната ти дъщеря. Ето така щях да се отнеса към нея.

Джейкъб изгаси пурата си.

– Нищо нямаше да направиш. Никога ли не ти е идвало наум, че ти

сторих добро, като те изгоних! Твоята омраза те направи богат човек. Ако беше получил Памела и парите на баща ми като добавка, нямаше да употребиш нито един ден от живота си за работа.

Джейкъб тръгна към вратата.

– И още нещо, Тагърт. В случай че се опиташ да си възвърнеш онова, което по твое мнение ти принадлежи, аз ще изправа пред съда хубавата ти жена – за нелегални действия в моите каменовъглени мини.

– Какво? – изпъшка Кен.

– От дълго време се питам дали и ти си вътре – отговори с усмивка Джейкъб. – Добре дошъл в света на богатите. Никога не можеш да бъдеш сигурен дали човекът до теб те иска за съпруг или иска само парите ти. Тази сладка малка лейди, за която си се оженил, е затънала до гуша в един заговор. Използва всяка връзка, в това число семейните отношения между теб и мен, за да подстрекава миньорите към нещо, което може да избие в кърваво въстание. По-добре е да я предупредиш. Защото ако не се научи да спазва мярката, аз вече няма да вземам под внимание връзката ѝ със семейство Тагърт. Желая ти лека нощ.

Джейкъб Фентън спокойно напусна кабинета на Кен.

Кен остана дълго време да седи пред своята скъпоценна писалищна маса. Никой не го обезпокои през времето, през което изпи почти цяла бутилка уиски.

– Мис Хюстън! – извика Съзън, нахлувайки в салона, където Хюстън се разхождаше напред-назад между прозорците и камината. – Мистър Кен желае веднага да отидете в неговия кабинет Изглежда страшно разгневен.

Хюстън пое дълбоко въздух, приглади роклята си и тръгна по коридора. Преди два часа Джейкъб любезно ѝ беше пожелал лека нощ и си беше отишъл заедно с дъщеря си. От момента, в който Фентънови бяха напуснали къщата, Хюстън не беше правила нищо друго, освен да разсъждава. Никога досега не беше се замисляла докъде ще я доведе сегашният и живот. До днес тя просто вземаше онова, което животът и предлагаше. Но тази вечер настъпи мигът, когато трябваше сама да определи по-нататъшната си съдба.

Кен седеше без сако зад писалището, ризата ме беше разкопчана почти до колана. В ръка стискаше празна бутилка от уиски.

– Мислех, че искаш да работиш – промълви тя.

– Ти развали всичко Ти и твоят навик да си служиш с лъжи

развалиха всичко!

– Аз... аз нямам представа за какво говориш – отвърна тя и седна на едно от двете кожени кресла, поставени пред писалищната маса.

– Ти си искала не само моите пари, но и връзките ми е Фентън. Знаела си, че Фентън ще търпи нелегалните ти машинации, защото трябва да се съобразява с мен. Сега ми кажи само едно – двете със сестра ти ли измислихте този заговор?

Хюстън се надигна и застана гордо изправена пред бюрото му.

– В това, което казваш, липсва всякаква логика. Аз узнах името на майка ти в деня на нашата сватба. Как бих могла да използвам нещо, за което дори не съм подозирала?

– Един път казах на Идън, че си много добра артистка. Тогава още нямах понятие до каква степен умееш да се преструваш. Почти бях повярвал, когато ме уверяваше, че си се омъжила за мен по любов. А през цялото това време ти само си използвала моето име, за да си осигуриш достъп до миньорските лагери.

Хюстън пое шумно въздух, когато Кен скочи и заплашително се надвеси над писалищната си маса.

– Работих през целия си живот за тази вечеря, а ти ми я развали, Фентън заплаши да даде под съд моята горещо обичаща ме съпруга и да обяви пред целия свят за какви цели е злоупотребила с мен. Още отсега виждам пред себе си заглавията на вестниците!

Хюстън не откъсваше очи от неговите.

– Да – заговори тихо тя. – Аз пътувах до каменовъглените мини, но това няма нищо общо с теб, тъй като съм го правила дълго преди ти да се появиш в живота ми. Ти до такава степен си вманиачен от парите си, та си внушаваш, че хората около теб ламтят само за твоего богатство. – Тя се отдръпна на крачка от бюрото.

– През последните месеци – продължи тя, – донякъде и с твоя помощ, успях да науча много неща за себе си. Преди няколко седмици сестра ми ми каза, че съм най-нешастият човек на света и тя се страхува да не посегна на живота си. Тогава не вярвах, че думите ѝ могат да се окажат верни, защото до деня, в който се запознах с теб, не знаех какво означава думата щастие. Не се запитвах защо не казвах на хората „да вървят по дяволите“, както се изрази ти, когато не им харесваше желанието ми да танцувам с червената си рокля. Но с теб научих колко добре може да се чувства човек, когато живее за самия себе си, а не се опитва винаги да се харесва на другите.

Следователно вече стигнах дотам да мога да вземам самостоятелни

решения. Не желая да живея с мъж, който е построил тази къща и се е оженил за жена, която не означава нищо за него, само и само за да си отмъсти на един стар човек, поискал да защити онова, което, справедливо погледнато, винаги му е принадлежало. Мога да разбера начина, по който е действал мистър Фентън и почти да го извиня; но твоя начин на действие не мога да разбера. Ти си убеден, че съм се омъжила за теб само заради парите ти, а в действителност аз те избрах за свой съпруг, защото те обикнах е цялото си сърце. Сега за съжаление преценявам, че съм се влюбила в мъж, който е съществувал само във въображението ми. Ти не си човекът, за когото те смятах. За мен ти си чужд, а аз не желая да живея с чужд човек.

Кен я гледа известно време с искрящи очи, после рязко се отдръпна от писалищната маса.

– Ако си въобразяваш, че ще те моля да останеш при мен, лъжеш се. Ти ми достави голямо удоволствие, пиленце, по-голямо, отколкото очаквах, но аз вече нямам нужда от теб!

– Напротив, имаш – отговори сериозно Хюстън и потисна сълзите, които изпълваха очите ѝ. – Ти имаш повече нужда от мен, отколкото осъзнаваш или предполагаш. Но аз мога да подаря любовта си само на мъж, който заслужава моето уважение. Ти не си мъжът, в когото се влюбих.

Кен отиде до вратата на кабинета, отвори я и направи движение с ръка, с което я покани да напусне къщата му.

Хюстън успя по някакъв начин да мине покрай него, след това по коридора и да излезе навън в нощта. Нито за миг не помисли да прибере дрехите си или да вземе нещо от тази къща със себе си.

Навън, на алеята за коли, беше спряла карета.

– Напускаш го, нали? – прозвуча високият глас на Памела Фентън от каретата.

Хюстън изненадано вдигна очи. Памела усети как дишането ѝ пресекна, когато забеляза израза по лицето на Хюстън.

– Знаех си, че се е случило нещо ужасно. В момента при баща ми е докторът. Той трепереше така силно, че се изплаших да не си счупи нещо. Качи се, Хюстън. Аз имам самостоятелна къща в града и ти можеш да живееш при мен и Зак, докато всичко се уреди.

Хюстън само стоеше и я гледаше втренчено, докато най-после Памела слезе и с големи усилия успя да я качи в каретата. Хюстън нямаше представа къде се намира и къде отива. Мислеше единствено за това, че вече всичко е свършено; че е изгубила всичко скъпо на този свят.

Кен нахлу в големия салон на първия етаж, който използваша Ян и Идън. Идън седеше сам в едно кресло и четеше някаква книга.

– Искам да установиш всичко, което Хюстън върши в каменовъглените мини. Всяка крачка, всяка подробност.

– Какво по-точно искаш да узнаеш? – попита Идън и бавно остави книгата настрана.

– Кога? Как? Защо? Всичко, което би могъл да откриеш.

– Всяка сряда следобед тя се преоблича като старица и под името Сади потегля с една каруца, пълна със зеленчуци, към лагера на миньорите. В зеленчуците са скрити лекарства, детски обувки, сапун, чай – с една дума, всичко, което може да се скрие в тях и от което жените на миньорите имат насъщна нужда. Продава зеленчуците срещу бонове, които Джоан Тагърт отново връща на жените, след като Хюстън е напуснала лагера.

– Ти си знаел всичко това и не си ми казал нито дума! – изкрещя като бесен Кен.

– Ти ме изпрати да я пазя, но никога не си ме питал какво съм наблюдавал.

– Аз съм предаден и продаден от всички! Най-напред от тази лъжлива малка мръсница, а сега и от теб. Фентън беше подробно информиран какво се върши в неговите лагери.

– Къде е Хюстън и какво си й казал?

Лицето на Кен стана сурово.

– Тя току-що напусна къщата през парадния вход. Не можа да понесе истината. Веднага щом научи, че съм разкрил нейния малък, коварен заговор, заради който злоупотребяваше с мен и моите пари, тя избяга. Няма да пророня нито сълза подире й. От една такава алчна за пари, мизерна...

Идън сграбчи Кен за рамото.

– Ти си един заслепен, побъркан кучи син! Тази жена беше най-хубавото нещо, което можа да получиш през живота си, а ти, идиот такъв, имаш капаци на очите си и въобще не проумя до какво съкровище си се докопал! Трябва да я върнеш!

Кен отблъсна ръката му.

– Да ме вземат дяволите, ако направя такова нещо! Тя не беше по-добра от всички останали. Беше само проститутка от най-скъпата категория.

Кен даже не видя ръката, която го удари през лицето и го изпрати на пода. Идън застана над едрия, тъмнокос мъж, който смаяно

потъркват брадата си.

– Знаеш ли какво? – заговори той. – И на мен вече ми дойде до гуша от теб. Омръзна ми да се крия от света. Прекарах цялата си младост в тъмни, грозни стаи, работех денонощно като вол, печелех купища пари – и за какво? Единственото нещо, което си купил с парите си, беше тази къща; а ти я построи само за да можеш да си отмъстиш. Хюстън веднъж ми каза, че аз съм също толкова лош, колкото и ти: винаги се крия от хората и винаги съм нащрек да хукна към кабинета ти, когато ме повикаш. Дълго мислих над, думите ѝ и смятам, че тя имаше право.

Идън отстъпи крачка назад и потърка кокал четата на ръката си.

– Мисля, че е крайно време да потърся своя собствен живот. Все пак през годините, които пожертвах за великите ти цели, ти ми плащаше добри пари и аз успях да сложа настрана няколко милиона, Сега ще ги използвам за да уредя живота си, както на мен ми харесва.

Той протегна ръка на Кен, но последният не ѝ обърна внимание.

По-късно Кен видя как Ян, Джоан и Шъруин се качиха в каретата при Идън, което означаваше, че в къщата е останал само персоналът. Но той не дочака да съмне, а уволни всички прислужници още същата нощ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Хюстън стоеше посред спалнята на Памела, без да обръща внимание на нищо край себе си.

– Най-напред ще те пъкна в горещата вана, а след това ще ми разкажеш как се стигна дотук.

Хюстън остана да стои неподвижно в стаята, когато Памела я остави сама, за да приготви банята. Не беше сигурна дали всичко, случило се през тази вечер, беше успяло напълно да проникне в съзнанието ѝ. Единственото, което знаеше, бе, че обичаше мъж, който я беше използвал като инструмент за своето отмъщение.

– Ваната е готова – извика Пам и побутна Хюстън към облицованата с розови плочки баня. – Сега се съблечи, а аз ще проверя какво е състоянието на баща ми. И недей да стоиш пред ваната с такова лице, като че ли в следващия миг светът ще рухне, Хюстън!

С години я бяха обучавали на послушание и затова сега изпълни нареждането на Памела като добре дресирано животно. Когато Памела се върна, Хюстън лежеше във ваната, покрита до шията с ароматна сапунена пяна.

– Доктор Уестфийлд най-после успя да успокои баща ми – съобщи Пам. – Той е твърде стар за подобни вълнения. Във всеки случай има само една тема, която действително би могла да го засегне – Закариа. Да не би Кен да му е казал, че има намерение да ми отнеме сина? В такъв случай би трябвало да се подготвя за битка...

– Не – промълви уморено Хюстън. – Не е тръгнал да се занимава със сина ти. Нищо толкова благородно.

– Смятам, че спокойно можеш да ми довериш какво се е случило и какво те накара да напуснеш Кен.

Хюстън вдигна очи нагоре към жената, която, реално погледнато, изобщо не познаваше. Бяха се сближили до известна степен само благодарение на нейния син. Но от друга страна, Памела беше единствената любов в живота на мъжа ѝ.

– Защо всъщност ми помагаш? Нали все още го обичаш?

Памела я изгледа е присвити очи.

– Значи той ти е разказал, че в деня на сватбата бях при него?

– Каза ми, че е отказал да приеме твоята... покана да тръгне с теб.

Памела се засмя.

– Как тактично само се изразяваш! Вероятно е забравил да спомене, че аз бях тази, която стигна до заключението, че ние двамата не сме в състояние да живеем заедно продължително време. Разделихме се с взаимното убеждение, че най-късно три месеца, след като се съберем, щяхме да се хванем за косите. А сега ми разкажи какво се случи между теб и Кен. Всичко ще си остане между нас, ако имаш колебания в това отношение. А аз и без това рано или късно ще го узная.

Ако Кен реши да отнеме състоянието на Фентън, тъй като според закона то му принадлежи, скоро ще го разбере целият град, разсъждаваше Хюстън.

– Знаеш ли коя е майката на Кен? – попита тихо тя.

– Нямам понятие. Никога не ми е хрумвала мисълта, че той изобщо би могъл да има майка. Вероятно защото винаги се държеше като тиранин и, изглежда, не усещаше нужда от нещо толкова просто като една майка. Вероятно съм приемала, че е дошъл на този свят някак от само себе си.

Хюстън се отпусна в топлата вода и започна да разказва историята на Чарити Тагърт. Опита се да я предаде съвсем безпристрастно и да не я оцветява със своите собствени чувства.

Памела беше седнала до ваната на трикрако столче от месинг, тапицирано в розово, и слушаше внимателно.

– Нищо не съм знаела за тези събития – промълви тихо тя, когато Хюстън завърши разказа си. – Казваш, че всичко, което принадлежи на баща ми, според закона е собственост на Кен. Тогава няма нищо чудно, че той иска да си отмъсти, както не е чудно, че баща ми трепери от страх. Но ти не си напуснала Кен само защото се е появил на белия свят като бедно дете. Какво стана между вас?

Беше й значително по-трудно да разкаже за самата себе си, да признае, че е била само резервен вариант – след Памела; а сега, когато е изпълнила своето предназначение, вече е станала ненужна за Кен.

– Да върви по дяволите! – извика Памела, стана и започна да се разхожда напред-назад из банята. – Колко ли е бил горд със себе си, като ти е казал, че се е оженил за теб само с едно определено намерение. Той е най-разглезеният мъж, когото съм срещала някога през живота си.

Хюстън раздвижи глава и изненадано вдигна очи към Памела. За първи път даваше признаци на живот.

– Много му харесва да си въобразява, че е преживял тежко детство, но мога да ти се закълна, че именно той беше този, който даваше тон в нашата къща. Хората ме гледаха отвисоко, защото се влюбих в един

ратай; но го правеха само защото никога не бяха имали в своите конюшни човек като Кен Тагърт.

Памела отново седна на своето трикрако столче и се приведе напред.

– Ти го познаваш – продължи ожесточено тя. – Изпитала си върху себе си неговата властна същност, неговия навик да командва всички около себе си. Мислиш ли, че като младеж беше различен само защото привидно беше слуга в конюшния?

– Не вярвам, че някога съм се замисляла по този въпрос – отговори едва чуто Хюстън. – Марк също спомена, че Кен е бил тиранин.

– Тиранин! – изфуча Памела и скочи като ужилена от столчето си. – Кен се държеше като господар на цялата къща. Баща ми е пропуснал не една делова среща, защото Кен заявяваше, че не може да получи карета или кон, тъй като не били готови за път. На вечеря трябваше да ядем само това, което харесваше той, защото готвачката предпочиташе да се съобразява по-скоро с вкуса на Кен, отколкото на баща ми.

Хюстън си спомни как мисис Мърчисън още от първия ден беше започнала да готви любимите ястия на Кен и винаги го вземаше под своя защита.

– Той беше красавец, а и знаеше много точно как да се държи е жените, за да изпълнят всяко негово желание. Прислужничките му чистеха стаята, перяха и гладеха бельото му, носеха му яденето горе. Вярно е, че не управляваше фирмата „Фентън – въглища и желязо“, но съвсем сигурно правеше това е нашето домакинство. Дори не искам да си помисля как ли би се държал, ако още тогава му беше известно, че всъщност собствеността на Фентън му принадлежи. Може би баща ми му е сторил добро. Може би животът в конюшнията е прибавил към характера му малко покорност и скромност, защото положително не е дошъл на бял свят с такива качества.

Памела коленичи пред ваната.

– Уверявам те, че можеш да живееш тук толкова време, колкото искаш. А ако моето мнение има някакво значение за теб, ето какво ще ти кажа: правилно си постъпила, като си го напуснала. Никому не е позволено да се ожени за една жена само за да осъществи плана си за отмъщение. Сега излез от ваната, а аз ще ти приготвя някакво питие, за да можеш да заспиш.

Хюстън отново се подчини като добре дресирано животинче, изсуши се с една от розовите хавлии на Памела и се облече в една от цело-мъдрените ѝ нощници.

Пам се върна с чаша, която вдигаше пара.

– Ако не ти помогне да заспиш, поне ще ти олекне на душата. А сега се пхни под завивките. Утрешният ден трябва да бъде по-добър от днешния.

Хюстън изпи почти цялата чаша и отварата подейства. Веднага заспа като пребита и когато се събуди, слънцето вече грееше високо в небето, а нея страшно я болеше глава. На долния край на леглото бяха проснати долното й бельо и една домашна роба. До тях имаше бележка от Памела, в която пишеше, че трябвало да слезе в града; Хюстън да закуси долу в салона, а ако има нужда от нещо, достатъчно е само да каже на прислужницата.

– Идън – промълви Джоан Тагърт, – нямам думи да ви се отблагодаря за това, което направихте тази нощ. Наистина не беше нужно да оставате буден заедно с мен.

Двамата стояха в коридора на хотел „Чандлър“ и по лицата им личеше, че цяла нощ не са мигвали. След като напуснаха къщата на Кен, отидоха на хотел. Ян веднага си легна, но Шъруин беше толкова развълнуван от събитията около тази паметна вечеря, че получи пристъп на астма и не му достигаше въздух. Непрекъснато обясняваше с хрипящ глас, че се страхува да не би Джоан и Ян отново да се върнат в миньорския лагер.

Идън се обади по телефона на доктор Уестфийлд, който пристигна за броени минути, тъй като след визитата при Джейкъб Фенгън още не беше се събличал. След това Идън разбуди хората персонала на хотела и ги накара да донесат грейки и допълнителни завивки. Освен това изпрати едно момче да събуди аптекаря, за да може веднага да приготви рецептата, която беше дал доктор Уестфийлд.

Джоан през цялата нощ седя до леглото на баща си и се опитваше да го успокои, като непрекъснато го уверяваше, че тя и Ян няма да се върнат в лагера никога вече. Идън пое грижата за всичко останало, което беше в състояние да облекчи болния.

Най-после, когато слънцето вече се показваше над хоризонта, Шъруин задряма и двамата тихо излязоха в коридора пред стаята му.

– Не бих могла да ви се отблагодаря достатъчно за всичко – повтаряше за хиляден път Джоан.

– Тогава престанете да се опитвате. Бихте ли желали сега да закусите?

– Смятате ли, че по това време трапезарията вече е отворена?

Идън се ухили и отмахна кичур коса от челото ѝ.

– След такава нощ персоналът на хотела е достатъчно стреснат от мен и ще направи всичко, каквото му кажа.

Това не бяха празни думи. Сънният нощен портиер отключи за тях залата за хранене, свали два стола от една маса до прозореца и веднага отиде да вдигне готвача от леглото. За нещастие последният живееше на четири мили от хотела, затова мина известно време, преди да стигне до кухнята. Но нито Джоан, нито Идън забелязаха, че чакаха цели два часа, преди да им поднесат закуската.

Разговаряха за младостта си. Джоан разказа как още от дете е трябвало да се грижи за всички мъже от семейството, тъй като майка ѝ починала, когато тя била едва единадесетгодишна. Идън разказа как неговото семейство загинало при пожар и как по-късно Кен го взел под своя закрила.

– Кен ми подейства добре. Не исках никога вече да обичам някого, защото се страхувах, че той също може да умре. Страхувах се, че след това вече няма да понеса самотата...

Той остави салфетката за хранене настрани.

– Готова ли сте за излизане? Смятам, че междуременно са отворили и канторите в града.

– Да, разбира се – отговори тя, ставайки от масата. – Не искам да ви отклонявам от работата ви.

Той я хвана за лакътя.

– Нямах предвид себе си, а нас двамата. Сега ще отидем при някой посредник на недвижими имоти и ще купим къща. Трябва да бъде достатъчно голяма, за да има място за всички ни.

Тя се отдръпна крачка назад и го погледна.

– За всички ни? Не знам какво искате да кажете с това, но Ян, баща ми и аз не бива да живеем при вас. Аз ще си потърся някаква работа в града, ще помоля Хюстън да ми помогне. Ян ще тръгне на училище, а по-късно също ще работи, докато баща ми...

– Вашият баща би предпочел да се убие, отколкото да бъде в тежест на вас и Ян. Момчето вече е прекалено голямо, за да посещава общинското училище. Един частен учител ще свърши много по-добра работа. Освен това вие няма да печелите толкова, че да издържате и себе си, и двамата мъже. Не. Сега ще дойдете с мен и ще ми помогнете да изберем хубава къща, а след това ще водите домакинството.

– Невъзможно е да направя подобно нещо – отговори упорито тя. –

Как ще вода домакинството на един неженен мъж?

– Вашият баща и братовчед ви ще имат грижата доброто ви име да не пострада. Те положително ще ме удрят през пръстите всеки път, когато понеча да се приближа до вас повече, отколкото е редно. Всъщност напоследък все по-често се улавям, че мисля за женитба. Особено след всичко, което преживях през последните месеци в къщата на Кен. Елате, Джоан. Замълчете най-после и нека заедно отидем на покупки. Вероятно трябва да купим и мебели, хранителни припаси и всякакви други неща, преди да помислим да напуснем този хотел. Повярвайте ми, прислугата ще е готова да ни помогне при пренасянето, след като научи, че така по-бързо ще се отърве от нас.

Джоан беше прекалено замаяна, за да успее да се възпротиви, когато Идън я отведе горе при баща ѝ, за да го уведоми къде смятат да отидат. В края на краищата Ян, Джоан и Идън отидоха в града при посредниците на недвижими имоти.

Хюстън седеше на масата за хранене в столовата на Памела и унило побутваше кашата от овесени ядки, поставена в чиния пред нея.

В това време Памела нахлу като ураган в стаята и започна да сваля дългите бели ръкавици от шевро.

– Хюстън, целият град кипи! Носят се какви ли не слухове за слушилото се тази нощ – извика тя, преди още да е успяла да каже добро утро. – След като си напуснала къщата, е станал скандал между Идън и Кен в салона на първия етаж. Една от прислужниците разказва, че са си крещели часове и Идън е изскочил от къщата като бесен.

– Значи Идън също си е отишъл? – промълви Хюстън с разширени от изненада очи.

– Не само той, но и тримата Тагъртови: Джоан, Ян и Шъруин. А след като те напуснали, Кен слязъл в приземния етаж и уволнил цялата прислуга.

Хюстън се облегна назад в стола си и въздъхна дълбоко.

– Той винаги казваше, че ние само му крадем времето. Предполагам, че сега ще може да работи колкото си иска... Или ще се върне в Ню Йорк да си работи там.

Памела свали широкополата си шапка и поправи щраусовите пера върху бялата италианска слама.

– Почакай, разправила съм ти още едва половината. Идън и Джоан отседнали в хотел „Чандлър“ и държали персонала цяла нощ на крак,

тъй като Шърин, доколкото можах да разбера, получил силен пристъп на астма и бил на косъм от смъртта. А тази сутрин двамата купили къща!

– Идън и Джоан? А как е Шърин?

– Както приказват в града, тази сутрин бил много по-добре. А преди малко Мдън и Джоан купили точно Вила Страуд, на края на Арчър авеню. Нали я знаеш – голямата къща точно срещу болницата на Блеър. Идън заплатил вилата в брой, Джоан се прибрала в хотела, а той отишъл в магазина на Феймъс и купил оттам – надявам се, че правилно съм запомнила – три дамски блузи, две поли, една шапка, два чифта ръкавици и доста голяма партида долно бельо. Обслужвала го дръзката малка Натали и измъчила клетия мъж, докато той си признал, че тайнствената дама, за която набавял бельото, има същите размери като мис Джоан Тагърт. Ако след това разкритие Идън не се ожени за нея, свършено е с репутацията ѝ в този град! Памела спря за миг да си поеме дъх.

– Освен това, Хюстън, искам още отсега да те подготвя за нещо, което и без това скоро ще прочетеш в „Чандлър Кроникъл“. Там са написали, че вероятно има друга жена в живота на Кен и тя е виновна за случилото се тази нощ в къщата му.

Хюстън вдигна чашата си с кафе. Местният вестник не я интересуваше. Мистър Гейтс от години се оплакваше, че той не е нищо друго, освен разпространител на клюки, в който от чужбина се съобщава само за страховити смъртни случаи и къде херцогските семейства на Англия прекарват зимата. Той се беше отказал от абонамента си за вестника, когато на втора страница поместиха интервю с някакъв италианец, който заявяваше, че англосаксонските жени целуват най-добре от всички жени в света.

– Къде успя да научиш всичко това? – попита със слаба усмивка тя.

– Къде бих могла да го науча! Разбира се, в чайната на мис Емили!

Хюстън почти се задави с глътка кафе. Сестринството! – помисли си тя. Беше длъжна да свика извънредно събрание и да уведоми членовете, че Джейкъб Фентън знае за техните посещения в миньорските лагери. Достатъчен беше само един дребен повод – например Кен още повече да го ядоса – и той можеше да повика полиция да арестува дамите от сестринството.

– Мога ли да използвам твоя телефон? – обърна се тя към Памела. – Трябва спешно да се обадя на няколко души.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Хюстън се обади най-напред на майка си. Оупъл избухна в плач. След като успя до известна степен да я успокои, без да ѝ дава прекалено много информация, тя склони майка си да ѝ помогне да уведомят по телефона всички членки на сестринството. Единственото сигурно място, където можеха да разговарят, без да ги подслушват, беше горният етаж на чайната.

– В такъв случай ще се срещнем там в два часа – каза Хюстън, преди да окачи слушалката. После се обади на приятелките си, които бяха включени в градската телефонна мрежа.

Когато дамите се събраха в два часа в салона на мис Емили, всички хвърляха коси погледи към Хюстън. Те направо умираха от любопитство да узнаят истинските причини, които бяха довели до това скандално масово напускане на къщата на Кен през последната нощ. Хюстън се изправи пред събраните дами, които седяха в очакване около масата.

– Снощи до ушите ми достигна много важна информация – започна тя. – Джейкъб Фентън знае, че ние се преобличаме и тайно посещаваме неговите миньорски селища. За съжаление не можах да разбера доколко подробно е уведомен за нашата дейност там. Свиках извънредно събрание, за да обсъдим на спокойствие този важен въпрос.

– Но пазачите не знаят нищо, нали! – извика Тиа. – Досега Фентън е запазил всичко в тайна. Има ли намерение да уведоми и други хора? По какъв начин е успял изобщо да научи за нас?

– За съжаление не мога да отговоря на въпросите ти, Тиа. На мен ми е известно само, че Фентън е осведомен за дейността ни в миньорските лагери. Заплашил е да ме даде под съд.

– Теб? – извика смаяно Блеър. – Защо точно теб? Защо не всички, които ходят с каруците в мините?

Хюстън сведе очи.

– Това е във връзка с личните отношения между моя мъж и мистър Фентън. Но не ми се вярва да ме арестуват.

– Въпреки това не бива да рискуваме – каза Блеър. – Трябва да преустановим пътуванията до лагерите.

– Един момент! – извика мис Емили. – Фентън сигурно отдавна е узнал за нашите действия. Не вярвам да е научил това едва вчера и веднага да се е втурнал в къщата ти да те заплашва. Права ли съм, Хюстън?

Хюстън замислено кимна.

– Всъщност това не ме засяга, но смятам, че не греша, като предполагам, че заявлението на Фентън е било само една от многото спорни точки в дома на Тагърт снощи.

Хюстън повторно кимна.

– От това си вадя заключението, че Фентън съвсем не смята нашата дейност за толкова вредна, колкото ти, изглежда, се страхуваш, Хюстън. Може би дори се е погрижил да посещаваме лагерите, без да ни закачат. Ако не се лъжа – а аз познавам добре Джейкъб, – той сигурно тайно се е забавлявал с тези глупави жени, които се преобличат като старици и смятат, че могат да го заблудят. Настоявам да продължим посещенията си в лагерите. Дори ще се чувствам по-добре, когато знам, че правим това с мълчаливото съгласие на собственика на мините.

– Но на мен това не ми харесва! – извика Мередит.

– А как ще продължаваш да държиш в тайна нещо, което вече е известно? – намеси се Сара. – Аз не бих взела толкова насериозно заплахите на Фентън, Хюстън. Той и без това не обръща внимание на повечето от нещата, които стават в неговите мини. Спомняте ли си профсъюзния деец, който беше намерен убит миналата година? Официалната версия гласеше: „Смърт, причинена от едно или няколко неизвестни лица“. Фентън много добре знаеше кой е убил този човек, но не искаше да си цапа ръцете. Вярваш ли, че сега ще изправи пред съда дъщерите на най-влиятелните граждани? Вярно е, че баща ми най-напред ще ми смъкне кожата от бой, но после ще грабне ловджийската си пушка и ще чака Фентън да излезе от дома си.

– Ако Фентън се забавлява с нас и ако ние наистина сме под закрилата на собственика на мините, тогава защо е целият този маскарад? – намеси се Нина. – Защо просто не се облечем красиво, да се качим в каретите си и да разпределим между хората онова, което носим със себе си?

– А кой работник от мините ще позволи на жена си да приема милостиня от дъщерите на богатшите в града? – запита мис Емили. – Смятам, че трябва да продължим както досега. Хюстън, бих искала много точно да размислиш над моя въпрос и добросъвестно да ми отговориш: вярваш ли, че Фентън ще даде под съд теб или други жени от сестринството?

И да рискува да го изобличат като незаконно присвоил чуждо наследство и измамил едно тридневно бебе? – размисли Хюстън.

– Не – отговори твърдо тя. – Не вярвам, че ще посмее да ме

арестува. Аз се присъединявам към мнението на Емили да продължаваме както досега. Малкото хора, които знаят нашата тайна, нямат голям интерес да я разгласяват. Ако няма какво повече да разискваме, ще закрия събранието.

– Един момент! – извика Блеър. – Нина и аз имаме да докладваме още нещо.

Блеър и Нина развиха една своя идея, над която умуваха от седмици насам: да издават женско списание, което на таен език да осведомява миньорите за профсъюзната дейност из цяла Америка. Представиха една пробна статия и казаха, че смятат да разпространяват списанието безплатно между жените на миньорите.

Членовете на сестринството се поколебаха известно време, преди да се съгласят с предложението. Още не бяха се свързали от уплахата си, че Джейкъб Фентън е осведомен за това, което вършеха е риск на живота си.

– Какво сега: за проекта ли сме или против него? – попита мис Емили и жените започнаха да дискутират.

Часове по-късно те напуснаха чайната на мис Емили на малки мълчаливи групички. Всяка от тях бе потисната от възможността самата тя или някоя от нейните съратнички скоро да бъде арестувана.

– Хюстън – заговори Блеър, след като всички излязоха, – искаш ли да поговорим?

Хюстън кимна, но не посмя да разкаже на сестра си за събитията през последната нощ. Блеър отново щеше да се самообвинява, а Хюстън беше вече достатъчно разстроена.

– Не искам да те насилвам – усмихна се Блеър. – Ако не ти се говори за случилото се – недей. Само едно ми кажи: вярно ли е това, което се разправя навсякъде из града? Че си напуснала Кен Тагърт?

– Не мога да го отрека – отговори тихо Хюстън, сдържайки с мъка сълзите си. – В момента живея при Памела, дъщерята на Джейкъб Фентън.

Блеър дълго гледа сестра си, но не се опита да ѝ дава съвети или да коментира онова, което беше станало между съпрузите.

– Ако имаш нужда от мен, винаги съм готова да дойда и да те изслушам. Но междувременно ще ти е необходимо нещо, което да те разсее. Първият брой на „Лейди Чандлърс Мегазин“ трябва да бъде представен на надзорния съвет на минната компания за одобрение. Затова трябва да го направим колкото се може по-безобиден. Имам нужда от статии със съответната тематика: как се почитват дрехи, какви грижи

да полагаме за косата си, как с надницата на един миньор да се обличаме като принцеси и други подобни глупости. Смятам, че ти великолепно ще се справиш с тази задача. Най-добре е още сега да дойдеш с мен и да купим пишеща машина. След това ще те обуча как се работи с такова нещо.

До този момент Хюстън не беше помислила по какъв начин ще си запълва времето, след като вече не трябва да се грижи за Кен и за неговата къща. Но сега ѝ стана ясно, че само ще седи в жилището на Памела и ще се проклينا, че е била такава глупачка да се влюби в мъж като Кен Тагърт. Трябваше ѝ нещо, което да отклони вниманието ѝ.

– Добре – съгласи се тя. – С удоволствие бих правила такова нещо. Освен това много пъти съм размишлявала как жените на работниците в мините биха могли да разхубавят своите бараки и да внесат малко радост в тъжната си съдба.

Блеър натовари Хюстън с толкова много работа, че тя изобщо нямаше време да мисли за разрушения си живот. Щом Хюстън беше готова с една статия, Блеър вече имаше идея за следващата. Памела също се включи активно в списанието на Блеър. Тя превърна кухнята си в опитна лаборатория за премахване на петна и упорито търсеше ефикасно средство за почистване на кадифе. Вечер цялата къща миришеше на амоняк, но Хюстън вече можеше да съобщи на бъдещите читателки на списанието, че „две чаени лъжички амоняк и две чаени лъжички гореща вода, нанесени с твърда четка, отстраняват почти всички петна от кадифето“. Блеър каза, че вероятно ще използва тези ценни сведения за уводна статия. Памела се усмихна зарадвано, но Хюстън знаеше, че сестра ѝ само се е пошегувала.

Писането предоставяше на Хюстън идеален претекст да стои затворена между четири стени и да не се излага на общественото любопитство. Памела често напускаше къщата, без да каже на някого къде отива, и държеше Хюстън в течение на градските клоки. При Кен нямаше никакви промени: както и преди, живееше сам в своята къща – без прислуга и без приятели.

– И без своите роднини. Това би трябвало да го направи щастлив – каза Хюстън. – Сега ще може да работи непрекъснато, без някой да го смущава.

– Не се озлобявай, Хюстън – каза Пам. – Човек не бива да плаче за онова, което би могло да бъде – то ни прави само нещастни. Вече съм го преживяла. Какво ще кажеш да поместим тази рецепта в първото издание: за един цент синка и за един цент кора от сапунено дърво, смесени,

дават превъзходно средство за боядисване. С него два пъти вече освежавам филцовата си шапка. Не изглежда ли съвсем като нова?

– Да, разбира се – каза разсеяно Хюстън, докато стържеше с четка полепналото по буквите мастило. Блеър ѝ беше разказала, че при първите пишещи машини „Ремингтън“, които се появили на пазара, лостовете на буквите непрекъснато се залепвали един за друг. Когато потърсили причината, производителите установили, че машинописците пишат толкова бързо, че механиката не може да ги следва. По тази причина решили да направят клавиатурата по-сложна. Разпръснали по-често употребяваните букви върху клавиатурата и пръстите на пишещите трябвало да изминават по-големи разстояния. По този начин скоростта на писане с машината чувствително била намалена.

Две седмици след като Хюстън беше напуснала Кен, в Чандлър пристигна железопътният вагон, поръчан от Кен за Оупъл. Вагонът предизвика сензация в града. Оупъл пристигна с обляно в сълзи лице при Хюстън и говори в продължение на един час какъв чудесен мъж е напуснала дъщеря ѝ и как само е могла да стори подобно нещо. И че една жена без дете не е жена, а сега, когато Хюстън няма дори съпруг, животът ѝ е толкова ужасен, че косите да му настръхнат на човек.

Хюстън все пак успя накрая да обясни на майка си, че Кен е бил този, който не я е искал, а не обратното. Всъщност това не отговаряше напълно на истината; но защо да не излъжеш малко майка си, ако е невъзможно да я успокоиш по друг начин?

Хюстън се завърна при своята пишеща машина и се опита да не мисли за това, което е било преди.

Оупъл Чандлър Гейтс се движеше бавно по Хашет стрийт към Вила Тагърт. Всъщност смяташе само да слезе в града на покупки, а мистър Гейтс никога не би се учудил защо е облякла новия си костюм с гарнитура от кожи и е сложила шапка от сребърни лисици, за да пазарува. Мъжете много рядко разбираха значението на дрехите. Днес тя трябваше да направи възможно най-добро впечатление, тъй като отиваше при Кен, за да го помоли да си прибере Хюстън обратно – при положение че той я беше изхвърлил от къщата, както ѝ беше подсказала Хюстън.

Хюстън винаги си е била неотстъпчива, разсъждаваше Оупъл. В това отношение приличаше изцяло на баща си. Бил можеше да бъде много близък приятел с някого, но когато този човек разочароваше неговото доверие, той никога, за нищо на света не му прощаваше. Хюстън не

беше по-различна – след оскърблението, което ѝ беше нанесъл Леандър, той ѝ беше станал толкова чужд, като че живееше на друга планета.

Но сега трябваше да се предприемат някакви мерки. Оупъл беше убедена, че Кен е направил нещо лошо, нещо несръчно, примитивно и глупаво. Но в същото време това спадаше към най-затрогващите качества на Кен: той беше толкова недосяган, колкото Хюстън беше свършена. Те си подхождаха чудесно и Оупъл имаше твърдото намерение отново да ги събере заедно.

Почука на вратата, но вътре нищо не се раздвижи, така че тя се самопокани и влезе във вестибула. Стъпките ѝ отекваха така глухо от стените наоколо, като че ли беше влязла в необитаема къща.

Оупъл потърка е пръст ръба на една маса, която стоеше в салона. Чудна работа, колко много прах може да се събере само за две кратки седмици.

Тя извика Кен по име, но не получи никакъв отговор. Досега беше идвала само един път в тази къща и не можеше много добре да се ориентира. Доста време ѝ беше необходимо, за да се оправи в партера, след което започна да търси на горния етаж. Когато погледна от прозореца в спалнята на Кен, тя го видя долу да върви напред през моравата.

Оупъл буквално изтича по стълбите, а сетне през тревата, която имаше неотложна нужда от косене. Тръгна по една извита пътека и го намери в падината под хълма, застанал до едно дърво. Пушеше една от своите чудесни пури и се беше втренчил в пространството.

Когато Оупъл се приближи до него, той се обърна и я погледна.

– Какво те води тази сутрин при мен? – запита предпазливо той.

Оупъл пое дълбоко въздух.

– Чух, че си се разгневил на дъщеря ми и си я изхвърлил от къщи.

– Нищо такова не съм направил, по дяволите! Тя ме напусна! Каза, че не можела повече да ме уважава или нещо подобно.

Оупъл седна на една каменна пейка под дървото.

– Точно от това се страхувах. Хюстън е същата като баща си. Ще бъдеш ли така добър да ми разкажеш какво се случи? От нея не мога да изкопча нито дума. Това също ми напомня за баща ѝ.

Кен мълчеше и отново се загледа към храстите отсреща.

– Знам, че това не е моя работа, но ако има нещо общо със спалнята... В това отношение Хюстън е малко страхлива. Но с повече търпение...

– Страхлива? Хюстън? Нима говорим за жената, за която съм се оженил? Тя не се страхува от нищо в леглото!

С пламнало от смущение лице Оупъл си играеше с ръкавиците.

– Е, тогава трябва да е било нещо друго. – Тя изчака. – Ако се прирещяваш, че няма да го запазя в тайна, ти обещавам...

– В този град и без това нищо не остава скрито-покрито. Слушай. Може би ти ще разбереш какво толкова я е разгневilo. Аз не го разбирам. Знаеш ли, че едно време работех като коняр при Фентън? Трябваше да живея в обора, няхах право да пристъпвам прага на неговия дом и постоянно се опитвах да си представя как се чувства човек като собственик на такава голяма къща. А по-късно, когато поисках да се ожена за дъщерята на Фентън, той ми каза, че не съм достатъчно добър за нея. Затова напуснах Чандлър и започнах да печеля пари: но някъде дълбоко, в дъното на мозъка ми заседна мечтата някой ден да го поканя на вечеря в моята къща, която да бъде по-голяма от неговата, а начело на масата да седи моята съпруга – една истинска дама.

На Оупъл ѝ бяха нужни няколко секунди, за да разбере, че това е краят на неговата история, а остатъка трябваше да си съчини сама.

– Боже Господи! – въздъхна след известно време тя. – Означава ли това, че ти си построил тази огромна къща и си се оженил за дъщеря ми, само и само да осъществиш тази своя мечта?

Тя напрасно чакаше отговор от Кен. След малко Оупъл се усмихна.

– Никак не е за чудене, че те е напуснала веднага, щом е научила за това. Как си могъл така да злоупотребиш с нея?

– Аз ли злоупотребах? Не направи ли тя същото с мен? Омъжи се за мен само заради парите ми!

Усмивката на Оупъл изчезна. Тя го изгледа укорително.

– Така ли мислиш? Имаш ли представа колко много мистър Гейтс настояваше пред нея да не се омъжва за теб? Знаеш ли колко хора се опитаха да я отклонят от намеренията ѝ? Тя въпреки всичко се омъжи за теб. А колкото до парите, тя има достатъчно. Не е богата, но все пак винаги задоволяваше желанията си за нови дрехи...

– Тогава трябва да е имала цяло състояние. Само като се сетя как изглежда гардеробът ѝ... – промърмори като на себе си Кен.

– Мислиш ли, че Хюстън изисква повече, с други думи, че желае богатства, които само ти можеш да ѝ дадеш? – продължи Оупъл. – Имаш ли впечатлението, че е алчна?

Кен седна на пейката.

Оупъл положи ръка на могъщите му рамене.

– Тя ти липсва много, нали?

– Аз я познавам само от два месеца, но въпреки това... Е,

предполагам, че свикнах с нея. Понякога ми идваше да я удуша, защото ме принуждаваше да върша работи, с които изобщо не бях съгласен. Обаче сега... Сега ми липсват фигурките ѝ за коса, които толкова често настъпвах. Липсва ми това, че няма кой да се втурне в кабинета ми и да ми пречи да работя. Липсва ми играта на бейзбол с Ян и Закариа. Липсва ми... – Той стана и лицето му се оцвети в пурпурночервено. – По дяволите! Да не бях я срещал никога! Бях щастлив, преди да я срещна, и искам отново да бъда такъв. Иди ѝ кажи, че няма да я прибера обратно, дори да пълзи на четири крака пред мен.

Кен закрочи с тежки стъпки по пътеката нагоре към къщи. Оупъл го последва.

– Кен, моля те! Аз съм само една стара дама – извика след него тя, опитвайки се да го догони.

– Нали дамите не остаряват – извика през рамо той. – Трябваше да си остана при моите проститутки – измърмори след малко. – Те поне искаха само парите ми.

Оупъл го настигна едва в неговия кабинет, където отново беше седнал пред купища документи.

– Ти си длъжен да я върнеш обратно.

– Само дяволът знае какво съм длъжен. Не искам да я виждам повече.

Оупъл седна в едно кожено кресло и си вееше, за да се разхлади. При това скришом оправи новия си здравословен корсет, укрепен с тънки стоманени пластинки вместо с банели от кит.

– Ако действително беше загубил надежда да я спечелиш отново, ти отдавна щеше да седиш в някой влак за Ню Йорк или кой знае къде.

Кен седеше в червеното си кресло и мълчаливо се оглеждаше наоколо си.

– Не знам как да я върна обратно. Щом не се е омъжила за мен заради парите ми, тогава изобщо не разбирам защо се съгласи да ме вземе. Жени! Смятам, че ще си бъда много по-добре без съпруга. – Той погледна към нея през спуснатите си клепки. – Мислиш ли, че би се зарадвала на някакъв подарък?

– С такива неща няма да я върнеш обратно. Не и Хюстън. Тя има морала на своя баща. Извинения и клетви в любов също няма да помогнат. Тя е страшно неотстъпчива. Трябва да намериш друга възможност да я върнеш в къщи, а след това да ѝ дадеш време да се успокои. Така може би ще успееш да я убедиш, че не си се оженил за нея само за да

натриеш носа на мистър Фентън. Ти наистина не бива да го упрекваш, че не е позволил на дъщеря си да се омъжи за момчето от неговата конюшня.

Кен отвори уста и отново я затвори, без да продума. Но очите му светнаха.

– Хрумна ми нещо, но... Не, това също не би подействало. Тя никога няма да повярва, че съм способен на подобни коварни ходове.

– Не звучи лошо. Разкажи ми какво си измислил.

Кен колебливо последва предложението ѝ и за негова огромна изненада Оупъл сметна хрумването му за великолепно.

– Дами! – изфуча тихо грамадният мъж.

Оупъл стана.

– Крайно време е да си тръгвам. Ах, почти щях да забравя причината, която всъщност ме доведе тук. Железопътният вагон пристигна и ми е невъзможно да го приема. Това наистина е прекалено скъп подарък. Ще трябва да си го вземеш обратно.

– Какво, по дяволите, бих могъл да правя аз с едни розов железопътен вагон? Ти ще си пътуваш с него.

Оупъл му се усмихна с майчинска нежност.

– Мили Кен, всички ние имаме мечти, но за съжаление, когато се сбъднат, вече не са толкова приятни, колкото е била самата мечта. Пътуването по железниците ме разболява до смърт.

– Е, добре, тогава го постави някъде и устройвай в него събирания на чай. Убедена ли си, че този номер ще има ефект при Хюстън? Не знам дали искам тя да повярва, че съм способен на подобни постъпки.

– Сигурна съм, че ще успееш. Мисля, че железопътният вагон ще бъде много подходящ за целта. Само можеш да наредиш да го преоблягат в друг цвят.

– Ако не искаш да го вземеш, аз сам ще го докарам в градината ти.

– Щом ме изнудваш по този начин... – прошепна с намигане тя.

Кен изохка, когато Оупъл го целуна по бузата.

– Имам чувството, че всичко ще се оправи – прошепна в ухото му тя. – Сърдечно ти благодаря за вагона и се надявам да видим теб и Хюстън следващата седмица на вечеря. Бъди здрав!

Когато тя си отиде, Кен дълго седя зад своето писалище и проклينا жените и по-специално изисканите дами.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Хюстън трябваше да сподави едва прозявка, докато бързаше надолу по Лийд авеню, за да направи още няколко покупки, преди да е започнало да вали. Беше ужасно изморена след бурята, която предната вечер беше вилняла в къщата на Памела и която занимаваше всички до късно през нощта.

Закариа беше отишъл в новата къща на Идън, за да посети братовчед си Ян и да го попита дали е съгласен да идат в градината на Кен, за да поиграят бейзбол. Ян беше започнал да му обяснява какво мисли по този въпрос и беше стигнал едва до половината на своята критика, когато Зак наведе глава и я заби в корема на далеч по-високото и по-силно от него момче. Кървавата битка продължи тридесет минути, докато Идън ги намери и успя да ги разтърве.

Когато Идън, хванал Зак за яката, го доведе в къщата на Памела, на посещение тъкмо беше дошъл Джейкъб Фентън. Той видя любимия си внук, покрит със засъхнала кръв и с лице, цялото в синини. А този, който го доведе в такова състояние, беше доверен човек на Кен Тагърт.

Така започна една нова война.

Памела, която се интересуваше само от здравето на сина си, не попита кой или защо го е наредил така, но Джейкъб веднага взе да задава въпроси и нападна с остри думи Идън.

– Атакувате не този, когото трябва – заяви Идън и напусна къщата на Памела.

Сега Джейкъб почна да засипва с въпроси Зак и когато стана ясно, че момчето е защитило баща си, гневът на Джейкъб нямате граници. Той го изля върху Памела, усъмни се в качествата ѝ като майка и намекна за обстоятелствата, при които беше заченат синът ѝ.

За пръв път Хюстън можа да добие представа за темперамента на Памела. Най-после ѝ стана ясно защо в деня на тяхната сватба Кен не беше приел предложението ѝ да избяга с него. Както Памела, така и баща ѝ си казаха неща, които в никакъв случай не мислеха. Изглежда, че бяха изгубили контрол над себе си. Ако Кен и Памела бяха опитали да живеят заедно... Хюстън изобщо не искаше да мисли какво би могло да се случи.

Закариа, разкъсан между необходимостта да защити майка си и желанието да застане на страната на мъжа, също опита да се намеси.

Памела и Джейкъб веднага образуваха фронт срещу него и започнаха да му се карат.

– Не можеш да се отнасяш по този начин с един Тагърт – каза на себе си Хюстън.

Тя пристъпи между крамолниците, които си крещяха с пурпурно-червени лица.

– Закариа – заговори тя с хладен и в същото време властен глас. Всички стреснато спряха да викат и погледнаха към нея.

– Закариа, ти ще дойдеш с мен да те измия. Мистър Фентън, вие ще повикате каретата си и ще се приберете в къщи. По-късно можете да се извините и да изпратите цветя. А ти, Памела, можеш да се качиш в стаята си, да разтриеш китките си с одеколон и след това да си легнеш.

Тя стоеше пред тях съвсем спокойна, протегнала ръце към Закариа, докато Памела и Джейкъб Фентън се отправиха към вратата, за да изпълнят нарежданията ѝ. Тогава и момчето отиде при Хюстън, хвана я за ръка и се остави да го отведе в кухнята. Той беше прекалено голям, за да позволи на една жена да му измие лицето и ръцете; но послушно седна на стола и разреши на Хюстън да се погрижи за него като за четиригодишно момче. След няколко минути започна да ѝ разказва за сбиването.

– Смятам, че си имал пълното право да защитиш баща си – утеши го Хюстън.

Челюстта на Закариа увисна от изненада.

– Но нали ти вече че го обичаш? Поне така мислех аз...

– Възрастните се борят за правото си различно от децата.

– А сега ще си облечеш чиста риза и двамата ще отидем да посетим братовчед ти Ян.

– Това копе... – започна Зак, но млъкна по средата на думата. – Не искам никога вече да го виждам!

– Ще го видиш още сега – отговори спокойно Хюстън и се наведе напред, така че върховете на носовете им почти се допряха.

– Да, госпожо – измърмори Закариа.

Хюстън и Закариа прекараха няколко часа с Идън и останалите Тагъртови. Хюстън имаше чувството, че смущава една любовна двойка през медения ѝ месец, когато Джоан и Идън се гледаха, мислейки, че никой не ги наблюдава.

Шъруин отведе двете момчета в градината, където скубаха плевели и изхвърляха камъните от лехите с цветя. Когато Хюстън отиде да се сбогува, Зак беше прекалено изморен, за да се сърди на някого, освен

това двамата с Ян имаха за следващия ден уговорка да играят бейзбол с няколко момчета от града, на които Хюстън се беше обадила по телефона и ги беше поканила.

Когато Хюстън, след като беше изслушала три пъти извиненията на Памела и четири пъти нейната благодарност, можа да си легне, тя беше изтощена до смърт. На нощното ѝ шкафче стоеше ваза с две дузини червени рози от Джейкъб Фентън: „За лейди Хюстън“.

Все още се чувстваше уморена, докато тичаше надолу по улицата, за да хване трамвая, преди да е рукнал дъждът.

Почти беше стигнала до ъгъла, съвсем близо до зданието на операта, когато се чуха първите тътнежи и дъждът плисна. Внезапно една ръка я издърпа в тъмната уличка. Хюстън извика, но гласът ѝ беше заглушен от силните гръмотевици.

– Ако не престанеш да викаш, ще се събере цяла тълпа – предупреди я Кен и затисна устата ѝ с ръка. – Както виждаш, това съм аз и искам да си поговорим.

Хюстън само го измери с искрящ поглед, докато дъждът на потоци се стичаше по лицето ѝ.

– Това е същата уличка, където те дръпнах в деня, когато се запознахме, спомняш ли си? Тогава те попитах защо ме защити, когато онази жена ме нападна в магазина – знаеш много добре за какво става дума. Днес имаме нещо като юбилей.

Докато говореше, лицето му омекна. Но когато ръката, която затискаше устата ѝ, малко се поотпусна, тя така изпищя, че можеше да разбуди и умрелите. За съжаление дъждът плющеше толкова силно над града, че всички минавачи бързо бяха потърсили подслон.

– По дяволите, Хюстън! – изръмжа Кен и отново ѝ запуши устата. – Какво те е прихванало? Искам само да си поприказваме. Сега ще си сваля ръката, но ако продължаваш да крещиш, ще ти запуша и устата, и носа, разбра ли!

Тя кимна, но той едва я беше пуснал, когато се завъртя на левия си ток и хукна да бяга към изхода на уличката. Кен се стъписа, изруга и поsegна да я хване. При това шевовете на колана, който придържаше роклята ѝ в талията, се разпраха.

Хюстън се обърна е гневно лице и мрачно изгледа полата на роклята си, която се беше свлякла в калта.

– Никога ли не чуваш, когато някой ти казва нещо! Не желая да разговарям с теб. Ако го желаех, щях да остана в дома ти – изкрещя тя, за да може да надвика дъжда, който барабанеше по покривите. – Искам

да се прибера в къщи. Ако зависи от мен, няма защо повече да се виждаме.

Когато отново се обърна да си върви, Кен посегна и я хвана.

– Почакай малко, Хюстън. Налага се да чуеш някои неща.

– Нали имаш телефон! – извика тя, без да се обърне.

– Ти си едно нахакано момиченце – процеди през стиснатите си зъби той. – Но сега ще ме изслушаш, колкото и да се противиш.

Той протегна ръце и я дръпна към себе си. Последните шевове между полата и корсажа се скъсаха и двамата се стовариха в размякнатата от проливния дъжд глина. Хюс тън падна на лице в калта, докато Кен остана сравнително чист.

Хюстън успя най-после да се надигне.

– Веднага се махни от мен – изсъска тя през полузатворени устни, за да не проникне мръсотията в устата ѝ.

Кен се търкулна встрани.

– Хюстън, миличка, не исках да ти причиня болка. Исках само да говоря с теб.

Хюстън се обърна и продължи да седи в лепкавата глина, без да прави опити да стане, като бършеше е полата калта от лицето си.

– Ти никога не си искал да причиниш някому болка – прошепна тя. – Правил си винаги онова, което желаш, без значение кой стои на пътя ти.

Той се ухили.

– Изглеждаш дяволски хубава, знаеш ли? Дори и в това състояние.

Тя му хвърли леден поглед.

– Какво толкова искаше да ми кажеш?

– Аз... Ами аз искам да се върнеш при мен и да живеем заедно.

Тя избърса калта от шията си.

– Разбира се, че исках. Знаех, че някой ден ще решиш да ме повикаш отново. Ти загуби и Идън, нали?

– По дяволите, Хюстън, какво исках от мен? Да те моля на колене?

– Нищо не искам от теб. В момента имам желание само да се прибера и да се окъпя. – Тя се помъчи да се изправи на крака и да освободи полите си от лепкавата кал.

– Значи не си в състояние да простиш, така ли?

– Така! Както ти не можеш да простиш на мистър Фентън. Но поне не злоупотребявам с други хора, за да си отмъщавам.

Дори в проливния дъжд Хюстън можа да забележи как лицето на Кен промени цвета си.

– Стига вече – произнесе решително той, приближи се плътно до нея и я притисна до стената на една къща. – Ти си моя жена и според закона си моя собственост. Все ми е едно уважавах ли ме, обичаш ли ме, или изпитвах нещо друго – аз изисквам ти да се върнеш и да живееш с мен. И то веднага!

Тя го погледна с достойнство, доколкото беше възможно при дадените обстоятелства.

– Ще пища с всичка сила, ако се опиташ насилствено да ме отведеш в твоята къща. Освен това, веднага щом ми се удаде случай, ще я напусна отново.

Той се приведе и притисна тялото ѝ до своето.

– Знаеш пивоварната на втория си баща, нали? Той имаше парични затруднения, за които обаче не казваше никому. Преди два месеца тайно продаде пивоварната. На един анонимен купувач, който му позволи да остане управител.

– На теб? – прошепна Хюстън с гръб, притиснат до стената.

– На мен. А през последния месец купих Националната банка на Чандлър. Задавам си въпроса, кой би пострадал, ако реша да я затворя.

– Няма да направиш това – задъха се тя.

– Нали току-що каза, че правя всичко, каквото поискам, без значение кой стои на пътя ми. А сега изисквам да се върнеш в моята къща.

– Но защо? Нали не означавам нищо за теб? Нали бях само инструмент, с помощта на който отмъсти на Фентън? Всяка друга би била много по-подходяща за...

Той въобще не я слушаше.

– Какво ще кажеш за това? Искаш ли да бъдеш мъченицата, която ще спаси цял един град? Разбира се, моята къща и моето легло ще бъдат кладата, върху която ще трябва да изгориш.

Внезапно той я хвана под брадичката, а с пръстите на другата си ръка погали мократа ѝ мръсна буза.

– Дали все още мога да те накарам да изгориш? Да запаля в теб огън, който да те накара да викаш от удоволствие?

Той се наведе над нея, като че искаше да я целуне; но спря на сантиметър от устните ѝ.

– Доколкото виждам, нямаш никакъв избор. Или веднага ще дойдеш с мен в къщи, или аз ще туря под ножа голяма част от местните хора. Да видим дали твоите възвишени морални принципи са по-важни за теб от съществуването на любимия ти град.

Тя примигна, за да отстрани водата от очите си. Не знаеше дали са

сълзи или дъждовни капки.

– Ще живея отново при теб – отговори твърдо тя. – Но ти нямаш никаква представа колко студена може да бъде ледената принцеса.

Той не обърна внимание на това изявление, а я вдигна на ръце и я отнесе до старата си карета, която го чакаше пред зданието на операта. Никой не продума, докато пътуваха нагоре по хълма към Вила Тагърт.

Без да се старее особено, Хюстън се отнасяше към мъжа си с неизменна студенина. Щом се появи опасност да се разколебае, тя си спомняше причината, която го беше довела до този брак, и собствената си глупост да повярва, че се е влюбила в такъв егоист. Леандър поне често ѝ казваше какво очаква от нея.

Хюстън вършеше само това, което беше необходимо, за да не спре домакинството – но нищо повече. Наистина, тя отново назначи прислуга, но нито канеше гости в къщата си, нито се грижеше да създава на Кен някакви развлечения и забавления. Говореше с мъжа си само за най-неотложните неща и отказваше да реагира на неговите опити за сближаване – което всъщност ѝ беше най-трудно.

Първата нощ, след като се върна в къщата на Кен, беше най-тежка. Той беше дошъл в нейната спалня и направо я беше взел в обятията си. Хюстън напрегна всичките си сили, за да не се издаде с тялото си. Остана скована като желязна пръчка и през цялото време си представяше редицата бараки в миньорския лагер. Вероятно никога през живота си не беше се подлагала на толкова тежко изпитание, но при никакви обстоятелства нямаше да падне в леглото му, след като той толкова подло беше злоупотребил с нея за своите цели. Не си позволи да се размекне дори когато той се отстрани от нея и я погледна е тъжен поглед на пребито куче. Помисли си как беше използвал външния си вид, за да я впрегне в нечестната си игра.

На следващата сутрин той дойде в стаята ѝ и вдигна от пода едно малко кожено куфарче. Хюстън си спомни, че това е неговият сватбен подарък. Отдавна знаеше какво има вътре, но изчакваше той сам да ѝ го поднесе. Ала когато Кен изсипа в скута ѝ бижута на стойност един милион долара, тя мислеше единствено колко студени бяха тези скъпоценности – толкова студени, колкото се чувстваше тя вътрешно.

Кен се отдръпна назад, наблюдавайки реакцията ѝ.

– Ако смяташ, че би могъл да ме купиш с подобни неща... – започна тя.

Кен рязко я прекъсна:

– По дяволите, Хюстън! Можеше ли да очакваш от мен да ти разкрия плановете си за Фентън още преди да сме се оженили? И без това ми беше достатъчно трудно, защото ти даже пред олтара беше готова да паднеш в прегръдките на Уестфийлд. – Той замълча за момент. – Не можеш да отречеш, че искаше да се омъжиш за Уестфийлд, нали?

– Изглежда, изобщо не е важно какво искам аз. Ти си специалист в това да налагаш своята воля на останалите. Реши, че трябва да имаш голяма къща, за да направиш впечатление на мистър Фентън; поиска да имаш изискана дама за жена, за да можеш да парадираш пред него. За теб няма значение обстоятелството, че тази къща струва милиони или че жена ти е човешко същество, което също има свои чувства. За теб всичко друго е без значение. Трябва да наложиш своята воля и тежко на този, който се осмели да се противопостави на плановете ти.

Кен рязко се обърна и напусна спалнята, без да продума.

Бижутата блестяха и пускаха искри в скута на Хюстън. Тя ги изгърси на леглото и ги покри с една завивка, за да не ги гледа постоянно.

Хюстън прекарваше дните си в салона. Четеше много. Хората от прислугата идваха при нея и ѝ задаваха въпроси за домакинството, но през повечето време беше сама. Надяваше се, че Кен най-после ще проумее нежеланието ѝ да живее с него и ще я пусне на свобода.

Една седмица след завръщането ѝ той нахлу в салона с извлечения от банкови сметки в ръцете си.

– Какво, по дяволите, означава това? – извика той. – В сметката на мисис Хюстън Чандлър Тагърт са вписани разноски за ароматни соли за баня, два метра копринена панделка и телефонната сметка на дома Тагърт.

– Мисля, че аз съм единствената в тази къща, която си служи с телефона, и по тази причина поемам разноските за него.

Той седна срещу нея в едно кресло.

– Хюстън, бил ли съм някога скъперник по отношение на теб? Оплаквам ли се, че харчиш прекалено много? Поне един път да съм направил или да съм казал нещо, за да си помислиш, че бих те лишил от пари?

– Ти ме упрекваш, че съм се омъжила за теб само заради парите ти – отвърна студено тя. – Щом парите са толкова скъпоценни за теб, аз се грижа да си ги запазиш. За мен те нямат такава голяма стойност.

Кен понечи да ѝ отговори, но предпочете да премълчи. Разгледа отново извлеченията от банковата ѝ сметка и след известно време каза:

– Тази вечер заминавам за Денвър и ще остана там поне три дни. Моля те през това време да си останеш в къщи. Не бих желал отново да извършиш някоя глупост – например да подстрекаваш към размирици в каменовъглените мини.

– А как смяташ да постъпиш с невинните хора, ако въпреки това го направя? Ще ги изхвърлиш от къщите им може би – навън, на студения сняг?

– В случай, че още не си забелязала – сега е лято. – Той се изправи и тръгна към вратата. – Очевидно зле ме познаваш. Ще кажа в банката да пращат твоите сметки на мен. Купувай си каквото искаш. – След тези думи побърза да я остави сама.

Веднага след като Кен напусна стаята, тя се доближи до прозореца и се загледа надолу към града.

– Ти също не ме познаваш особено добре, Кен Тагърт – прошепна тя. – Няма да успееш да ме приковеш към твоята къща.

Три часа по-късно Хюстън видя как Кен отпътува с каретата си и веднага се обади на преподобния Томас. Помоли го да подготви една каруца за следващия ден. Сади отново имаше намерение да посети мината „Малката Памела“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Преоблечена като старица, Хюстън управляваше каруцата нагоре по хълма към каменовъглената мина. Когато зави, за да заобиколи една дълбока локва, която още не беше изсъхнала след обилните валежи през последните дни, стори ѝ се, че чу някакъв шум в дъното на каруцата. През миналото лято една котка се беше скрила под чергилото и тя беше убедена, че отново котешки лапи драскат по платнището.

Съсредоточи се върху пътя и изплюща с юздите по гърбовете на колетите. На вратата на лагера се помоли на ум котката – или котешкото семейство, ако се съдеше по шума, който вдигаше, да кротува, докато премине покрай пазача. Страхуваше се, че стражите, заинтригувани от този шум, ще погледнат под чергилото и по-подробно ще проверят товара ѝ.

Хюстън въздъхна с облекчение, когато я пуснаха да премине безпрепятствено в лагера. Тази сутрин се обади на Джоан и след нейното задъхано съобщение, че Идън току-що ѝ е направил предложение за женитба, тя успя да ѝ каже, че Раф е сутрешна смяна и ще си бъде в къщи, когато Хюстън пристигне в лагера. Раф не знаеше, че снаха му, преоблечена като Сади, посещава миньорските лагери, но беше обещал да я запознае с друга жена, която да ѝ помогне при разпределянето на зеленчуците и нелегално внесените стоки. Джоан не можа да ѝ каже дали тази жена знае нещо относно истинската самоличност на Сади.

Хюстън тъкмо спря каруцата пред бараката на Тагърт, когато Раф се показа на вратата.

– Добро утро – извика Сади, докато се надигаше и трмаво смъкваше дебелото си старо тяло от каруцата.

Раф ѝ кимна, като при това я разглеждаше така настойчиво, че Хюстън бързо сведе глава, за да засенчи лице със смачканата си шапка.

– Чух, че знаете някой, който да ми помага при разпределянето на стоката. Сега, когато Джоан стана важна дама, има малка вероятност да видя лицето ѝ тук. – Докато говореше, Сади развърза въжетата, с които брезентът беше закрепен за каруцата. – Сигурно някоя котка се е скрила под чергилото. По пътя чувах какви ли не шумове. Трябва първо да се отърва от тази гадина.

Тя погледна нагоре към Раф, вдигна чергилото, взе една зелка и реши малко да се похвали с хубавата си стока. Но когато сведе очи към дъното на каруцата, коленете ѝ се подкосиха и тя трябваше да се хване

за спиците на едно от колелата, за да не падне. Под зелките се подаваше лицето на Кен. Мъжът ѝ се ухили насреща ѝ и намигна е едното си око.

Раф побърза да подкрепи Сади и също погледна към дъното на каруцата.

Кен се надигна и зелките се търкулнаха но земята от двете страни на каруцата.

– Глуха ли си, Хюстън? Не ме ли чу, когато драсках и виках? Помислих си, че ще припадна, защото не ми достигаше въздух. По дяволи-те, жено! Нали ти забраних да идваш днес в лагера на миньорите!

Раф местеше очи от единия към другия, най-после хвана Хюстън под брадичката и обърна лицето ѝ към светлината. Когато човек знаеше какво да търси, театралният грим не вършеше много работа. Стечение на годините Хюстън се беше научила в ролята на Сади да държи лицето си винаги в сянка или да говори с наведена глава и бързо беше разбрала, че хората не я разглеждаха критично, след като първото впечатление ги беше убедило. Те виждаха от каруцата да слиза старица и нямаха никаква причина да смятат за илюзия картината, която се запечатваше в съзнанието им.

– Да ме вземат дяволите – произнесе тихо Раф. – Влизайте и двамата в къщи. Там ще продължим разговора.

Кен, който беше застанал до Хюстън, я сграбчи здраво за лакътя и я избута през прага в жилището на Раф.

– Нали ти казах, че не бива да идваш повече тук – изръмжа той и хвърли поглед към чичо си. – Знаеш ли с какво се занимават почитаеми-те дами от Чандлър всяка сряда? Тя е една от четирите млади дами, които се преобличат като бабички и внасят контрабандно забранени стоки в миньорските селища.

Хюстън побърза да се освободи от железната му хватка.

– Съвсем не е толкова лошо, колкото го представяш.

Раф изпитателно изгледа Хюстън.

– Що за стоки вкарваш тайно в лагера?

– Нищо особено – отговори тя. – Лекарства, книги, чай, сапун – всичко, което би могло да се скрие в зелките или в друг вид зеленчук. Но нищо, което би могло да раздразни някои хора. А що се отнася до мистър Фентън, той вече е добре осведомен за нашите тайни действия и тъй като не предприема нищо, за да ги прекрати, изглежда, дори ги одобрява и лично има грижата пазачите на портите да не ни проверяват. В края на краищата ние никому не вредим.

– Никому ли! – разгорещи се Кен. – Един ден ще ти разправа за

притежателите на акции, съкровище. Само ако акционерите на Фентън заподозрат нещо за теб или за твоите приятелки, които им орязват печалбите, тези алчни хора ще се нахвърлят върху вас като лешояди. Нищо чудно да избесят всички ви. Но преди Фентън да увисне на въжето, той ще прикове на позорния стълб вас, жените, и вашите бащи и съпрузи, за да измие собствените си ръце. Фентън се радва на действията ви в мините, защото много добре знае, че по този начин държи в ръцете си влиятелните семейства на града – разбира се, докато акционерите не са научили нищо за вашите „невинни“ мероприятия.

– Това, че ти си го шантажирал, все още не означава, че той има намерение да направи същото. Може би мистър Фентън иска...

Тя не можа да довърши изречението си, тъй като Раф набързо я избута от бараката.

– Сега е по-добре да се погрижиш за каруцата. Жената, която ще ти помага при разпределянето на стоката, живее до нас. Трябва само да почукаш на вратата ѝ. Тя е предупредена и знае какво да прави. – С тези думи той затвори вратата след нея.

– От колко време продължава това? – попита Раф, като се обърна към Кен. – И какво прави тя с парите, които жените ѝ плащат за продуктите?

Кен не беше в състояние да отговори на всички въпроси на чичо си, но двамата заедно успяха да изяснят най-важното. И Раф се съгласи с преценката на Кен относно причините, поради което Фентън разрешава-ше на жените да посещават тайно неговите миньорски лагери.

– Той може във всеки един момент да ги разкрие и да ги притисне до стената – заключи Раф. – Какво смяташ да предприемеш сега? Ще позволиш ли на жена си отново да посещава преоблечена лагерите на миньорите? Ще рискуваш ли пазачите един ден да открият истината и да излеят гнева си върху нея, защото са били мамени години наред? Това са хора, които няма дълго да се церемонят. Първо иде стрелят и едва след това ще попитат кой стои зад нея и кой може да я защити.

– Аз и бях забранил да идва днес в мината, но ти лично се убеди колко ме слуша. Едва дочака да излезе от къщи и веднага купи товар зеленчуци, за да ги докара тук.

– Със свои пари ли купува зеленчуците?

Кен посегна към един стол и тежко се отпусна на него.

– В момента тя не е много щастлива с мен, но това положение няма да трае дълго. На път съм да го променя.

– Ако ти се иска да поговориш с някого – аз съм добър слушател –

отговори Раф и се настани до масата срещу своя племенник.

Никога през живота си Кен не беше говорил за личните си проблеми с други хора. Едва с Оупъл беше нарушил този свой навик и беше споделил някои от грижите и тревогите си. А сега почувства желание да се довери и на чичо си. Кой знае, може би един мъж по-лесно би могъл да му помогне.

Най-напред Кен разказа на чичо си как е израсъл в конюшната на Фентън, как си е мечтал едни ден да построи къща, по-голяма от неговата. Раф кимна с разбиране, сякаш това желание беше най-нормалното нещо на този свят.

– Хюстън обаче страшно ми се разсърди, когато й разкрих причината, поради която се ожених за нея, и веднага напусна къщата. Наистина, успех да я убедя да се завърне отново при мен, но имам чувството, че не е особено щастлива от това.

– Ти току-що каза, че си се оженил за нея само за да седи на твоята маса през време на тази прословута вечеря. Но как си представяш бъдещето с нея?

Кен съсредоточено разглеждаше ноктите си.

– Аз изобщо не исках да имам жена. Освен това си мислех, че е влюбена в онзи Уестфийлд, който развали годежа. Бях убеден, че ще се зарадва, ако след вечерята е Фентън няма защо повече да ме вижда. Смятах да й подаря един куфар с бижута и да се върна отново в Ню Йорк. Но тя дори не ги погледна.

– Тогава защо просто не я изоставиш и не се върнеш отново в Ню Йорк?

Кен имаше нужда от известно време, за да отговори.

– И аз не знам. По някаква причина тук ми харесва. Обичам планините, освен това лятото тук не е така горещо, както в Ню Йорк. И най-последно...

– И най-последно – ти обичаш Хюстън – завърши с усмивка Раф.

– Тя е едно сладко малко същество и аз бих предпочел жена като нея пред целия Ню Йорк.

– Защо тогава не си се оженил?

– Жените, които харесвах, не ме искаха за съпруг.

– Смятам, че при мен нещата стоят точно така, както и при теб. Когато ми беше все едно, дали Хюстън ще се омъжи за мен или не, и бях уверен, че някоя друга би подхождала също толкова добре за моите цели, тя непрекъснато ме уверяваше, че ме обича. А сега, когато имам чувството, че без нея не бих могъл да живея като хората, тя гледа на мен

като на купчина конски тор.

Мъжете помълчаха известно време с общото чувство за извършена спрямо тях тежка несправедливост.

– Искаш ли чаша уиски? – попита след малко Раф.

– Точно от това имам нужда – отговори Кен.

Когато Раф стана да донесе уискито, Кен за пръв път се огледа съзнателно наоколо. Жилището на Раф не беше по-голямо от неговата стая за преобличане заедно с банята до нея. Освен това беше толкова мръсно, че с обикновените средства за почистване трудно би могло да се постигне нещо. Малкият прозорец едва-едва пропускаше светлина в стаята и всичко наоколо лъхаше на крайна бедност.

Върху перваза на огнището бяха оставени кутия чай, две кутии зеленчукови консерви и нещо, завито е кърпа, което изглеждаше като половин самун хляб. Кен беше сигурен, че това са всички запаси от хранителни продукти, с които разполагаше чичо му.

Внезапно Кен си припомни двете стаи зад конюшната, в които беше отрасъл. Завивките, както и личното му бельо винаги се перяха и гладеха от момичетата, прислужнички във Вила Фентън, а когато стана достатъчно голям, успя да омагьоса тези момичета и те започнаха да почистват и жилището му. Колкото до храната – винаги я беше получавал в достатъчно количество.

Какво беше казала Хюстън преди малко за нещата, които внасяше в лагера на миньорите? Лекарства, сапун, чай – с други думи, онова, което може да се скрие в една зелка. Кен, никога през живота си не беше имал грижи за прехраната си. Нито като работник в конюшната, нито през първите тежки години, след като го изгониха, не беше живял при такива мизерни условия, при каквито живееше чичо му.

Когато погледна в един от ъглите, където покривът течеше, той се запита как майка му, която беше израснала като принцеса, е могла изобщо да живее в подобна барака.

– Ти познавайте ли майка ми? – попита тихо Кен, когато Раф сложи на масата две калаени чаши, пълни догоре с уиски.

– Разбира се – отговори Раф и се вгледа в племенника си, който му се струваше толкова близък и в същото време толкова чужд. Понякога Кен се движеше по начин, от който на Раф му се струваше, че вижда пред себе си Франк; друг път поглеждаше хората отвисоко и веднага му напомняше гордата красавица Чарити. Раф седна на своя стол.

– Тя наистина прекара при нас само няколко месеца и животът тук беше твърде тежък за нея, но тя беше весело, пълно с живот същество.

Тогава всички завихме на Франк и го смятахме за най-щастливия човек на света. Трябваше да видиш как тя по цял ден работеше като вол, търкаше, миеше, готвеше. А после, малко преди Франк да се върне в къщи след смяната си, започваше да се разкрасява, за да го посрещне, като че ли очакваше самия президент.

Известно време Кен гледаше втренчено чичо си.

– Но на мен ми казаха, че тя била една разглезена глупачка и се отнасяла толкова високомерно към жените в лагера, че никой от тях не искала да има вземане-даване с нея.

Лицето на Раф ясно изрази негодуванието му.

– Не знам кой ти е наговорил подобни глупости, но сигурно е бил някой проклет лъжец. Когато Франк загина при нещастieto е трупите, тя едва не полудя от мъка. Каза ни, че ще се върне в дома на баща си да роди там бебето, защото знаела, че Франк би искал само най-доброто за своето дете. Дъртият му кучи син! – изруга тихо Раф и продължи: – После чухме само, че Чарити и нейното бебе са починали, а баща ѝ от скръб по дъщеря си и внука си сам е сложил край на живота си. Шъруин и аз се радвахме, че Чарити и Франк бяха живели щастливо на този свят, макар и само няколко месеца. Вярвахме, че баща ѝ с радост я е приел отново в дома си. Никой не подозираше за твоето съществуване, нито за самоубийството на Чарити, Узнахме това много години по-късно.

Кен понечи да попита Раф защо не е предприел нищо, за да го издире, след като е научил истината, но вместо това поднесе чашата с уиски към устата си и отпи голяма глътка. Нима самият той не беше казал на Хюстън, че парите дават власт и могъщество? Какво би могъл да предприеме един Тагърт срещу богатата Фентън, когато семейството им едва свързваше двата края? Освен това той и сам се беше справил достатъчно добре в живота.

– Мислех си... – заговори Кен, втренчил очи в чашата си. – Ние и двамата сме имали лош старт; чудех се дали не бих могъл да направя нещо, за да помогна... – Още докато казваше това, осъзна, че беше сгрешил. Хюстън го беше упреждала, че злоупотребява с хората и с парите си, за да осъществи своите намерения. Вдигна очи към чичо си и забеляза колко напрегнато седеше той в очакване Кен да довърши мисълта си.

– Ян много обича да играе бейзбол, Зак също е запален по играта. И тъй като сега ги виждам доста по-рядко, помислих си дали да не организирам един отбор по бейзбол тук, в лагера. Разбира се, аз ще подаря цялата екипировка.

Раф видимо се отпусна.

– Момчетата много ще се зарадват. Най добре е да дойдеш тук в неделя сутринта, когато не са на работа. Мислиш ли, че Фентън ще одобри твоя план?

– Смятам, че ще се съгласи – отговори небрежно Кен и изпи уиски-то си. – Май вече е време да се огледам отново за жена си. Тъй като в момента не е много добре настроена към мен, може да си тръгне за Чандлър и сама.

Раф стана от масата.

– Остави това на мен. Но се страхувам, че пътя за в къщи ще трябва да го прекараш под чергилото. Когато пазачите те видят заедно с нея на капрата, след като преди време тя е минала сама към лагера, могат да заподозрат нещо. А това би могло да навреди и на останалите жени, които посещават преоблечени каменовъглените мини.

Кен кимна. Не му беше приятно отново да се скрие под чергилото, но разбираше необходимостта от тази мярка.

– Кен – обади се Раф, когато вече бяха до вратата, – ако ми позволиш, ще ти дам още един съвет за Хюстън: трябва само да се въоръжиш с търпение. Жените имат странни изисквания, които ние, мъжете, не бихме могли да изпълним. Направил си нещо, с което тогава си я спечелил. Може би ще ти се удаде да го повториш и отново да завоюваш благоволенieto й.

– Тя не е податлива на подаръци – измърмори Кен.

– Може би досега не си й правил такива подаръци, каквито иска тя. Някога едно момиче ми се разсърди сериозно и аз успях да го умилостивя, като му подарих малко кученце. Беше само едно помиярче, но тя веднага се влюби в него. И ми беше истински благодарна за това, ако разбираш какво искам да кажа. – С лека усмивка и дяволито смигане Раф изскочи от бараката.

По целия обратен път Хюстън очакваше Кен да избухне. Но нищо подобно не се случи. Когато пазачите пред портата ги изгубиха от очи, той се измъкна изпод чергилото и седна до нея на капрата. Въпреки че Хюстън не пророни нито дума, Кен говореше непрекъснато: за местността, през която минаваха, и за своите сделки. Няколко пъти тя едва не му отговори, но всеки път стискаше здраво устни. Все още беше изпълнена с гняв към него и беше твърдо решена да издържи докрай. Надяваше се Кен в най-скоро време да разбере, че тя повече не може да го обича, и да я освободи.

Когато стигнаха в къщи, той й пожела учтиво лека нощ и отиде в кабинета си. На следващия ден, по времето за обед, влезе в нейния

салон, хвана я за ръка и я отведе долу в кухнята, където мисис Мърчисън беше приготвила голяма кошница за пикник. Държейки я все още за ръката, Кен взе кошницата и я поведе през градината надолу, към падината, в която се намираше павилионът със статуята на Диана, където се бяха любили веднъж.

Хюстън стоеше като дърво, докато Кен простря бялата покривка и разопакова храната. Той трябваше да положи доста усилия, докато тя се съгласи да седне на земята. По време на пикника Хюстън почти не хапна нищо, но Кен яде много и говори непрекъснато. Разказваше ѝ за сделките си и за това, колко му е трудно да ги осъществява без Идън.

Хюстън не реагираше, но, изглежда, Кен съвсем не се смущаваше от нейното мълчание.

След като се нахраниха, Кен се излегна на тревата, положи глава, в скута ѝ и започна да ѝ разказва за онова, което беше узнал от Раф за майка си. Обясни как се сепнал от мизерията в квартирата на Раф и си припомни, че неговата квартира като работник в конюшната на Фентън била направо разкошна в сравнение с онази дупка.

– Смяташ ли, че има някаква възможност да придумаме чичо Раф да напусне миньорския лагер? Той вече не е млад и много ми се ще да направя нещо за него.

В първия момент Хюстън не намери думи да отговори. Подобен въпрос Кен никога досега не беше отпразявал към нея.

– Не можеш да му предложиш работа, защото той веднага ще възприеме това като милостиня – осмели се да каже накрая тя.

– И аз така си помислих. Просто не знам как да постъпя. Ще ми кажеш ли, ако ти дойде наум някоя добра идея?

– Да – промълви след известно колебание тя. Във въображението ѝ изникна Памела, застанала редом с Раф. Двамата щяха да бъдат забележителна двойка.

– За съжаление вече трябва да се връщам в кабинета си – заяви внезапно Кен и я изненада с една бърза, но сладка целувка по устните, преди да скочи от земята. – Защо не останеш тук да поразгледаш градината?

С тези думи той се отправи бързо към къщата. Когато остана сама в подножието на хълма, Хюстън се разходи из градината, разгледа цветята и дърветата, а след това си поиска в розариума градинарска ножица и отрязва няколко рози. За пръв път, откакто живееше отново в къщата на Кен, правеше нещо, което не беше наложително да се свърши. „Само защото собственикът е такъв ужасен човек, няма смисъл и тази красива

къща да страда от това“, каза си тя като оправдание за розите, които отнесе в дома.

Когато вечерта Кен излезе от кабинета си, цялата къща беше пълна със свежи цветя; но той се задоволи само да се хили през цялата вечеря, като вдигаше очи към Хюстън и моментално ги свеждаше към чинията си.

На следващия ден Блеър дойде за вечеря и заговори за своята приятелка, доктор Луиза Блийкър от Пенсилвания, която вече ѝ помагала в клиниката. След това запита Хюстън как се чувства. По някакви необясними причини тя вече не се държеше зле с Кен.

– Тук междувременно не са настъпили големи промени – промълви Хюстън, докато ровеше с вилицата в чинията си – А как вървят нещата при теб?

Блеър отговори предпазливо:

– Лий ще преодолее тревогите и грижите си. Сигурна съм в това.

– Какви грижи? Какво искаш да кажеш?

– О-о... В момента той ми е малко сърдит. Аз... аз използвах без разрешение файтона му. Нека по-добре да говорим за теб.

– Хайде да видим списанието. Приготвила съм още две статии.

В неделя Кен вдигна Хюстън от леглото още на зазоряване, но грижливо се пазеше да не се доближава много до нея, когато тя, още сънена, се изправи сред възглавниците. Той метна към нея една рокля от тъмнорозов памучен плат на райета, украсена с тесни черни копринени панделки.

– Вземи това и се облечи колкото се може по-бързо – каза само той, преди да напусне стаята.

След няколко минути се върна в панталони от памучно кадифе и синя памучна риза, върху която бяха кръстосани тиранти. Застана пред нея и започна да я разглежда: по долно бельо, със силно пристегнат корсет, над който изпод дантелената долна риза изпъкваха гърдите ѝ; краката, обути в черни копринени чорапи, по които бяха избродирани пеперудки, и накрая черните остри ботушки с високи токчета.

Известно време стоя пред нея с отворена уста, после рязко се обърна кръгом и избяга от стаята, сякаш щеше да получи удар, ако продължи да я гледа.

Хюстън отпусна утринния халат на леглото. Първо го беше грабнала, но след това не беше го наметнала на гърба си. После въздъхна тежко. Каза си, че това е въздишка на облекчение, а не на съжаление, както може би беше прозвучала.

Кен не пожела да каже къде отиват, когато я качи в кабриолета, който ѝ беше подарил. Той пое юздите и по лицето ѝ неволно се изписа изненада, когато едрият жребец се насочи по пътя към шахтата „Малката Памела“.

Пазачите ги пуснаха да минат, без да ги спрат и без да им задават въпроси. След като влязоха през портала, хората наизскачаха от къшурките си и хукнаха след кабриолета. Хюстън махна с ръка на няколко жени, които познаваше отпреди.

– Те не те познават, когато не си преоблечена като Сади – предупреди я Кен.

Въпреки това тя непрекъснато се озърташе наоколо си, тъй като все повече хора се присъединяваха към каретата по пътя ѝ през лагера, а лицата на децата сияеха от въодушевление.

– Какво си направил? – попита учудено тя.

– Виж там! – отговори той и посочи към единствената свободна площ в лагера пред входа на шахтата. Върху мръсната земя бяха струпани дървени сандъци.

Кен спря каретата и две момчета с черни кръгове около очите уловиха коня за юздите, докато той помагаше на Хюстън да слезе. Когато пристъпиха в кръга, образуван около празното място, Кен се ухили и извика високо:

– Започвайте, момчета!

Докато Хюстън с почуда наблюдаваше как момчетата се нахвърлиха върху дървените сандъци, зад тях се появи Раф.

– Сандъците пристигнаха преди два дни и си помислих, че няма да имаш нищо против, ако разкажа на децата какво е опаковано в тях. Оттогава те само шурят из лагера и съвсем са се побъркали от възбуда – съобщи весело Раф и сложи ръка на рамото на племенника си.

Хюстън изненадано се взря в ръката, която лежеше върху рамото на Кен, после отново се обърна към мястото, където момчетата разопаковаха сандъците. Децата изваждаха екипировка за бейзбол: облекла, бухалки, ръкавици, топки и предпазни маски.

Кен обърна лице към Хюстън. В очите му се четеше очакване.

Дали не беше сторил това само за да ѝ направи впечатление? – питаше се тя. Погледна към възрастните, които стояха наоколо и забеляза с каква любов гледаха към своите потомци.

– А какво ще правят момчетата?

– Момчетата? – стресна се Кен. – Доколкото знам, момчетата не играят бейзбол.

– Не играят, но какво ще кажеш за тенис, стрелба с лък, каране на велосипед, гимнастика или фехтовка?

– Фехтовка? – повтори Кен и лицето му веднага смени цвета си. – Предполагам, че никой не би могъл да ви угоди, ледена принцесо. Никой не е в състояние да отговори на вашите високи изисквания, нали така, милейди?

С тези думи Кен рязко се извърна настрани и отиде при момчетата, които вече хвърляха топките във въздуха и изпробваха бухалките.

Хюстън побърза да се отдалечи от кръга на възрастните. Може би се беше отнесла твърде сурово с него. Защо все пак не му каза нещо мило; нали види как се зарадваха момчетата от лагера. Тя от години си мечтаеше да осъществи подобна идея, а сега, когато желанието ѝ се сбъдна, прояви неблагодарност.

Най-малкото, което можеше да направи, беше да използват този ден за нещо полезно, а не да стои със скръстени ръце. Приблужи се до едно малко момиченце и започна да му обяснява правилата на играта. Скоро около нея се образува кръг от момичета, жени и дори няколко мъже, които никога през живота си не бяха виждали как се играе бейзбол. Докато Раф и Кен съставяха два отбора от момчетата, Хюстън вече беше обяснила на момчетата как да насърчават играчите и по този начин да ги подтикват към по-високи постижения.

Два часа по-късно през вратата на лагера влезе каруца, запретната с четири коня, и в галоп се отправи към събралата се тълпа.

Всички се вцепениха по местата си, тъй като сметнаха, че това може да предвещава само някакво нещастие.

Кочияшът скочи от капрата – потен и със зачервено лице.

– Тагърт! – изкрещя той, докато стискаше юздите на запенените коне. – Това е последният път, когато изпълнявам ваша поръчка. Все ми е едно дали ще изкупите целия ми магазин – в неделя не работя за никого!

– Всичко ли докарахте, мистър Воун? – прекъсна го безцеремонно Кен. Този мъж беше собственик на магазина за спортни принадлежности в Чандлър и лично беше пристигнал да изпълни поръчката му. – И престанете да се оплаквате. За цените, които ви плащам вече цял месец, практически съм изкупил целия магазин.

Тълпата се засмя, наслаждавайки се на властта, която парите дават на един мъж и го правят способен да каже на всекиго какво мисли за него. Но Хюстън имаше очи само за каруцата и неспокойно се питаше какво ли съдържа тя.

– Я виж ти какво имало тук – извика Кен и издърпа една ракета за

тенис изпод чергилото. – Не мисля, че е това нещо бихме могли да удрияме топки за бейзбол.

Той се обърна към едно малко момиченце, застанало със зяпнала уста близо до него.

– Може би ти знаеш как да го използваш.

Детето взе ракетата, но не мръдна от мястото си.

– Какво е това? – прошепна смяяно то.

Кен посочи към Хюстън.

– Виждаш ли тази дама? Тя ще те научи.

Тогава Хюстън отиде право при мъжа си, сложи ръце на раменете му и го целуна, а тълпата наоколо изрази своето одобрение с бурни ръкопляскания. Но когато той отказа да я пусне, тя трябваше буквално да го отблъсне с две ръце.

– Предполагам, че най-после съм намерил правилния подарък – каза Кен на някого, преди отново да притисне Хюстън плътно към себе си.

Когато Хюстън се отстрани от мъжа си, тя чу смеха на Раф зад гърба си.

През остатъка от следобеда Хюстън до такава степен беше заета да показва на момичетата как се играе тенис, как се действа е лъка и стрелите, че нямаше никакво време за размишления. Освен, това каруцата беше докарала за най-малките деца обръчи, топки, въжета за скачане, пумпали, кукли и най-различни други играчки, така че тя беше много затруднена при правилното разпределение, а майките трябваше да й помагат в успокояването на момиченцата, които смятаха, че са ошетени при раздаването на това изобилие от чудесни играчки.

Преди Хюстън да усети как е отлетяло времето, слънцето вече залезе Кен се приближи до нея и сложи ръце на раменете ѝ. Когато вдигна очи към нето, тя вече знаеше, че нищо не може да унищожи любовта ѝ към него. Може би той не беше мъжът, за когото го беше смятала първоначално; може би беше в състояние да посвети целия си живот на глупавата идея за отмъщение; може би и този ден беше част от похода на възмездие, който беше предприел срещу Джейкъб Фентън – но в този момент всичко останало ѝ беше безразлично. Тя се беше заклела пред олтара винаги да е до него – в добри и в лоши времена, да го обича е всичките му добри страни и с всичките му слабости. А може би тази стръв за отмъщение беше именно една от слабите му страни. Но когато вдигна очи към него, тя разбра, че ще го обича винаги, без значение какво беше извършил, без значение какви грозни мотиви са го тласнали към подобен начин на действие. Тя ще бъде винаги редом е него и ще го

обича, дори ако отнеме на Фентън всичко, което притежава.

– Готова ли си да се прибереш с мен в къщи, съкровище? – попита с усмивка той.

– Да – отговори тя и тези думи дойдоха от гълбините на сърцето ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Кен не поглеждаше към Хюстън, когато напуснаха лагера на миньорите и оставиха зад себе си намръщените пазачи на входа. Той държеше здраво в ръцете си юздите, а погледът му беше отправен напред по пътя.

Хюстън обаче не откъсваше очи от него, докато си задаваше въпроса, защо притежава толкова малко гордост и защо толкова ясно показва любовта си към един мъж, който така ужасно беше злоупотребил с нея. Но докато го наблюдаваше, тя проумя, че никога вече не би могла да го отблъсне.

В полите на хълма, малко преди коловозите на пътя от миньорския лагер да се влеят в междуградското шосе, Кен спря кабриолета. Залязващото слънце беше запалило хоризонта и беше покрило небето е оранжеви и розови ивици. Хладният планински ветрец се усили и във въздуха се носеше аромат на градински чай. Пътят беше посипан със сребрист коксов прах от високите пеши, а малките мъхнати семенца на върби и тополи се носеха, подхванати от свежия вятър.

– Защо спиране тук? – попита тя, когато той заобиколи колата и вдигна ръце към нея.

– Защото мисля, че повече не съм в състояние да отлагам – отговори Кен, докато я сваляше от кабриолета. – Нямам търпение да те притисна в прегръдките си.

– Но, Кен – възпротиви се тя. – Не бива да спиране тук. Всеки момент може да мине някой и...

Но не каза нито дума повече, защото той я свали долу, притегли я към себе си и започна да милва гърба ѝ.

Хюстън се притисна толкова силно до него, че почувства изгарящата топлина на кожата му.

За миг той се откъсна от нея и погали бузата ѝ с непозната досега нежност.

– Ти страшно ми липсваше, мила моя – прошепна той. – Невероятно е колко ми липсваше.

Но този изпълнен с внимание и трогателна нежност момент отмина така бързо, както беше дошъл. Устата му жадно затърси нейните устни. Хюстън също така жадно търсеше близостта му, обви с ръце врата му и притисна меките, заоблени части на своето тяло към коравите мускули

на неговото.

След малко Кен отново я отстрани от себе си и погледна изпитателно озареното ѝ от копнеж и страст лице. С изражение на воин, който се сбогува с любимата си преди боя, той отиде към задната част на колата и освободи чергилото от гюрука. После се запъти към една група планински борове и хвойнови храсти, разстла чергилото на земята и простря ръка към нея.

Хюстън бавно се приближи с поглед, вперен в мъжкия силует на фона на планината, изцяло завладяна от мисълта за блаженството, което я очакваше в обятията му.

Ръцете му трепереха, когато започна да я разсъблича; бавно освобождаваше едно след друго малките копченца от илиците им.

– Много дълго чаках този момент – произнесе меко той. Клепките му хвърляха дълги сенки във вечерния здрач, така че изглеждате млад и лесно нараним. – Веднъж ме попита за другите жени. Не вярвам някога да съм пропилял дори една мисъл по някоя жена след момента, в който съм ставал от леглото ѝ. В действителност не мислех за нея дори когато я държах в ръцете си. И още по-лошо – никога не ми е хрумвало да им говоря за неща, които обсъждам с теб през последните месеци. Какво си ти в действителност – дама или вещица?

Когато ръката му се плъзна под роклята ѝ, докосна голата ѝ плът, намери гърдите ѝ и изпрати своята топлина по цялото ѝ тяло, тя обвирата му с ръце и притисна устните си до неговите.

– Вещица, която те обича – прошепна в ухото му тя.

Кен я притисна толкова силно до себе си, че ребрата ѝ изпукаха, но разхлаби прегръдката си, едва когато тя проплака от болка.

Повече не говориха. Кен се нахвърли върху нея със страст, трупана седмици наред у него. Хюстън му отговаряше със същата пламенност.

Копчетата хвърчаха, когато не излизаха достатъчно бързо от своите дупки и илици. Устата на Кен се плъзгаше, жадна и гореща, по кожата ѝ, докато пръстите на Хюстън се впиваха в плътта му, притискаха го все по-силно до голото ѝ тяло, докато двамата се сляха в палещо желание.

Когато тя отвори уста, Кен бързо я затисна с устните си.

– Ако се опиташ да извикаш, ледена принцесо, в скоро време ще се появят неканени гости.

Хюстън вече не разбираше какво става около нея. Няваше и желание да узнае за какво говори Кен. Беше изгубила представа за времето и не знаеше откога се намират на това място. Мислите ѝ бяха замъглени от близостта на Кен, който беше ту върху нея, ту под нея, след това до

нея, който я любеше в седнало положение, а по едно време, както й се стори, дори в изправено. Потната коса се залепваше по тялото ѝ и увисваше на влажни кичури върху раменете ѝ. Но навсякъде беше обгърнатата от кожата на Кен – от неговата гореща, влажна, гладка, великолепна кожа, на която се наслаждаваше, отдавайки се напълно на страстта си. Натрупаното в тялото ѝ желание, разтопило ледената обвивка, съзнанието, че за малко не беше загубила мъжа, когото обичаше, я правеха ненаситна. Те се съединяваха, отново се разделяха и отново се сливаха един с друг, докато стигнаха с последен, изпълнен с екстаз тласък до общия край.

Плътно притиснати един до друг, телата им все още съединени, двамата заспаха за няколко минути.

След известно време Кен отвори очи, издърпа чергилото да я завие и покри с жакета си разголената горна част на тялото ѝ. Погледа отпуснатото ѝ в съня лице, озарено от лунната светлина, оправи падналата на челото ѝ къдрица и нежно я помилва по бузата.

– Кой би си помислил, че дама като теб... – промърмори той, преди отново да задреме, притискайки я още по-силно до себе си, така че главата ѝ да почива на рамото му.

След един час Хюстън се събуди от ръката на Кен, която галеше гърдите ѝ. Пръстите му си играеха с розовите зърна. Тя му се усмихна унесено.

– Имам всичко, което би могъл да си пожелае един мъж – прошепна Кен, обръщайки се напрани. – Държа в ръцете си гола жена и тя ми се усмихва. – Той намести силните си бедра между нейните. – Е, милейди, би ли желала да го направиш пак с работника от конюшната?

Тя потърка бедрата си о неговите.

– Само ако се отнася много нежно с мен и не ме плаши с варварски-те си навици.

Кен изстена тихо, преди неговите устни да последват примера на ръката му.

– Когато един мъж иска да получи нещо, той използва за целта револвер или нож, но оръжията, които притежаваш ти, любима, ме плашат до смърт.

– Точно така изглеждаш в момента – пошушна тя и леко захапа крайчето на ухото му.

Този път се любиха спокойно, оставяха си много време, тъй като нищо не ги караше да бързат; а след това дълго лежаха прегърнати и безмълвни, докато отново заспаха. По едно време през нощта Кен стана

и разпрегна конете. Когато Хюстън го попита със сънлив глас какво прави, той отговори:

– Щом веднъж си бил коняр, винаги си оставаш такъв. После побърза да се върне на чергилото, което тази нощ беше тяхното легло.

Още преди да изгрее слънцето, те се раздвижиха, събудиха се и подхванаха разговор.

Кен лежеше по гръб, Хюстън – напреки през бедрата му, и той разказваше колко много се зарадвал на въодушевлението, е което децата посрещнали играчките му.

– Защо повечето момчета приличат на еноти?

Мина доста време, преди Хюстън да разбере какво има предвид.

– Те работят в шахтата и още не са се научили да измиват въглищния прах около очите си.

– Но някои от тях бяха почти бебета; във всеки случай не много поголеми. На тази възраст не могат...

– Напротив – прекъсна го Хюстън и двамата млъкнаха за известно време. – Знаеш ли какво ми се иска да направя, при това не само за една, но за всички каменовъглени мини?

– Какво?

– Ще набавя четири коли – големи колкото колите за мляко, но оборудвани с етажерки – и ще ги пращам във всички мини като безплатни библиотеки за раздаване на книги. Ще ги карат библиотекари или учители, които ще помагат на децата, а, разбира се, и на възрастните. Ще им обясняват какви книги да четат.

– Защо не назначим веднага хората, които са ни необходими за тези каруци? – запита с весело намигване Кен.

– Значи моята идея ти харесва?

– Звучи доста добре, а няколко каруци заедно с конете сигурно ще бъдат по-евтини от железопътния вагон, който подарих на майка ти. Всъщност тя какво направи с него?

Хюстън му се усмихна в полумрака.

– Тя смята, че си й дал най-добрата идея. Нареди да го поставят в задния двор и сега го използва като убежище, когато иска да остане няколко часа сама. Както дочух, мистър Гейтс бил до такава степен разярен, че изгубил дар слово.

Когато слънцето се издигна над хоризонта, Кен каза, че е крайно време да се прибират, преди да е започнало сутрешното движение. По пътя към къщи той често спираше, за да я целува, а Хюстън се притискаше към него с все сила. При това тя непрекъснато си повтаряше, че

Фентън вече не е от значение и тя винаги ще обича Кен, независимо от това, дали той ще продължи да изпълнява своите планове за отмъщение, или ще се откаже от тях.

В къщи първо се изкъпаха в голямата вана на Хюстън с позлатен обков и накрая по измокрения под се плискаше повече вода, отколкото във ваната. Но Кен успя да попие по-голямата част от водата, като покри пода с двадесет и една дебели турски хавлиени кърпи. После положи Хюстън на това хавлиено ложе и двамата се любиха на пода на банята. Камериерката на Хюстън, Сюзън, за малко не влезе в банята точно в този миг, но Кен затръшна с крак вратата под носа ѝ. Двамата дълго се смяха, когато чуха как ужасеното момиче хукна по паркета в спалнята на Хюстън навън към коридора.

После слязоха долу за най-обилната закуска, която някога двама души са изяждали на този свят. Самата мисис Мърчисън пристигна от кухнята в столовата, за да ги обслужва. Тя непрекъснато хихикаше и се усмихваше и изглеждаше извънредно доволна, че Кен и Хюстън най-после са се сдобрили.

– Бебета – каза тя на път към вратата. – Тази къща има нужда от бебета.

Кен се задави с кафето си и отправи смутен поглед към Хюстън, но тя не му обърна внимание и само се усмихна, над чашата си.

Точно когато мисис Мърчисън влезе отново в столовата с поднос току-що приготвени пържоли, се чу страшен гръм. Той като че ли идваше изпод земята и разтърси пода под краката им. Чиниите на масата и дрънчаха, а на горния етаж се счупи един прозорец.

Мисис Мърчисън изпищя и изпусна подноса с пържолите.

– Какво, по дяволите, беше това? – извика Кен. – Земетресение ли стана?

Хюстън не можеше да проговори. Беше чувала подобен тътнеж само веднъж през живота си; но който го беше чул веднъж, след това не го забравяше никога. Не погледна нито към Кен, нито към прислугата, която вече се стичаше от всички страни, а веднага отиде до телефона и вдигна слушалката.

– Къде? – попита само тя, когато се свърза с централата, без да казва на момичето кой се обажда.

– „Малката Памела“ – чу тя отговора, преди слушалката да се изплъзне от вкочанените ѝ пръсти.

– Хюстън! – изкрещя Кен в лицето ѝ, като я сграбчи за раменете. – Само не припадай! Това беше експлозия в мината, така ли?

Хюстън не вярваше, че е в състояние да произнесе дори една дума. Страх стягаше гърлото ѝ. Защо трябваше да се случи точно в твоята шахта, нашепваше упорито някакъв вътрешен глас в главата ѝ. Представяше си децата, които вчера играеха бейзбол със светнали от радост очи, и се питаше колко от тях бяха сега под земята... Тя вдигна мътни очи нагоре към Кен.

– Смяната – прошепна тя. – Раф е в последната смяна.

Ръцете на Кен се впиха в раменете ѝ.

– Значи е било в „Малката Памела“ – прошепна той.

– Колко ли тежко е ударило?

Хюстън отвори уста, но нито дума не се отрони от езика ѝ.

Един от прислужниците, които мълчаливо се бяха събрали в столовата, излезе напред.

– Сър, щом експлозията беше толкова силна, че в града се счупиха стъкла, катастрофата трябва да е много тежка.

Кен остана за миг неподвижен напред, но веднага след това енергията му сякаш бликна.

– Хюстън, искам да събереш всички одеяла и чаршафи в къщи и да ги докараш с каруцата в мината. Разбра ли ме? Аз веднага ще се преоблека и ще препусна нататък. Но искам да дойдеш там колкото се може по-бързо. Ще ни трябват одеяла, ясно ли е?

– Ще имате нужда от помощ при спасителната акция – обади се лакеят, който беше говорил преди малко.

Кен бързо го огледа от главата до петите.

– Тогавя смъквай тези отрупани със злато партакеша, облечи нещо подходящо и вземи един кон от конюшнята.

Той се обърна отново към Хюстън:

– Жив или мъртъв, аз ще извадя Раф от забоя. – Той я целуна бързо и хукна по стълбите към горния етаж.

Хюстън остана за миг като вцепенена, преди да започне да действа. Вече не можеше да предотврати случилото се нещастие, но можеше да облекчи страданията. Обърна се към камериерките и прислужничките:

– Чухте какво каза вашият господар. Искам всички чаршафи, покривки и одеяла за десет минути да бъдат натоварени в голямата кола.

Една от прислужничките излезе напред.

– Моят брат работи в „Малката Памела“. Мога ли да дойда с вас в лагера?

– Аз също идвам! – извика Сюзън. – Вече съм закърпила няколко счупени глави през живота си.

– Добре – отговори Хюстън, докато бързаше нагоре по стълбите, за да смени сутрешната си роба с костюм за път. – Страхувам се, че ще ни бъде необходима всяка помощ, която можем да получим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Кен още нямаше опит е подобни катастрофи; неговите битки по правило се водеха между него и някой конкурент. По тази причина не беше подготвен за онова, което го очакваше в „Малката Памела“. Още отдалеч чу писъците на жените и си помисли, че докато е жив, няма да може да пропъди от главата си тези звуци.

Портата към лагера зееше отворена. Нямаше нито един пазач. Там седеше само някаква жена, люлееше до гърдите си бебе и се опитваше да го успокои, като му гукаше. Кен и четиримата мъже, които го придружаваха, продължиха в бавен тръс край входа на лагера, а когато в полезрението им се появиха още много жени, които или тичаха срещу тях, или просто стояха на пътя им и плачеха, те спряха и слязоха от конете.

Когато Кен понечи да мине покрай една жена, тя сграбчи с желязна хватка китката му.

– Убий ме! – изпищя пронизително тя. – Той е мъртъв, а ние нямаме нищо. Абсолютно нищо!

Кен не успя да се възпротиви и тя го откъсна в своята колиба. Бараката на Раф изглеждаше като дворец в сравнение с това така наречено жилище. Пет дрипави и мръсни деца се притискаха едно до друго в ъгъла. Изпитите им лица и големите трескави очи издаваха, че никога през живота си не са се наяждали до насита. Кен не беше видял тези деца през вчерашния ден; но и не си спомняше да е идвал в тази част на лагера, където жилищата бяха направени от насмолена хартия и нарязани консервени кутии.

– Убий ни всичките! – крещеше жената. – Тогава ще бъдем по-добре. Сега трябва да умрем от глад.

Върху сандъка, който очевидно служеше за маса, Кен видя половин самун плесенясал хляб. Други хранителни продукти нямаше.

– Сър – каза лакеят, който беше влязъл след него в колибата, – там имат нужда от помощници при изваждането на трупове.

– Да – отговори тихо Кен, докато излизаше навън. Жената в колибата избухна в сърцераздирателен плач.

– Какви са тези хора? – попита той слугата, когато отново се озова на открито.

– Те не могат да си позволят да плащат наем за бараките, построени от минната компания. Той възлиза на два долара месечно за стая. По

тази причина дружеството им дава под наем за един долар месечно парченце земя, върху което те сами, от материалите, които могат да намерят тук, си строят колиба. – Слугата посочи с глава мизерния квартал на лагера, където бяха струпани нагъсто колиби от тенеке и дървесни отломки.

На Кен му се стори, че вижда върху една стена остатъци от сандъците, в които вчера беше опаковано снаряжението за бейзбол.

– Какво ще стане с жените, чиито мъже загинаха в шахтата?

Прислужникът гневно изопна устни.

– Ако имат късмет, дружеството ще им изплати надниците за половин година напред; след това обаче те и техните деца ще бъдат изхвърлени оттук. Каквото и да стане, дружеството винаги твърди, че работниците сами са си виновни за станалото нещастие.

Кен усети, че целият се скова.

– Поне сега трябва да помогнем на тези нещастници. Като първа мярка ще разпределим хранителни продукти.

– А откъде ще ги вземем? – попита мъжът. – Преди четиринадесет години имаше миньорски бунт и хората шурмуваха магазините на минната компания. Оттогава във всички лагери магазините разполагат само с най-необходимото количество хранителни продукти и други стоки на склад. – Мъжът изкриви уста. – Градът също не иска да помага. При последната експлозия в една шахта се обърнахме към общината и помолихме за подкрепа, но оттам ни отговориха, че трябва да минем по „каналния ред“.

Кен закрачи към центъра на лагера, където се намираше и шахтата е рудничната клетка. Пред входа на шахтата лежаха трупове на трима миньори, покрити с брезент; двама души отнесоха един тежко ранен отсреща в машинното отделение и Кен можа да зърне Блеър и двама мъже, наведени над други ранени. Той отиде при Леандър и попита:

– Какви са загубите?

– Не би могло да бъде по-лошо – отговори Лий. – В забоите има толкова много газ, че спасителната група започва да се задушава, преди да е достигнала до пострадалите. Все още не се знае какво точно се е случило и колко са загиналите, тъй като експлозията се е разразила навътре, вместо навън. Може би долу има още много хора, които са успели да се спасят от взрива, но сега са откъснати от външния свят. Някой да я спре, чувате ли! – извика той, преди да изтича към входа на шахтата, за да слезе с рудничната клетка в забоя.

Кен препречи пътя на жената, към която сочеше Лий. Тя се беше

втурнала към един полуовъглен труп, който току-що беше изваден от шахтата. Беше слабо, дребно създание и Кен без усилия я вдигна на ръце.

– Ще ви занеса у вас – каза ѝ той, но тя само поклати глава.

Друга жена се приближи до тях.

– Аз ще се погрижа за нея.

– Имате ли бренди в къщи? – попита Кен.

– Бренди? – озъби се жената. – Тук няма дори прясна вода. – Тя помогна на Кен да пусне жената и я подкрепи.

След две минути Кен отново седеше на седлото и препускаше надолу по хълма в посока към Чандлър. Срещна Хюстън, която със своята каруца беше на път към шахтата, и тя му извика нещо. Но той мина в галоп покрай нея, без да намалява темпото и без да ѝ отговори.

Препусна из улиците на града и за малко не премаза няколко пешеходци, които застанаха на пътя му и поискаха да научат новини. Повечето жители на Чандлър стояха пред къщите си, гледаха нагоре към хълма, където се намираще „Малката Памела“, и се впускаха в предположения за онова, което се беше случило там.

Кен препусна с гърмящи копита през града, после надолу по Арчър авеню, където се намираще къщата на Идън. На отсрещната страна, пред новата клиника на Уестфийлд, цареше голямо оживление. От нощта, когато се бяха разделили като врагове, Кен не беше виждал Идън.

Приятелят му точно бързаше през верандата, опасваща предната част на къщата, към един оседлан кон, привързан отпред, когато Кен толкова рязко дръпна юздите пред входната врата, че конят му се изправи на задните си крака.

Кен слезе от седлото и с един скок се озова на верандата.

– Знам, че в момента не храниш особено добри чувства към мен; но не познавам никой друг, който има достатъчно ум в главата си, за да ми помогне при организирането на това, което смятам да направя. Така че те моля за известно време да забравиш гнева си и да работиш заедно с мен.

– В какво да ти помагам? – попита предпазливо Идън. – Тъкмо се готвех да ида в мината. Чичото на Джоан се намира там и...

– И случайно той е и мой чичо! – изфуча Кен. – Идвам точно оттам. Вече имат толкова помощници, че не знаят какво да ги правят. Но нямат вода и хранителни продукти, освен това експлозията е разрушила цял куп къщи, ако тези мизерни колиби изобщо могат да се нарекат така. Затова ще имам нужда от твоята помощ. Трябва да се събере храна и да се

набави подслон за хората горе, за спасителните групи и за жените, които стоят наоколо и плачат, без да знаят какво ще правят по-нататък.

В продължение на секунда Идън гледаше своя предишен работодател право в очите.

– Според известията по телефона, които получи Джоан, може да мине много време, докато бъдат извадени всички жертви. Ще имаме нужда от много превозни средства, за да закараме помощите до мината. Ще трябва да осигурим и транспорт за... труповете. Днес ще раздаваме само хранителни продукти, които нямат нужда от допълнителна обработка.

Кен изгледа Идън със сияещо лице.

– Хайде, да вървим да работим!

В този момент на верандата се появи Джоан. Лицето ѝ беше бяло като сняг. Идън се обърна към нея.

– Искам да се обадиш в чайната на мис Емили и да ѝ кажеш да събере колкото е възможно по-бързо всички „сестри“ пред магазина на Рандолф. Ще ги чакам там. Убеди се най-напред, че говориш лично с мис Емили, и подчертай думата „сестри“, Джоан. Много е важно. Надявам се, че ме разбра?

Джоан кимна кратко и Идън бързо я целуна, преди да се качи на оседлания кон.

Веднага щом стигнаха центъра на града, двамата се разделиха и тръгнаха да търсят хората, за които се знаеше, че притежават някакво превозно средство. Повечето собственици предложиха своите коли и впрегатни коне доброволно и поискаха сами да ги карат. Целият Чандлър беше обзет от чувство на солидарност, тъй като грижата за мините и съдбата на пострадалите ги обединяваше.

Шест млади жени вече чакаха пред магазина на Рандолф, когато Идън и Кен пристигнаха там. Кен трябваше само кратко да им разясни от какво имат нужда в мината, а след това дамите поеа командването. Мис Емили издаваше заповеди с глас на фелдфебел, който трябва да разположи на позиция батарея от тежки оръдия.

Когато каруците взеха да пристигат и образуваха верига пред склада на магазина, дамите започнаха да ги товарят със сандъчета месни и зеленчукови консерви, боб, кондензирано мляко, бисквити и чували с прясно изпечен хляб. Пред магазина се събра тълпа любопитни и мис Емили ги изкомандва веднага да се включат в товаренето на каруците.

Междувременно Идън се погрижи да набави една цистерна, която беше напълнена с вода за пиене.

Памела Фентън се спусна тичешком от хълма, на който живееше, държейки с една ръка шапката си, а с другата сина си Закариа.

– Какво можем да помогнем ние двамата? – попита високо тя, надвиквайки заповедническия глас на мис Емили.

Кен погледна надолу към сина си и чувство на благодарност прони-за сърцето му. Неговото дете никога няма да бъде принудено да работи в мините при опасни за живота условия. Той сложи ръка върху перчема на сина си и се обърна към Памела:

– Искам да събереш приятелите си и да откриете всички палатки, които се намират в този град. Качи се горе в моята къща и провери какво е станало с големите сенници, които Хюстън поръча да издигнат за сватбата. После ги докарайте по най-бързия начин в мината.

– Не смятам, че Зак на неговата възраст трябва да става свидетел на такава тежка катастрофа – прошепна Памела. – Понякога жертвите са толкова...

Кен запазваше присъствие на духа от момента на първия шок, когато видя с очите си обстановката в мината. Но сега темпераментът му не издържа.

– Вие сте виновни за това нещастие! – изкрещя в лицето ѝ той. – Вие, Фентънови, предизвикахте тази катастрофа. Ако работата в мината не беше толкова опасна и ако твоят баща беше пожелал да се раздели с част от скъпоценните си пари, това нямаше да се случи. Това момче е мой син и щом момчетата горе могат да умират под земята, значи той не е толкова малък, че да не може да види мъртвите, които тежат на съвестта на баща ти. Така че захващай се за работа и свърши онова, което ти наредих! В противен случай ще си спомня коя си и че в момента най-много ми се ще да видя баща ти да лежи мъртъв в кратката ми!

Когато Кен завърши речта си, той се видя наобиколен от жителите на града, които го слушаха с отворена уста. Идън скочи от първата натоварена каруца.

– Цял ден ли ще се мотаем тук и ще зяпаме! Хей, ти! – извика той на едно хлапе. – Вземи сандъчето с бобени консерви и го качи на колата отсреща. А ти там, ти се погрижи конете от впряга да не връхлетят върху предната кола!

Постепенно тълпата се разпръсна и започна да помага на младите дами при товаренето, както и на Памела при набавянето на палатките. Но мислите на Кен все още бяха при невинните жертви. Само Джейкъб Фентън беше отговорен за тях.

Въпреки че толкова рязко укори Памела, той не пожела да пусне

сина си с някоя от натоварените каруци до миньорския лагер, а изчака, докато самият той поеме един впряг.

Слънцето приближаваше хоризонта, когато Кен скочи на капрата на една каруца и пое пътя към шахтата „Малката Памела“. Зак седна до него и не продума, докато не оставиха града зад себе си.

– Дядо ми ли е причина за смъртта на тези хора? Наистина ли той е виновен?

Кен понечи да каже на сина си какво мисли за Джейкъб Фентън, колко алчен е той за пари и как го е измамил, лишавайки го от наследство. Но нещо дълбоко в него го накара да замълчи още след първото изречение. В каквото и да обвинеше стария човек, той беше дядо на това момче, обичаше своя внук и синът му имаше право и естествени претенции към тази любов.

– Мисля, че хората прекалено често се оставят да бъдат заслепени от парите – заговори след малко той. – Смятат, че с тях могат да си купят всичко и поради това не се спират пред нищо, за да се сдобият с колкото се може повече пари. Не ги смущава, че трябва да мамят, да крадат или дори да отнемат човешки живот. Вярват, че парите оправдават всичко, което са извършили, за да стигнат до тях.

– Майка ми казва, че ти си по-богат от дядо. Означава ли това, че и ти си откраднал парите си? Мамил ли си други хора, за да спечелиш милионите си?

– Не – отговори тихо Кен. – Мисля, че аз просто имах късмет. Трябваше само да се откажа от собствен живот и от удоволствията му, за да стана богат.

Останалата част от пътя те изминаха мълчаливо и Кен отново си спомни е ужас за първото си посещение в шахтата сутринта, непосредствено след експлозията.

Пред входа на рудника този път лежах осем трупа, които не бяха покрити е платнища, а в машинното отделение вече работеха двама лекари и две лекарки.

Хюстън изтича насреща им с разрошени, увиснали по раменете коси и потъмнели от дима дрехи, докато Кен сваляше задната преграда на каруцата, за да разтовари.

– Това е чудесно от твоя страна – започна тя, докато сваляше едно сандъче с кондензирано мляко и понечи да го подаде на чакащата жена. – Всъщност ти нямаш вина в тази работа. Ти си...

Кен взе от ръцете ѝ тежкото сандъче.

– Аз живея в този град, а както междуременно вече знаеш, съм и

действителен собственик на мината. Може би сякаш да предотвратят тази тежка катастрофа, ако своевременно я бях отнел от него. Хюстън, ти си уморена до смърт. Защо не вземеш каруцата, след като я разтоварят? Върни се с нея в Чандлър и иди в къщи да си полегнеш.

– Тук е необходим всеки човек, Кен. Спасителните групи трябва непрекъснато да се сменят, защото в противен случай ще получат отравяне с газ. Много им е трудно да стигнат до пострадалите...

– Ало! Дайте и на мен една глътка от това – обади се зад гърба им добре познат глас. Кен стремително се обърна и видя чичо си Раф да надига жадно една стомна.

Хюстън беше сигурна, че никога не е виждала толкова широка усмивка върху лицето на Кен като в този момент. Той удари чичо си по гърба с такава сила, че стомната изхвърча от ръцете му. Раф направи няколко уместни забележки относно прекомерния изблик на чувства у Кен. Но Кен само стоеше и се хилеше, така че Раф се отказа да ругае, намигна тайно на Хюстън и забързано се отправи към спасителните групи пред входа на шахтата.

Кен също се упъти нататък, защото видя Леандър. Докторът токущо беше излязъл от забоя и се подпираше на стената с почерняло от сажди лице. Кен пхна в ръцете на Лий манерка с вода.

– Още много ли има долу?

Лий жадно изпи водата.

– Твърде много. – Той вдигна едната си ръка срещу избледнялата дневна светлина. – Повечето от тях са изгорели; и когато се докосваш до труповете, кожата им залепва по пръстите ти.

Кен не можа да каже нищо, но мислите му отново се насочиха към мъжа, който беше отговорен за тази катастрофа.

– Хиляди благодарности за храните, които докарахте – проговори хрипкаво Лий. – С тях помагате на хората повече, отколкото предполагаш. Утре ще трябва да храним още народ, представителите на пресата, роднините на пострадалите, представителите на правителството и любителите. Често пъти хората в такива моменти забравят колко е важно най-напред да се погрижиш за изхранването на засегнатите от нещастията. Сега обаче е крайно време да се върна отново в забоя – заключи Лий и се отправи към подемника.

Кен си проправи път през събралата се пред шахтата тълпа, която непрекъснато се увеличаваше. Когато намери Хюстън и сина си, той побърза да я вдигне на капрата на една разтоварена каруца.

– Трябва да организираме превоза на хранителни продукти – каза

само той, докато подканваше конете да вървят по-бързо. Когато главата на Хюстън клюмна на рамото му, той я прегърна с едната си ръка и я държа здраво, за да може да поспи през останалата част на пътя.

В Чандлър Хюстън и Закариа поспаха малко на пода на каруцата, докато Кен и Идън разбудиха търговците в града и купиха от тях още храни за жертвите на експлозията. Сутринта отидоха в средното училище на Чандлър и помолиха да освободят учениците от занятия този ден, за да помогнат при събирането на необходимите за миньорските семейства дрехи, одеяла и всички останали неща.

Част от учениците закупиха зеленчуци, плодове, мармалад, и занесоха тези неща у дома си, където убедиха майките си да приготвят разни неща за ядене и да сварят стотици яйца. През това време останалите ученици събраха дрехи, тенджери, чинии и дърва за горене и отнесоха всичко в сборните пунктове.

През целия ден постъпваха съобщения от мястото на катастрофата: досега са извадени двадесет и пет трупа, в повечето случаи обгорени, подпухнали и така обезобразени, че е почти невъзможно да бъдат идентифицирани. Все още не се знаеше съдбата на останалите двадесет и пет миньори. Спасителните отряди ги търсеха из всички забои. Работеха на две смени и вече бяха дали един загинал.

По обед Кен пристигна в мината с една тежко натоварена каруца и когато започна да разтоварва вързопи от одеяла и пелени, видя да излизат от шахтата хората от един спасителен отряд. Много от тях изскачаха от рудничната клетка и започваха да повръщат.

– Това е от миризмата – обясни един мъж, който помагаше на Кен при разтоварването. – Миризмата на труповете в забоя е толкова страшна, че мъжете не са в състояние да я понесат.

За момент Кен остана като вдървен на мястото си, загледан в повръщашите мъже насреща си. После внезапно изтича към един оседлан кон, завързан наблизко, метна се на гърба му и препусна в галоп надолу по хълма, право към къщата на Джейкъб Фентън.

Не беше стъпвал на входната алея, откакто Фентън го беше изхвърлил и той беше заминал за Калифорния, но всичко му беше така познато, като че никога не беше напуснал къщата. Не си направи труда първо да почука, а избя с крак кристалното стъкло от рамката и мина през заключената врата, така че тя едва не излезе от пантите си.

– Фентън! – изрева той, а в това време слугите се стичаха от всички посоки.

Двама лакеи го сграбчиха за раменете, за да го задържат, но той ги

отърси от себе си като досадни мухи. Кен познаваше приблизителното разположение на стаите в партера и когато нахлу в столовата, видя Джейкб Фентън да седи сам на масата пред закъснелия си обяд.

Известно време те се гледаха един друг – Кен с пламтящо от гняв лице и разтърсван от бурното му дишане гръден кош.

Джейкб отпрати слугата с едно движение на ръката си.

– Не допускам, че си дошъл тук да обядваш – каза той спокойно, докато мажеше масло върху едно хлебче.

– Как можеш да си седиш на масата, докато хората, които уби, лежат пред забоя или още горят някъде в шахтата?

– Ако позволиш, аз съм на друго мнение по въпроса. Аз не съм ги убил. В действителност направих всичко, което е по силите ми, за да запазя живота им; но изглежда, че те имат някаква склонност към самоубийство. Мога ли да ти предложа чаша вино? От превъзходна реколта е.

Кен все още беше изпълнен с впечатленията от последните дни. Хленченето на децата и плачът на жените звучаха непрекъснато в ушите му и докато превозваше тонове хранителни продукти към мястото на катастрофата, изобщо не беше почувствал, че от два дни не е хапвал нищо. Но сега тишината на тази къща, чистотата на стаята и ароматът на ястията изведнъж го зашеметиха. Зави му се свят и той конвулсивно се улови за ръба на масата. Джейкб стана, наля му чаша вино, придърпа му стол и постави чашата на покривката. Кен не забеляза колко силно трепереше ръката на Джейкб, когато му наливаше виното.

– Много ли е лошо? – запита Джейкб, докато отиваше към бюфета, където взе една чиния и я напълни с разни неща за ядене.

Кен не отговори, отпусна се на стола и се втренчи в чашата си.

– Защо? – пошепна дрезгаво той. – Как можа да ги убиеш? Какво би могло да оправдае смъртта на толкова хора? Защо не се задоволи с парите, които ми открадна? Защо ти бяха необходими още? Не знаеш ли, че има и други начини да увеличиш богатството си?

Джейкб остави пълната чиния на масата пред Кен, но по-младият мъж не се докосна до нея.

– Аз бях на двадесет и четири години, когато ти се роди, и бях твърдо убеден, че всичко, с което бях израснал, ми принадлежи. Обичах човека, когото смятах за свой баща... и си мислех, че и аз означавам нещо за него.

Джейкб се опита да се изправи.

– На двадесет и четири години човек все още е склонен към идеализъм. Вечерта, когато Хорас се самоуби, трябваше да проумея, че не съм

означавал абсолютно нищо за него. В завещанието му пишеше, че получавам правото да бъда твой настойник, докато навършиш двадесет и една години, а след това трябва да ти предам всичко. Тогава бях длъжен да напусна къщата и едничкото, което щеше да ми остане, бяха дрехите на гърба ми. Не вярвам, че би могъл да разбереш колко мразех през онази нощ хленчещото пеленаче, което беше разрушило целия ми живот. Едва ли съм разсъждавал разумно, когато наредих да те отнесат при кърмачка в една от фермите, а след това подкупих адвокатите, за да фалшифицират завещанието. Тази омраза ме крепеше години наред. Бях изцяло обладан от нея. Когато подписвах някакъв документ, правех го със съзнанието, че някъде на света живее едно дете, на което в действителност принадлежи всичко, което купувах или продавах. Един път, когато беше още много малък, наредих да те доведат тук, защото исках да се убедя, че не заслужаваш това, което баща ми ти беше оставил. Джейкб седна на масата срещу Кен.

– Лекарят каза, че ми остава да живея един, най-много два месеца. Още не съм го казал на никого. Но някъде в мен живееше желанието ти да узнаеш истината, преди да умра.

Той вдигна пълната си чаша и отпи една глътка.

– Омразата вреди повече на мразещия, отколкото на мразения. През всичките тези години, когато живееше тук, ти всекидневно беше пред очите ми и аз бях сигурен, че ще се опиташ да ми отнемеш това, което притежавах. Живеех в постоянен страх, че ще откриеш истината и ще си вземеш обратно всичко, което принадлежеше на мен и моите деца. А когато поиска да се ожениш за Памела, имах чувството, че опасенията ми се сбъдват. По-късно в главата ми дойде мисълта, че твоят брак с Памела е справедливо разрешение на въпроса. Но тогава... Не ми се вярва, че тогава съм бил способен на някакво разумно съждение.

Джейкб отново отпи голяма глътка от чашата с вино.

– Ти току-що чу изповедта на един умиращ, Тагърт. Всичко принадлежи на теб и можеш да си го вземеш, когато пожелаеш. Тази сутрин разказах истината на сина си, та и той да знае кой е действителният собственик на моето имущество; защото аз вече нямам силата, а още малко желанието да се боря срещу теб.

Кен се облегна назад в стола си и втренчи поглед в мъжа, който седеше срещу него. Когато забеляза сивия оттенък на кожата му, прозря, че вече не мрази този човек. Хюстън му беше казала, че омразата към Джейкб Фентън му е дала силата да придобие онова, което притежаваше в момента, и може би тя имаше право. Освен това му беше посочила

неправдата, която Хорас беше извършил, като беше лишил от наследство осиноения си син.

Кен също отпи една глътка от виното пред себе си и погледна чиниата с храната.

– Защо трябваше да оставиш миньорите да гладуват, за да увеличиш богатството си?

– Да карам миньорите да гладуват? – изпъшка Джейкъб и очите му едва не изскочиха от орбитите си. – Никой човек на този свят не е наясно, че аз почти нищо не печеля от каменовъглените мини! Това, което ми носи пари, са единствено металургичните ми заводи в Денвър. Но цял свят вижда само бедните, измъчени и мръсни миньори и ме обвинява, че съм самият Сатана.

Той стана от стола си и започна да се разхожда напред-назад из стаята.

– Трябвате да оградя лагерите на миньорите с високи стени и да поставя пазачи, иначе там щяха да проникнат профсъюзните дейци и да подучат работниците да искат от мен по-високи надници и по-късо работно време. Знаеш ли какво искат те от мен? Искат да си избират контролор, който да проверява теглото на изкопаните въглища. Слушай, аз знам, както и всеки друг, че кантарите не са точни и че миньорите изкопават повече въглища, отколкото им записват; но ако аз река да бъда честен и им заплащам това, което действително са изкопали, трябва да искам и по-висока цена на един тон въглища. И тогава вече няма да бъде конкурентоспособен, няма да сключвам договори за доставка на въглища и хората ще изгубят работата си. Кой в края на краищата ще загуби, ако се съглася те да си избират контролори за кантарите? Всеки ден мога да назначавам стотици миньори, но не вярвам, че те лесно ще си намерят работа.

Кен мълчаливо изгледа стария мъж.

– А как стои въпросът със сигурността в заботите? Както чух, принудени са да използват изгнили греди за укрепване и заради това...

– Един дявол знае какво вършат те. Миньорите имат своя професионална чест. Можеш да попиташ чичо си дали не съм прав. Те се хвалят с това, че знаят много точно докъде да се прокопае един забой, без таванът да се срути. Имам собствени минни инспектори, които всеки ден слизат в шахтите, и те ми докладват, че хората не искат да си губят времето да укрепват според правилника всеки отрязък от забоя.

Кен вдигна вилищата, оставена до чиниата, и започна бавно да се храни. Но скоро усети, че е страшно гладен, и започна да поглъща бързо

храната.

– Ти не им заплащаш времето, което им е необходимо, за да укрепят забоя, нали? Заплаща им се според теглото на въглищата, които са изкопали, прав ли съм?

Джейкъб отново зае мястото си срещу Кен и постави дебело парче ростбиф в чинията си.

– Аз им давам договор като на вторични предприемачи и всеки е свободен да изпълнява своя договор, както намери за добре. Знаеш ли, че плащам на хора, които проверяват каските на миньорите? Тези идиоти свалят в забоя лицевата защита на каската, запалват си цигара и вдигат във въздуха цялата шахта. Инспекторът е длъжен да установи, че лицевата защита е здраво заварена, за да не могат тези хора взаимно да се избият.

Тъй като устата на Кен беше пълна, той жестикулираше с вилицата си.

– От една страна, ти се отнасяш към своите работници като към непълнолетни деца и ги затваряш в лагери, а, от друга страна, те са за теб напълно отговорни предприемачи, които сами поемат риска си... Как се нарича това, когато трябва да работиш, обаче не ти заплащат за работа, която си извършил?

– Мероприятие за създаване на работа – отговори Джейкъб. – Правя всичко възможно да запазя работните места на миньорите. Аз с удоволствие бих купувал въглищата си от друг предприемач и бих се ограничил само с производството на стомана, но не мога да си представя как ще изхвърля толкова хора на улицата. Всеки път, когато се случи нещо като онова горе – той посочи към шахтата „Малката Памела“, – решавам да затворя мината. Съществува огромна конкуренция на пазара за въглища, която е готова веднага да се заеме със снабдяването на моите стоманени заводи в Денвър. Бих могъл още утре да затворя всичките седемнадесет шахти в околността на Чандлър, без това да се отрази върху пазара на въглищата. Но имаш ли представа какво би станало с този град, ако затворя шахтите? За две години Чандлър ще опустее.

– Като те слуша човек, ще рече, че ти си благодетелят на града.

– В известен смисъл аз действително съм такъв – каза самодоволно Джейкъб.

– Обаче и акционерите ти получават някой и друг долар, а?

– Не толкова много, колкото бих искал, но и там правя всичко, което ми е възможно.

В това време Кен избърса с коричка хляб втората си чиния.

– Тогава е крайно време да започнеш да правиш и онова, което не ти е възможно. Случайно аз също притежавам известно количество пари и може да ми хрумне да ги употребя за подаване на няколко жалби срещу собствениците на „Фентън-въглища и стомана“. Отлично си представям как цялото производство – добива на въглища и стоманените заводи – ще бъде спряно, докато тези жалби бъдат разгледани в съда.

– Но това би разорило Чандлър! Ти не би могъл...

– Имам някакво вътрешно чувство, че притежателите на „Фентън – въглища и стомана“ заради собствения си интерес ще избягнат с всички възможни средства подобни жалби.

Джейкъб гледа Кен в продължение на няколко дълги секунди.

– Е, добре. Какво искаш от мен?

– Щом хората имат нужда от инспектори, за да ги пазят от самите тях, бих искал такива инспектори да бъдат назначени. Също така настоявам децата да изчезнат от забоите.

– Но точно децата, благодарение на малкия си ръст, проникват в места, където възрастните не могат! – възпротиви се Джейкъб.

Кен му хвърли само един студен поглед и премина към следващата точка, като напразно се мъчеше да си припомни всичко, което Хюстън му беше разказвала за проблемите на минните работници. Джейкъб се противопоставяше на всяка точка, като се започне от библиотеките на колела – „Четенето само ще увеличи недоволството им!“, през редовните богослужения – „И затова ще трябва да назнача свещеници от всички вероизповедания, но които да плащам! Нали ще предизвикаме религиозна война, ако изпратим всички на едно и също богослужение!“; и се стигне до по-добрите жилища, за които Джейкъб отбеляза, че точно работниците, които вегетират в мизерните колиби, живеят най-здравословно, тъй като през дупките в жилището непрекъснато прониквал свеж въздух.

Така говориха и се препираха през целия следобед, при което Джейкъб непрекъснато доливаше чашата с вино на Кен. Към четири часа думите на Кен все повече се объркваха, понякога главата дори клонуваше на гърдите му. Докато накрая заспа точно по средата на своята лекция, че профсъюзите може би съвсем не са такова зло, за каквото ги представя Джейкъб Фентън. По-старият мъж стана и погледна надолу към могъщото тяло, което сега лежеше простряно в креслото.

– Ако имах син като теб, щях да завладея света – измърмори той, преди да напусне столовата и да нареди на един от слугите да вземе одеяло и за завие с него спящия гост.

Беше вече късна вечер, когато Кен се събуди, вдървен и премръзнал от спането в креслото, и за известно време изобщо не можа да разбере къде се намира. После различи върху масата очертанията на едно пакетче. Веднага разбра, че това са сандвичи.

С усмивка прибра пакетчето в джоба си и напусна къщата. Усещаше се освободен от нещо, което му е тежало цял живот. Години наред не беше се чувствал така добре и когато се връщаше към шахтата, беше изпълнен с надежда, че отсега нататък животът му ще тръгне по съвършено друг път.

Пред входа на шахтата Рийд Уестфийлд, адвокат и баща на Леандър, тъкмо се готвеше да се качи в рудничната клетка. Заедно с още един мъж от спасителните отряди, за да слезат в забоите. Кен хвана за яката мъжа, който искаше да придружи Рийд Уестфийлд:

– Потърсете си нещо за ядене. Аз ще слеза вместо вас в забоя.

Докато рудничната клетка се спускаше надолу в шахтата, Кен разказа с няколко думи на адвоката историята за богатството на Джейкъб Фентън, чийто действителен притежател беше всъщност той – Кен Тагърт.

– Не бих желал измамата с наследството да тежи повече като дамклев меч над главата на Фентън, освен това аз нямам нужда от тези пари. Бих искал да ми изготвите един документ, в който заявявам че прехвърлям всичко, което съм наследил, на Джейкъб Фентън и че той може да се разпорежда с това богатство както пожелае. Освен това бих искал този документ да бъде изготвен бързо, защото на стария човек не му остава още много време да живее.

Рийд изгледа Кен с уморени, възпалени от безсъние очи и кимна.

– Имам цяла канцелария, пълна със служители, които нямат особено много работа. До утре сутринта добре ли е?

Кен успя да отговори само е кратко кимване, защото колкото по-надолу слизаха в шахтата, толкова по-страшна ставаше миризмата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

На третия ден след експлозията вече бяха извадени четиридесет и осем трупа, а седем миньори все още бяха в неизвестност. На втория ден следобед бяха намерени четири тела, коленичили и затиснали с ръка устата си. Тези мъже бяха преживели същинската експлозия; но след това бяха задушени от газовете, отделящи се при пожара в забоя.

Витрините на магазините в града бяха обкичени с траурен креп, а знамената бяха спуснати наполовина. Когато ковчезите минаха по улиците в безкрайна процесия, гражданите сваляха шапки и навеждаха глави.

На връщане от шахтата, където беше помагал при извличането на миньорите от забоите, загина годеникът на Сара Оукли. Прекалено изморен, за да внимава какво става около него, при преминаването през релсите той не беше видял и чул влака, локомотивът го беше блъснал и убил на място.

Леандър и Кен, подкрепени от Идън, бяха поискали медицински пункт за работниците от мините и бяха получили уверението, че върху парцела, отпуснат от Джейкъб Фентън, веднага ще започне строителството на болница. Никой не се решаваше да го каже гласно, но всички бяха убедени, че Кен е отишъл в къщата на Фентън и със сила го с принудил да подари парцела.

Хюстън прекара целия ден на погребенията, като се опитваше да утеша вдовиците и се грижеше децата да получат достатъчно храна.

– Смятам, че на това парче хартия е отбелязано всичко, което вчера поискахте от мен – каза Рийд Уестфийлд, докато стояха пред входа на шахтата, и сложи в ръцете на Кен един лист. – След като бъдат привършени спасителните работи, мога да ви изготвя по-подробен документ; във всеки случай този удовлетворява всички правни изисквания.

Кен прегледа съдържанието на документа и бързо прочете, че всички права на собственост върху имуществото на Фентън се прехвърлят на Джейкъб Фентън, който може да се разпорежда с тях по свое усмотрение.

– Моля, подпишете този документ, а аз ще го заверя като нотариус и ще го депозирам в съда. Нося и копие, което можете да връчите на Фентън.

Кен се усмихна на Рийд.

– Много ви благодаря – каза той и взе писалката, която му подаваше адвокатът. Подписа оригинала и скри копието в джоба си. – Мисля, че трябва веднага да му предам този документ. Така поне малко ще го обезщетя за парцела, който отпусна за построяването на болница. Освен това може би ще успее да го накарам да вземе присърце идеята работниците от мините да бъдат обучени за оказване на първа помощ при спасяване на пострадали под земята.

Рийд отговори на усмивката му.

– Твърдо съм убеден, че Джейкъб Фентън щеше да е много по-добре финансово, ако не бяхте му прехвърлили правата върху имуществото.

Докато Кен яздеше надолу по хълма, за да занесе на Фентън документа за прехвърлянето, той се оглеждаше наоколо и си спомняше ужасите от последните дни. Трябваше да се свърши още много работа, освен това вече имаше няколко идеи как за в бъдеще да се избягват подобни експлозии и как при катастрофи в шахтите да се подобрят спасителните работи. Възнамеряваше да запознае Идън със своите проекти и да го помоли за съдействие. Леандър сигурно също щеше да се включи. Даже и Фентън би могъл да помогне с нещо. Когато Кен се сети за неизбежната смърт на Джейкъб, усети, че го обхваща тъга. В края на краищата той беше израсъл в близост до този човек и до осемнадесетата си година го беше виждал почти всеки ден. Ето че сега Закариа щеше да стане собственик на мините, след Марк естествено. Незнайно защо, никой не се сещаше за Марк, когато ставаше въпрос за имуществото и неговото наследяване.

Когато се изкачи с коня си по алеята към старата къща на Фентън, видя, че входната врата е широко отворена. Касата на вратата беше поправена и стъклото, което беше строшил в спящата си ярост, беше заменено. Но вратата зееше отворена.

Кен слезе от коня и извика високо, когато прекрачи прага, ала не получи никакъв отговор. Кабинетът на Джейкъб беше в задната част на къщата и Кен веднага си спомни, че е бил за последен път там, когато Фентън го изгони, защото искаше да се ожени за дъщеря му. Остави документа за прехвърлянето върху масата и се замисли как ли би протекъл животът му, ако се беше оженил за Памела и не беше имал късмет да спечели собствено богатство. Във всеки случай сега нямаше да бъде женен за Хюстън.

При тази мисъл Кен за кой ли път си зададе въпроса, дали Хюстън би се омъжила за него, ако не беше мултимилионер.

Отново повика високо Фентън и като не получи отговор, реши да

напусне къщата през кухнята. Този път му беше добре познат. В кухнята също нямаше жива душа, а вратата зееше широко отворена. Когато се приближи към изхода за двора, видя тясната стълба за прислугата, която водеше нагоре.

Докато живееше в конюшната, най-много от всичко му се искаше да посети горния етаж. Нали мечтаеше един ден да си построи също такава голяма къща...

Засмя се при тази мисъл: че беше построил дом само заради гнева си, че никога не му беше позволено да посети горния етаж на Вила Фентън.

Сложи ръка върху перилата на стълбата и любопитството надделя над здравия човешки разум. Вземайки по две стъпала наведнъж, изтича нагоре като крадец, който не иска да бъде заловен. Тръгна по коридора, хвърляйки бърз поглед към спалните. Те бяха мебелирани много обикновено, с тежки, украсени с резба мебели от тъмно дърво, с грозни пердета и тапети.

– Хюстън има далеч по-добър вкус – промърмори той и се засмя на своя снобизъм.

Все още се усмихваше, когато стигна до горния край на парадното стълбите. Там усмивката му веднага угасна.

В основата на стълбището лежеше Джейкб Фентън – в неестествено положение, очевидно поразен от смъртоносен удар.

Първата реакция на Кен беше съжаление, че все пак беше дошъл твърде късно и Джейкб не беше умрял уверен, че собствеността, за която се беше борил през пелия си живот, най-после му принадлежи по закон. А след това към съжалението се примеси и тъга. През дългите години в Ню Йорк, докато работеше упорито, за да спечели милионите си, пред очите му винаги бяха стояли времената, когато трябваше да лъска ботушите за езда на Фентън. Но сега си припомни и дните, през които се беше държал дръзко и непочтително, беше поставял Фентън в неудобно положение пред гостите му и беше спорил с него кога може да използва собствените си коне и кога не. Спомни си и следобедите, когато беше убеждавал готвачката да слага лук в сосовете за вечеря, макар и двамата много добре да знаеха, че Фентън получаваше от лука киселини и после цяла нощ не можеше да мигне.

Кен бавно заслиза надолу по стълбите, но не беше направил и две крачки, когато в салона нахлуха Марк Фентън и петима от неговите млади приятели. Ако се съдеше по тона на гласовете им и състоянието на дрехите им, очевидно се връщаха от някаква пиянска сбирка,

продължила през цялата нощ.

– Ако Тагърт мисли, че може да ми отнеме наследството – чу се заваленият глас на Марк, – ще трябва да се яви пред съда. И никой няма да повярва повече на един Тагърт, отколкото на мен.

Двете млади жени – едната в жълта копринена рокля с червена боа от пера, другата също в жълто, но с шраусови пера в косите – и тримата млади мъже бурно се присъединиха към неговото мнение.

– Къде държиш уискито, миличък? – попита едната от жените.

В този момент групата приближи до стълбата и се закова на място. Всички втрепенено гледаха мъртвия и не смееха да мръднат. Марк се окопоти пръв и вдигна очи нагоре към Кен.

– Исках да направя посещение на баща ти... – започна Кен, но Марк не му даде възможност да довърши изречението си.

– Убиец! – изпищя младежът и хукна нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж.

– Един момент! – извика Кен, но никой не обърна внимание на думите му. Другите трима мъже също се нахвърлиха отгоре му. Петимата се затъркаляха по стълбите и Кен си помисли, че щом той е единственият трезвен, сигурно ще бъде и единственият, който ще получи нараняване. Въпреки че трябваше да се бие с четирима души едновременно, той бързо взе превес.

Но тогава една от младите дами го удари отзад по главата с месингова статуя на Давид, на която библейският герой тъкмо зареждаше с нов камък прашката си.

Олюлявайки се, четиримата мъже се изправиха и втреничиха очи в Кен, който лежеше в безсъзнание на пода.

– Какво ще правим сега? – попита втората жена.

– Ще го обесим! – извика Марк и задърпа Кен нагоре по стълбите. Но тъй като не постигна особен успех сам, а и никой не му се притече на помощ, той погледна умолително другарите си по чашка.

– Той уби баща ми! – изплака пиянски Марк.

– Няма толкова уиски на този свят, което да погълна, за да се напия до смърт и да обеса такъв богат човек – заяви приятелят му. – Ще го закарваме в затвора, докато е в безсъзнание. Нека шерифът се занимава с него.

– Въпреки че Марк се опита да протестира, той беше прекалено пиян, за да наложи волята си. Тогава четиримата с мъка вдигнаха изпадналия в безсъзнание мъж и го отнесоха до каретата, която все още чакаше отвън на алеята. Нито един от тях не удостои дори с поглед мъртвото

тяло на Джейкъб Фентън, което лежеше проснато в основата на парадните стълби, зад широко отворената врата.

– Ето, изпий това – каза Идън и повдигна главата на Кен.

Пъшкайки, Кен се опита да се надигне, но болките в главата му бяха толкова силни, че трябваше да се опре на стената на килията.

– Какво стана? – Той вдигна очи към Идън, Леандър и шерифа, които се бяха навели над него.

– Станало е недоразумение – започна Лий. – аз разказах на шерифа за документа и защо си отишъл да посетиш Фентън тази сутрин.

– Той наистина ли е мъртъв? – попита Кен. – Поне така изглеждаше, когато стигнах до стълбата и го видях да лежи долу. – Той се опита да изправи глава, но изстена от болка. – Последното, което си спомням, е Марк Фентън, който ме нападна заедно с няколко пияни мъже и ме събори по стълбата.

Идън седна на ръба на нара, на който беше проснат Кен. Вдясно от него имаше решетки, които отделяха килията от коридора.

Шерифът заговори:

– Доколкото успяхме да възстановим протичането на събитията, прислугата е открила мъртвия Фентън в основата на стълбището около три минути преди вие да влезете в къщата. Поради неизвестна нам причина решили всички да потърсят помощ и оставили вратите отворени, а покойния сам в къщата. След това се върнал Марк с неговите приятели и ви видял на горния край на стълбището. Помислил, че вие сте блъснали Джейкъб надолу. Все пак сте имали късмет, мистър Тагърт. Марк е настоявал да ви обесят на перилата на балкона, над входната врата.

Кен потърка щипката на тила си.

– Не мисля, че обесването е по-болезнено от това тук – изпъшка той.

– Вие, разбира се, можете по всяко време да се приберете у дома, мистър Тагърт – продължи шерифът. – И бих ви препоръчал да напуснете това място, преди съпругата ви да е научила за пребиваването ви в затвора. Понякога жените стават много шумни, когато мъжете им се озоват зад решетките.

– Не и Хюстън – отговори Кен. – Тя е истинска, безупречна дама. Никога няма да се развика, дори ако ме види да вися обесен на перилата на балкона.

Още докато довършваше изречението си, в главата му проблесна

странна мисъл: как ли щеше да реагира Хюстън, ако повярва, че той е извършил убийство? Как беше по закон: държавата конфискува цялото имущество на убицеца или май убиецът не може да наследи жертвата си?

– Колко хора знаят за това недоразумение? – попита Кен. – Слугите на Фентън могат да свидетелстват за моята невинност, но дали този факт вече се е разпространил из целия град?

– Аз се обадох първо на Лий, когато видях как младият Фентън ви издърпа от каретата, а вие бяхте в безсъзнание – отговори изненадано шерифът.

– Хората са още прекалено заети с експлозията в шахтата, за да се интересуват от новите попълнения в затвора – усмихна се Лий. – Всички репортери са се събрали горе в „Малката Памела“ и търсят все нови и нови начини да описват обезобразените трупове – добави той с гримаса на отвращение.

– Какво мислиш да правиш? – попита неспокойно Идън.

Кен помълча малко.

– Шерифе, ще имате ли нещо против, ако остана още една нощ във вашата килия? Бих искал да изиграя на жена си една малка, невинна шега.

– Шега? – повтори шерифът. – Жените обикновено нямат усет към такива неща дори когато шегата е много добра и съвсем невинна.

Кен погледна нагоре към Идън и Лий.

– Мога ли да разчитам, че вие двамата ще си държите езика зад зъбите през следващите двадесет и четири часа?

Идън се надигна от нара и като видя недоумението, изписано по лицето на Леандър, обясни:

– Мисля, че той желае да разбере дали Хюстън ще продължава да държи неговата страна дори след като ѝ каже, че по всяка вероятност ще го съдят за убийство.

Кен започна да разглежда паяжината в един далечен ъгъл на килията.

– Нещо такова – измърмори той.

Шерифът и Лий многозначително се покашляха.

– Твърде далеч съм от мисълта да се намесвам в сърдечните работи на други хора – заяви шерифът. – Ако желаете да се разположите в този затвор като у дома си, мистър Тагърт, разбира се, че ще бъдете мой гост. Но имайте предвид, че град Чандлър ще ви представи за това такава сметка, каквато бихте платили в най-добрия хотел на Сан Франциско.

– По този въпрос нямам възражения – отговори с усмивка Кен. –

Лий? Идън?

Леандър само сви рамене.

– Твоя си работа. Аз познавам Хюстън почти през целия си съзнателен живот и въпреки това не знам що за човек е тя.

В продължение на няколко секунди Идън втрепенено гледаше Кен.

– Ако Хюстън издържи и това изпитание – а тя със сигурност ще го издържи, – ще се откажеш ли веднъж завинаги от твоите болни подозрения, за да можем най-после да работим спокойно? Междувременно Вандербилт сигурно вече е изкупил целия пристанищен фронт на град Ню Йорк.

Кен шумно пое въздух.

– Добре де, в такъв случай може още утре да започне да го продава обратно на нас. Веднага щом бъде освободен от този затвор, разбира се – добави ухилено той.

Когато мъжете напуснаха килията, Кен се отпусна назад на нара и дълбоко заспа.

Хюстън държеше в скута си едно тримесечно бебе и се опитваше да го приспи. В леглото до нея спяха едно двегодишно и едно четиригодишно момиченце. Това бяха само три от многото деца, които бяха изгубили бащите си в мината. Майките им не бяха на себе си, защото не знаеха как те и децата ще преживеят през следващите години. Хюстън, Блеър и още няколко членки на сестринството бяха подели кампания да се намери работа за вдовиците от катастрофата в мината. Имаше доста свободни места в магазините и търговските къщи на Чандлър; освен това Хюстън беше сред доброволците, които се бяха заели с организирането на частна детска градина, за да подпомогнат жените, които вече работеха. Такива детски градини Блеър беше видяла в Пенсилвания.

Когато помощникът на шерифа пристигна в малката къща и попита за нея, тя нямаше понятие какво би могъл да иска от нея.

– Вашият мъж е арестуван за убийството на Джейкъб Фентън, госпожо – съобщи направо младежът.

Мина доста време, преди тази новина да стигне до съзнанието ѝ. Първата ѝ мисъл беше: значи темпераментът на Кен не издържа. Той години наред бе живял само за своето отмъщение и накрая омразата му беше избухнала като вулкан.

– Кога? – успя най-после да промълви тя.

– Днес предиобед. Аз не бях на служба, така че не мога да ви

съобща подробности. Но всеки в този град знае, че вашият мъж желал е смъртта на Фентън. Не че някой го упреква за това, защото всички познавахме Фентън като изпечен стар мошеник. Но това няма много да помогне на Тагърт. Независимо дали си премахнал добър или лош човек, и в двата случая ще увиснеш на въжето.

Хюстън го измери с леден поглед.

– Настойчиво ви моля да не обвинявате и да не съдите моя съпруг, преди да сте се запознали с фактите. – Тя пхна пеленачето в ръцете му. – Ще пазите тук децата, докато аз го посетя.

– Не мога да направя това, Блеър-Хюстън. Аз съм помощник на шерифа и градът ми плаща само за тази работа.

– По-скоро добих впечатлението, че се смятате за съдия. Трябва да сменяте пелените на малкото, ако се намокрят, а когато другите две деца се събудят, ще ги нахраните и ще ги забавлявате, докато майка им се върне в къщи след около два часа.

– След два часа! – чу се охкането на младежа, преди Хюстън да изскочи от стаята.

Кабриолетът ѝ чакаше пред вратата и тя взе разстоянието до затвора за рекордно късо време. Малкият, изграден от неодялани камъни затвор се намирал на края на града, вкопан в един хълм. През повечето време служеше за подслон на хора, които се напиваха до смърт в края на седмицата. Задържаха ги и ги оставяха да си отспят до неделя в някоя от килиите.

Истинските криминални случаи по правило се изпращаха Денвър и там получаваха присъдата си.

– Добър ден, мис Блеър-Хюстън – посрещна я шерифът, като бързо остави вестника и се изправи зад бюрото си.

– Мисис Тагърт – поправи го тя. – Бих искала да разговарям с мъжа си. И то веднага.

– Да, разбира се, мисис Уестфийлд-Тагърт – отговори той и взе връзка ключове, която висеше на един пирон на стената зад него.

Кен спеше на своя нар и Хюстън веднага забеляза съсирената кръв на тила му. Тя отиде до него и докосна лицето му, когато чу, че вратата на килията отново се заключи зад нея.

– Кен, мили мой, какво са направили с теб? – пошепна тя и обсипа лицето му е целувки, които го събудиха.

– О, Хюстън – промърмори той и потърка главата си. – Какво се е случило?

– Не си ли спомняш? Хората твърдят, че си убил Джейкъб Фентън.

Но ти не си направил такова нещо, нали?

– По дяволите, не! – изгърва се той, но бързо млъкна, когато Хюстън коленичи на пода и сложи глава в скута му. – Или поне не вярвам, че съм го сторил аз. Всъщност почти нищо не си спомням.

Опряла буза до бедрото му, Хюстън бе твърдо решена да не го остави да забележи колко я е страх.

– Разкажи ми, каквото си спомняш.

Той започна да разправя бавно и със запъване.

– Отидох да посетя Фентън, но у тях нямаше никой. Затова се качих на горния етаж, исках да го потърся там. А когато стигнах парадното стълбище, го видях да лежи долу в салона. Беше мъртъв. В следващите секунди в залата се втурна Марк Фентън, придружен от няколко приятели, и започна да крещи, че аз съм го убил. Завърза се бой, някой ме удари по главата с твърд предмет. След това дойдох на себе си тук, в тази килия. Доколкото чух, имат намерение да ме обесят.

Хюстън уплашено вдигна очи. След малко се изправи и започна да се разхожда напред-назад из килията.

– Тази история е слаба.

– Слаба! – изпъшка Кен, но веднага се укроти. – Хюстън, мила, това е самата истина, заклевам ти се!

– Нямах ли някой друг в къщата? Някой, който би могъл да потвърди, че Фентън е бил вече мъртъв, когато ти си дошъл да го посетиш?

– Не беше така. Искам да кажа, че вероятно никой не ме е видял да влизам в къщата на Фентън. Но може и да се намерят свидетели, които да потвърдят, че е умрял преди това.

– Това не е доказателство. Ако някой наистина го е видял да умира, щеше да бъде друго. А така ще кажат, че си се скрил в някой гардероб още преди няколко часа. Има ли свидетел, който да е видял как умира Фентън?

– Аз... Не знам. Но, Хюстън...

– Кен – прекъсна го Хюстън и решително го погледна. – Защо си отишъл в къщата на мистър Фентън? Нали не си имал намерение да го убиеш? Или напротив?

– По дяволите, не – отговори бързо той. – Накарах мистър Уестфийлд да ми изготви един документ, в който да пише, че се отказвам от всички претенции относно имуществото на Фентън. Отидох да му занеса точно този документ. Но сега трябва да поговоря с теб за нещо много по-важно – за моите пари. В случай че ме осъдят, ще конфискуват всичко, което притежавам. Ще бъдеш не само вдовица, но и бедна като

църковна мишка. Имаш само един шанс да спасиш нещо от парите: трябва да ме напуснеш, преди да е почнал процесът. Ако направиш това, Уестфийлд може така да извърти нещата, че да получиш поне няколко милиона.

Хюстън въобще не чуваше обясненията му. Лицето ѝ издаваше пълно слисване.

– Защо отиде в къщата на Фентън? – прошепна тя.

– Нали току-що ти го разказах – отговори нетърпеливо той. – Исках да му предам един документ, в който пише черно на бяло, че се отказвам от всичките си претенции. Бедният старец, той беше вече мъртъв, когато стигнах в къщата му, и не можа да прочете документа. Но, Хюстън, сега въпросът е ти да спасиш парите ми, а това трябва да стане веднага. Ако ме измъкнат оттук и ме линчуват, ще бъде твърде късно.

Хюстън имаше чувството, че сънува. Откакто беше разбрала, че Кен се е оженил за нея само за да осъществи плановете си за отмъщение, нещо се скърши в душата ѝ. Признаваше си, че все още го обича, въпреки че той я беше използвал безскрупулно за целите си, но дълбоко в себе си усещаше, че вече не може повече да го дарява така безрезервно с любовта си, както преди.

– Ти си се отказал от своето отмъщение? – прошепна невярващо тя.

– Пак ли започваш старата песен? Не ти ли казах хиляди пъти, че не исках нищо друго, освен да го покая на вечеря в моята къща, която да бъде много по-разкошна от неговата! Какво лошо съм направил?

– Освен това искаше на масата да седи истинска дама – като твоя жена. Ожени се за мен само за да...

– Ти се омъжи за мен само заради парите ми! – прекъсна я сприхаво той. – А сега има опасност да загубиш и последния цент, защото ще ме обесят за убийство, което изобщо не съм извършил.

Хюстън стоеше и го гледаше. Той ѝ беше доказал, без да го изрече с думи, че я обича, и я беше убедил в това. Тя вече го знаеше, чувстваше го с всяка клетка на тялото си. Беше се оженил за нея, защото тя беше част от глупавия му план за отмъщение; но накрая се беше влюбил в нея. Именно защото я обичаше, беше успял да прости на един стар човек, който го беше измамил.

– Сега трябва да вървя – проговори решително тя. – Имам да върша толкова много работи.

Ако в този миг беше погледнала към Кен, щеше да прочете болката в очите му.

– Предполагам, че отиваш да говориш с мистър Уестфийлд за

парите.

– Наистина трябва да поговоря с някого – промърмори тя, докато си слагаше ръкавиците. – Но мистър Уестфийлд в никакъв случай не е лицето, което ми е нужно. – Потънала в мислите си, тя разсеяно го целуна по челото. – Не се тревожи. Знам много добре какво трябва да направя.

Обърна се и високо извика шерифа, който трябваше да ѝ отключи вратата на килията.

Кен остана за миг като вцепенен пред нара си. Тя наистина бърза да се отърве от мен, мислеше си той. После внезапно скочи на дървеното легло и проследи с очи елегантния кабриолет на жена си, който препускаше надолу по улицата. Премигна няколко пъти, за да се освободи от нахлулите в очите му сълзи, и бавно слезе от нара. Слънцето ме заслепява, опита се да си внуши той.

– Шерифе! – извика след малко Кен. – Вече можете да ме освободите. Научих всичко, което исках да узная.

– Изобщо не може да става въпрос за това, мистър Тагърт – отговори през смях шерифът. – Град Чандлър има нужда от парите, които ще ви поискам, като ви представя сметката за една нощувка.

Без да се противопостави дори с една дума на решението на шерифа, Кен отново се просна на нара си. В действителност му беше все едно къде ще прекара следващата нощ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

– Знаеш ли съвсем точно какво трябва да правиш? – попита за стонен път Хюстън, обърната към Ян.

Момчето тържествено кимна и погледна към дървеното сандъче, което лежеше на пода на каручката. До него седеше Закариа с поглед, устремен напред, и лице, зачервено от напрежение. Все още не беше достатъчно възрастен, за да проумее напълно опасността, на която се излагаше.

– Надявам се, че тези неща няма да гръмнат от само себе си? – продължи Хюстън.

– Няма страшно – отговори Ян, но не можа да се въздържи и отново хвърли поглед през рамо към дървеното сандъче.

Ръцете на Хюстън толкова силно стискаха кожените юзди, че кокачетата на пръстите ѝ побеляха. Бяха ѝ необходими почти двадесет и четири часа, докато успее да събере всичко необходимо, за да осъществи плана си.

Още от самото начало знаеше какво трябва да предприеме, но в същия момент ѝ беше станало ясно, че нито един възрастен човек не би се съгласил да ѝ помага при това начинание. Когато помоли Ян за помощ, тя веднага му изтъкна неприятностите, на които ще се изложи, ако неговото съучастие стане публично достояние. Обаче Ян беше отговорил, че всичко, каквото има в момента, го дължи само на Хюстън и че е готов да рискува за нея дори живота си. Но за голямо съжаление на Хюстън той беше помолил и младия Закариа да се включи в рискованото дело. Оправдаваше се, че имали нужда от човек, който да пази конете.

В полунощ Хюстън се срещна с Ян в шахтата „Малката Памела“. Предполагаше, че след експлозията в шахтата все още цари голяма суматоха. И наистина никой не им обърна внимание, когато се промъкнаха до склада за динамит. Строшиха ключалката на вратата и откраднаха толкова взрив, че с него биха могли да вдигнат във въздуха два жилищни блока. Въпреки протестите на Ян, че само си губят времето, Хюстън грижливо заключи склада с верига и катинар.

И двамата не бяха особено сръчни в укриването на противозаконната си дейност. Все пак успяха да занесат откраднатото сандъче с динамит до чакащата каруца, без някой да ги спре и заговори. Няколко души поздравиха Хюстън, но тъй като тя беше оставала много време в лагера

през последните дни, никой не видя нищо подозрително в това, че посред нощ товари на каруцата някакво сандъче.

Двамата с Ян бяха минали половината път надолу по хълма, когато насреща им се появи Закариа. Още преди часове той се беше спуснал по едно въже, навързано на възли, от прозореца на своята спалня и беше решил да се отпрати пешком към шахтата.

– Няма да правиш нищо друго, освен да чакаш при конете – втълпяваше му за пореден път Хюстън. – А щом баща ти и аз ги яхнем, вие двамата веднага изчезвате. Ян, ти ще можеш ли да се върнеш в къщата на Идън, без да те забележат?

– Разбира се.

– А ти, Зак?

Закариа преглътна няколко пъти, тъй като неговото въже се беше скъсало още когато се люлееше на метър и половина над земята. Нямаше никаква възможност да се промъкне отново в къщата на майка си, без да го забележат.

– Естествено – каза все пак той. – Няма проблеми.

Когато приближиха спящия град, Хюстън беше напрегната като пружина. Беше вече три часът сутринта, когато стигнаха затвора. Още от вечерта тя беше скрила наблизко два оседлани коня, чиито дисаги бяха натъпкани с хранителни продукти, дрехи и толкова много пари, че е тях можеха да живеят поне няколко месеца в добро скривалище.

Тя спря каруцата на петдесет метра от затвора и нервно се загледа в Ян, който вдигна сандъчето от колата. Знаеше, че в мината е боравил с динамит, но съвсем не беше сигурна дали той е наясно как да взриви предната част на един затвор, изграден от неодялани камъни.

Тъкмо понечи да сподели с Ян своите колебания, но в същия миг той заговори:

– Ще сложа няколко шашки в основата на стената, която е вкопана в хълма. Когато динамитът избухне, цялата предна част ще се плъзне надолу по склона. Все едно сме отворили един голям прозорец. Кен трябва само да скочи от килията си на седлото на коня и можете да препускате в галоп, накъдето си искате. Съвсем проста работа.

– Много проста работа, заради която е възможно ние тримата да прекараме остатъка от живота си в затвора – промърмори тя.

Вчера, когато Кен ѝ каза, че може би ще го обесят за убийство, което не е извършил – а ако искаше да бъде честна пред себе си, трябваше да признае, че дори да беше убиец, това пак нямаше да я спре, – тя веднага осъзна, че трябва да предприеме нещо за неговото освобождаване.

Наистина Кен можеше да разчита на симпатиите на жителите на Чандлър, след като толкова енергично беше помагал на пострадалите работници и техните семейства; но най-вероятно беше процесът да се състои в Денвър, а фирмата „Фентън – възлища и стомана“ притежаваше там мощ, която внушаваше страх.

Хюстън не вярваше, че в Денвър Кен може да разчита на честен процес, още повече че не разполагаше със свидетели, които да снемат вината от него. Ако Марк Фентън и неговите приятели дадяха показания, че са го видели да стои на стълбата с мъртвия Джейкб Фентън в краката му, той веднага щеше да бъде признат за виновен.

След като в продължение на няколко минути изследва съвестта си, тя разбра какво трябваше да стори и без колебание се зае с осъществяването на плана си.

Трябваше да го освободи от затвора, дори ако се налагаше след това двамата да прекарат остатъкът от живота си в нелегалност. Щеше да го отведе в Мексико и беше сигурна, че ще успее да убеди Блеър от време на време да ѝ изпраща толкова пари, колкото са необходими, за да живеят сравнително прилично. Ако Кен не се показва твърде често и не привлича вниманието върху себе си, тя вярваше, че ще може да го опази от вмешателството на американското правосъдие. За нещастие Кен беше твърде известна фигура в много области на страната и по тази причина не можеха да се укриват в Съединените щати.

Хюстън съжаляваше единствено, че не може да се сбогува със семейството и с приятелите си. Вероятно нямаше дори да може да им пише, тъй като писмата ѝ непременно щяха да насочат полицейските агенти по следите на Кен и да доведат до неговото задържане.

Въпреки всичко беше сигурна, че постъпва правилно. Освен това беше убедена, че ще намери своето щастие редом с Кен, дори ако трябваше да живее с него при мизерни условия.

Даде указания на Закариа да изведе конете от скривалището им, да затегне коланите на седлата и да ги доведе по-близо до затвора.

Ръцете ѝ трепереха, докато помагаше на Ян да закрепил шашките динамит в основите на стената. Когато зарядът беше поставен и фитилите за запалване бяха разпределени както трябва, тя обясни с жестове на Ян, че иска да се качи на раменете му и да погледне през прозореца в килията.

Кажи му да си увие дюшека около главата – пошепна Ян, докато я вдигаше.

– Нали не сме сложили твърде много динамит, че да го раним? –

попита разтревожено тя.

– Токчетата на ботушите ти са дяволски остри, тъй че, моля те, не усложнявай още повече живота ми с глупави въпроси!

Хюстън впери поглед в тъмната килия и видя Кен да лежи напреки на нара. Той беше твърде малък за него и значителни части от тялото му се подаваха навън. Тя хвърли едно дребно камъче в килията.

Той не се помръдна и тя трябваше да хвърли още шест камъчета, последното от които отскочи доста шумно от гърдите му, преди той да се събуди.

– Кен! – подвикна тя тихо.

– Какво има? – понита той и се надигна. – Ти ли си, Хюстън? Какво търсиш посред нощ пред затвора?

Тя му направи знак да се доближи до прозореца.

– Нямам време да ти обяснявам всичко. Ян и аз ще те измъкнем от килията. Ще вдигнем стената във въздуха с динамит, затова се дръпни в най-отдалечения ъгъл и увий дюшека около тялото си, поне около най-важните му части.

– Какво ще правите? – изпъшка Кен. – Динамит? Слушай, Хюстън, трябва да ти кажа нещо!

– Хюстън! – обади се отдолу Ян. – Тези остри токчета направо ще ме съсият. Цяла нощ ли ще стоиш горе?

– Трябва да вървя – каза бързо тя. – Свий се в ъгъла, а когато стената се срути, конете ще са готови. Обичам те!

С тези думи тя се дръпна от прозореца и слезе от раменете на Ян.

Кен така си и остана до прозореца на килията. Значи тя не беше отфучала с каретата, за да прибере парите му на сигурно място, а, напротив, беше изработила точен план как да го измъкне от килията му. Той сложи ръце в джобовете си, усмихна се и започна да си подсвирква някаква мелодия, наслаждавайки се на мисълта, че Хюстън толкова се тревожи за него.

Но както си свирукаше, чу някакъв странен шум, сякаш някой беше запалил опън под стената.

– Динамит! – прошепна невярващо Кен, грабна дюшека и скочи в един ъгъл на килията. Изобщо не беше очаквал такъв страшен трясък. Имаше чувството, че му разбиват черепа, а гърмежите все не преставаха.

Хюстън, Ян и Закариа бяха приклекли зад един скален блок, когато предната стена на затвора почти грациозно рухна пред краката им. Динамитът взриви основите на стената, висока два стажа, камъните под

тях се плъзнаха надолу, като че се откриваше някакъв паметник, и разкриха гледката към вътрешността на затвора. Кен се беше свил в далечния ъгъл, но когато пушилката постепенно се разсея, той не даде никакви признаци, че иска да излезе от скривалището си.

– Ние сме го убили! – изпищя Хюстън и се затича към килията. Ян я следваше по петите.

– Вероятно само сме го замаяли. Кен! – извика Ян, надниквайки шума на падащите камъни, а когато Кен отново не реагира, момчето се покатери върху купа развалини и скочи в килията.

Младежът издърпа дюшека, с който се беше увил Кен, но братовчед му явно не проумяваше какво се иска от него, затова Ян опита с езика на жестовите. Вероятно експлозията беше зашеметила напълно Кен, тъй като той само клатеше глава като безумен. Ян трябваше почти насила да го измъкне между развалините, за да слязат на земята.

Хюстън вече беше възседнала своя кон, а когато Кен пристъпи към нея, тя видя, че той непрекъснато се държи с две ръце за главата, сякаш изпитваше силни болки. Изглежда, искаше да ѝ каже нещо, но сега нямаше време за това, така че Ян и Закариа побързаха да го качат на втория оседлан кон.

– Вие двамата веднага се прибирайте в къщи! – заповяда Хюстън, когато видя, че, привлечени от шума на експлозията, вече много хора тичаха към затвора.

– Напред! – извика след това на Кен и той я последва по южното шосе, което водеше навън от града, право към пустинята.

Хюстън препускаше толкова бързо, колкото позволяваха конете и пътят, и от време на време поглеждаше назад към Кен, който я следваше с празен израз на лицето си.

Слънцето се издигна над хоризонта, но те продължаваха да препускат в галоп и забавяха темпото само когато конете трябваше да си отдъхнат. На обед спряха пред една станция за смяна на коне, мизерна барака посред сухата степ между Колорадо и Ню Мексико, и Хюстън трябваше да заплати безумно висока цена за два отпочинали коня.

– Нещо не е наред ли? – попита станционният надзирател и посочи към Кен, който се беше подпрял на стената на бараката и се блъскаше с ръка по челото.

Хюстън подаде на възрастния мъж банкнота от двадесет долара.

– Никога не сте ни виждали.

Той прибра парите.

– Не се бъркам в хорските работи.

Хюстън се опита да размени няколко думи с Кен, но той само запаше като глухоням устните ѝ и я последва чак когато му даде енергични знаци с ръце.

Този ден ядоха на седлата и не спряха дори след като слънцето залезе. Само един път Кен се опита да ѝ каже нещо, но тъй като самият той вероятно не можеше да се чуе, започна да размахва ръце, докато Хюстън най-после разбра, че явно пита къде отиват.

– Мексико – извика четири пъти подред тя, докато той най-сетне даде някакъв знак, че я е чул.

Кен отново заклати глава, но Хюстън пришпори коня си и не му обърна внимание. Очевидно не искаше тя да се излага на опасност заедно с него, ала Хюстън нямаше да му позволи да я придумва да се върне. Щом той трябваше да прекара живота си в изгнание, тя беше готова да го последва.

Изведнъж Кен сграбчи юздите на коня ѝ и ги дръпна с такава сила, че животното спря като заковано.

– Спираме! – изрева той. – Тук ще нощуваме!

Всяка дума беше произнесена с такава мощ, че Хюстън примига уплашено. Като че в тихата до преди малко нощ се беше разразил ураган.

Кен не каза повече нито дума, скочи от седлото и поведе коня си през малък хълм към група дървета. Хюстън го последва, а той в това време разседла коня и започна да приготвя място за нощувка. Тя предпочиташе да продължат пътя си, за да увеличат разстоянието между тях и хайката от Чандлър, но може би Кен беше получил някакво нараняване при експлозията и се нуждаеше от малко отмора, за да се съвземе. Пък и щеше да мине доста време, докато съберат преследвачи измежду гражданите на Чандлър; следователно можеха да си позволят няколко часа почивка.

Със седлото в ръце тя се обърна към него. Но погледът, с който я измери изпитателно от глава до пети, я накара да се разтрепери.

Той съвсем бавно взе седлото от ръцете ѝ, захвърли го на земята и след още един поглед, който тя не можа да определи, се нахвърли върху нея.

Кен беше като изгладнял звяр, а след като Хюстън се съвзе от първата изненада, тя реагира по същия начин. Копчетата хвърчаха от прашния ѝ костюм за езда като пуканки от прегрял тиган. Устата му беше едновременно навсякъде по тялото ѝ, а големите му силни ръце разкъсваха всичко, което му пречеше да се допре до голата ѝ плът.

– Кен! – извика тя, плачейки и смеейки се. – Кен, моя единствена,

моя истинска любов!

Но той не се нуждаеше от думи, когато притисна голото ѝ тяло към земята и проникна в нея с такъв устрем, сякаш беше погълнал заряда динамит, с който сутринта вдигнаха във въздуха килията, и в момента го беше подпалил. А Хюстън имаше усещането, че тя е стена, която се срутва под напора на експлозията, докато превземаха с диво, изгарящо желание върха на своите усещания. Беше убедена, че няма нужда от нищо друго в живота си, освен от това, и че всичко, което беше сторила през този ден, си е заслужавало.

Когато двамата с едно общо изригване достигнаха оргазма, Хюстън потрепери от силата на своята страст и мощта на любовта, която изпитваше към този мъж.

Те лежаха известно време един до друг и Кен я притискаше в обятията си, сякаш вече никога не възнамеряваше да я пусне. Хюстън се сгуши платно в него, зашеметена от страха, че едва не го загуби, че едва не го бяха обесили.

След като лежаха дълго така, Кен стана и отиде да се погрижи за конете. Хюстън искаше да му помогне, но с движение на ръката той ѝ даде да разбере, че трябва да си остане на мястото. Хвърли ѝ едно одеяло, за да се предпази от хладния нощен въздух.

Кен не ѝ позволи да му помага и когато се зае да пали огън. Тя понечи да възрази, че пламъците могат да ги издадат, но той ѝ извика да има доверие в него и тя се подчини. Всъщност тя се зарадва, че вече може да предостави на него командването на този отчаян опит за бягство, отпусна се е облекчение и го остави да се погрижи за нея. Той ѝ донесе чиния боб е парче питка и чаша безобразно кафе. Но Хюстън имаше чувството, че никога през живота си не се е наслаждавала на толкова прекрасна храна, колкото тази вечер.

Когато привършиха вечерята, Кен я взе в ръцете си. След минути и двамата вече спяха дълбоко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Когато Хюстън се събуди, слънцето грееше високо над хоризонта, а Кен я държеше в ръцете си и се усмихваше като ангел на невинността.

– Трябва да продължим – каза тя, седна на земята, отблъсна ръцете му и бързо облече остатъците от костюма си за езда.

Отпред липсваха толкова много копчета, че вече в никакъв случай не можеше да се покаже пред чужди хора.

– Те скоро ще бъдат по петите ни, а се обзалагам, че не са си позволили дълга почивка като нас.

Той я хвана за ръката.

– По горещата следа на един убиец, така ли?

– Не намирам, че моментът е подходящ за подобни шегички.

– Хюстън, бих искал първо да ми кажеш какъв план имаш. Защо бързаш толкова за Мексико?

– Ще ти отговоря, докато оседлаваме конете – каза нетърпеливо тя, стана и едва изчака Кен най-после да се надигне мързеливо от земята. – Най-добре е да се укрим в Мексико – заяви тя, докато сгъваше одеялото.

– За колко време?

– Завинаги, разбира се – отговори сърдито тя. – Не ми се вярва, че законът ще прости убийството. Там ще можем да живеем, макар и скромно; а съм чувала, че хората в Мексико не задават толкова много въпроси, както имат навика в нашата страна.

Той отново я хвана за ръката.

– Един момент! Нима твърдиш, че си готова да живееш с мен в Мексико? Като жена на изгнаник, когото търсят за убийство?

– Да, разбира се, че имам намерение да живея с теб в Мексико. Ще оседлаеш ли най-после коня си, за да тръгваме?

Хюстън не можа да каже нито дума повече, тъй като Кен я прегърна през талията и я завъртя в кръг около себе си.

– Това беше най-хубавото нещо, което съм чувал през живота си, съкровище! Ти наистина не обръщаш никакво внимание на парите ми.

– Кен! – извика тя, останала съвсем без дъх. – Моля те, пусни ме на земята. Те ще ни настигнат и ще те...

Тя отново не можа да довърши изречението си, защото Кен побърза да затвори устата ѝ с целувка.

– Никой не язди след нас. Най-много шерифът, ако много се е ядосал, че му съсипа хубавия затвор. О, Хюстън, съкровище мое, как ми се ще сега да мога да зърна лицето на шерифа!

Хюстън се отдръпна крачка назад. В това, което беше казал, нямаше никакъв смисъл; но в същото време тя усети, че в стомаха ѝ запърха с крила някаква пеперуда.

– Може би ще ми обясниш какво искаше да кажеш с последната си забележка.

Кен смутено запристъпва от крак на крак.

– Аз само исках да разбера как ти ще... ами... как ще реагираш, когато разбереш, че ще изгубя цялото си богатство.

Тя му хвърли един от онези ледени погледи, с които доста дръзки каубои вече бяха поставяни по местата им.

– А аз бих искала най-после да науча истината за Джейкъб Фентън.

– Не съм те излъгал, Хюстън, просто спестих част от истината. Намерих Фентън мъртъв в основата на стълбището и бях докаран в затвора, защото сметнах, че аз съм го убил. Когато отидох в къщата на Фентън, прислугата тъкмо беше избягала да търси помощ, защото го бяха открили умрял. Въпреки че аз не се сетих да попитам дали някой действително е видял как умира Фентън. Много умно беше от твоя страна да се сетиш за тази тънка разлика.

– Защо тогава те задържаха в затвора? Защо веднага не те освободиха?

– Всъщност аз вече бях в известен смисъл освободен, миличка. – Той протегна двете си ръце към нея. – Исках само да разбера, дали ме обичаш заради самия мен или заради парите ми. Когато ти изхвърча от килията, след като ти бях казал, че ще загубя цялото си състояние, бях твърдо убеден, че веднага си изтичала при мистър Уестфийлд да го попиташ колко пари би могла да прибереш, преди да са ме обесили.

– Наистина ли си помислил такова нещо за мен? – попита тихо тя. – Сметнал си ме за толкова подла и си повярвал, че съм в състояние да изоставя на произвола на съда мъжа, когото обичам? Помислил си, че няма да си мръдна пръста, за да те спася от въжето? – Тя се обърна към коня си.

– Хюстън, сладка моя, не съм го мислил по този начин! Само исках да зная съвсем точно. Нямах никаква представа, че ти ще се побъркаш до такава степен, та ще вдигнеш затвора във въздуха, а за малко и мен заедно с него.

– Доколкото виждам, ти го преживя доста добре.

– Хюстън, нали сега няма да ми се разсърдиш за това, нали няма? Това беше само малка шега. Нямах ли никакво чувство за хумор? Искам да кажа, сега всички в града...

– Точно така – отговори тя и го погледна с искрящи от гняв очи. – Продължавай по-нататък. Какво ще направят всички в града?

Кен я погледна със слаба усмивка.

– Може би изобщо няма да забележат.

Тя пристъпи към него.

– Няма да забележат ли? Няма да видят, че цялата предна стена на затвора липсва? Стена от неодялани камъни, която беше половин метър дебела? И, разбира се, никой не е чул трясъка, когато я вдигнах във въздуха! Да, може би всички минават покрай затвора, без да вдигнат очи към него? Шерифът пък по-скоро би си отхапал езика, отколкото да разкаже на хората за най-значителното събитие през последните десет години. А именно, че една от близначките Чандлър е поставила шашки динамит във фугите на стената, за да освободи от затвора мъжа си, който отдавна е можел да се прибере в къщи, а не, както тя е предполагала, да чака своя процес за убийство. В Чандлър и околностите сигурно вече е избухнала треска от обзалагания кога ще открия заблудението си и дали сега аз не трябва да бъда обвинена в престъпление. – Тя отново се обърна към коня си, прекрасна картина на пламенно негодувание.

– Хюстън, опитай се да ме разбереш. Исках само да знам, дали обичаш мен или парите ми. Видях една възможност да проверя това и не ми се щеше да я изпусна. Не можеш просто ей така да упрекваш мъжа си.

– И още как мога да го упреквам! Бих искала поне веднъж да ме чуеш, когато ти говоря. Хиляди пъти съм ти казала, че обичам теб, теб – не твоите пари. Но ти никога не си се вслушвал в думите ми.

– Да – отговори той, свивайки рамене, – но ти ми беше казала, че няма да живееш с мъж, когото не уважаваш, а все пак се върна при мен. И не бяха необходими кой знае колко изкусни увещания, за да се постигне това. Мисля, че ти просто не можеш да излезеш от кожата си, Хюстън – допълни той с крива усмивка.

– От всички надут и арогантни мъже, които съм познавала през живота си, ти положително си най-лошият. Дълбоко съжалявам, че те измъкнах от затвора. По-добре да те бяха обесили. – С тези думи тя се метна на коня си.

– Хюстън, мила, не говориш сериозно, нали! – извика Кен, възседна своя кон и препусна редом с нея. – Това беше само шега. Нямах никакви лоши намерения.

Те продължиха да яздат през целия ден и през всичкото това време Кен привеждаше все нови и нови аргументи или измисляше допълнителни причини, поради които тя трябвало да му бъде благодарна за стореното. Заяви, че сега Хюстън можела да бъде по-сигурна в своите чувства, отколкото преди. Опита се подробно да ѝ опише комичната страна на цялата история. Тъй като тя отказваше да я види, той започна остро да я критикува, задето е замесила две непълнолетни деца в тази работа и с това ги е поставила в много опасно положение. Накратко, опита всички начини да предизвика реакция.

Обаче Хюстън седеше като вдървена на коня си. Мислите ѝ се носеха към жителите на Чандлър. След ужасната катастрофа в мината те щяха да приемат с благодарност всичко, което би могло да ги отклони от потиснатото им настроение. Без съмнение щяха да изтискат и последната капка смях от тази история. Шерифът щеше да я разкраси до такава степен, че от истината нямаше да остане и помен. А „Чандлър Кроникъл“ щеше да публикува серия от статии, като се започне със сватбената нощ и се завърши с един мъж, който би трябвало... който би било най-добре да бъде обесен.

Всеки път, когато Хюстън поглеждаше Кен, кръвта ѝ започваше да кипи и тя отказваше да се вслуша в думите му дори за секунда. Обстоятелството, че му беше подарила любовта си, а той публично се беше усъмнил в това, и то по един скандален и безсрамен начин, я беше наранило до дън душа.

Усети как стоят нещата в Чандлър още когато стигнаха до станцията, където отново смениха конете си. Стариият човек ги попита дали те са онази брачна двойка от Чандлър, за която вече бил чул някои неща. Но почти не можа да им разкаже какво е научил, защото на всяко второ изречение се заливаше в смях. А когато си тръгнаха, се опита да набута в ръцете на Хюстън банкнотата от двадесет долара, която му беше дала предния ден.

– Тази история ми донесе сто долара – заяви той, докато тупаше силно по гърба ухиления Кен. – Следователно ви дължа още осемдесет.

Хюстън вирна брадичка и отиде при коня си. Упорито се опитваше да се държи така, като че двамата мъже изобщо не съществуваха.

Когато отново тръгнаха на път, Кен започна да ѝ говори с подновено усърдие, но повечето от думите му оставаха неразбрани, защото непрекъснато трябваше да дърпа поводите на коня си и да се държи за корема от смях.

– Когато те видях да стоиш пред прозореца и ми каза, че ще

хвърлиш затвора във въздуха, за да отгървеш врата ми от бесилката, отначало изгубих ума и дума и не можах да ти отговоря нищо. А когато Ян започна да ругае, че тънките ти остри токчета му утежняват живота, аз... – Кен спря коня си, за да се успокои. – Хюстън, хващам се на бас, че всички жени на запад от Мисисипи ще ти завиждат за храбростта и куража, които показва, като в последната минута успя да освободиш мъжа си от зиналото гърло на смъртта.

Той отново спря и издуха носа си, а когато Хюстън се върна при него, скри лице в носната си кърпа.

– Само като си помисля как ме погледна, когато чакаше под килията с двата коня, а аз не исках да се метна на седлото! Какви бяха тези жени, дето носели рога на главите си? Викинги, нали? Изглеждаше като викингска дама, дошла да спаси своя мъж от сигурна смърт. А Закариа имаше такова изражение на лицето си, като че ли... Ох, ако главата не ме болеше толкова много, направо щях да...

Той спря да говори, защото Хюстън пришпори коня си с острите си токчета и препусна в буен галон.

Лошите ѝ предчувствия бяха далеч надхвърлени от действителността, когато достигнаха границите на Чандлър. Тя насочи коня си в широка дъга на север към къщата на Кен, за да срещне колкото се може по-малко хора.

Беше шест часът сутринта, когато двамата в лек тръс се изкачиха по хълма към Вила Тагърт. Въпреки ранния час около двадесет двойки вече се намираха на мястото, тъй като „случайно“ се разхождали из околността. А пред входа се беше събрала почти цялата прислуга на дома и оживено разменяше мнения с жителите на града.

Хюстън притисна отпред костюма си за езда, придаде на лицето си израз, пълен с достойнство, доколкото ѝ се удаде при тези обстоятелства, и продължи към кухненския вход, докато Кен слезе от седлото пред главния вход и хората веднага го наобиколиха.

– Вероятно пак иска да се прави на важен – промърмори Хюстън. По някакъв начин тя успя да прекоси кухнята и да избегне усмихнатите погледи и лишението от всякакъв такт въпроси на мисис Мърчисън.

Качи се в спалнята си, освободи Сюзън и сама си приготви банята. Полежа няколко минути във ваната, после се пъкна в леглото и издърпа завивката чак до брадичката си. В същия момент в спалнята влезе Кен, но тя се престори, че спи и той побърза да излезе.

След девет часа сън и една обилна закуска тя се почувства много по-добре телесно, но още по-зле душевно. Трябваше да направи само

няколко крачки из зимната градина и вече успя да забележи необикновено големия брой хора около къщата.

По едно време Кен влезе в нейната спалня и ѝ съобщи, че отива в мината „Малката Памела“, за да провери дали имат нужда от помощ. После я попита дали не би желала да го придружи, но тя само поклати отрицателно глава.

– Не можеш през цялото време да се криеш в черупката си – заяви намусено той. – Защо не се гордееш с това, което направи? Аз във всеки случай съм горд с теб.

След като той напусна къщата, Хюстън размисли и реши, че в едно нещо мъжът ѝ е прав: не можеше със седмици да се крие в тази къща. Един ден трябваше да се покаже пред хората от града и колкото повече отлагаше този момент, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да го стори. Затова облече дреха от син памучен плат, слезе долу и заповяда да впрегнат кабриолета ѝ.

Бяха ѝ необходими само няколко минути, за да установи, че Кен беше преценил абсолютно погрешно реакцията на жителите на Чандлър. Тя не беше възхвалявана като героиня, спасила своя мъж от бесилката, а ѝ се присмиваха като на глупава жена, която до такава степен се беше паникьосала, че дори не беше направила опит първо да се осведоми при властите и да се посъветва с адвокат.

Отново мина по обиколни пътища със своя впряг, докато излезе на междуградското шосе, което водеше към „Малката Памела“. Може би там имаха нужда от нейната помощ и хората нямаше да споменават за авантюрите ѝ.

Но Хюстън остана разочарована в своите очаквания. Пострадалите от катастрофата в шахтата се нуждаеха от нещо, на което да се смеят, и тя им даваше материал за това.

Положи големи усилия да държи главата си високо изправена, докато помагаше за разчистването на развалините на срутените къщурки и се грижеше за настаняването на вдовиците и сираците.

Най-много я ядосваше Кен, който, изглежда, се наслаждаваше на ситуацията. По време на сватбата той беше ужасно уязвен, защото тогава хората бяха останали с впечатлението, че всяка жена би предпочела Леандър за съпруг, но сега имаше безспорно доказателство, че Хюстън е влюбена до уши в него.

Хюстън непрекъснато мислеше за това, колко пъти той беше имал възможността да ѝ каже, че фактически никой не го преследва за убийство. Можеше да говори много умело, стига да поиска. И защо през

нощта, когато му каза, че са сложили динамит в основите на стената, той дори не си отвори устата?

Колкото повече слънцето се преместваше на запад, толкова по-дръзко ставаше любопитството на хората: „Нима искате да кажете, че не сте попитали шерифа какви са шансовете на вашия съпруг? Не се ли обадохте на неговия адвокат? Нали Леандър е бил посветен във всичко? Той би могъл да ви осведоми. Или вие бихте могли...“ Хюстън имаше желание да потъне вдън земя. А всеки път, когато Кен минаваше покрай нея, той сърдечно я смущаваше в ребрата, намигаше с едното око и казвайте:

– Горе главата, съкровище! Това беше само шега.

И всеки път тя трябваше да си прехапва устните, защото много ѝ се искаше да избухне в плач. Може би за него наистина беше шега, но за нея беше страшно унижение!

Надвечер тя видя Памела и Кен, застанали много близо един до друг, и хладният вечерен ветрец донесе до нея думите:

– В деня на сватбата ти ми каза, че в никакъв случай не исках да я унижиш. А какво направи сега? Да не би това да е нещо друго?

Мисълта, че все пак някой е на нейна страна, подеждва като мехлем на раните ѝ.

В къщи тя нареди да ѝ донесат вечерята в стаята, а Кен още един път се опита да говори с нея. Но когато тя му хвърли един от своите ледени погледи, той изхвърча от спалнята и започна високо да се оплаква, че ѝ липсва чувство за хумор и че е една дяволски високомерна лейди.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

На следващия ден Хюстън подреждаше цветя в една голяма ваза, която стоеше в коридора пред кабинета на Кен. Все още се чувстваше болезнено наранена, прекалено засрамена и твърде разгневена, за да може да размени и една дума с него; но не успя да си наложи да напусне тази къща, защото в нея поне се чувстваше защитена от подигравките на хората.

Кен не беше затворил напълно вратата на кабинета, а при него бяха Идън, Раф и Леандър. Кен ги беше поканил да разискват последиците от нещастieto в шахтата. Беше много загрижен, когато установи, че вероятно вдовиците и сираците няма да получат никакво обезщетение от минната компания.

Хюстън внимателно слушаше разговора на четиримата мъже за бъдещето на Чандлър и беше много горда от инициативата на своя мъж. Учудваше се как е могла да си помисли, че той ще протестира всички полици и ипотеки, след като беше купил Националната банка на Чандлър. Предишната вечер при нея беше идвала Оупъл и двете дълго бяха разговаряли. Оупъл ѝ беше разяснила защо Кен е използвал подобно средство за натиск – единствено за да върне Хюстън отново при себе си.

– Той толкова много те обича – беше ѝ казала Оупъл. – И аз изобщо не разбирам как можеш да се сърдиш на такъв мъж.

Може би тя наистина щеше да престане да се сърди, ако точно в този момент в залата не бяха влезли три жени, които се кикотеха като невръстни ученички. Те бяха дошли да посетят Хюстън и да се информират за „последните новини“. Така казаха на Сюзън, която трябваше да съобщи за тях на своята господарка. Хюстън нареди да ги уведомят съвсем учтиво, че в момента не може да приеме никого.

И ето че сега стоеше в коридора и слушаше, изпълнена с гордост, какви реформи смята да прокара нейният мъж в града и в мините за въглища. Но точно тогава Леандър постави един въпрос, от който ушите ѝ пламнаха и тя цялата се скова.

Тази сметка от градската управа ли е? – попита Лий.

Да – отговори Кен. – Шерифът настоява да получи от мен петстотин долара за поправка на своя затвор. Мисля, че това е първата сметка в живота ми, която ще платя с желание.

– Може би ще поискаш да отпразнуваш и новото откриване на

градския затвор и ще изпратиш Хюстън с едни ножици да пререже лентата на входа – обади се Раф.

Последва продължителна пауза.

– В случай че тя отново се съгласи да говори с него – намеси се в разговора и Идън.

Последва мълчание.

Накрая Леандър се покашля и каза:

– Струва ми се, че е невъзможно да опознаеш напълно който и да било човек. Аз познавам Хюстън почти откакто се помня, но жената, която познавах аз, и Хюстън, която вдигна във въздуха предната стена на затвора, в никакъв случай не са едно и също лице. Преди няколко години я заведох на танци и тя беше облякла яркочервена рокля, която й стоеше много добре. Но мистър Гейтс направи някаква забележка за роклята, което очевидно много я засегна, защото конвулсивно стискаше палтото си и така се уви в него, че не се виждаше дори крайче от роклята й. Беше толкова нервна, когато влязохме в балната зала, че аз й казах да остане с палтото си, ако смята, че не е редно да я виждат с подобна червена рокля. Тя остана цялата вечер е палтото си, свита в един ъгъл, и имаше такъв израз на лицето си, като че всеки момент щеше да заплаче.

Ръката на Хюстън, която беше вдигнала едно цвете, застина във въздуха: странно по колко различен начин можеше да се разглежда подобен епизод. Когато сега си припомни онази паметна вечер, й се стори ужасно глупаво, че се е развълнувала толкова за някаква си рокля. Спомни си дори, че по онова време Нина Уестфийлд често носеше толкова ярки цветове, та хората се обръщаха след нея по улицата.

Усмивната, Хюстън продължи да подрежда цветята.

– Щом е решила да ме измъкне от затвора, би могла да го направи по малко по-безопасен начин – проговори Кен. – Нямате представа какво изпитва човек, когато някой му каже, че току-що е запалил фитилите на няколко дузини шашки динамит под краката му, а той не разполага с нищо, зад което би могъл да се скрие.

– Няма защо тепърва да ни разправяш какво грандиозно удоволствие ти е доставила тази работа – засмя се Идън. – Всички отдавна го знаем.

Усмивката на Хюстън стана още по-широка.

Леандър също се засмя.

– Много жалко, че не можа да присъстваш, за да видиш какво се случи след експлозията. Всеки си помисли, че отново някоя шахта е хвъркнала във въздуха и целият град изскочи по нощници на улицата.

Но като видяхме, че затворът има вече само три стени, зяпнахме от изумление. Никой не можа да проумее какво се е случило. Идън беше първият, който се сети, че ти все още си в затвора.

Лека усмивка се плъзна по устните на Хюстън, но тя бързо я заличи.

– Слушайте – каза Идън, – още когато видях разрушения затвор, разбрах, че Хюстън има пръст в тази работа. Докато вие я боготворяхте, лежахте в краката ѝ и я смятахте за недосегаема ледена принцеса, аз тайно вървях по петите ѝ. Под тази излъскана, учтива повърхност се крие една жена, която... С други думи, има да се чудите, ако ви разкажа какви работи върши тази жена в най-обикновени работни дни.

Сега вече Хюстън с голяма мъка удържа смеха си. Идън говореше с полуизплашен, полупочтителен тон и тя си припомни как се беше скрил в гардероба вечерта преди сватбата и беше подслушал нейното прощално тържество. Когато той ѝ призна това в деня на венчавката, тя си помисли, че става дума само за тази част от вечерта, когато разискваха въпроса за помощите в миньорските лагери. Но сега си спомни и втората част: канкана, главата от „Фани Хил“ и – мили Боже! – професионалният боксьор. Тогава изпитваше ужасен страх Кен да не научи, че неговата съпруга се занимава тайно с неща, недостойни за една дама – пътува преоблечена до миньорските лагери, организира със сестринството не дотам редни забавления и тъй нататък. Но накрая той беше узнал всичко за нея и от това светът все пак не беше пропаднал. А когато едно време беше отишла на танци в яркочервена рокля, беше вярвала твърдо, че доброто ѝ име ще бъде опетнено завинаги, ако се яви пред обществото с тази рокля, и че тогава няма да може да се омъжи за Леандър.

А като премислеше само какво се беше случило през последните месеци! Денят на сватбата, когато по долно бельо се смъкна по решетката за рози. После многото хора, които беше поканила да се настанят в нейната къща, без да поиска разрешение от Кен, а той трябваше да се грижи за препитанието на всичките.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-силно ставаше желанието ѝ да се смее и тя вече не беше в състояние да държи кикота си. Преди сватбата смяташе, че знае точно за каква жена иска да се ожени Кен. Той искаше да има една дама и тя беше убедена, че може великолепно да се справи с отредената ѝ роля. Но сега ѝ дойдоха в ума всички изненади, които му беше сервирала, и е какви невярващи очи я беше гледал след това и беше казвал, че ако е знаел какво го очаква, никога нямало да се ожени за една истинска, безупречна, неподправена

лейди...

Този път Хюстън не можа да удържи смеха си. Тя избухна така, че вазата на масата пред нея опасно започна да се клати. Вкопчи се в ръба на масата и се смя, докато краката ѝ се подкосиха.

От кабинета на Кен изскочиха четиримата мъже.

– Хюстън, любима, случи ли се нещо? – извика загрижено Кен, хвана ръцете ѝ и се опита да я вдигне на крака.

Но със същия успех можеше да се опита да постави едно кафяво водорасло изправено в някоя ваза.

– Аз скрих червената си рокля под палтото, за да не си помислят хората, че не съм стопроцентова дама – хълцаше от смях Хюстън. – Но само година след това вдигнах във въздуха предната стена на затвора. – Тя притисна ръце към стомаха си и когато краката окончателно отказаха да ѝ служат, падна на пода. – Изкриви ли ми се шапката? – питаше тя. – Не се ли изкриви още вечерта, когато поканих професионалния боксьор да демонстрира мускули?

– За какво говори тя всъщност? – попита изумено Кен.

Идън се усмихна и усмивката му стана още по-широка, когато каза:

– Шапката сте си загубили само тогава в балната зала, милейди. – Сега и той избухна в смях. – О, Хюстън – пръхтеше той, – тогава си взех цяла бутилка уиски, за да не задрема от скука, докато подслушвам кръжец от дами, които пият чай.

Когато Идън се съвзе до известна степен от пристъпа на смях, той се намери на пода до Хюстън.

– А мис Емили! – мъчеше се да си поеме въздух той. – Вече не мога да мина покрай нейната чайна със сериозно лице.

Хюстън се смееше толкова силно, че думите ѝ бяха почти неразбираеми.

– А Леандър! През всичките тези години аз полагах страхотни усилия той да не научи за Сади и разните други неща.

Леандър наблюдаваше усмихнат сцената.

– Знаеш ли за какво говори тя сега? – попита той Кен.

На този въпрос отговор даде Раф.

– Тази сладка малка дама изглежда толкова трогателно невинна и крехка, та човек смята, че единственото нещо, което умее да прави, е да седи с гергефа до прозореца. А тя редовно кръстосва околността с каруца, в която са впрегнати четири коня.

– Мога да карам и впряг от дванадесет коня – заяви гордо Хюстън и Идън избухна в неудържим смях.

– И има такъв прав удар, че млади мъже, два пъти по-високи от нея, се опомнят чак на земята – каза възхитено Кен. – Освен това напусна собственото си сватбено тържество, за да тича подир съпруга си, който се държа като магаре пред целия град. И даде пари на неговата любовница, за да изчезне някъде по-далеч. А най-вече, тя вика в... – Той преглътна бързо няколко пъти и смутено отмести очи към един ъгъл на тавана.

Леандър сведе очи към Хюстън, която все още седеше на пода пред масичката за цветя, с ръка на рамото на Идън, и двамата останали без дъх от смях.

После се обърна към Кен и видя, че той гледа жена си със смесица от любов и гордост.

– А аз ѝ бях дал прякора Ледената принцеса – промърмори Лий и поклати глава.

– Но аз накарах леда да се стопи – произнесе Кен, люлеейки се на пети, пъхнал палци в гайките на колана.

Тогава Леандър и Раф също избухнаха в страхотен смях, защото той го беше казал с истински благоговееен тон.

Раф посочи с глава надолу към Хюстън, която продължаваше да се смее.

– В такъв случай трябва да предприемеш нещо с това парче лед, преди да се е стопило съвсем и да е попило във фугите на паркета. Нали не искаш да я загубиш?

Кен бързо се наведе и грабна жена си на ръце.

– Не, тази дама не искам никога вече да загубя.

Хюстън, която не можеше да спре да се смее, се притисна към него, когато той я понесе нагоре по стълбата.

– Не, сър – говореше Кен, – нищо вече не може да ни раздели. Нито други дами, нито деца, за които тя дори не подозира, нито палачът с неговото въже. Предполагам, че затова я обичам толкова много – защото тя не може да се отдели от мен. Прав ли съм, Хюстън?

Хюстън впи поглед в него и в хубавите ѝ очи грееха звезди.

Той доближи глава до нейната и прошепна:

– След като те занеса догоре, ще имаш ли добрината да ми обясниш каква е била тази демонстрация на мускули? И не започвай да се смееш пак, Хюстън!

КРАЙ

© 1985 Джуд Деверо
© 1993 Ваня Пенева, превод от английски

Jude Deveraux
Twin of Ice, 1985

Сканиране: ?
Разпознаване и първоначална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: ultimat, 2008

Издание: Издателство „Ирис“, 1993

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9750>]